

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL
VRĂJITOARELOR

volumul 2

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR

VOLUMUL 2

www.virtual-project.eu

Traducător : Alina Beiu-Desliu

2012

1

Au trecut deja cinci luni! Îți simțim cu toții lipsa, prigoră mea. Mai cu seamă de când a venit iarna, iar aici, la Sassenage, viața și-a încetinit ritmul. Tu, care-l cunoști atât de bine pe jupânul Janisse, îți poți închipui văicărelile lui. Nu se poate obișnui cu gândul ăsta. Trebuie să-l scutur tot timpul ca să-l scot din melancolia lui! Dar să lăsăm asta. În ultima ta scrisoare, spui că te bucuri de un loc privilegiat pe lângă tânăra baroană. Îmi pare bine. Știu însă și ce așteaptă inima ta: vești despre Mathieu. Încă n-am aflat, nici tatăl lui, nici eu, unde s-a ascuns după plecarea ta. Important este însă că, la puțină vreme după Crăciun, s-a întors și și-a reluat, fără să spună o vorbă, locul în fața cuptorului. Firește, nimic nu mai este ca înainte, fiindcă mânuiește lopata cu mâna stângă și nu are îndemânarea de pe timpuri, dar totuși se străduiește și îi dă sfaturi fratelui său mai mic. Toți trei se ocupă în fiecare zi de coacerea pâinii. Mi-aș dori să-ți pot spune că se gândește la tine, dar ar fi o minciună. Adevărul este că mă evită, iar când jupânul Janisse încearcă să facă vreo aluzie la tine, se grăbește să plece de acolo. Cât despre firea lui, pe care noi o știam veselă, s-a schimbat, devenind mohorâtă după

întâmplarea aceea urâtă. Mai zâmbește doar atunci când se ia singur peste picior. Veselia lui s-a dus odată cu tine. Dar să nu te îvinovățești pentru asta! Lucrurile sunt așa cum trebuie să fie și știm amândouă că va veni timpul. Deocamdată, fă ce te îndeamnă sufletul și conștiința și ai grijă de tine.

Misiva era semnată de Gersende și datată 15 februarie 1484. Sosise pe 25 la Bâtie, în Royans.

Algonde împături scrisoarea înainte de a o pune în cufărul unde-și așezase, îndată ce sosise, puținele lucruri personale. Odaia ei, despărțită de cea a lui Philippine de Sassenage printr-o ușă din lemn sculptat, era înzestrată cu toate cele necesare. Inclusiv un mic cabinet pentru toaletă, cum avea și camera tinerei sale stăpâne, într-un ieșind, deasupra rigolei care se scurgea în râu. Philippine se grăbise să-l umple de rochii elegante, de alifii și perii, decretând că ținea să aibă o cameristă prezentabilă oriunde și oricând. Algonde își dădea seama că aceste favoruri, total nepotrivite cu statutul ei de slujnică, avea un singur scop: să-i îndepărteze gândurile de la Mathieu și să răscumpere vina tinerei ei stăpâne, fiindcă o îndepărtase de el. Nu vorbiseră niciodată despre căsătoria eșuată a lui Algonde sau despre atacul uliului. Decorul se schimbase. Viața însăși se schimbase. Philippine considera că pagina fusese întoarsă. Algonde însă n-ar fi putut spune același lucru.

Își trecu mâna peste pânțele greoi. Luase în greutate. Mânca exagerat de mult și se străduia apoi să vomite ca să le ascundă adevărul celor din jur până când avea să elimine „lucrul“ acela din trupul ei. Nu mai era mult până atunci. În seara asta era lună plină. Se împlineau șase luni de când i se dăruise baronului de Sassenage, așa cum îi poruncise Melusine, ca să anihileze veninul năpârcii, care îi acapara trupul. Acum aștepta nerăbdătoare trecerea timpului. Nu-i putea ascunde la nesfârșit adevărul lui Philippine. Până atunci reușise, cu atât mai ușor cu cât aceasta nu-i cerea nimic în afara prezenței ei practic permanente. Singura grijă a stăpânei ei fusese să afle dacă o slujnică putea fi înnobilită. Îi pusese această întrebare tatălui ei, care izbucnise în râs. Sidonie îi sugerase s-o prezinte pe Algonde ca atare, dacă ținea atât de mult la asta. Fata se pomenise subit înconjurată de aura unei legături imaginare de rudenie și fusese obligată să apară la curtea baronului sub numele Algonde de Sassenage.

— Voi fi demascată la prima ocazie, zisese Algonde, în timp ce-și puneă o rochie somptuoasă, sub privirile încântate ale lui Philippine.

— Crezi că de asta le pasă curtezanilor mei? Rezerva ta va trece drept modestie, atâta tot. Haina îl face pe nobil, iar rochia asta este cum nu se poate mai bogat împodobită.

Algonde se îndoie, până când fusese acostată de fiul unuia dintre vasalii lui Jacques de Sassenage, care se pretinsese vrăjit de grația ei. De atunci, juca rolul care-i fusese impus fără să crâcnească. Îi era cu atât mai ușor cu cât în vinele ei curgea sânge de zână.

Leși din apartament, având grijă să încuie ușa cu cheia. Nu că s-ar fi temut de vreo privire indiscretă, dar nu toată lumea de la castel privea cu ochi buni statutul ei privilegiat. Privirile celorlalte slujnice trădau o gelozie viscerală, care o deranja pe Algonde, însă n-avea ce să facă. Se mulțumea, așadar, să satisfacă acest capriciu al lui Philippine, așa cum i se cerea, și să fie cu ochii-n patru.

Veștile de la maică-sa îi domoliseră întrucâtva neliniștea în privința lui Mathieu. Străbătu coridorul lung al etajului doi, ce avea uși pe ambele părți. Își întrezări imaginea într-una dintre numeroasele oglinzi cu rame meșteșugit sculptate, care-l împodobeau, și-și spuse că arăta destul de bine ca să-i placă lui Philippine, cu rochia aceea strălucitoare, în culori vii, și cu

heninul acoperindu-i costița. Coborî cu pas ușor scara dublă din aripa de miazăzi a vastei clădiri octogonale, înconjurată de turnulețe elegante până la primul etaj.

Deîndată ce împinse ușile salonului de muzică al lui Philippine, sunetele viorilor și ale oboaielor îi umplură urechile. În fața ei, tronând pe o platformă în susul a trei trepte din marmură trandafirie, sub un polog cu blazonul familiei sale, Philippine de Sassenage, într-o rochie albă brodată cu fir de aur, își prezida curtea alcătuită din nobilimea locală. Domnișoarele ei de onoare, tolănite ca niște corole din mătase pe trepte sau chiar pe covoarele moi, jucau arșice, zaruri și șah, sporovăind ca niște găște. Jongleri, acrobați și menestrelți desfătau asistența cu giumbușlucurile lor.

La început, când Philippine o obliga să-și facă apariția, Algonde se simțea stângace și stingherită, temându-se că va fi dată de gol, iar cei din jur își vor bate joc de ea. Acum însă era destul de încrezătoare și de sigură pe ea ca să înainteze cu fruntea sus.

Privirea lui Philippine, ațintită în clipa aceea asupra lui Catherine de Valmont, o fată pe cât de frumoasă, pe atât de delicată, se înalță escortând-o pe Algonde, care se apropia de ea.

— Iată-te, în sfârșit. Ți-am simțit lipsa, Algonde!

— Iertare, domniță Helene. Am primit o scrisoare de la mama mea și eram nerăbdătoare s-o citesc.

Philippine dădu din cap, cu un surâs distant pe chipul elegant fardat.

— Cum se mai simte draga de Gersende?

— Minunat, o asigură Algonde, așezându-se pe trepte, la picioarele ei, lângă un tinerel plin de coșuri, care strecură imediat o privire furișă spre pieptul ei, pus în valoare de un șirag de perle.

— Domniță Algonde, eș-eș-ești su-sublimă, se bâlbâi el, ca de obicei când era tulburat.

Și obrazul i se înroșise ca para focului.

— Iar tu, dragă Benoît, ești foarte indiscret.

— Păi, a-a-astfel de fru-fructe nu-nu...

— ... nu-nu-s pentru tine, prietene, frumoasa noastră Algonde este logodită, râse Philippine.

— A-a-adevărat?

Da, din păcate, confirmă Algonde.

Benoît scoase un oftat de regret, apoi își luă ochii de la ea, acesta fiind singurul mod de a reîncepe să vorbească normal, pe cât îi permitea defectul pe care-l avea.

Philippine se așeză mai comod în tronul ei încrustat cu pietre prețioase, pregătindu-se să asculte versurile unui menestrel, iar Algonde rămase printre curteni. Nu-i displăcea tovărășia lui, fiindcă descoperise că avea spirit, de când i se ceruse să aibă charismă, de când îi fusese pusă în valoare, și darul conversației, de când descoperise că numai chestiunile superficiale necesitau ceva argumente. Dar ar fi preferat de o sută de ori să fie alături de Gersende, de jupânul Janisse și de Mathieu.

Ușa se deschise în timp ce trubadurul făcu o plecăciune în fața lui Philippine care îi surâdea cu indulgență. Versurile lui dulcege nu încântaseră pe nimeni. În timp ce bufonul îl imita în bătaie de joc, se îndreptă spre ieșire, trecând pe lângă cel care tocmai intrase. Chipul lui Philippine se întunecă. Temându-se să nu fie recunoscută, Algonde lăsă capul în jos.

— Messire de Montoison, îl întâmpină fără pic de bucurie domnița de Sassenage pe nou-venit.

Cavalerul făcu o plecăciune plină de respect.

— Nu puteam trece pe aici fără să te salut, dragă Helene!

— Credeam că te-ai întors lângă sultanul tău...

— Așa am și făcut, într-adevăr. Dar o foarte fericită întorsătură a sorții ne-a adus pe amândoi la Rochechinard, unde ne aflăm de câteva luni.

— Soarta ți-a servit de minune interesele.

Philibert de Montoison se prefăcu a nu înțelege aluzia care i se părea meschină și se grăbi să-și justifice vizita:

— L-am însoțit aici pe marele prior de Auvergne, Guy de Blanchefort, care a fost primit chiar acum de tatăl tău.

— Despre ce sultan este vorba, cavaliere? se interesă Catherine de Valmont, ridicându-și spre el ochii mari, plini de uimire.

— Despre fiul mezin al răposatului sultan turc Mehmed al II-lea, aflat sub protecția ospitalierilor Ordinului Sfântului Ioan.

— Un turc? Un turc aici, în Franța? Cum e posibil? răbufni cu indignare tânărul senior de Melle.

— Într-adevăr. Este însă un turc pe care mama lui creștină l-a deprins cu obiceiurile noastre și care nici nu se gândește să le caute ceartă tocmai celor care îi înfrumusețează exilul...

— Da, messire, dar unui strămoș de-al meu tocmai unul dintre păgânii ăștia blestemați i-a retezat capul dintr-o lovitură, insistă Jean de Melle, dându-și importanță.

Una dintre domnițe scoase un țipăt ușor de spaimă și oroare. Philibert de Montoison însă nu se dădu bătut:

— Cu siguranță că strămoșul meu, care a fost fără îndoială alături de el în bătălii și a adus câteva bărbi drept trofeu, l-a răzbunat însutit. Liniștiți-vă, frumoase doamne, prințul Djem se ocupă mai degrabă cu versurile decât cu armele. Dacă s-ar întâmpla să-l întâlniți la vreo petrecere, aleasa lui curtoazie v-ar cuceri pe loc.

Philippine căzu pe gânduri.

— Tatăl meu intenționează să-l poftescă aici?

— Nu știu, dar sper s-o facă, dragă Helene, căci eu răspund de paza prințului. Acesta este, de altfel, și motivul pentru care n-am putut veni până acum să-ți prezint omagiile mele. Practic, sunt alături de el tot timpul.

— E regretabil, într-adevăr, dar te iert cu dragă inimă, și nu mă supăr dacă te întorci chiar acum la el, ca să-l păzești.

Philibert de Montoison se încruntă văzându-se expedit într-un mod atât de elegant. Își ascunse umilința sub un surâs mieros și ne înclină.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere. Vă doresc o zi frumoasă! La fel și ție, dragă Philippine.

Cavalerul plecă așa cum venise, iar Algonde își înălță capul pe care-l ținuse aplecat până atunci.

— Un turc? Cum e posibil așa ceva? insistă micul nobil, ca să se umfle iar în pene.

De când Philippine acceptase să facă împreună cu el câțiva pași de dans, nu-și mai încăpea în piele de trufie. Algonde se săturase să-l audă. Se întoarse spre el:

— Și de ce nu? La câți cocoși avem în ograda asta...

O privi o clipă fără să priceapă, cu un aer uluit, iar când auzi hohotele de râs ale lui Philippine se făcu roșu ca racul.

— Co... co... co... începu el să se bâlbâie de furie.

— Vedeți? Exact cum spuneam! continuă Algonde cu o strâmbătură fatalistă, înălțând mâinile către cer.

Râsetele celor din jur se întetiră. Tânărul se ridică în picioare, ofensat:

— Există unele lucruri care n-ar trebui să stârnească râsul, doamnă Algonde!

— Așa este, messire Jean, însă avem subiecte care-mi par mai importante decât prezența acestui prinț în vecinătatea noastră.

— Care anume?

— Felul cum sunt sâcâți Pierre și Anne de Beaujeu în legătură cu tutela care le-a fost acordată asupra tânărului nostru rege sau ciurma care a pătruns în răsăritul țării, ca să nu mai vorbim de recolta de grâu care a putrezit pe câmp. Vreți să mai continui?

Tânărul se așeză la loc bodogănind și Philippine bătu din palme ca să destindă atmosfera îngreunată brusc de înșiruirea nenorocirilor din țară. În încăpere începu să răsună o melodie cu ritm vioi. Philippine i se adresă băiatului bosumflat:

— Nu mai face mutra asta, dragă Jean, altfel voi începe să cred că ai ceva împotriva noastră.

El o fulgeră cu privirea.

— Invită-mă mai bine la dans...

Mânia băiatului se topi imediat. Se ridică, luându-și din nou aerul trufaș, și-i oferi mâna ca să coboare treptele, pe când muzicanții, întrerupți de apariția ospitalierului, înviorau petrecerea. Algonde îi urmărea cu privirea pe cei care dansau în mijlocul sălii, dar gândurile îi zburau departe de toate minciunile acelea.

De când sosise la Bâtie, puterile îi sporiseră mereu, alimentate probabil de veninul lăsat de năpârcă în trupul ei. Acum, Algonde putea să vadă, fără să se miște de unde era, alte locuri. Nu trebuia să închidă ochii pentru asta, iar cei din jur nu-și dădeau seama că era absentă. Se concentra asupra unei persoane, și asta îi era de-ajuns. Pentru moment, toată atenția ei se îndrepta către marele prior de Auvergne și, prin intermediul acestuia, către prințul turc.

Jacques de Sassenage se afla în biroul lui împreună cu Guy de Blanchefort. Ședeau față-n față cu câte un pahar de rachiu în mână.

— Îți înțeleg reținerile, dragă prietene, spuse marele prior de Auvergne, însă nu te lăsa influențat de amintirea aceluiași duel de la Saint-Just. Philibert de Montoisson e impulsiv, știu bine, dar este un om plin de calitate, de care răspund ca de mine însumi. Doar n-ai vrea ca zestrea lui Philippine să ajungă pe mâna vreunui laș, nu-i așa?

— Firește că nu.

— Atunci, care-i problema? Philibert nu se gândește decât la fiica ta, e îndrăgostit până peste urechi de ea. Nu e mai bun decât un ginere care să râvnească doar la avere?

— Ba da. Lasă-mi timp ca să chibzuiesc la asta și să ne întoarcem la motivul vizitei voastre. Îmi poți garanta că acest Djem nu va face nimănui necazuri dacă vine să vâneze pe moșiile mele?

Înțelegând că nu avea cum să mai insiste pentru a influența hotărârea baronului, Guy de Blanchefort își goli paharul, apoi continuă:

— Vino să te convingi personal cât de bine-crescut este.

— Nu s-ar putea mulțumi cu dealurile de pe domeniul Rochechinard, pe care vecinul meu Barachim Allemand vi l-a pus cu atâta amabilitate la dispoziție?

— Haide, Jacques, amândoi știm că pădurile cele mai bogate în vânat sunt cele de pe versantul acesta și din valea de aici. Nici un domeniu din Royan nu se compară cu al tău, nicio petrecere, cu cele organizate de tine. Djem este un om cu calitate alese, vei uita foarte repede că e musulman, crede-mă!

— Venind de la tine, acest argument chiar că pledează în favoarea lui. Fie. Am să trec mâine pe la Rochechinard ca să-l salut și să văd ce fel de om este.

— Bună idee. Mai ales că prezența lui sub acoperișul tău va înlesni și apropierea între Philippine și Philibert. Se vor înțelege ei până la urmă. Și atunci, dragă prietene, vei recunoaște câtă dreptate am.

Jacques nu-i răspunse. Conversația lor devie spre alte subiecte, care nu aveau legătură cu Algonde. Își îndreptă atenția către Philibert de Montoisson, care străbătea coridoarele spre apartamentele lui Sidonie, situate în partea cealaltă a castelului. Se opri în fața ușii, ca să se anunțe. Fu întâmpinat de Marthe. Algonde își goni de îndată imaginea din minte, ca să nu fie reperată. Acum știa cât de vulnerabilă era și ea, în clipele acelea, la o eventuală introspecție a harpiei.

Singurul ei atu era ceea ce aflase la Sassenage, înainte de plecare, și era ferm hotărâtă să păstreze secretul. Și, pentru asta, era în stare să joace, la nevoie, orice rol.

Lui Djem îi revenise pofta de viață. Firește că era încă – și fără speranță – prizonier, firește că seniorul de Montoisson nu se dezlipea de el, însă acum putea galopa în voie până-n vârful falezelor celor mai abrupte. În ajun, spre sfârșitul dimineții, îl lăsase în urmă pe Philibert de Montoisson, cu toate că și acesta era un călăreț desăvârșit, sărind peste albia unui torent, în timp ce calul ospitalierului se oprise tropăind pe mal. Până când trecuse apa și Philibert de Montoisson, Djem se simțise din nou liber, dând piteni calului până-l istovise, pe când vântul îi aducea în ureche chemările furioase ale paznicului său. Se aventurase în galop întins până dincolo de hotarele fixate de cavaler, doar pentru plăcerea de a-l contraria. Trăgând adânc în piept aerul înmiresmat, își îngăduise zece minute de singurătate, învăluit în ceața ce se ridica din vale, ascunzând domeniile baronului Jacques de Sassenage, aflate în fața lui. Galopul celuilalt cal răsuna tot mai aproape, sincopat, pe granitul potecii. Djem se întorsese fără tragere de inimă, apropiindu-se de Philibert de Montoisson care tuna și fulgera. Anticipând reproșurile, își îngăduise luxul de a-l aținti cu o privire plină de dispreț.

— Îmi strici plimbarea, făcându-mă să te aștept. Chiar nu ești în stare să ții pasul cu mine?

Fără să aștepte vreun răspuns, își îmboldise calul și pornise din nou la galop. Se întorseseră împreună, străbătând umăr la umăr văi și păduri, sfidând obstacolele și aruncându-și reciproc priviri de fiară, până când ajunseseră la poalele fortăreței Rochechinard, un cuib de vultur durat pe un pisc stâncos și înconjurat de un zid abrupt. Philibert de Montoisson sărise primul de pe cal și intrase imediat în donjonul care-i găzduia pe el și oamenii lui. Djem își savurase revanșa. De mult aștepta un prilej de a-l umili. Chiar din noaptea aceea însângerată de la Poet-Laval, de fapt. De când fusese trădat de Mounia.

Djem își dusesese calul la grajd, apoi ocolise clădirea pătrată ca să se întoarcă la prietenii săi nedespărțiți, Anwar, Nassouh și Houchang, în curtea din spatele sălii gărzilor. La câteva zile după ce sosiseră, marele prior de Auvergne, Guy de Blanchefort, oferise câte un cal fiecăruia și le înapoiase iataganele. Își reluaseră de îndată exercițiile zilnice, ca să se păstreze în formă, și încruciau lamele cu atâta violență și îndemănare, de ai fi zis, văzându-i, că sunt dușmani de moarte. La sosirea prințului lăsaseră armele din mâini, cu sudoarea picurându-le de sub turbane, și se distraseră aflând de farsa răutăcioasă pe care i-o jucase Djem lui Philibert de Montoisson, pe care, de altfel, nu-l mai văzură toată ziua.

După ce luară masa împreună cu ospitalierii, fără să se facă vreo aluzie la ceea ce se întâmplase, Guy de Blanchefort îl invită pe Djem în odaia lui, ca să continue partida de șah începută cu o zi înainte. Prințul acceptase cu o plăcere neprefăcută. Se simțea tot mai bine în tovărășia marelui prior de Auvergne.

Se așezară de o parte și de cealaltă a tablei de șah, lângă șemineul în care ardeau doi bușteni enormi, și începură să se înfrunte într-o luptă plăcută pentru amândoi.

După o îndelungă chibzuință, netulburată decât de trosnetul cărbunilor din vatră, Djem mută un pion. Era prima piesă pe care-o atingea de când reluaseră partida. Guy de Blanchefort, rezemat comod de spătarul fotoliului său, îl felicită:

— Bună mișcare, dragul meu.

— Nu că mă laud, însă așa mi se pare și mie.

— De fapt, ai avea cu ce să te lauzi. Philibert de Montoisson nu reușește să-și vină în fire, așa că m-a rugat să te pun eu la punct, ca să nu se ia la bătaie cu tine.

Djem, fiind preocupat de jocul de șah, uitase de incident, izbucni în râs, răsucindu-și, după cum avea obiceiul, bărbuța neagră și ascuțită. Ochii lui albaștri, plini de veselie, îi întâlneau pe cei ai lui Guy de Blanchefort.

— Și chiar ai de gând să mă cerți?

— De ce aș face-o? Văd că te-ai distrat, ceea ce mă bucură.

— Atunci ia-l de lângă mine pe dulăul ăsta de pază.

— M-am gândit la asta...

Cu o mișcare vioaie, Guy de Blanchefort mută un nebun și-i luă lui Djem un pion, după care continuă:

— ...dar aș vrea să-i mai suportți prezența încă vreo câteva zile. Philibert o place pe fiica baronului de Sassenage, vecinul nostru. Și, ca să fiu sincer, dacă s-ar căsători cu ea m-aș bucura, din motive, ca să zic așa, personale.

— Și ce legătură are treaba asta cu mine?

— Domnița refuză să-l vadă de când Philibert s-a dușul cu cineva pentru ea. Speram s-o oblig într-un mod direct, cum ar fi, de exemplu, vizitele tale.

Ochii lui Djem sclipiră și mai tare.

— Deci te-ai întâlnit cu tatăl.

— Chiar azi. Jacques de Sassenage te va primi pe pământurile lui, dragă Djem, și cred că va sosi chiar mâine în vizită, împreună cu fiii săi mai mari.

— Ce veste bună! Îl voi putea lăsa, așadar, și mai mult în urmă pe protejatul tău.

— N-am nimic împotrivă, atât timp cât nu te vei duce... prea departe.

— Ți-aș duce dorul. Și apoi, cine ți-ar mai înveseli captivitatea?

Guy de Blanchefort se încruntă la auzul acelei remarci nelalocul ei. Djem surâse din colțul gurii, înclinându-și capul într-o parte.

— Oare izolarea ta monastică nu poate fi comparată cu a mea?

Chipul marelui prior se luminează.

— Ba da, sigur că da. Joacă-te, Zizim, din moment ce ai darul de-a o înveseli.

Continuarea partida de șah. Până acum, avantajul era de partea lui Djem. Mutarea stângace a lui Guy de Blanchefort înclinase iremediabil balanța în favoarea prințului. Acesta își înălță fruntea.

— Șah mat.

Guy de Blanchefort izbucni în râs.

— Nici de data asta nu ți-ai dezmințit reputația. Încep să cred că nu mă voi ridica niciodată la nivelul tău.

— E doar o problemă de logică matematică. Arabii se descurcă excelent în acest domeniu, ai uitat?

— Nu, dar orgoliului meu de creștin îi este greu s-o recunoască. Va trebui totuși, fiindcă tovarășia ta mă face să-mi resping mereu prejudecățile.

— Întreaga lume ar avea de câștigat dacă și alții ar face același lucru, cuteză Djem.

Împinseră la o parte măsuța și-și apropiară fotoliile de vatră ca să-și încălzească mâinile. Vorbiră despre chestiuni neimportante. Acum se stimau reciproc prea mult pentru a aborda subiecte care ar fi putut stârni certuri. Guy de Blanchefort îl aduse din nou în discuție pe Jacques de Sassenage, pe care-l aprecia foarte mult. Djem află că reședința de la Bâtie nu era

decât unul dintre castelele ilustrului lor vecin și că moșiile, precum și influența lui se întindeau în mare parte a ținutului Dauphine. Jacques de Sassenage fusese un apropiat al răposatului rege Ludovic al XI-lea și se bucură de multă prețuire și din partea lui Anne de Beaujeu, regenta regatului.

Începând din toamna trecută, călătorise însoțit de cei doi fii, Louis și Francois – care până atunci îndepliniseră rolul de paji -, de la o moșie la alta, ca să-i inițieze în administrarea vastelor sale domenii. Abia de o săptămână se întorseseră la Bâtie. Fiul cel mare, Louis, se dovedea înzestrat, după spusele tatălui său, chiar dacă i se părea că sora lui întârzie să se mărite. Baronul însă, de curând recăsătorit cu nepoata lui, al cărei temperament stârnise adesea bârfe, nu era de aceeași părere, considerând că averea și numele său îi permiteau să-i acorde lui Philippine timpul necesar ca să aleagă. Aceasta era singura chestiune în privința căreia aveau păreri opuse, ceea ce nu însemna că se certau, fiindcă, de fapt, Louis nu avea niciun cuvânt de spus în acest sens. Tânăra și frumoasa Philippine nu știa nimic despre această nepotrivire de păreri. Ea își prezida Curtea și trăia în atmosfera festivă specifică unei case mari și bogate, în timp ce Sidonie, doamna de Sassenage, stătea la pat, ca să nu piardă copilul pe care-l aștepta. În afară de curtenii care erau găzduiți la castel, mulți alții veneau fie în vizită, fie ca să ceară vreo favoare și, bineînțeles, ca să atragă privirile lui Philippine. Nu numai pentru zestrea pe care avea să i-o aducă viitorului ei soț, ci și pentru că era, de departe, cea mai atrăgătoare domniță din Dauphine.

— Acum înțeleg de ce umblă după ea Philibert de Montoisson. Nu văd însă care ar fi câștigul tău, făcu Djem după ce Guy de Blanchefort îi zugrăvise în amănunt acest portret.

— Să zicem că mă interesează foarte mult viitorul cavalerului și mă îndoiesc că va mai putea rămâne în rândurile ospitalierului.

— Din tonul tău presimt că este vorba despre un secret dureros. N-ai vrea să mi-l împărtășești? Voi fi mut ca mormântul...

Guy de Blanchefort surâse. Umorul cu care se referea Djem la propria persoană și la captivitatea lui îi plăcea. Rafinamentul era una dintre calitățile sale.

— Dacă ți-aș spune că în tinerețe am iubit-o mai mult decât se cădea pe mama lui Philibert de Montoisson și că ea era deja căsătorită, ai înțelege de ce m-am autoexilat la Rhodos?

Djem dădu afirmativ din cap, invitându-l să continue.

— Firește că n-am avut niciodată vreo dovadă. Maică-sa a murit pe când el era copil, iar Philibert îi seamănă mult la trup, deci n-aș putea justifica nici măcar o bănuială. Dar nu contează! Vârsta lui corespunde. Întâmplarea mi l-a scos în cale pe Philibert. Eu l-am învățat tot ce știe, dar nu și umilința de care e nevoie ca să te dăruiești cu trup și suflet lui Dumnezeu. În lipsa acestei calități, nu-mi rămâne decât să-l ajut să se căsătorească. El nu cunoaște, bineînțeles, motivul implicării mele.

— Înțeleg. Mă va însoți în vizitele la castel, așa cum dorești. Dar în restul timpului...

— Nu va mai fi în preajma ta, Djem! Mi-ai câștigat încrederea. A venit momentul să ți-o dovedesc.

— Îți mulțumesc. Cu voia ta, am să mă retrag. N-aș vrea să fii prea obosit mâine, când îți vei lua revanșa la șah.

Guy de Blanchefort se ridică și-l conduse până la ușă.

— Nu somnul m-ar putea ajuta să-mi iau revanșa, ci doar o rugăciune.

— Să te audă Allah! Îl salută Djem, ieșind pe coridor.

— Domnul să te aibă în pază! Îl binecuvântă sincer Guy de Blanchefort.

În așternut îl aștepta Almeida, grecoaica, goală, cu un picior îndoit peste cearșaful pe care și-l trăsesse cu pudoare prefăcută până la piept. Cu buzele ei fremătânde și ochii provocatori, era cea mai senzuală dintre soțiile lui. Îl iubea atât de mult încât suporta greu rivalitatea, strunindu-le într-un mod arbitrar pe celelalte patru femei din harem și făcând în așa fel încât cea mai mure parte a timpului pe care-l dedica Djem plăcerilor trupești să-i revină ei. Prințul îi observase manevrele. Ar fi putut-o opri, dar nu se îndura. Din moment ce femeile celelalte se împăcau cu situația, îi lăsa Almeidei privilegiul pe care și-l luase și se desfăta cu ea de câte ori dorea.

— Ce mult ai întârziat în seara asta, prințul meu, murmură ea.

Djem se dezbracă în fața șemineului, apoi se urcă în pat, lângă ea.

— Parcă o cerusem pe Catarina, nu?

O durea gâtul și ardea de febră. M-am temut să nu te molipsească și pe tine, Zizim, iubitule!

El îi atinse vârful sânelui cu limba.

Almeida gemu de plăcere.

— Nu cumva arzi și tu de febră? N-o să mă molipsesc și de la tine?

Ea se întinse peste el și-și ondulă trupul până când mădularul lui învârtoșat o pătrunse. Cu un suspin de satisfacție, se așeză călare pe el.

— Ba da. Însă știu cum să te vindec, gâfâi ea.

— Mă tem că o să dureze mult. Poate chiar până în zori.

Nemaiputând să vorbească, Almeida se arcui în timp ce șoldurile stăpânului ei zvâcneau languros, desfătându-se, urmărindu-i extazul.

Durerea o făcu pe Algonde să se ridice în așternut. I se părea că i se rupe ceva în josul pântecelui. Își apăsă palmele pe locul dureros, reținându-și un țipăt. După câteva clipe, durerea dispăru. Prin fereastra în formă de ogivă a odăii, privirea ei întâlni luna plină. Venise ceasul pe care-l aștepta. Ca și cum ar fi vrut s-o asigure că așa era bine, o nouă contracție o sfâșie. Se ridică și privi locul unde șezuse. Cearșaful era uscat. Maică-sa îi spusese că, înainte de naștere, se rupea apa. Chiar dacă lucrul acela din ea nu era pe de-a-ntregul uman, urma să i se rupă și ei apa în curând. Ca să nu-și murdărească așternutul, se duse cu greu în cabinetul de toaletă, puse lumânarea pe un taburet și se ghemui pe vine deasupra unui lighean. Puse mâna pe o bucată de pânză, o răsuci ca pe o sfoară și-și înfipse dinții în ea. Apoi, dornică să se termine totul cât mai curând, împinse din toate puterile. După trei sferturi de ceas, istovită, dar eliberată, se lăsă moale să alunece pe-o parte.

Însă răgazul nu dură prea mult. Rezemată de perete, Algonde începu să dârdâie de frig, retrăind instantaneu ceea ce simțise imediat după mușcătura năpârcii. O sudoare înghețată îi acoperi: trupul, iar mușchii coapselor, anchilozati din cauza poziției în care stătuse, îi zvâcneau. Urmă un spasm atât de violent, încât o proiectă înainte. Vomită un lichid negricios care se scurse printre scândurile podelei. Totul durase doar câteva clipe. Apoi căldura îi reveni în trup. Își șterse buzele cu bucata de pânză căzută lângă ea. Pe limbă îi stăruia un iz de nămol. Abia târându-se, ajunse până la găleata cu apă pregătită pentru toaleta din dimineața următoare. Se sprijini cu ambele mâini de marginea ei, își cufundă fața în apă și-și deschise gura ca să o curețe în răcoarea aceea înviorătoare. Inspiră din reflex și se ridică repede, gata să se sufoce. Să se înece. Tuși aplecată deasupra găleții până ce elimină apa din plămâni, apoi se așeză din nou, răvășită. Se odihni puțin. Când respira, bronhiile îi şuierau. Se certă singură pentru prostia

ei. Uitase că așa-zisele puteri date de Melusine erau doar o păcăleală care dăinuise datorită aceluia lucru din trupul ei? Luă pe deget puțin din substanța vomitată pe podea. Era vâscoasă și lipicioasă. Melusine fusese foarte sigură de superioritatea ei din moment ce-și închipuise că Algonde nu va pune nicio întrebare și-i va executa orbește poruncile. Închise ochii. Nu-i mai rămăsese mult timp. Desigur că și Marthe pândea nașterea aceasta. Algonde nu trebuia s-o dezamăgească. Trebuia s-o facă să creadă că e pe de-a-ntregul supusă. De-acum înainte, ea era cea care făcea jocurile. Se mai odihni câteva minute, ca să-și vină în fire, apoi apropie lumânarea de lighean. Un ou mare, negru, zăcea într-o baltă de lichid sângeri. Îl luă și-l spălă cu apă curată, fără să se lase distrasă de textura moale și lucioasă, apoi îl puse pe jos și curăță bine ligheanul și podeaua.

După ce termină de făcut curat, se întoarce în camera ei, o cercetă minuțios, ca să fie sigură că nimeni nu se ascunsese acolo, verifică zăvorul de la ușă și închise oblonul interior al ferestrei. Abia atunci se duse să scoată din cufărul ei o cutie din lemn de merișor găurită în câteva locuri. Deschise cu un stilet fundul dublu, unde era ascunsă o fiolă micuță din lut ars. Îi turnă conținutul într-o cupă, apoi puse acolo și oul. Învârtindu-l până când absorbi tot lichidul. Reacția se produse fără întârziere. Conturul oului deveni neregulat, cu unghiuri apărând pe alocuri, de parcă înlăuntrul lui s-ar fi luptat cu îndârjire două forțe opuse. Apoi totul încetă. Oul arăta din nou ca mai înainte. După ce-l așeză cu grijă în cutie, Algonde își scoase cămașa mânjită, o făcu ghem și o puse pe podea. Cu fiola în mână, se întinse dezbrăcată pe pat și își masă pubisul cu cele câteva picături rămase.

— *Lystalimel ouvilam pactilifis murenam bectamalum.*

Simți un spam, doar unul, sub degetele ei prefăcute în mângâiere. Pe buze i se așternu un zâmbet. Pacea coborâse asupra ei. O lumină blândă îi iradie pântecul, îi cuprinse coapsele, sânii, tot trupul. Spiritul lui Algonde se concentră spre izvorul ei, acolo, în măruntaiele ei stăpânite până atunci de spiritul răului. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Fericire nespusă. Certitudine. Atât de micuță încă și atât de puternică. Fiica ei. A ei și a lui Mathieu. Copilul iubirii lor. Copilul zânelor.

Într-o clipă, gândul lui Algonde se întoarse cu cinci luni în urmă, la Sassenage, în bârlogul vrăjitoarei, scăldat în aceeași lumină albastruie care coborâse acum asupra ei.

— Cine ești? o întrebase Algonde.

— Singura care știe adevărul. Întregul adevăr. Dar dacă trebuie să te conving de asta...

Îndreptându-și sub privirile uimite ale lui Algonde spinarea cocârjată, vrăjitoarea se transformase într-o doamnă fără vârstă, de o frumusețe aproape ireală. Toată ființa ei emana bunătate.

— Presine, murmurase Algonde. Mama lui Melusine...

— Ca și a lui Platine și a lui Melior. Da, sunt Presine, cea care le-a pedepsit pe toate trei fiindcă l-au zidit de viu pe tatăl lor, regele Elinas al Scoției, bărbatul pe care-l iubeam.

Zâna îi întinsese mâna. Algonde o prinsese fără teamă și fusese învăluită imediat în aceeași lumină. Contururile cocioabei se estompaseră. Apăruse un alt decor: un platou înverzit, dominat de piscuri înalte, înzăpezite. Algonde simțise pe obraji mireasma florilor și adierea caldă a vântului.

— Locul acesta e real?

— La fel de real ca și noi două, Algonde. Vino!

Algonde o urmase până la culmea unui promontoriu stâncos. În fața ochilor i se dezvăluise un peisaj de o frumusețe care-i tăiase răsuflarea.

În inima văii udate de șapte râuri se înălța un oraș zvelt, alcătuit din turnuri cu forme neobișnuite – unele ca niște ace, altele cu platforme legate între ele prin pasarele, altele ca niște domuri de cristal care reflectau lumina, toate de un alb argintiu strălucitor care te făcea să-ți mijești ochii. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Acest oraș este sufletul Ținuturilor de Sus, Algonde. Fiecare dintre râurile fermecate care curg acolo trecea prin câte o poartă nevăzută ca să iasă în lumea ta. La început, câțiva oameni, au străbătut din greșeală trecerile acelea, rătăcindu-se în ceața creată de o distorsiune temporală.

— Distorsiune temporală? Iartă-mă, Presine, dar...

— Ai dreptate, se scuzase zâna. Toate acestea sunt atât de complexe! Să zicem, ca să fie mai simplu, că există lumi invizibile pentru ochii muritorilor, lumi paralele, atât de apropiate una de alta în timp, încât se pot suprapune uneori.

— Ca un teanc de foi de hârtie?

— Oarecum.

Fata dăduse din cap. Era ciudat, firește, dar nu se îndoise nici măcar o clipă de spusele zânei.

— De ce m-ai adus în locul acesta?

— Vezi cumva acolo vreo ființă vie?

— Trebuie să fie în palate.

— Palatele sunt goale. Nu există nicio pasăre, niciun animal. Nimic.

Cetatea aceasta e moartă. Imaginea pe care o vezi, Algonde, aparține memoriei mele.

— Dar pare atât de reală...

— În asta constă magia amintirii. Redă iluzia lucrurilor.

Presine măturase peisajul cu un gest, făcându-l să dispară brusc. Contururile colibe se iviseră din nou.

— Hai să ne așezăm, bine?

Luaseră loc la masă, una în fața celeilalte.

— Orașul alb era îndrumat de puterea Strămoșilor. Această putere se baza pe echilibrul între bine și rău și provenea dintr-o sursă de energie pură. Dar ceea ce permitea canalizarea energiei a fost furat. Puțin câte puțin, Strămoșii, care până atunci păruseră nemuritori, au început să-și piardă puterile și să dispară. De fiecare dată când unul dintre ei se stingea, anumite porți se închideau. În scurt timp, au mai rămas numai două: cea prin care se pătrundea pe insula Avalon și una, mai puțin folosită, în ținutul Broceliande. Cât despre Strămoși, singurul care a supraviețuit a fost Merlin. În timpul acesta, în lumea ta, Melusine era condamnată de soțul ei, iar odaia i-a fost zidită.

— Niciodată n-am avut încredere în ea, scrâșnise Algonde.

— Și bine-ai făcut. Căci Melusine a refuzat să-și îndure pedeapsa. La fel ca surorile ei – Melior, închisă și păzită de uliul și, și Plantine, care se afla în Aragon. Mai ales după ce toate trei și-au dat seama că, deși crezuseră întotdeauna contrariul, îmbătrâneau. Foarte încet, dar inexorabil.

— Acum înțeleg de ce Melusine arată atât de descompusă... Totuși, mă asigură că e nemuritoare.

— Mințea, dragă Algonde. Mințea, ca să te poată înșela mai ușor. Adevărul este că nu de nemurire trebuie să se vindece fiicele mele, ci tocmai de vulnerabilitatea lor în fața morții. Și pentru asta nu au decât o singură soluție: să se elibereze de osândă și să se întoarcă în Ținuturile de Sus ca să se regenereze.

— Și cum o pot face? o întrebase Algonde, simțind cum o cuprinde furia la gândul că fusese păcălită.

— În urmă cu vreo câteva sute de ani, cea care făcea profeții în Avalon s-a înfățișat într-o dimineață înaintea lui Morgan, regina Ținuturilor de Sus. Avusese o viziune pe care i-a povestit-o astfel: „*Puterea celor trei va triumfa asupra răului, iar copilul născut păros al lui Helene și al unui prinț din Anatolia va cuceri Ținuturile de Sus*“. La auzul acestor cuvinte, Morgan s-a înfuriat, convinsă că puterea la care se referea profeția nu putea fi decât puterea adunată laolaltă a celor trei fete ale mele. Și nu putea concepe să-și piardă tronul. Mai ales că Merlin refuza să-i facă un copil, care i-ar fi asigurat puterea asupra ambelor lumi, cea a Ținuturilor de Sus, care era pe moarte, și a ta. Așa că le-am eliberat pe cele trei harpii, cu condiția ca Melior, Plantine și Melusine să fie ucise. Prima harpie a biruit-o pe Melior, cu toate că ție ți s-a spus altceva. Nu însă pe de-a-ntregul, din păcate, fiindcă sufletul ei malefic a supraviețuit încătușat în uliu. Nu tu controlai pasărea aceea, așa cum credeai, ci Melior care, pentru a sprijini profeția, se folosea de gândurile tale, deformându-le.

Presine se ridicase de pe scaun. Clocote promițătoare începeau să se audă dinspre cazanul atârnat deasupra focului. În timp ce lua capacul ca să amestece supa, zâna continuase:

— Prin urmare, după săvârșirea faptei, prima harpie se întoarce în Avalon ca s-o informeze pe Morgan, fără să știe că, între timp, moartea o secerase pe regină, iar Merlin, prevăzând întoarcerea lor, le pregătise o capcană. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, harpia a fost închisă la loc sigur și izolată, ca să nu le poată preveni pe celelalte asupra pericolului ce le aștepta. Dar Merlin, care avea datoria de a apăra Ținuturile de Sus de lăcomia diabolică a fiicelor mele, nu s-a mulțumit cu atât. A închis – cu bună știință de data asta – singura poartă

pe care ele o cunoșteau, cea din Avalon. Totuși, n-a renunțat cu totul la ocrotirea Angliei, începută odată cu încoronarea regelui Arthur. Folosind ultima poartă, pe unde poate să treacă fără știrea nimănui, inițiază druidese în pădurile din Broceliande și le plasează, din mamă în fiică, în umbra celor puternici.

— Dar tu? o întrebase Algonde, în timp ce Presine arunca în vas un pumn de sare.

Zâna luase puțină fiertură în lingura lungă din lemn, suflase în el și gustase din vârful buzelor, apoi îi răspunsese:

— Am plecat din Avalon în același timp cu harpiile. Nu puteam să admit sensul profeției. Înțelege-mă, Algonde! Eu, care eram toată numai iubire, zămislisem niște monștri. N-am putut suporta gândul că fiicele mele ar reuși într-o bună zi să scape din temnițele lor și să transforme Ținuturile de Sus într-un regat al răului.

Presine acoperise la loc cazanul, apoi se apropiase de fată.

— Am căutat o alternativă la această prezicere. Timp de sute de ani. Când, în sfârșit, am găsit-o, m-am dus în Broceliande, ca să-i spun totul lui Merlin. Amândoi aveam același interes. Iată de ce mi-a dăruit ceea ce-i refuzase atâta vreme lui Morgan: un fiu.

Algonde se încruntase. Presine nu-i lăsase timp să-și mai pună întrebări. O mângâiase pe obraz, privind-o cu drag.

— Tatăl tău e rodul unirii noastre.

Inima lui Algonde zvâcnise în piept. Bănuielile mamei ei erau întemeiate.

— Păi, atunci ar trebui să fiu nemuritoare, iar tatăl meu, la fel! pricepuse ea brusc, în timp ce degetele i se împleteau, complice, cu ale zânei.

Ochii lui Presine se umpluseră de tristețe.

— Dacă tatăl tău n-ar fi trăit și n-ar fi îmbătrânit ca un muritor, fetele mele și-ar fi dat seama că sunt aici și ar fi stricat totul. Așa că am hotărât să-l lipsesc de acest avantaj. Într-o seară, când venise pentru a nu știu câta oară să mă întrebe dacă eram mama lui – ceea ce nu-i puteam dezvălui i-am dat să bea un filtru. Dar poțiunea aceea a avut și consecințe pe care nu le prevăzusem. I-am schimbat firea. Ce-a urmat, din păcate, știi prea bine, încheiase zâna cu voce stinsă.

Între ele se lăsase un moment de tăcere amintindu-și amândouă întâmplarea. Plină de durere și vinovăție. Dar Algonde refuzase să se lase copleșită. Ca să poată lupta mai bine, trebuia să înțeleagă.

— Hai să uităm lucrurile acestea! Povestește-mi mai degrabă ce s-a întâmplat cu Plantine, hotărâse ea.

Presine oftase:

— Plantine. Era, fără îndoială, cea mai rea dintre ele. Putea ca și mine, să-și schimbe înfățișarea. Mai ascuțită la minte decât Melior, i-a trezit harpiei care trebuia s-o ucidă speranța că ar putea împărți cu ea tronul Ținuturilor de Sus. Harpia i-a căzut în capcană. Acum e întemnițată în locul fiicei mele, în Aragon.

— Vrei să spui că Plantine este liberă? Unde se află acum? tresărise Algonde.

Chipul lui Presine se înăsprise.

— Cine învinge o harpie îi preia puterile... Precum și urâtenia.

Algonde se cutremurase, dându-și brusc seama de adevăr:

— Doamne Isuse! Marthe... Așadar, Marthe este, de fapt Plantine. Dar cu a treia harpie, cea care urma s-o ucidă pe Melusine, ce s-a întâmplat?

Presine ocolise masa de lemn și se așezase din nou pe scaunul ei. Era limpede că-i venea

greu să evoce acest episod.

— A fost o lucrătură dibace, crede-mă. Îndată ce a aflat de harpiile care fuseseră eliberate ca să le omoare pe toate trei, Melusine a început să străbată râurile în căutarea unei năpârce înaripate, știind că numai mușcătura ei putea veni de hac acestora. Până la urmă a găsit undeva în Orient un astfel de șarpe înaripat, i-a luat un ou, l-a clocit și a crescut animalul ca s-o apere. Când Plantine, înzestrată cu noile ei puteri, a sosit la Sassenage, a constatat că ultima harpie nu reușise încă să treacă de năpârcă. Luând înfățișarea harpiei pe care o învinsese în Aragon, Plantine a căutat-o și a mințit-o cu iscusință, convingând-o că împreună ar putea birui monstrul, scăpând apoi și de Melusine. Au coborât în criptă, Plantine având grijă să treacă în spatele harpiei. S-a întâmplat exact ceea ce prevăzuse. Năpârca o ucisese pe adevărata și ultima harpie, iar Plantine a ajuns în anturajul urmașilor celor care moșteniseră castelul de la ea să vă aștepte pe Helene și pe tine.

— De ce nu se eliberează și Melusine, din moment ce Plantine a reușit s-o facă? se mirase Algonde, pe care toate minciunile acelea o umpleau de amărăciune.

— Plantine n-a putut rupe vraja decât lăsând pe altcineva în locul ei. Același lucru este valabil și pentru Melusine. De ce crezi că ți-a cerut să consumi o parte din oul negru? Voia ca puterile pe care le-ai primit să devină permanente. Dorește ca tu s-o înlocuiești în Furon, Algonde! Ai fi acceptat să te sacrifici dacă ai fi știut adevărul?

Algonde fusese cuprinsă de o mânie surdă. Acum, totul era limpede. Melusine o jucase pe degete. Trăsese cu furie un pumn în masă, făcând să se clatine mărunțișurile aflate pe tăbie.

— Poate să aștepte mult și bine. N-o voi elibera niciodată. Indiferent ce mi-ar face Marthe. Niciodată!

Presine clătinase din cap.

— Nu va fi atât de simplu. Cu toate că par să se fi aliat, Plantine nici nu se gândește că împartă cu sora ei tronul Ținuturilor de Sus. Atâta doar că n-o poate omorî pe Melusine altfel decât cu propriile ei mâini. Or, dacă Plantine a dobândit puterile malefice ale celei de-a doua harpii, s-a ales și cu slăbiciunile ei. A devenit vulnerabilă la veninul năpârccii. Atât timp cât Melusine e ocrotită de aceasta, nu-i poate face nimic. Plantine trebuie să te lase s-o eliberezi ca să se poată descotorosi apoi de ea. Melusine știe acest lucru și nu mă îndoiesc că a luat măsuri, înțelegi acum cât de importantă ești pentru ele? Numai o femeie din sângele lor putea supraviețui veninului năpârccii și, datorită acestui fapt, le putea elibera.

— Niciodată! repetase Algonde sărind în picioare.

Presine se apropiase și-i luase cu afecțiune mâinile înghețate de ură într-ale ei.

— Trebuie să te aștepti la tot ce-i mai rău, Algonde! Melusine și Plantine nu vor avea pic de milă, fiindcă n-au de ales. Oricare-ar fi rezultatul luptei lor, învingătoarea va fi nevoită să găsească un mijloc de-a ajunge în Ținuturile de Sus, dacă dorește să-și redobândească nemurirea și neasemuita frumusețe dinainte.

Inima lui Algonde părea cuprinsă de flăcări. Făcuse un pas înapoi și-i aruncase bunicii ei o privire plină de reproș.

— De ce tu sau Merlin nu le-ați eliminat, pentru ca apoi profeția să se îndeplinească?

Presine suspinase.

— Îți înțeleg mânia, Algonde, dar numai tu puteai să aduci uliul în bătaia săgeților, datorită legăturii pe care o aveai cu el. Știu bine acest lucru, fiindcă am încercat și eu să-l dobor, dar nu am reușit decât să le fac pe fiicele mele să intre în alertă. Năpârca m-ar preface într-o statuie din sare dacă aş pătrunde în criptă. Iar cu Plantine nu îmi mai pot măsura puterile. Cât despre

Merlin, el desigur că le-ar fi putut înfrânge pe amândouă, însă lumea aceasta ar fi avut parte de tulburări grave. N-aveam altă soluție decât să așteptăm.

— Să așteptați ce? mârâise Algonde care, neavând cum să iasă din capcană, începuse să străbată încăperea cu pași mari și furioși.

Rezemată de spătarul scaunului, Presine o urmărea din priviri, cu un surâs trist în colțul gurii.

— Pe fiica ta, cea pe care a zămislit-o Mathieu și care se hrănește, ca și tine, cu veninul năpârcii.

Algonde încremenise. Îndreptase o privire uluită către Presine.

— Fiica mea?

Presine încuviință clătinând din cap, iar Algonde își atinsese

Cu mâinile pânțele ușor bombat. Știa. Instinctiv, știa. Mânia îi trecuse brusc. Presine continuase:

— Puterile ei vor fi imense și sunt sigură că vor reuși să le înfrângă pe Melusine și Plantine fără consecințe funeste pentru lumea ta. Dar mi-aș fi dorit ca Merlin să mai fie alături de noi! Dar, vai, la puțin timp după nașterea tatălui tău, fântâna de la Barenton a secat. Ultima poartă magică s-a închis, iar Merlin n-a mai dat semne de viață. Mai există un străvechi loc de trecere dinspre Ținuturile de Sus între cele două lumi, pe care doar Strămoșii îl cunoșteau. Dacă Merlin nu l-a folosit înseamnă că s-a întâmplat ceva cumplit care l-a împiedicat s-o facă. Ceva cumplit, care are legătură cu profeția.

Algonde se încruntase.

— Nu pricep.

Presine se apropiase de o etajeră sprijinită de perete și luase de pe ea un flacon din sticlă albastră învăluit într-o dantelărie din fire de argint.

— Privește, i se adresase lui Algonde, punându-l pe masă. În cetatea din Ținuturile de Sus, deasupra sursei de energie despre care ți-am vorbit, se află o masă făcută dintr-un cristal gros, găurită în mijloc. Dosul este șlefuit cu măiestrie, astfel ca razele care țâșneau de jos să se unească și să atingă trei asemenea flacoane în formă de piramidă.

— Și ce conțineau acestea? o întrerupsese Algonde, curioasă.

— Un elixir puternic al vieții, pe care această magie pură îl întărea și mai mult. Cu el se hrăneau locuitorii cetății. Îți dai seama cât de prețioase erau flacoanele.

— Iar acesta este...

— Plin? Da.

Algonde fusese mândră că putuse gusta din elixir. Dar Presine nu sfârșise încă.

— În afară de acest prim rol de catalizator, masa de cristal mai avea o funcție. Partea de jos era și memoria Ținuturilor de Sus. Conținea istoria Strămoșilor începând din negura timpurilor. Ca s-o citești, trebuia să desfaci firul de argint de pe flacoanele piramidale și să-l întinzi pe liniile trasate. Acolo era trecută fiecare poartă, cu punctul ei de ieșire în lumea ta.

— Chiar și trecerea aceea veche?

— Da. Însă, după cum ți-am dat a înțelege, atât masa, cât și flacoanele piramidale au fost furate. Mi-am petrecut secole întregi încercând să le regăsesc pe acestea din urmă. Celelalte două se află la loc sigur. Încă n-am aflat unde a fost ascunsă harta sau măcar dacă n-a fost spartă. Totuși, sunt încredzătoare, căci profeția este adevărată. Fiul lui Helene trebuie să domnească în Ținuturile de Sus. Or, singurul mijloc pe care-l avem pentru a ne mai întoarce acolo este să regăsim harta.

— Fetele tale sunt la curent cu toate lucrurile pe care mi le-ai spus? Știu că poarta din Avalon

e închisă?

— Nu. Altfel ar fi început să facă și ele cercetări, ca mine, în loc să aștepte aici.

Cu o dungă de îngrijorare săpată pe frunte, Algonde răsucise între degete flaconul în formă de piramidă. Îi venise în minte o idee uimitoare.

— Puterea celor trei va învinge răul... Puterea celor trei flacoane... Nenorocirea care a lovit Ținuturile de Sus și l-a copleșit pe Merlin...

— La aceeași concluzie am ajuns și eu, Algonde. Masa și cele trei flacoane piramidale trebuie duse înapoi, la locul lor. Ținuturile de Sus trebuie să-și redobândească memoria și să aibă un rege. De asta am luat legătura cu tine. Ca să te ajut să dejoci planurile fiicelor mele care, la fel ca Morgan pe vremea ei, ca Merlin și ca mine, au interpretat greșit profeția.

— Și cu oul negru cum rămâne?

Presine luase în mână flaconul piramidal.

— N-avea grijă. Îți voi da din acest elixir care-i va învinge puterile malefice. Astfel, nu numai tu și fiica ta veți fi la adăpost de ele, ci și copilul lui Helene, din moment ce Melusine ți-a cerut să-l pervertești și pe el cu praful făcut din ou. Dar să fii foarte atentă. Plantine – adică Marthe, cum își spune acum – nu trebuie să bănuiască nimic. Totul depinde de tine.

Se priviseră în ochi. Algonde respirase adânc. Numai ea putea salva cele două lumi. Și pe cei pe care-i iubea. În ziua aceea înțelesese că nu mai avea de ales. Era dator să-și îndeplinească destinul. Cu orice preț.

— Ce trebuie să fac? întrebuse.

Algonde se sculă și se îmbracă gros, apoi, după ce-și puse pe umeri o mantie împlănită, luă sub braț micul sipet din lemn și descuie ușa. De când plecase de la Sassenage, Marthe nu se mai interesa – cel puțin în aparență – de ea. De fapt, harpia stătea în preajma lui Sidonie care, din pricina sarcinii, nu mai ieșea din camera ei. Dacă Algonde nu i-ar fi cunoscut adevăratele intenții, s-ar fi lăsat înșelată de indiferența ei.

Ținând un sfeșnic în mână, străbătu coridorul până la scara dublă din marmură, cu simțurile încordate. La ora aceea, pretutindeni domnea liniștea. Orice zgomot era ușor de auzit, iar în clădire existau multe cotloane ferite, în care Marthe se putea ascunde s-o pândască. Algonde se opri deodată la jumătatea scărilor. Fără să se întoarcă. Oare visase foșnetul acela de stofe? Inima începuse să-i bată mai repede. Marthe o urmărea. Era sigură. Deși acum știa că harpia avea nevoie de ea vie, Algonde se înfioră. Își goni teama grăbindu-și pasul. Trebuia ca harpia să se convingă că îndeplinea instrucțiunile date de Melusine: îngropa oul și-l lăsa să se usuce timp de trei luni. Se încurajă singură, spunându-și că o făcea atât pentru propria siguranță, cât și pentru cea a lui Mathieu și a fiicei lor.

Lăsând lumânarea pe o masă, ieși din castel, îl ocoli prin dreapta, străbătu curtea interioară și se strecură printre pereții înalți ai anexelor. Ar fi câștigat timp, desigur, dacă ar fi luat calul pe care i-l dăruise Philippine, dar ar fi trebuit să-l trezească pe tânărul rândaș ca să-l înșeueze și s-ar fi aflat despre escapada ei. Or nimeni, în afară de Marthe, nu trebuia să știe. Printre clădiri suiera un vânt rece. Algonde strânse la piept sipetul ca să se poată înfășura mai bine în mantie. Undeva, în stânga, lătră un fi câine, trezindu-i de îndată și pe ceilalți ocupanți ai adăpostului haitei. Cu capul aplecat sub glugă, Algonde o luă la fugă și se afundă în parc.

În partea de miazănoapte a primei curți exterioare, la un sfert de leghe distanță de castel, se afla o hulubărie părăsită, cu cinci etaje, având circumferința aproape cât apartamentul din donjonul de la Sassenage unde locuise Algonde împreună cu Gersende. Nimeni nu mai trecea pe aici. Clădirea era înconjurată de buruienile crescute în voie, iar ușa spartă atârna în balamalele ruginite. Era locul ideal. Algonde se apropie, făcându-și drum prin tufișuri, cu mantia și fusta suflecate până la jumătatea pulpelor, și scăldată în lumina palidă a lunii. Abia când ajunse la picioarele turnului o cuprinse îndoiala. Presine îi spusese că Marthe, la fel ca și harpia ale cărei puteri și slăbiciuni le preluase, avea nevoie să se desfete cu fete tinere în nopțile cu lună plină. Oare își satisfăcuse deja poftele înainte de a se lua după ea? Ar fi riscat s-o atragă în sabatul ei? Pe Algonde o cuprinse din nou vechea neliniște din vremea dinainte de a părăsi Sassenage. Cum să se apere dacă s-ar întâmpla așa ceva?

Refuzând să se lase cuprinsă de panică, intră în clădire. Cu toate că o bună parte din acoperiș rămăsese fără țigle, înăuntru era prea întuneric ca să-și poată găsi drumul fără să bâjbâie. Din fericire, Algonde mai fusese pe-acolo. Urcă fără șovăire treptele scării în spirală din mijlocul vastei încăperi. Când ajunse la ultimul nivel, auzi o mișcare jos. Speriată, își scoase încălțările și păși pe palierul circular. Pasarele largi din lemn dispuse în evantai permiteau accesul în peretele hulubăriei. O pasăre își luă zborul la doi pași de ea, făcând-o să tresară. Își înăbuși un țipăt, cu toate că lumina ce pătrundea prin acoperișul spart era foarte slabă, grăbi pasul până la gaura pe care o făcuse în zid dislocând una dintre pietre. Ascunse acolo cutia, luă o mână de paie de pe scândura pe care stătea și astupă repede gaura, apoi se îndepărtă,

se încălță la loc și se ghemui chiar la marginea pasarelei, încremenită de spaimă la auzul pașilor care urcau treptele. N-avea nicio cale de scăpare. De fapt, ce știa Presine despre planurile harpiei? Nu erau decât presupuneri. Presupunerile zânei. Îmbrăcată în negru, cu gluga trasă până la ochii plini de viclenie, Marthe se opri pe palier și scrută zarea.

„*Pierdută*, își spuse Algonde. *Sunt pierdută*.”

Un reflex de supraviețuire o făcu să se ghemuiască și mai tare. Fără să ezite, Marthe se apropie de zid, smulse cu unghiile încovoiate paiele și scoase sipetul din ascunzătoare. Algonde era îngrozită. Harpia se afla atât de aproape de ea încât n-avea cum să n-o vadă, să n-o simtă, să n-o atingă. De ce se prefăcea? Marthe deschise cutia și-i controlă conținutul, după care o puse la loc. Ghearele ei zgâriară podeaua lângă degetele lui Algonde, apoi astupară cu paie ascunzătura. Harpia se răsuci pe călcâie, privi îndelung fiecare pasarelă din jur, apoi începu să coboare scara. Algonde rămase neclintită, pe cât de ușurată, pe-atât de consternată. Ce sens avea toată mascarada asta?

Ușa de la parter scârțâi. Marthe ieșea. Sau așa voia s-o facă să creadă. Algonde își ținea în continuare respirația, în timp ce prin minte îi goneau cele mai nebunești presupuneri.

Un șoricel străbătu pasarela și se apropie de ea, adunând de ici-colo câte o firimitură adusă de vânt. Se ridică pe lăbuțele din spate ca s-o ronțăie, apoi continua să caute, apropiindu-se tot mai mult de Algonde, care, urmărindu-l cu privirea, începea să se liniștească. Șoricelul se lovi cu nasul de piciorul ei, se dădu înapoi, privi în jur, apoi înaintă și se ciocni din nou de ea. Abia atunci înțelese Algonde: n-o vedea, așa cum n-o văzuse mai înainte nici harpia. După ce încercă pentru a treia oară să treacă și nu reuși, rozătorul se întoarse și plecă. Algonde se ridică încet și uluită, își ridică brațul în fața ochilor. Privirea ei trecea prin mâncă și prin braț, care deveniseră transparente. Văzu o bufniță clipind pe o bârnă. Era invizibilă! Se ridică, încântată și în același timp neliniștită. Cum era posibil? Scormoni prin amintiri, dar niciuna nu pomenea de această putere. Oare îi fusese dăruită de elixirul vieții din Ținuturile de Sus, cu care își atinsese pântecul? Sau se datora sângelui vrăjit care-i curgea prin vene? Și, dacă era așa, cum de ieșise la iveală? Din pricina spaimei? De fapt, în viața ei nu fusese mai îngrozită decât acum. Oare instinctul de supraviețuire trezise în ea acest dar pe care-l avea?

Culoarea pielii începea să se ivească deja, iar firele țesăturii se închegau, ceea ce părea să confere temei ultimei sale ipoteze. Cuprinsă de amețală, Algonde închise pentru o clipă ochii. Simți dureri în josul pântecului. Se întinse pe podeaua plină de găinaț, epuizată atât de această naștere împotriva naturii, cât și fi de uimitoarea experiență prin care trecuse. Esențialul era însă că-și atinsese scopul. Oare ce surprize îi mai pregătea originea ei? Dar diavolițele acelea? Acum, după ce cunoscuse o zână, o zână adevărată, nu mai putea numi altfel caricaturile maleficei care erau Plantine-Marthe și Melusine. Le va dejuca planurile, era convinsă de asta, dar cât de lungă și de grea i se părea în clipa aceea calea pe care o avea de străbătut până să reușească! Atentă să audă și cea mai slabă mișcare, mai zăbovi, în ciuda frigului, răpusă de osteneală, pe scânduri. Gândul îi zbură spre Sassenage, ca de fiecare dată când avea nevoie de sprijin. La ora aceea, castelul copilăriei ei era cufundat în beznă. Căută chipul lui Mathieu. Se aplecă asupra cârlionților negri. Pătura trasă până sub bărbie lăsa la vedere profilul schilodit de uliu. Cicatricea care se întindea de la pleoapa dreaptă până la tâmplă era încă proaspătă, dar nu mai părea atât de oribilă.

În somn, Mathieu părea senin. Ea însă știa că nu era așa. Suferea. Ca și ea. Dacă nu chiar mai mult decât ea. Dorul de Mathieu îi stârni disperarea. De ce ținuse să afle unde se ascunsese el timp de câteva săptămâni cu cinci luni în urmă, după ce se despărțiseră? De ce

nu se mulțumise să aștepte vești de la el, așa cum o îndemna instinctul? După ce ajunsese la Bâtie, îl localizase în minte. Îl văzuse în adâncul unei păduri, cu pieptul însângerat, înconjurat de tâlhari. În loc să-l omoare, așa se temuse timp de o clipă, îl ajutaseră să ajungă la adăpostul lor. Rămăsese acolo până când se vindecase, apoi o anunțase pe căpetenia bandei că nu era încă pregătit să li se alăture pentru totdeauna. Algonde îl recunoscuse pe interlocutorul lui Mathieu. Era Villon, unul dintre foștii lor tovarăși de joacă de la Sassenage. Acesta dispăruse într-o primăvară și toți îl crezuseră mort. Villon îl lăsase pe Mathieu să plece, cerându-i să îi făgăduiască faptul că nu-i va vinde autorităților. Le era dator și avea să le fie loial, Algonde era sigură de asta. Dar nu putea să schimbe nimic. Doar să accepte gândul că destinele lor nu se puteau uni înainte ca totul să se sfârșească, tocmai în interesul copilului lor încă nenăscut.

Refuză și de data asta să se lase pradă disperării. Alături de Philippine, uita de necazuri. Domnița nu se mai putea lipsi de ea. Oare devenise suficient de atașată de Algonde încât aceasta să-i poată încredința ei, și nu altcuiva, copilul pe care urma să-l nască? Algonde n-avea cum să fie sigură de asta, însă nu găsisese niciun mijloc de-a o lega și mai puternic de ea pe Philippine. Ceea ce trupul ei dorea inima refuza să accepte. Algonde îi aparținea lui Mathieu, și simpla idee că ar putea primi dezmierdările altcuiva i se părea o trădare și mai gravă decât relația avută cu baronul Jacques.

Se lăsa dusă de vârtejul neîncetatelor petreceri, de jocul acela care chiar începuse să-i placă. Prințul turc se afla doar la câteva leghe. Algonde nu trebuia decât să-și păstreze curajul. Și răbdarea.

După trei sferturi de ceas, cu mușchii înțepeniți de frig, Algonde coborî scările, sigură că harpia pornise în căutarea altei victime și încurajată de această mică izbândă pe care o repurtase datorită magiei.

*

Philippine îi atinse ușor cu degetul buzele lui Algonde. Fata, nu se clinti, cufundată într-un somn adânc care-o prăbușise în așternut de îndată ce ajunsese în odaia ei și se dezbrăcase.

— De ce țin așa de mult la tine? se alarmă domnița de Sassenage aplecându-se să-și lipească gura de a fetei.

Algonde gemu la atingerea cam prea apăsată, iar Philippine, făcu un pas înapoi. Nu voia s-o trezească. În niciun caz. Tulburarea aceea care-i răscolea inima și simțurile o speria. Algonde avea o grație și o prestanță pe care nu le mai văzuse la nimeni în afară, poate, de Sidonie. Începând din acea după-amiază când se duseseră pe malul Furonului unde, dacă n-ar fi apărut Melusine, cu siguranță s-ar fi sărutat, Philippine o dorea. Din zi în zi, tot mai mult. Era obsedată de ea. Ar fi vrut să-i acorde și mai multe privilegii, dar se reținea, se stăpânea. „*E doar o slujnică. Fata asta nu este decât o slujnică, iar tu ești stăpâna ei. Nimic mai mult. N-o poți înnobila, n-o poți ridica la un rang de care nu este demnă.*“ În clipa următoare însă, o vedea apărând în ținutele elegante pe care o obliga să le poarte și se convingea de contradictoriu. Philippine se întreba uneori dacă nu cumva ea era sclava. Niciunul dintre bărbații de la castel n-o atrăgea la fel de mult. Când Philippine își respingea претенții, afirmând cu hotărâre că încă nu se simțea pregătită să se căsătorească, aceștia se îndreptau, invariabil, spre Algonde. Aceasta avea destulă prezență de spirit ca să-i descurajeze, dar Philippine era sigură că mulți dintre ei ar fi fost gata să facă orice pentru a câștiga inima cameristei ei, chiar dacă s-ar fi aflat adevărul în legătură cu aceasta. De câte ori se gândea la asta, simțea că înnebunește.

Algonde îi aparținea. O introdusese în lumea ei pentru ca fata să se deprindă cu aceste plăceri și să nu se mai poată mulțumi cu un altfel de trai.

Da, însă atunci, de ce nu se putea hotărî Philippine să facă patul, deși se trezise în zori cu trupul arzând de fantezme nesatisfăcute și, dorind s-o surprindă, pusese să fie descuiată ușa ei dinspre coridor, căci Algonde, nu se știe de ce, blocase ușa prin care comunicau apartamentele lor?

Tremurând toată de febra aceasta care nu-i mai trecea, tânăra domniță de Sassenage se întoarse lângă pat și dădu la o parte așternutul. Lungită pe spate, cu un picior îndoit într-o parte, Algonde se oferă, fără să știe, privirii ei lacome. Cu un nod în gât, Philippine luă sfeșnicul și plimbă lumânarea pe deasupra sânilor grei și tari, rezistând imboldului de a le simți netezimea sub vârful degetelor, lumină talia – cam prea rotunjită, după cum i se păru. De vină era mâncarea prea bună de care avea parte Algonde de când venise aici... Dar dorința lui Philippine era prea aprinsă ca să mai țină seama de câteva mici cusururi. Flacăra lumânării trecu mai departe. Proeminența pubisului o făcu să amețească. Gâfâia. Cât timp va mai putea rezista acelei chemări pe care o simțea în cuibul dintre propriile coapse? Nu risca s-o trezească? Își vârî mâna liberă între picioare și ghemui cămașa cât putu mai sus, între cărnurile umede. Își mușcă buzele ca să nu geamă, mângâind cu privirea trupul atât de râvnit pe care continua să și-l interzică, șovăind pe picioare în lumina lumânării gata să se stingă. Sfeșnicul plin de ceară topită tremură între degetele ei crispate.

Câteva picături se închegară în buricul lui Algonde, care tresări. Buimacă de somn, deschise ochii, umplându-i de dorința interzisă a lui Philippine. Se aprinse și privirea lui Algonde.

Philippine se simți rușinată de febra care-o cuprinsese și pe care n-o mai putea stăpâni, iar faptul că fusese surprinsă o excita și mai mult. Ajunse la orgasm cu un suspin prelung, dându-și capul pe spate. Sfeșnicul îi scăpă din mână, iar lumânarea se stinse în cădere.

Fără ca măcar să-și dea seama ce făcea, în întunericul care o învăluia acum, Algonde luă mâna lui Philippine și o trase spre ea.

Almeida încă nu se trezise. Djem se întinse, cu pleoapele grele din pricină că dormise prea puțin. Ca în copilărie, când fratele său îi povestea, cu o plăcere răutăcioasă, că i se va reteza capul, somnul îi fusese împestritat de vise întunecate. Se revăzuse mergând călare, în primele zile ale războiului, pe strada principală din Brousse, în Anatolia, cu gâtul inflammat și plin de puroi, scuipând sânge. În ciuda oricărei prudențe și încălcând sfatul medicilor, pornise cu trupul arzând de febră să se alătore armatei sale. Croindu-și drum până lângă calul lui care înainta încet, la pas, atât de greu îi era lui Djem să se țină în șa, o bătrână ajunsese aproape de el și îl apucase de picior. Cu toate că se simțea foarte rău, Djem trăsese de frâu. Femeia îi întinsese un flacon din sticlă albastră, acoperit cu o dantelărie din fire de argint.

— Rezistă, prinț! Câteva picături din acest elixir vor fi de ajuns ca să te vindece. Ia doar câteva picături. Păstrează cu grijă restul. Te va salva într-o zi de otrava care-ți va fi administrată.

— Dar cine ar vrea să mă otrăvească, în afară, poate, de tine? O întrebase cu glasul răgușit de durere.

— Fratele tău, Baiazid.

Ochii bătrânei, de același albastru precum ai lui, îl făcuse să se hotărască. Își scosese săculețul de la brâu.

— Cât vrei, vrăjitoareo?

— Ți-l dau dacă-mi făgăduiești ceva. O făgăduială care pe tine nu te va costa nimic, dar pentru mine va fi neprețuită.

— Te ascult.

— Uită-te la sticluța asta. Ai mai văzut vreodată alta la fel?

Djem clătinase din cap în semn că nu.

— Păstrează-o cu grijă asupra ta oriunde te-ai duce, orice-ai face, chiar și după ce-i vei termina conținutul. Va veni o zi când ți-o voi cere înapoi. În acea zi, dacă mi-o dai, îți vei primi tronul.

Djem îi făgăduise întocmai. La doar câteva clipe după ce băuse din elixir, gâtul i se dezumflase, febra îi trecuse și putuse da pîteni calului, lăsând-o în urmă pe bătrână. De atunci, respectându-și cuvântul, păstra flaconul într-un sipet ascuns în fundul unuiia dintre cuferele lui, căci spusele vrăjitoarei se adevăraiseră. Baiazid încerca să-l asasineze, iar Djem nu se îndoia că, până la urmă, ar fi reușit s-o facă.

Tulburat, tânărul prinț se scărpină în cap. De ce revăzuse în vis această scenă? Nu își putea explica acest lucru, dar simți brusc nevoia să atingă flaconul, ca pentru a-și dovedi că elixirul avea puterea să-l salveze din nou. Se dădu jos din pat. Almeida gemu prin somn și se răsuci în așternut, ocupând tot spațiul liber. La lumina tăciunilor care pâlpâiau încă în vatră, Djem se duse tiptil până în fundul încăperii. După draperia dublă din catifea pe care fusese imprimat blazonul stăpânului casei se aflau vreo zece cufere mari din piele cu întărituri de metal. Deasupra lor era o ferestruică. Djem dădu puțin la o parte oblonul interior care-o acoperea. O lumină albă, orbitoare îl făcu să-i mijească ochii. Își dădu imediat seama de proveniența ei. Pesemne că în timpul nopții ninsese. Fără să mai dea importanță acestui fapt, ridică încet capacul lăzii pe care o căutase și se lăsă pe vine. Dădu la o parte cu o mână sigură tunicile

somptuoase, caftanele brodate cu fir de aur, turbanele împodobite cu pietre lucioase. Cuprins de nerăbdare, aruncă pe jos lucrurile care-l împiedicau să ajungă la sipet, până când goli cufărul. Pe fundul lui nu era nimic. Cu răsuflarea tăiată, își spuse că se înșelase și goli următorul cufăr, apoi încă unul și încă unul. În cele din urmă, fu nevoit să recunoască: sipetul în care se afla neprețuitul elixir dispăruse.

La început îl copleși mânia. Sări în picioare, se repezi spre Almeida și începu s-o zgâlțâie atât de tare încât, trezită brusc, femeia țipă.

O pălmui, apoi o apucă de antebrațe și o smuci spre el.

— Vorbește! Unde l-ai pus? Vorbește sau îți tai capul!

Lividă, grecoaica izbucni în plâns. Eliberându-și o mână, Djem o lovi din nou, convins de vinovăția ei. Cine mai avea acces în dormitorul acela, în afară de ea? O trânti cu brutalitate pe pat, scotoci sub saltea și smuci pumnalul curbat, bătut în diamante, pe care-l ascunsese acolo.

— Ai milă, stăpâne! Nu știu nimic, jur! Ai milă! îl imploră Almeida.

Furios la culme, n-o ascultă. Se așeză călare pe pânțele ei și-i propti vârful pumnalului sub bărbie.

— Ți-am spus să vorbești! Sipetul pe care mi l-ai furat. Unde l-ai pus?

— Nu eu, prințe. Să mă trăsnească Allah cel Atotputernic dacă te mint! N-am luat nimic.

Djem îi scrută cu privirea ochii plini de groază. Era prea înspăimântată ca să poată minți. Răsuflând precipitat, îndepărtă arma de la gâtul ei și se așeză pe marginea patului, simțind sub tălpile goale răceala podelei de piatră. În timp ce grecoaica își ținea brațele crispate pe piept, încercând să-și revină, prin mintea lui Djem începură să treacă tot felul de bănuieli.

În ciuda aspectului său deosebit, flaconul era un fleac față de bijuteriile aflate în cufăr. N-avea valoare decât pentru el. Hoțul știa, prin urmare, de puterea elixirului. Dar nimeni nu aflase de existența flaconului în afară de Houchang, care îl însoțea când se întâlneau cu vrăjitoarea. Era oare îndreptățit să creadă că tovarășul lui trecuse în tabăra dușmană? La acest gând o durere nespusă îi străpunse inima. Houchang, fratele lui, prietenul lui. Nu-i va tremura mâna când îi va turna otravă în pahar? Djem îi căuta scuze, dar nu găsea niciuna. Dimpotrivă, îi reveniră în minte toate prilejurile în care Houchang îl salvase de la o moarte sigură, uneori riscându-și propria viață. Oare Houchang putea fi un trădător? Se indignă la acest gând. Se întoarse spre Almeida, care rămăsese pironită locului, tremurând. Apucă marginea cuverturii și i-o trase peste pânțele.

— Gata, nu mai ai de ce să te temi.

Femeia se ridică în capul oaselor, convinsă de blândețea gesturilor lui, se înfășură în cuvertură și îngenunche lângă el.

— Vrei să-ți masez umerii? îl întrebă, încercând să regăsească un ton firesc.

— Vreau să-l găsec pe vinovat. Poți face asta pentru mine?

Ea încuviință printr-un gest.

— Nu cruța pe nimeni. Nici pe femeile mele, nici pe tovarășii mei, nici pe femeile lor. Pe nimeni.

— Ce trebuie să caut, prințul meu?

El îi descrie cutia și flaconul, apoi adăugă:

— Când o să dai de el, lasă-l acolo unde este și vino să mă anunți. Nimeni nu trebuie să afle, auzi? Nimeni nu trebuie să te observe.

— Am înțeles. Dacă dau greș, merit să mor.

Djem o mângâie pe obraz. Era ciufulită și răvășită, însă de un devotament mișcător.

— Nu te mai gândi la așa ceva. Poate că hoțul l-a distrus sau l-a vândut deja. Dacă nu găsești nimic, iscodește, dar fără să dai de bănuț. Vreau să știi. Trebuie să știi. E în joc viața mea. Lasă-mă acum. Am nevoie să rămân singur.

Ea își culese de pe jos tunica, se îmbracă și părăsi odaia cât putu de discret.

Prințul își trecu un deget peste mânerul pumnalului. Oricine ar fi fost vinovatul, avea să se ocupe personal de el. Deocamdată trebuia să-și ascundă tulburarea și să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Puse arma la loc sub saltea, în dreptul pernei, și trecu în micul spațiu rezervat toaletei de dimineață. Frigul îi înfioră trupul. Urină în jghebul special amenajat în zid, aruncă înăuntru puțină apă, apoi se întoarse în fața vetrei ca să se încălzească.

Trebuia să se pregătească pentru eventualitatea pierderii iremediabile a elixirului. Pentru o clipă, amintirea discuției avute cu Guy de Blanchefort goni gândurile obsedante legate de vinovat. Dacă Jacques de Sassenage era atât de influent cum pretindea marele prior, ar fi fost bine să și-l facă aliat ca să-i pledeze, cât se poate de discret, cauza pe lângă regentă. Și, pentru asta, cel mai bun mijloc era să se folosească de fiica baronului. Va fi nevoit, firește, să treacă de fratele ei și de Philibert de Montoisson pentru a se apropia de fată, dar știa că are destul farmec și destulă prestanță ca s-o facă să-l accepte în preajmă fără a lăsa impresia că umblă după ea. Astfel, Guy de Blanchefort n-ar intra la bănuț. Lui Djem nu-i plăcea deloc ideea că va trăda încrederea și planurile marelui prior, însă acum nu mai avea de ales. Se consolă spunându-și că măcar ura pe care-o nutrea împotriva lui Philibert de Montoisson va fi satisfăcută de această răzbunare.

În rest, va trebui să se bazeze pe noroc. Oricum, trădătorul își dădea, fără îndoială, seama că acest furt nu va trece neobservat. Era chiar atât de sigur pe el sau avea o acoperire atât de bună încât își asumase totuși un asemenea risc? Bănuțelile legate de Houchang începură să-l bântuie din nou. Le goni iar, cu aceeași violență ca mai înainte, apoi își recăpătă stăpânirea de sine. Reacția lui demonstrează acest lucru. Cel mai credincios tovarăș al lui putea fi trădătorul perfect.

Lovi cu pumnul în tăblia șemineului. La urma urmei, nu era mai bine așa? Dacă tot îl pândeau moartea, nu era mai bine să moară de mâna celui care-l salvase de atâtea ori?

„Nu!“ urlă în el o voce ieșită din adâncul ființei sale.

Nu. Nu voia să moară. Nu așa.

Houchang știa acest lucru mai bine ca oricine. Cu spada în mână voia să sfârșească, înconjurat de sânge și de mirosul câmpului de bătălie. Nu ca un șobolan. Plecă din fața focului, se întoarse în pat și scutură clopoțelul așezat la căpătâi. După câteva clipe, unul dintre slujitorii lui apăru în prag, făcând temeneaua obișnuită.

— Deschide obloanele.

Omul se grăbi spre fereastră.

— Să mi se pregătească baia și să vină bărbierul, mai porunci Djem.

Dacă urma să moară, o va face ca un viteaz, curat și proaspăt bărbierit. Servitorul ieși, iar Djem se apropie de fereastră care dădea spre povârniș. Șterse geamul aburit. Afară viscoala. Fulgii de zăpadă se învârtiseau atât de repede încât nu puteai zări nimic, în pofida luminii albe. Djem își stăpâni un fior. Trebuia să se gândească la viitorul lui. Doar la viitorul lui. La Bâtie. La surâsul acelei Philippine. La satisfacția de a i-o lua lui Philibert de Montoisson. La partidele de vânătoare, la petreceri, la iubire. La toate acestea trebuia să se gândească.

Oftă totuși, iritat. Atât timp cât ținea viscolul, gândurile acestea nu reprezentau decât o nouă amăgire în viața lui amărâtă. Cu siguranță că baronul de Sassenage n-avea să vină astăzi ca

să-l poftescă la vânătoare.

*

Atât timp cât Djem nu era încă invitat la castelul de la Bâtie, lui Philibert de Montoisson îi convenea să nu mai trebuiască să-l însoțească pretutindeni. Nu uitase, firește, că încheiase o înțelegere cu Baiazid, la palatul din Topkapi, în ziua când ospitalierii negociaseră ținerea în captivitate a prințului, dar, pentru moment, Djem nu reprezenta niciun pericol. Eliminarea lui n-ar fi făcut decât să lipsească ordinul de o rentă consistentă, iar Mediterana – de comerțul înfloritor pe care-l permitea dreptul la liberă circulație acordat de Baiazid. Philibert de Montoisson se angajase să intervină doar dacă era absolut necesar. Iar ura lui față de turc nu reprezenta o astfel de necesitate absolută. Deși tare i-ar fi plăcut să termine odată cu el. Se săturase de obiceiurile prințului, de uneltirile lui, de provocările sale neîncetate, de felul cum îl jignea. Umilirea la care fusese supus în ajun încă îl ustura, mai ales că îl deranjase și felul cum îl tratase Philippine. Philibert de Montoisson n-avusese somn toată noaptea. Simțurile îi erau ațâțate, inima îi ardea, iar pumnii îl mâncau. În clipa aceea ar fi dat orice ca să poată cheful cu o curvă sau două, sau trei, să bea până ar cădea sub masă, pipăind niște sâni și cu sexul băgat adânc sub o fustă. Să regăsească atmosfera primitoare și perfidă a unei tavernă, în loc să suporte ocheadele femeilor lui Djem, ca pe o făgăduială permanentă. Acum, că scăpase momentan de obligațiile față de sultan, putea să încalce și să se oprească la prima cârciumă care i-ar fi ieșit în cale.

Perspectiva aceasta îl încurajă să se dea jos din pat ca să deschidă obloanele. Alb, alb pretutindeni, curgând dintr-un cer care nu se mai zărea. Judecând după grosimea stratului de zăpadă depus pe marginea ferestrei, pesemne că drumurile erau impracticabile. Se cutremură de furie și de frustrare. Să-și pe treacă iarna la Rochechinard! Întemnițat de forțele naturii în fortăreața asta! Până atunci, nu își dăduse seama de asta cu adevărat. Își duse mâna la prohab și-și mângâie prin stofa pantalonilor mădularul încordat, închipuindu-și o gură care să i-l cuprindă. În afară de musulmanele pe care câinii ăia de turci le păstrau pentru ei, puținele fete care ar fi putut să-l ușureze erau acum toate în serviciul lui Barachim Allemand. Cavalerul strâmbă din nas. În alte împrejurări, simpla evocare a urâteniei lor i-ar fi tăiat cheful. Ca să vezi până unde-l adusesse abstenența! Să se mulțumească doar cu atât, în timp ce Philippine de Sassenage se desfăta cu camerista ei. Nemernica! Doamne, câtă plăcere îi va face s-o posede! N-are decât să țipe, să se zbată. Nu-i va scăpa. Își va potoli cu ea toate poftele nesatisfăcute pe care i le stârnise.

Marthe îl puse la curent cu noutățile, în ziua când venise să-și pledeze cauza în fața lui Sidonie. După spusele cameristei fostei lui iubite, Philippine juca dame cu prietena pe care și-o inventase: Algonde de Sassenage. Servitoarea ei. Philibert de Montoisson își amintea de fata drăguță care-i asculta, plină de curiozitate, istorisirile. În lipsa uneia, ar fi putut s-o supună pe cealaltă dacă i se ivea vreun prilej. Plăcerea ar fi fost de două ori mai mare. La naiba, o slujnică îmbrăcată ca o doamnă și, în plus, având pe trup mirosul celei de care era îndrăgostit! Își apăsă din nou prohabul cu mâna. Doamne! Cât îl mai chinuia fata asta! Nu putea ieși din odaie în starea asta. Totuși, era lihnit de foame. Se întoarse la fereastră și o deschise, în ciuda viscolului. Își descheie pantalonii și, luând un pumn de zăpadă, îl puse peste umflătura aceea care îl stingherea.

După câteva minute, își făcu apariția printre oamenii lui, cu chipul înseninat. Frigul își făcuse

datoria, reducându-i ardoarea în limite mai modeste. Ceilalți se așezaseră deja la masa din sala gărzilor, în jurul lui Hugues Luirieux, locotenentul lui care se ridică în picioare văzându-l.

— Dar-ar ciuma-n tine, prietene, credeam că te-au scufundat pirații! exclamă Philibert de Montoisson, îmbrățișându-l, căci vechea lor prietenie nu ținea de rang.

— Pe bunul Dumnezeu, nici gând! Căinii ăștia ocolesc de mult timp pavilionul nostru.

— Dar când ai sosit? Pe asemenea viscol, nu cred că în dimineața asta.

— Azi-noapte. M-a apucat pântecăraia în câmp deschis. N-am știut cum să ajung mai repede aici și, pe toți dracii, era cât pe-aici să mă scap pe mine lângă zid.

— Eu sunt de vină, căpitane, eram de gardă la poartă, dar crivățul șuiera atât de tare încât n-am auzit că striga cineva afară, recunosc unuia dintre soldați, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Nu te învinovăți, băiete, oricare altul ar fi pățit același lucru. Nu se vedea nimic. Norocul meu a fost că am zărit o umbră care se apropia de grilaj ca să urineze. Am întins brațul printre zăbrele și l-am apucat de mantie. Mucosul s-a speriat și a început să zbiere mai tare ca mine, râse Luirieux, dându-i respectivului un bobârnac peste urechea cam clăpăugă.

Tinerelul râse și el împreună cu ceilalți, în timp ce Hugues de Luirieux se întorcea la masă ca să-și termine micul dejun.

— Ți-ai întocmit raportul? se interesă Philibert de Montoisson, așezându-se lângă el.

— Încă nu. Voiam să-ți vorbesc între patru ochi, mai întâi.

Philibert de Montoisson se încruntă. Hugues de Luirieux ar fi trebuit să se întoarcă în Franța de mai bine de două luni. Cunoscându-și bine locotenentul, Philibert de Montoisson era sigur că acesta avusese motive întemeiate să n-o facă. Dădu din cap. Se înțelegeau din priviri. Își tăiară, într-o sincronizare perfectă, câte o felie de pâine pe care o unseră cu miere înainte de a o duce la gură.

„*Fiecare lucru la timpul lui*“, își spuse Philibert de Montoisson. Până la urmă, poate că ziua aceea avea să se termine mai bine decât începuse.

Algonde se trezi. Își simțea pântecul greoi și mintea încețoșată. Vru să se întindă, însă atinse moliciunea mătăsoasă a altui trup culcat lângă al ei. Inima începu să-i bată mai repede, când întoarse capul spre ceea ce crezuse până atunci că nu fusese decât un vis. Scăldată de o rază albă de lumină ce pătrundea prin obloane, Philippine dormea cu părul răvășit, cu pătura trasă până la gura-i întredeschisă. Un fior de senzualitate străbătu șoldurile lui Algonde. Închise ochii, încercând să regăsească momentele care precedaseră îmbrățișările lor, dar memoria ei zdruncinată nu-i oferi decât respirația lui Marthe în hulubărie. Oare un încuiase ușa după ce se întorsese din expediția ei nocturnă? O așteptase Philippine la întoarcere? Nu reușea să separeu visul de realitate. Singurul lucru pe care și-l amintea era plăcerea resimțită de amândouă – una, îmbătată de ceea ce abia descoperise, cealaltă, alinându-și fierbințeala cărnii. Algonde se întoarse pe partea cealaltă, ca să se dea jos din pat fără zgomot. Când piciorul pe podea, o mână moale o prinse de braț și o voce mârâi înăbușit:

— Mai stai...

Algonde preferă să n-o asculte și îi împinse ușor degetele, care rămaseră nemișcate pe cearșaf. Pe jumătate adormită încă, Philippine nu insistă. Focul din vatră se stinsese, iar în cameră domnea un iz înțepător de fum rece. Era frig, dar Algonde nu se sinchisi. Se duse, dezbrăcată cum era, în cabinetul de toaletă, ridică oblonul care acoperea ferestruica, apoi își aminti că în cursul nopții folosise toată rezerva ei de apă ca să curețe odaia. Necăjită, hotărî să intre în apartamentul lui Philippine. Ușa prin care comunicau camerele lor era încuiată, cu cheia în broască așa cum o lăsase Algonde, dovadă că Philippine intrase pe ușa dinspre coridor. Această certitudine nu-i făcea nicio plăcere. La fel și faptul că cedase ispitei. Ce va mai rămâne viu în ea din plăcerea pe care i-o dăruise Mathieu, dacă Philippine își va pune amprenta asupra ei? Era ceva ce nu voia să piardă. Nu voia să trădeze această senzație rămasă de la el. Algonde suspină. Era prea târziu pentru regrete.

Străbătu apartamentul lui Philippine, ridicând în trecere obloanele și lăsând lumina puternică a zilei să inunde odăile, apoi se strecură în sala de baie, unde se afla un hârdău mare din lemn, înconjurat de mai multe găleți. Își vârî mâinile în apă și-și umezi trupul. Mușcătura frigului o învioră. Și ce dacă Philippine o certa? În dimineața asta, domnița de Sassenage va aștepta. Când se simți mai bine, Algonde se frecă zdravăn cu prosopul, apoi își puse una dintre cămășile lui Philippine. Abia după aceea se apucă de treabă. După câteva minute, flăcările cuprinseseră vreascurile uscate care umpleau vatra, sub cazanul în care Algonde turnă apa rămasă, adăugă în ea frunze de melisă. În timp ce apa se încălzea, se întoarse în camera ei ca să se îmbrace.

O găsi pe Philippine trează, rezemată de tăblia patului, cu brațele încrucișate peste sânii semeți, încruntată, bosumflată.

— Gata, m-ai și părăsit? Aveai vreo treabă mai urgentă decât să te ocupi de mine? Aici e de-a dreptul ger! izbucni ea.

Algonde nu-i răspunse, se apropie de șemineu, se lăsă pe vine, puse și aici, cum făcuse în odaia de alături, vreascuri peste cărbunii înnegriți și suflă în cenușa caldă, încercând să ațâțe focul. În timp ce cărbunii începeau să se înroșească, Philippine strănută.

— Poftim! Din cauza ta m-a luat frigul.

— Și pe mine la fel, dar din cauza ta, dacă nu mă înșel. Învelește-te! îi aruncă peste umăr Algonde.

Ochii lui Philippine se aprinseră de furie.

— Ce-i cu tonul ăsta în această dimineață? Ai uitat ce-mi datorezi?

Algonde oftă, răscoli cu vătraiul jarul care sfârâi aruncând o jerbă de scânteii, apoi se ridică. Înfruntând privirea cu care o fulgera Philippine, se propti la picioarele patului.

— De șase luni te străduiești să mă duci la pierzanie. Ai reușit. Sunt pierdută. Nu te apuca să-mi faci reproșuri tocmai acum. Nu te-ai ales decât cu ceea ce meriți, domniță... Cu mine.

— Ei bine, nu s-ar zice, se mai rățoi Philippine.

Dar privirea ei își pierduse agresivitatea, iar expresia trufașă de pe chip îi dispăruse. Philippine nu dorea decât să se lase îmblânzită.

— Ești cea mai capricioasă, cea mai tiranică, cea mai insuportabilă dintre toate doamnele cu care mă obligi să semăn, dar, spre ghinionul meu, ești și cea mai frumoasă, cea mai senzuală, cea mai...

— Înghetată... Vino-ncoace, îi întrerupse Philippine avântul, întinzând mâna spre ea, cu un surâs rugător pe buze.

Algonde dădu din cap. Mai putea face altceva de-acum înainte decât să se supună voinței stăpânei sale? „Numai până când Philippine îl va întâlni pe prințul Djem“, își făcu ea curaj. Iar atunci Algonde va aranja lucrurile în așa fel încât el să-i ia locul, și s-o inițieze pe domniță în alte jocuri, în alte plăceri.

— Haide... Și scoate-ți cămașa aia care e a mea. Nu-mi amintesc să ți-o fi împrumutat.

Algonde făcu întocmai și ocoli patul, strecurându-se sub cuvertură. Picioarele reci ale domniței de Sassenage le căutară pe ale ei.

— Chiar că tremuri, prostuțo. Afară ninge. Nu ți-a spus nimeni că iarna te poți îmbolnăvi de moarte dacă n-ai grijă de tine? Întoarce-te, să te fricționez pe spate.

Philippine se supuse fără să mai comenteze, oferindu-și spatele alb și cambrat. Algonde o înveli cu cearșaful până la ceafă, boneta de noapte îi căzuse – ca și a ei, de altfel – în timpul zbenguiei lor nocturne și se ghemui sub cuvertură, apoi începu s-o frece viguros pe spinare.

— Auuuuuu!... Nu asta voiam, îmi sfârteci pielea!

— Nu te mai văicări și rabdă, altfel te frec și mai tare.

— Îmi datorezi ascultare. Ajunge! îi porunci Philippine.

În loc să se supună, Algonde se așeză călare pe ea. Philippine se zvârcoli și încercă s-o lovească. Zadarnic însă.

— Crezi că mă poți da jos după ce m-ai învățat atât de bine să călăresc? râse Algonde.

— Voi porunci să fii biciuită, am să te trag de vie în țeapă, ar să-ți dau foc! o amenință stăpâna ei, cu spinarea încinsă, răsuflând greu.

În cele din urmă, Algonde se lăsă să alunece lângă ea. Luptându-se cu cearșaful cu care era învelită, Philippine îl smulse de pe ea și se întoarse, ciufulită, cu ochii plini de mânie spre Algonde.

— Vrăjitoareo! Mă arde pielea! Mă sufoc!

— Păi, nu asta voiai, domniță? râse Algonde, așezată turcește pe pat.

Philippine se aruncă asupra ei.

— Nu, nu, nu, se răsti apoi, îmbrâncind-o din pat pe covor, unde se lungi peste ea.

Privirile lor se contopiră. La câțiva pași de ele, focul din vatră prinse viață.

— Pe tine te vreau. Chiar dacă Dumnezeu m-ar pedepsi, Algonde, pe tine te vreau, repetă ea

căutându-i buzele.

Algonde întoarse capul.

— Apa ta pentru baie a dat în clocot...

— Și eu la fel.

— O să stingă focul.

— Și tu la fel.

— Ai răspuns la toate?

— Ce-ar fi să nu mă mai contrazici?

Algonde cuprinse cu brațele talia fină a stăpânei ei.

— Nu-ți voi aparține niciodată, Helene.

— Îmi aparții deja.

Discuția muri într-un sărut.

Algonde urmări curbura șoldurilor pe care-și ținea degetele, simțind că i se trezește și ei dorința. Trecuse prea mult timp. Fusese lipsită de aceste plăceri prea mult timp ca să poată rezista chemării trupului. Se abandonase deja în voia simțurilor când Philippine, care dădea să se întindă peste coapsele ei desfăcute, se arcui, cu buzele rotunjite de uimire.

— Pân-te-cele tău. S-a mișcat sub mine. Uite, și acum, făcu ea cu voce gătuită, întinzând degetul spre unda care străbătea trupul lui Algonde.

Acum că scăpase de oul negru, nu mai avea niciun motiv să se ascundă. Scoase un suspin.

— Iată ce pățești când te pierzi printre tufișuri.

Philippine făcu ochii mari.

— Mathieu... îi explică Algonde.

— Vrei să spui că...

— Și ce dacă? Nu știi chiar nimic despre lucrurile acestea?

Philippine își mușcă buza.

— Din noaptea asta știi ceva mai mult, dar în rest, mărturisesc...

Își puse cu grijă mâna pe umflătură.

— Te doare?

— Nu. E chiar plăcut.

— De când ai aflat?

— Greu de zis. Am avut bănuieli când mi s-a oprit ciclul, nu toate sarcinile ajung până la termen. Așteptam să văd cum merge.

Philippine păli, revenindu-și brusc și dându-și seama cât de încurcată era situația. Mâna începu să-i tremure.

— Va trebui să-ți găsim un soț... Cât mai repede.

— Și pe cine vei alege? Vreun grăjdar sau vreun mic baron? glumi Algonde, hotărâtă să profite de situația fără ieșire în care o pusese tânăra domniță.

Philippine se ridică și se îndreptă către șemineu. Era limpede că vestea aceasta îi stinsese ardoarea. Pielea i se zbârlea iarăși de frig. Luă vătraiul și începu să scormonească jarul ca să-și liniștească nervii.

— Copilul acesta nu va avea alt tată decât pe acela care l-a zămislit, Helene, afirmă Algonde pe un ton voit indiferent, așezându-se pe marginea patului.

— Ai uitat că nu mai vrea să știe de tine?

— Timpul le va rezolva pe toate. Se va întoarce la mine.

— NU! se înfurie Philippine, întorcându-și spre ea chipul schimonosit de tulburarea pe care i-o

prevestea această perspectivă în pumnul ei încheștat pe mânerul din lemn, vătraiul cu vârful înroșit în foc părea o armă. Algonde se încruntă. Oare până unde era în stare să meargă Philippine ca s-o păstreze? Trebuia să afle.

— Crezi că-ți folosește la ceva să mă însemnez cu fierul roșu? Nu ți-am ascuns niciodată că îi aparțin lui, o sfidă ea.

Philippine strânse din dinți. Pentru o fracțiune de secundă, trăsăturile ei superbe reflectară ceva din slujenia lui Melusine.

Atavismul Celui Rău, care curgea prin sângele tinerei domnițe de Sassenage, ieșea la iveală sub privirea imperturbabilă a lui Algonde. Cu ochii înnebuniți de demonii ei, Philippine scoase un urlet furios și tăbărî asupra fetei, care nu se clinti. Se lăsă trântită pe cearșafuri. Fierul încins îndreptat către burta ei, gata s-o străpungă, se opri la un deget de buricul lui Algonde, transmițându-i dogoarea sa. Algonde își stăpâni teama. Amintirea experienței din ajun o ajută să se controleze. Nu știa să-și stăpânească puterea de a se face nevăzută. Cum s-ar fi putut justifica dacă asta se întâmpla și acum, aici? Își desfăcu larg brațele și închise ochii. Era dator să se încreadă în destinul ei.

În fața acestei atitudini, pe care o luă drept indiferență, furia lui Philippine se preschimbă într-o cruzime neînduplecată.

— De ce să te însemnez, când aș putea rezolva lucrurile înlocuind scula lui Mathieu cu vătraiul ăsta?

— Aș muri, desigur. Și nu cred că asta-ți dorești.

— Ai să te măriți cu bărbatul pe care ți-l voi alege. Mi se va supune, tu - la fel, și mă va lăsa să mă desfăt cu tine cât vreau. O să-l iei de soț. Altfel și tu, și copilul ăsta veți muri, hotărî cu asprime Philippine.

Acum totul era limpede. Mathieu n-avea loc. Nu avusese niciodată. Presine nu greșea: și Philippine, și Marthe voiau ca el să dispară. Dacă ar fi urmat-o pe Algonde, cu siguranță că, într-un fel sau altul, ar fi fost eliminat. Algonde trebuia deci să se bucure că despărțirea lor îl salvase pe cel pe care-l iubea, cu toate că gândul acesta i se părea îngrozitor și că îl mai pândeau destule alte primejdii. Ceea ce nu însemna că era dispusă să renunțe la el sau s-o facă pe stăpâna ei să creadă asta. Deschise ochii și se uită fix la Philippine.

— N-am să mă mărit nici cu un domn, nici cu un grăjdar, replică ea pe un ton hotărât.

Fierul încins coborî și mai mult. Pielea sfârâi ușor la atingere. Algonde strânse din dinți ca să nu țipe, dar nici nu clipi. Mirosul de carne arsă le gădilă nările. Îmbătată de puterea pe care i-o conferea autoritatea ei, Philippine mai așteptă câteva clipe înainte te de a ridica vătraiul. O parte din ea prefera s-o vadă pe Algonde mai degrabă murind decât s-o lase să-i scape vreodată; cealaltă parte își amintea de bărbații care fuseseră la un pas de moarte din pricina ei. O cuprinse din nou vinovăția, sentiment ce o chinuise și la Saint-Just. O goni. Nu era același lucru. Algonde se născuse ca să i se supună.

— Am drept de viață și de moarte asupra ta! se răsti ea, ca, de fapt, să se convingă mai bine pe sine.

Dar se rușina de ceea ce făcuse, iar masca începea să-i cadă. Algonde își dădu seama. Tăria lui Philippine nu era pe măsura ambițiilor ei. Profită de porțița oferită.

— Dar ai și dreptul de a mă iubi pentru ceea ce sunt și așa cum sunt, Helene. Nimic nu te oprește, în afară de orgoliul tău prostesc. Nu ți-a fost de-ajuns lecția pe care ai primit-o la mănăstire? Ți-e greu să-ți închipui că e posibil să-ți dai viața pentru cineva? Străpunge-mă, trage-mă în țeapă ca pe uliul acela blestemat și privește cum mă usuc în fața focului ăstuia,

dacă ai chef, dar nu vei câștiga nimic. Mă vei pierde, atâta tot.

— Iar tu? rânji Philippine.

— Eu voi fi eliberată. Știi cât mă chinuiesc zi și noapte? Sunt sfâșiată între iubirea pentru el și cea pe care-o simt față de tine. Între dorința de a mă întoarce la el și cea de a rămâne aici, ca un câine credincios cu care te joci. Dacă mâine m-ai respinge, ce mi-ar mai rămâne, Helene de Sassenage? Ochii, ca să plâng după tine? Ura celorlalte slujnice, care vor dori să se răzbune pentru privilegiile de care mă bucurasem până atunci? Dacă-ți place să mă chinuiești cu egoismul celor de rangul tău, n-ai decât, fie, dar nu te aștepta ca eu, în schimb, să mă târăsc la picioarele tale!

Se înfruntară din priviri. Deodată, vătraiul zbură, aruncat cu putere spre perete. Ricoșă, căzută peste cufărul lui Algonde, iar de acolo, cu un zgomot surd, pe podea. Philippine izbucni în plâns, îmbrățișându-și camerista.

— N-am vrut. Nu vreau să-ți fac niciun rău. Nu înțeleg ce mi întâmplă, de ce sunt atât de rea cu tine, hohoti ea.

Algonde rămase nemișcată. Acum era momentul, chiar în clipa aceea. De-acum înainte, ea o va domina pe domnița Sassenage. Fiindcă fusese mai puternică decât stăpâna ei. O va domina în permanență. De asta îi depindea viitorul.

— Știi de ce a fugit Mathieu? Nu din pricina rănilor lui, ci fiindcă tatăl tău s-a urcat pe mine așa cum ai făcut tu mai devreme, iar eu nu l-am respins, deși mă dezgusta.

Răvășită, Philippine înalță capul, cu ochii plini de lacrimi. — Tatăl meu...

— Crezi că e mai bun decât alții? A luat ceea ce-i aparținea. Și-a exercitat dreptul lui de stăpân. Tu te-ai simțit măgulită dacă un bărbat pe care nu-l iubești și-ar face așa ceva? Nu, bineînțeles. Ai striga că te-a violat, iar onoarea ta terfelită ar fi spălată cu sânge. Mathieu a plecat ca să nu-și dea frâu liber mâniei, să nu încalce legea făcându-mi dreptate. M-a părăsit ca să nu riște să-și ucidă stăpânul. Asta e deosebirea dintre noi, Helene! Nu m-am născut într-o familie de neam ales. Nefericirea mea nu se vede. Nu sunt nimic. Absolut nimic. O rămă osândită să se târască fără răgaz în umbra toanelor tale. Așa stau lucrurile. Ar trebui să te urăsc din pricina asta. În schimb, te iubesc. Dar nimeni și nimic nu mă va face să tăgăduiesc ce înseamnă Mathieu pentru mine.

În privirea ei era atâta hotărâre și demnitate, încât Philippine simți că se purtase ca o ticăloasă. Se uită la urma roșie de pe burta lui Algonde, iar obrajii i se împurpurară. Lăsă capul în jos învinsă de remușcări.

— N-am știut nimic din toate acestea. E adevărat că în fața lui Dumnezeu nu e drept să fie așa. Nu meritai răul pe care ți l-am făcut eu și tatăl meu.

Algonde o luă de mână. Degetele lui Philippine erau reci, în ciuda căldurii date de vătrai. Le duse la buze.

— Să uităm totul, bine? Nu putem schimba nimic. Însă de acum înainte, când te vei îndoii de mine, amintește-ți prezicerile lui Melusine. Eu singură îți voi rămâne credincioasă în cele mai grele împrejurări. Îți jur că așa va fi, Helene, dar nu fiindcă e de datoria mea s-o fac. Ți-o jur din tot sufletul.

Philippine dădu din cap.

— Mă ierți?

— Dar tu?

— Eu?

— Nu mă voi mărita și am să păstrez copilul, orice-ar spune lumea, fiindcă vreau să cred că

În ziua când tu n-ai să mă mai vrei, Mathieu mă va primi cu brațele deschise. Dacă poți accepta să-mi lași speranța asta, voi fi a ta și numai a ta, în condițiile pe care le vei hotărî tu.

Philippine se cuibări lângă șoldul ei, fără să-și ia ochii de la arsura care tresări ușor.

— Nimeni nu va bârfi nici despre acest copil, nici pe tine, Algonde; cel care-o va face va trebui să-mi dea socoteală.

— Nu-ți cer atât de mult, domniță, ci doar ca, atunci când va veni ziua aceea, să ne lași, pe mine și pe Mathieu, să ne trăim viața așa cum suntem – niște oameni neînsemnați, pe care nimeni nu-i bagă în seamă.

— Dacă asta-ți e dorința, atunci ai cuvântul meu, Algonde! Flăcările iadului să mă mistuie dacă nu mi-l voi respecta!

Algonde se întoarse pe-o parte ca s-o cuprindă în brațe. Obrajii lor se atinseră. Li se atinseră și buzele, mai întâi cu gingășie, apoi cu o ardoare care aproape că le tăie răsufierea.

De șase luni, în viața tânărului cavaler Enguerrand de Sassenage evenimentele se țineau lanț.

La bordul navei care-l dusesese spre Rhodos, făcuse o înțelegere cu locotenentul Hugues de Luirieux și asigurase protecția unei egiptence condamnate la moarte de prințul Djem pentru înaltă trădare. Asasinul, ascuns printre ceilalți ieniceri, n-avusese de fapt prilejul să acționeze, fiindcă Mounia nu prea ieșea din cabina pe care i-o repartizase căpitanul. Peste noapte se zăvora înăuntru și împingea mobilele în dreptul ușii. Oricine ar fi forțat încuietorea s-ar fi ciocnit de ele. În afară de asta, Enguerrand, pretextând lipsa de spațiu precum și firea lui solitară și taciturnă, își instalase o saltea sub scara situată alături, care ducea spre punte, și dormea acolo iepurește, atent la orice zgomot suspect. Toate acestea reușiseră să descurajeze eventualele tentative. În ciuda primelor furtuni ale toamnei, călătoria, care durase două luni, se petrecuse fără vreun incident grav, căci pavilionul cu pătrate albe și roșii impunea respect.

Pe 12 noiembrie 1483, în cursul după-amiezii, matelotul de cart anunțase că la babord se vedea insula Rhodos. Până atunci Enguerrand evitase orice apropiere de vreunul dintre tovarășii de călătorie, fie el francez sau turc. Cât despre frumoasa egipteancă, se mulțumea s-o salute înclinându-și capul dacă se întâmpla să-i iasă în cale. Nimic mai mult. Mounia, la rândul ei, îi arunca doar o privire indiferentă și plictisită, pentru ca dușmanii ei să nu bănuiască nimic. Hugues de Luirieux insistase mult asupra acestui fapt: prințul Djem nu trebuia să afle, sub niciun motiv, că Guy de Blanchefort nu-și ținușe făgăduiala de a-l lăsa pe ucigaș să acționeze nestingherit. N-o făcuse din bunătate, ci fiindcă Mounia ceruse să fie botezată, așa că n-o mai putea sacrifica fără să încalce poruncile Domnului. Enguerrand picase la momentul oportun pentru a-l scoate pe Hugues de Luirieux din acest impas diplomatic.

Tânărul cavaler de Sassenage era fericit că se întâmplase așa. Ori de câte ori îl copleșea nostalgia amintindu-și de Algonde, pe care i-o lăsase din nou lui Mathieu în ajunul căsătoriei lor, și de Philippine, care ar fi putut, cu rangul și cu averea ei, să-i legitimizeze existența de bastard, se gândea la blândețea din ochii căprui ai Mouniei. Îl îmbătau frumusețea fermecătoare a femeii, parfumul ei cu un ușor iz de mosc, părul ei negru ca abanosul și-și găsea mii de motive de a o ocroti, în afară de cel care-i fusese destăinuit. Ar fi dorit să știe ce-o determinase să-și trădeze soțul, în ce împrejurări o făcuse, și-i găsea, în același timp, cele mai bune justificări, tocmai fiindcă, deocamdată, viața lui nu avea alt scop decât să le considere întemeiate. Iar atunci, amintirile de la Sassenage păleau în inima îndurerată a lui Enguerrand față de perspectiva unui viitor plin de isprăvi cavaleriești.

Când ajunseseră la mai puțin de o milă de insula Rhodos, supranumită Paznicul mărilor, înțelesese că asasinul nu va mai avea prilejul să acționeze. Hugues de Luirieux stătea împreună cu tovarășii săi la proră, urmărind cu privirea manevrele unei galere sub pavilion genovez. Crezându-se acum în siguranță, Mounia ieșise pe punte și, uitând de orice prudență, se apropiase de bastingaj ca să admire zbenquielile unui grup de delfini care se ațineau pe lângă navă. Enguerrand se așezase pe o grămadă de odgoane, rezemat de un catarg, în așa fel încât să poată să vadă atât grupul ienicerilor care jucau zaruri, cât și, în partea opusă, pe tânără aplecată peste bord. O nimica toată ar fi făcut-o să cadă în apă. Dacă-i atrăgea atenția, ceilalți și-ar fi dat seama că o supraveghează. Cu inima bătându-i mai tare la gândul riscului pe

care și-l asuma așteptând, Enguerrand își concentra atenția asupra turbanelor. Deodată, unul dintre ele se desprinse din grup cu atâta sprinteneală, încât Enguerrand se ridică în picioare. Omul se târa printre colacii de frânghie. Agil și tăcut ca un șarpe, se topea în peisaj. Dacă instinctul nu l-ar fi avertizat pe Enguerrand, probabil că nu l-ar fi observat. Cavalerul se apropie de el, dar nu prea mult, ca să nu-i alerteze pe ceilalți ieniceri care, cu râsete prefăcute, acopereau înaintarea asasinului.

Așteptând până când zărise sclipirea tăișului curbat în mâna bărbatului ajuns la câțiva pași de Mounia, apoi sărise de parcă fi fost în joc propria viață. Prin tumult răsunase o voce, urlând în arabă un cuvânt pe care Enguerrand îl acoperise scoțând și el un strigăt. Mounia tresărise și se întorsese. Avusese prezența de spirit s-o ia la fugă din calea omului care se repezea asupra ei. O fracțiune de secundă. După care turcul o ajunsese din urmă, ridicase brațul ca s-o ucidă, aplecând-o pe spate peste bastingaj. Enguerrand îi secerase mâna cu o lovitură de sabie. Pe punte se iscase zarvă. Marinarii îi chemaseră pe ospitalieri, care se grăbiseră să urce pe punte. Enguerrand însă nici nu privise într-acolo. Turcul știa că e pierdut, certitudine care îl umpluse de o furie turbată. Jeturi de sânge țâșneau din ciotul membrului amputat. O izbise violent cu el pe Mounia în obraz, ca s-o oblige să-și descleșteze mâinile de pe bastingaj și s-o tragă după el în cădere. Ea urlă de groază, gata să leșine, dar nu dădu drumul odgonului care împrejmuia bastingajul. Enguerrand nu ezită. Dacă străpungea cu sabia, risca s-o înjunghie și pe fată, atât de strâns lipită de el o ținea turcul. Cavalerul de Sassenage își scoase pumnalul din teacă și-i sări în spate omului, încercând să se agațe de el cu o mână și să-i reteze beregata cu cealaltă. Îi creșă orbește obrazul, mâinile, în timp ce turcul încerca să scape de el, fără să-i dea drumul Mouniei. În cele din urmă, Enguerrand, reuși să-și petreacă picioarele în jurul mijlocului celuilalt, eliberându-și astfel mâna. Îl apucă de turban și-l trase pe turc spre el, ca să nu se prăbușească peste fată, lăsându-l să cadă într-o baltă purpurie. Se terminase. Mounia era salvată. Egipteanca i se aruncase în brațe ca să-i mulțumească, apoi se îndreptase, clătinându-se, către cabina ei, însoțită de Hugues de Luirieux care o sprijinea de umeri. Pe navă domnea tăcerea. Turcii se apropiau de tovarășul lor care sângera pe punte, cu membrele încă zvâcnind slab și cu ochii dați peste cap.

— I-am văzut pumnalul în mână, n-am avut de ales, zise Enguerrand drept răspuns la privirile lor întunecate de mânie, apoi se întoarse și plecă.

După ce-și curăță armele, mâinile și fața, cavalerul de Sassenage coborî sub scara punții superioare ca să-și ia din cufăr straie curate. Se schimbă, apoi, rezemat de bastingaj, așteptă momentul debarcării, ca să poată coborî primul de pe navă, așa cum îi recomandase Hugues de Luirieux.

În timp ce echipajul se ocupa de manevrele necesare pentru acostare, privirea lui Enguerrand întâlni zidul fortificat care înconjură capitala, străjuit la colțuri de turnuri enorme. În față era turnul înalt de la Naillac, care controla accesul în port. Dincolo de el se afla muntele, plat, acoperit de verdele luxuriant al măslinilor. Cerul era înnorat, dar o adiere călduță de vânt aducea miresme dulci de mirodenii și flori. Enguerrand fu mândru că reușise să ducă la bun sfârșit prima sarcină care-i fusese încredințată.

Cu zâmbetul pe buze și cu bagajul pe umăr, coborî pasarela și porni pe aleea largă care ducea din port până în inima orașului. De o parte și de alta a drumului se aflau numeroase hanuri, amintindu-i călătorului că întregul negoț al Mării Mediterane - mirodenii, țesături, până și construirea de nave și galere – trecea pe acolo. Enguerrand se opri la cel pe care i-l recomandase Hugues de Luirieux, cerând casă și masă pentru o perioadă neprecizată. Ținând

seama de rangul lui, hangiul îi dădu o odaie situată lângă un cabinet de toaletă, în loc să-l cazeze în dormitorul comun de la etajul inferior, și ceru să fie plătit dinainte, la fiecare început de săptămână. Cavalerul acceptă fără să se tocmească, dar se grăbi să ascundă aurul pe care-l avea la el sub una dintre scândurile dușumelei, la capul patului. Insula era prosperă și avea o mulțime de case de negoț deschise de bancheri bogați din Genova și din Veneția, unde putea, la nevoie, să schimbe în bani gheață scrisorile de credit pe care i le încredințase cu generozitate la plecarea baronul de Sassenage.

Enguerrand închise fereastra – ca să evite orice vizită nedorită –, apoi se lungi pe pat și-și acordă o binemeritată odihnă. Senzația ruliului navei nu voia să dispară și-i dădea o stare de rău. Adormi purtând în inimă surâsul recunoscător al egiptencei și speranța tăinuită că o va mai întâlni.

În zori, Hugues de Luirieux se înfățișă în odaia cavalerului din care acesta nu ieșise până atunci, ca să-i aducă o sumă rotunjoară drept plată pentru tăcerea lui.

— Când mă va primi Pierre d'Aubusson? întrebă Enguerrand pe care această audiență îl interesa mult mai mult decât banii.

— Curând, prietene, curând. Dar să știi că marele maestru este foarte ocupat. Așa că te sfătuiesc să te mai astâmperi. Un spadasin atât de bun are nevoie de antrenament, iar cu rangul tău nu-ți trebuie niciun fel de recomandări. De ce nu te-ai angaja chiar acum pe unul dintre vasele noastre care supraveghează accesul spre Orientul Apropiat și spre Egipt, îi alungă pe pirați și-i protejează pe negustorii europeni care fac comerț cu Imperiul Otoman?

— Mai târziu, poate. Dacă marele maestru va considera că trebuie s-o fac, se încăpățână Enguerrand.

— Cum dorești. În ceea ce mă privește, n-o să ne mai vedem, fiindcă mâine părăsesc insula ca să mă întorc în Franța, oftă Hugues de Luirieux, ridicându-se de pe taburetul pe care șezuse. Enguerrand îl însoți până la ușă, copleșit din nou de amintirea obsedantă a egiptencei.

— Încă ceva: ea cum se mai simte?

Hugues de Luirieux îi aruncă o privire piezișă pe sub sprâncenele încruntate.

— Te asigur că Mounia și-a revenit pe deplin. Acum se află în siguranță, la o mănăstire unde se pregătește pentru botez. Ar fi bine să nu încerci s-o cauți. În oraș sunt și turci, iar ienicerii, înainte de a pleca spre Anatolia, le-ar putea spune să te urmărească pentru a ajunge astfel la ea. După ce ai salvat-o cu atâta vitejie, nu ai vrea să-i pui iarăși viața în primejdie, nu-i așa?

Dincolo de tonul curtenitor, Enguerrand simți o răceală care-l făcu să nu se simtă la largul lui. Totuși, argumentele erau mai mult decât întemeiate.

— Se înțelege de la sine, încuviință Enguerrand cu părere de rău.

Apoi ușă se închise.

*

Trecuse o lună, iar el tot nu-l întâlnise pe marele maestru, Pierre d'Aubusson. Mai mult, află că Hugues de Luirieux îl mințise. Acesta, din motive necunoscute, încă nu părăsise orașul. „Fără îndoială că voia să se distreze“, își spuse Enguerrand. Apoi se înfurie, dându-și seama cât de naiv fusese. Era clar că Hugues de Luirieux nici măcar nu-i pomenise de el lui Pierre d'Aubusson. Convinș că așa era, se duse în partea de sus a orașului și se anunță la palatul marelui maestru. Temerile lui se confirmaseră, după care fu asigurat că cererea îi va fi aprobată cât de curând.

Mai scăpă de plictiseală hoinărind pe străzi și admirând măreția clădirilor de piatră, atât de asemănătoare cu cele ale seniorilor bogați din Franța, cu turnulețe și balcoane, dar, deși nu voia s-o recunoască nici măcar în gând, adevărul era că încerca să găsească locul unde Mounia învăța catehismul, iar Hugues de Luirieux își punea la cale uneltirile. Pe ea o căuta ca să afle ce mai face, iar pe locotenent – ca să-i dea el vești acestuia. Norocul însă nu fu de partea lui, așa că se întoarse la han să prânzească. La ora aceea, localul era plin de lume și de mirosul de mâncare. Pretutindenii răsunau râsete, înjurături, discuții între marinari, negustori sau soldați, în diverse limbi și dialecte printre care predominau franceza și greaca. Enguerrand își făcu drum până la masa lui de lângă o fereastră care dădea spre stradă. Văzându-l pe hangiu, care tocmai urca din pivniță, îi făcu semn cu mâna. Știa că va fi servit imediat, cu tot respectul, și că fata care-i aducea farfuriile va veni în patul lui după plecarea clienților.

Cu gândul la noutățile pe care le aflase, nu-l observă pe băiețașul care se apropia de el decât când acesta îl trase de mânecă.

— Pentru tine, articulă puștiul într-o franceză cu puternic accent străin, întinzându-i un bilet.

Surprins și dorind să verifice dacă într-adevăr el era persoana căutată, Enguerrand îi aruncă o privire hangiului. Acesta, un grec pântecos cu fălcile atârându-i până la jumătatea gâtului, încuviință dând din cap. Enguerrand puse câțiva bănuți în palma băiatului, care o șterse fără să aștepte vreun răspuns. Singur în mijlocul mulțimii, cavalerul de Sassenage despături discret mesajul.

Vino când va bate miezul nopții la poarta dinspre miazăzi a mănăstirii Madeleine. Numai tu mă poți ajuta.

Biletul nu era semnat, dar parfumul și scrisul rafinat nu lăsau nicio îndoială cu privire la identitatea celei care-l trimisese. Enguerrand o întrebă în șoaptă pe fata care tocmai venea să-i aducă supa cum să ajungă la locul indicat, apoi se aplecă asupra farfuriei, așteptând nerăbdător ora întâlnirii.

Mănăstirea se afla la marginea dinspre miazănoapte și partea răsăriteană a orașului și se învecina cu sediul ordinului. Înfășurat într-o mantie care-l făcea să se confunde cu măslinii centenari, Enguerrand se ascunde după un copac, în apropierea porții boltite croite în zid. Deasupra lui, la intervale neregulate, stele căzătoare brăzdau cu dungi luminoase norii pufoși și strălucitori. Poarta se întredeschise la câteva clipe după ce ultima bătaie care anunța miezul nopții se stinse. O umbră se furișă afară. Cavalerul se apropie de ea. Era Mounia.

— Ai fi gata să mă salvezi încă o dată? îl întrebă ea de-a dreptul, strângându-i mâinile.

— Fără șovăială. Dar de cine? De ce? Turcii sunt departe.

— Nu de ei mă tem, ci de porcul ăla, Hugues de Luirieux.

El se încruntă.

— Nu cumva te-a...?

— Ba da, de mai multe ori, în timpul călătoriei. Zicea că acesta este prețul pe care trebuia să-l plătesc în schimbul vieții mele.

Enguerrand își încleștă furios pumnii.

— Nemernicul! Dacă pun mâna pe el...

— Până una-alta a pus el mâna pe mine. Ceea ce m-a obligat să fac i-a plăcut atât de mult încât ieri, când a venit să mă vadă mi-a spus că voia să se însoare cu mine, ca să se poată desfăta în continuare fără nicio grijă.

— Ești sigură că ai înțeles bine? E călugăr, deci nu cred că se poate căsători.

— Ba da, din păcate. Se pare că o problemă de succesiune îi permite să părăsească mănăstirea. Uite, tremur toată.

Și-i întinse mâna, ca să se convingă. Tulburat de albeața lăptoasă a pielii ei, cavalerul se stăpâni și bâigui:

— E chiar atât de groaznic?

Mounia își înalță spre el ochii mari și triști, apoi își suflecă mâneca. La lumina stelelor se putea zări urma înnegrită a unei arsuri.

Enguerrand înghiți în sec.

— Adică...

— E nebun, messire. Am pe tot trupul urmele perversiunii lui. Îmi pune căluș ca să-mi înăbușe țipetele și mă leagă ca facă nestingherit tot ce pofteste.

— De ce nu le-ai spus călugărițelor? L-ar fi anunțat pe Pier d'Aubusson.

Ea zâmbi cu tristețe.

— Am făcut-o. Mi s-a dat de ales: ori mănăstirea, ori căsătoria. Dar, indiferent ce-aș alege, Hugues de Luirieux poate face în continuare tot ce vrea. Ca dovadă, urmele acestea. I-am spus că refuz să-i devin soție după ce mă voi boteza. Nimeni n-a intervenit când îmi ținea brațul deasupra flăcării unei lumânări. Ba mai mult, mi s-a răspuns că trebuie să accept orice pedeapsă ca să mă vindec pe veci de religia musulmană. Numai unei novice i s-a făcut milă, azi-dimineață, de lacrimile mele. M-a ajutat să te anunț. Tot ea mi-a deschis acum și poarta asta. Te implor, messire, ajută-mă!

— Dar cum? N-am nicio putere aici, în timp ce el are mai multă decât mi-aș fi închipuit.

— Însoară-te cu mine înainte s-o facă el.

Enguerrand îi cuprinse obrazii în palme. Câtă speranță era în lacrimile acelea! Dar și câtă durere! Inima i se strânse.

— Mă tem că n-o să fie atât de ușor. Cu siguranță că și-a luat măsuri de prevedere.

— Atunci ia-mă cu tine, am să fiu sclava ta credincioasă, îți jur!

— Crezi că ni s-ar permite să ne imbarcăm? Până la botez, îi aparții ordinului, Mounia.

Ea făcu un pas înapoi. Bărbia îi tremura, dar privirea îi era plină de hotărâre.

— Mai bine să terminăm, cavaliere. Ucide-mă. Nu mă va plânge nimeni. Dimpotrivă, ospitalierilor o să le convină, fiindcă îi vor putea spune prințului că răzbunarea lui a fost îndeplinită. Dacă Dumnezeu vostru este milostiv, așa cum mi se tot spune, mă va primi și așa în împărăția Lui. Dacă nu, mă vor mistui flăcările iadului. Îndoiala îmi lasă loc și pentru speranță. Aici însă nu mai am nicio speranță.

Căzu deodată la picioarele lui, cu mâinile împreunate și cu ochii închiși. Enguerrand nu se simțise niciodată atât de neajutorat, atât de pierdut. O ridică și o strânse la piept.

— Dacă trebuie să moară cineva, el va fi acela, nu tu, Mounia. Nu vei fi a lui, îți făgăduiesc asta.

Ea își lipi brusc buzele moi de ale lui, apoi dispăru grăbită în mănăstire.

În dimineața următoare, Enguerrand se înfățișă la palatul marelui maestru și insistă asupra caracterului urgent al demersului său. Pierre d'Aubusson nu era acasă, dar cavalerul fu poftit să aștepte, fără a i se garanta ceva. Enguerrand făcu anticameră până la amiază, când, în sfârșit, ajunse în fața bărbatului impunător care domnea, cu o mână de fier, asupra creștinătății din zona Mării Mediterane. Timpul lui era prețios. Așezat la biroul lui, Aubusson termină de sigilat un plic, înainte de a-și îndrepta privirea spre el.

— Fii binevenit la Rhodos, cavaliere! Mi s-a spus că dorești să-mi vorbești despre o problemă deosebit de importantă...

— După cum desigur știți, prințul Djem a poruncit ca una dintre soțiile lui, o egipteană, să fie ucisă și puțin a lipsit ca să fie executată la bordul navei care o aducea la Rhodos.

D'Aubusson se încruntă.

— Într-adevăr. Dar cum naiba ai aflat lucrurile astea, care trebuiau tratate cu cea mai mare discreție?

— Mă aflam și eu pe navă. I-ați acordat domnului de Luirieux mâna acestei doamne?

— Domnița îi este recunoscătoare și dorește să se cunune cu el imediat după botez. Dar nu văd în ce măsură te privesc pe tine toate acestea.

— Messire, amândoi am fost înșelați. Domniei Voastre vi s-a vorbit despre niște calități imaginare, iar mie mi s-a făgăduit că mă voi putea mândri cu ale mele.

— Insinuezi că nu Hugues de Luirieux a fost cel care a intervenit?

— Nu insinuez, ci afirm. Port la brâu pumnalul care a retezat gâtul ienicerului.

D'Aubusson dădu din cap.

— Înțeleg. Și așteptai în schimb niște favoruri, pe bună dreptate.

— Vă înșelați în privința intențiilor mele, messire. N-am venit în Rhodos decât pentru a-mi pune numele în slujba ordinului. Treacă de la mine faptul că netrebnicul a abuzat de încrederea mea, însă nu pot îngădui ca el s-o constrângă prin forță pe doamna aceasta.

D'Aubusson își mângâie gânditor barba.

— Dar ce interes ar avea el să o ia de soție? Nu-i aduce niciun fel de zestre.

— Nu știu, însă înțelegeți împotrivirea mea, mai cu seamă că însăși tânăra în chestiune mi-a cerut să intervin. Mi-ați îngădui să mă imbarc dacă aș lua-o cu mine?

— De ce ți-aș interzice s-o faci?

— Pentru că aș vrea să plec chiar în seara aceasta, înainte ca ea să fie botezată.

— În cazul acesta, ai lua cu tine o sclavă.

— Care îi aparține lui?

— Nu se poate spune așa, fiindcă, prin botez, și-ar recăpăta libertatea.

— Așadar, putem admite că, atât timp cât încă nu a fi botezată, ea este proprietatea ordinului.

Pierre d'Aubusson dădu din cap, zâmbind. Enguerrand scoase de la brâu săculețul pe care i-l dăduse la sosire Hugues de Luirieux și îl puse pe masa de scris.

— Dacă suma aceasta nu este suficientă pentru răscumpărarea ei, mai am o scrisoare de credit aprobată de baronul Jacques de Sassenage, care mi-e rudă.

D'Aubusson îl privi țintă o clipă, cu o sclipire ciudată în ochi.

— Îmi garantezi că se va creștina acolo unde o vei duce?

— Voi considera că aceasta este datoria mea în fața lui Dumnezeu.

Marele maestru îi împinse săculețul îndărăt.

— Atunci, păstrează-ți banii și du-o într-un loc sigur. După aceea ia legătura cu mine.

Oamenii de valoare se împuținează pe zi ce trece și, dacă spui că aceasta era, inițial, intenția ta, voi fi fericit să te primesc în rândurile noastre.

Pierre d'Aubusson îl conduse până la ușa biroului. Ușurat de întorsătura pe care-o luaseră lucrurile, Enguerrand se duse la căpitanie și se interesă de prima corabie care pleca. Plăți două locuri - pentru el și pentru Mounia -, apoi se duse la mănăstire cu permisul semnat de marele maestru. Ajunse împreună cu Mounia în port fără probleme. Îmbarcarea însă nu fu la fel de simplă. Se aflau în fața turnului de la Naillac, când Hugues de Luirieux le ieși în cale. Era limpede că fusese anunțat de cineva de la mănăstire sau de la căpitanie.

— Îți depășești drepturile, Sassenage! Femeia asta e a mea, scrâșni el.

Enguerrand o împinse pe Mounia în spatele lui, apoi puse mâna pe mânerul spadei.

— Am la mine un titlu de proprietate care dovedește contrariul.

Pleoapele lui Hugues de Luirieux se îngustară în orbitele adânci.

— Nu poți cumpăra o creștină.

— Mi-am retras cuvântul. Refuz să-mi reneg religia, exclamă Mounia peste umărul lui Enguerrand.

Hugues de Luirieux fu cuprins de o furie turbată.

— Cățea! Uiți ce-mi datorezi. Dar n-ai să scapi atât de ușor, crede-mă! Oșteni!

Mulțimea care mișuna în port nu dădea nicio atenție certei lor. Cu toate acestea, doi ospitalieri care asigurau ordinea se grăbiră să se apropie, de parcă n-ar fi așteptat decât acest cuvânt ca să intervină. La cererea lor, Enguerrand scoase documentele pe care le avea la el.

— Totul este în regulă. Te poți imbarca împreună cu sclava ta, conchiseră ei cu părere de rău.

— Imposibil! Cine a semnat? se sufocă Hugues de Luirieux.

— Chiar marele maestru.

Locotenentul păli. Era clar că nu-i trecuse prin minte ipoteza aceasta în fața căreia nu putea face nimic. Enguerrand îi aruncă o privire disprețuitoare și plecă, apucând-o de braț pe Mounia.

— O să ne mai întâlnim noi, Sassenage. Tu și curva ta veți plăti pentru jignirea asta, fac jurământ!

— Sta-ți-ar în gât jurământul! făcu Mounia râzând, înainte de a păși pe pasarelă.

În ciuda furtunilor neîncetate care-i obligară să stea închiși în cabine, rămase la fel de veselă tot timpul călătoriei. Mounia refuza să vorbească despre ea, dar nu încetă să-i pună întrebări despre ținutul lui, despre obiceiurile seniorilor de acolo și de la Curte. Dorea, de asemenea, să afle totul despre cel care o scăpase de două ori de la moarte fără să-i ceară nimic în schimb. Enguerrand consideră că e o chestiune de onoare să adopte o atitudine distantă și rezervată față de ea, ca să arate diferența dintre el și Hugues de Luirieux. Mai ales că în toată povestea asta existau multe puncte neclare pe care i-ar fi plăcut să le elucideze.

În cea de-a doua zi a călătoriei, adusese vorba despre ele:

— Pe când erai împreună cu prințul, ai surprins vreun semn care să justifice graba domnului de Luirieux de a se însura cu tine?

— Nu, nimic. Nici măcar nu-l întâlnisem vreodată înainte ca el să devină escorta mea. Am observat imediat că mă plăcea. Fără îndoială că am greșit arătându-mă și eu interesată de el,

Însă mă temeam pentru viața mea și recunosc, spre rușinea mea, că speram să-l fac, prin acest mijloc, să fie și mai interesat să mă apere. Dacă aș fi știut în ce capcană voi cădea, jur că m-aș fi ferit s-o fac.

— Nu cred că acesta e singurul motiv, Mounia. Un mic nobil ca el, care se întoarce în viața civilă ca să-și salveze numele și rangul printr-un drept de descendență, caută o partidă prin care să-și îmbunătățească situația, nu se însoară cu o sclavă eliberată, fără zestre și relații. Și chiar dacă ar fi dorit să-și satisfacă discret perversiunile, putea s-o facă ducându-se la prostituatele din insulă. Nu. Sunt convins că urmărea să dobândească altceva de la tine. Ceva de mare preț pentru el sau pentru cel pe care-l slujește. Rămâne de știut cine este acel om. Baiazid? Poate că voia să aibă informații precise despre fratele său aflat în captivitate. Sau altcineva care, dimpotrivă, ar fi de partea lui Djem. La Rhodos, în toate locurile pe unde mă duceam să-mi treacă timpul, numai despre Djem se vorbea. De multe ori doar prin aluzii, căci, din câte am înțeles, cei care-i țin partea sunt mai numeroși decât ai crede. Mulți suverani visează la noi cruciade, în timp ce Pierre d'Aubusson încearcă să mențină pacea, care favorizează prosperitatea ordinului.

Mounia își plecă privirea și, preț de o fracțiune de secundă, Enguerrand avu impresia că ea știa despre ce era vorba. Vrând parcă să-i dea dreptate, Mounia ridică din umeri.

— Tatăl meu este un înalt demnitar mameluc, un apropiat al lui Keit bei. Fiii lui Djem, ca și mama și prima lui soție se află la Cairo, sub protecția tatei. Poate că Baiazid spera să ajungă la ei prin mine. Moartea lor l-ar fi îndurerat profund pe Djem și, în plus, ar fi crezut că însuși Keit bei l-a trădat.

— E posibil, într-adevăr. Însă în cazul acesta botezul și căsătoria ta ar fi reprezentat o piedică în calea planurilor lui Baiazid, fiindcă nu cred că tatăl tău ar accepta să primească cu brațele deschise o creștină.

— Poate că tata este mai tolerant decât îți închipui tu, Enguerrand, șopti ea, întorcându-și spre el ochii mari și plini de duiosie.

El și-i plecă pe ai lui, readus brusc la realitate. Dacă respecta făgăduiala pe care i-o făcuse lui d'Aubusson, Mounia își pierde familia. După creștinare, la ce-i folosea libertatea dobândită? Nu risca să ajungă, ca multe alte femei, în vreun bordel? Prostituată sau sclavă. Destinul femeilor răscumpărate de ospitalieri îi apăru deodată în toată monstruoșitatea lui. Acum înțelegea de ce își dăduse d'Aubusson încuviințarea pentru această căsătorie. Dacă, la urma urmelor, în ciuda năravurilor lui scârboase, Hugues de Luirieux o iubise? Destul de mult încât să-i ofere un nume și un statut, salvând-o de o soartă și mai sordidă? Nu cumva el, Enguerrand de Sassenage, stricase totul în numele principiilor lui mărețe?

Sentimentul de vinovăție i se accentuă când o văzu pe Mounia trăgând adânc în piept aerul marin și suspinând apoi cu tristețe.

— Uită de toate astea, Enguerrand, și lasă-mă să mă bucur de acest răgaz pe care mi l-ai dăruit.

El tresări.

— De ce vorbești despre un răgaz?

Ea își pironi privirea într-a lui.

— Dar ce credeai, cavalerie? Doi bărbați mă vor moartă. Un creștin și un turc. Indiferent cărui Dumnezeu m-aș ruga, mai devreme sau mai târziu mă vor găsi și mă vor ucide. Acesta va fi destinul meu. N-ai să fii mereu lângă mine ca să mă salvezi.

El nu găsi niciun răspuns într-atât era de tulburat. Rămaseră tăcuți, unul lângă celălalt,

lăsându-și gândurile să se piardă în imensitatea din jur.

Debarcară la Napoli, unde corabia urma să-și lase o parte din încărcătură, sub un cer de culoarea sângelui. Obsedat de funesta prezicere și dorind să-și acopere urmele, Enguerrand se îmbarcă din nou împreună cu Mounia, pe 20 ianuarie, purtând amândoi straie de călugări. Peste patru zile puseră piciorul pe pământul Sardiniei. În goana lor disperată din calea fatalității avuseseră noroc. Niciuna dintre corăbiile cu care călătoriseră nu căzuse pradă piraților.

Lui Enguerrand nu-i mai rămânea decât să îndeplinească promisiunea pe care i-o făcuse lui Pierre d'Aubusson. Dar gândul de a o lăsa pe Mounia în voia sortii îl apăsa tot mai mult. Mai ales că, deși se aflau sub dominație spaniolă, locuitorii din Sardinia continuau să folosească niște dialecte din care ei nu înțelegeau nimic. Atât el, cât și Mounia evitau să abordeze acest subiect și întârziiau mai mult decât ar fi trebuit în micul han din portul Corallo, unde Enguerrand închiriasse două odăi. După ce ajunseră țărm, unde se aflau într-o relativă siguranță, între ei se strecurase o stinghereală care se simțea și în discuții, și în timpul plimbărilor pe care le făceau împreună. În noaptea de 2 februarie, Enguerrand nu reuși să adoarmă, chinuit de gânduri contradictorii. În zori, nu mai rezistă și se duse să bată la ușa Mouniei.

— Cine e? întrebă ea după câteva minute.

— Eu. Enguerrand.

După ce-și puse un șal peste cămașa de noapte, Mounia deschise, cu ochii umflați de somn, neliniștită.

— Pot să intru?

Ea îi făcu loc, îngrijorată de febrilitatea lui.

Enguerrand se întoarse spre ea, se înduioșă zărindu-i, în razele lumânării, picioarele goale sub poala cămășii lungi, respiră adânc și începu să vorbească hotărât, de parcă s-ar fi aruncat în mare să se înece:

— Vreau să fii liberă să-ți alegi soarta, Mounia. Dacă vrei să rămâi musulmană, te voi însoți, de îndată ce va veni primăvara, în Egipt, la familia ta, de unde voi pleca mai departe. Dacă nu, te voi conduce mâine la mănăstirea aflată sub stăpânirea spaniolilor, și acolo te vei pregăti pentru botez.

— Aceasta este încă o dovadă a generozității tale, Enguerrand, dar fără tine la ce mi-ar sluji libertatea? murmură ea cu voce stinsă.

El tresări, dându-și seama că se gândise la același lucru. Se apropie de Mounia și-i înălță bărbia ca s-o poată privi în ochi. Flacăra blândă din privirea ei îl făcu să se hotărască.

— Ai accepta să te căsătorești cu mine?

Ea i se aruncă la piept, râzând.

După câteva ore o lăsă, așa cum îl sfătuisese Pierre d'Aubusson, în grija unei mănăstiri de călugărițe, apoi se duse să caute o locuință potrivită pe care s-o închirieze. Mounia învăță catehismul cu atâta sârguință, încât peste o săptămână primi botezul.

În ziua de 14 februarie a anului de grație 1484, se cununară la capela mănăstirii, mai apoi odihnindu-se unul lângă celălalt, pe patul răvășit din hanul unde se întorseseră. Briza ușoară intra în fereastra deschisă, ridicând din când în când perdeaua dincolo de care se auzea freamătul orașului. Balconul din piatră văruiată îi ferea de priviri indiscrete. Aerul de mare le gâdila nările. Auzeau râsetele copiilor care se jucau pe stradă, ciripitul păsărilor, lătratul câinilor, frânturi din discuțiile trecătorilor și scârțâitul parâmelor manevrate în portul aflat foarte

aproape de han, zgomote care le erau familiare de câteva luni de zile. Enguerrand era fericit. Mounia se ghemui, cuibărindu-și capul pe umărul lui. Cu o mână îngreunată de relaxarea pe care i-o oferise plăcerea, cavalerul îi mângâie părul despletit ce-o acoperea ca o mantie până la șolduri.

— Ți-am ascuns unele lucruri, Enguerrand.

— N-are importanță, murmură el, strecurându-și degetele prin părul mătăsos ca să-i dezmierde pielea netedă.

— După cum ți-am spus, tatăl meu este un înalt demnitar mameluc. Cu el s-a întâlnit Djem când a venit să-i ceară lui Keit bei sprijin pentru pregătirea unei armate împotriva lui Baiazid. Eu am servit drept chezășie a înțelegerii dintre ei.

— Uită de toate astea. Acum ești soția mea.

Dar Mounia nu mai voia să tacă. Trecuseră atâtea luni de când o împovăra secretul ei, pe care nu știa dacă-l va putea împărtăși vreodată cuiva. Dar astăzi, legănată de iubire și încredere, se simțea pregătită să-l dezvăluie și era sigură că tatăl ei ar fi fost de acord. Respiră adânc, apoi începu:

— Djem m-a umilit. Nu m-a onorat așa cum ar fi fost datoria lui de soț și m-a oferit ca pe o târfă unuia dintre ospitalieri ca să poată fugi. De asta l-am trădat. Dar nu a fost singurul motiv. În realitate, tata îmi ceruse să trec la fapte de îndată ce se va ivi prilejul, după ce voi recupera un obiect de o valoare inestimabilă pe care-l avea Djem.

Degetele lui Enguerrand, care tocmai descriau arabescuri pe gâtul Mouniei, înțepeniră brusc.

— Nu putea să-l cumpere sau să-l fure în timp ce Djem era la Cairo?

— Nu, pentru că a aflat de existența flaconului abia în ziua plecării lui Djem spre Rhodos, și cu totul întâmplător.

— Un flacon?

— Din sticlă albastră, acoperit cu o dantelă din fire de argint.

Enguerrand încremeni. Simțea sub degete zvâcnirea neregulată a carotidei soției lui. Își aminti de Hugues de Luirieux, de insistența lui de a se însura cu Mounia. Să fi avut legătură cu ceea ce aflase acum?

Mounia se ridică într-un cot și-și aținti ochii căprui într-ai lui, bănuitori. Îl copleși cu tandrețea ei. Da, era sigură că tatăl ei ar fi fost mândru de bărbatul pe care și-l alesese.

— Tot ce-ai făcut pentru mine a fost dezinteresat, dictat de noblețea inimii tale și fără a ține seama de propriile tale planuri. A venit vremea să te răsplătesc. Ceea ce este important la acest flacon nu este conținutul – cu toate că elixirul din el îl înzestreză pe cel care-l bea cu o vigoare uimitoare. De fapt, Djem nu-i cunoaște adevărata valoare. Ea constă în acea rețeta din fire de argint, care constituie o cheie. Cheia necesară pentru citirea unei hărți păstrate pe vremuri în Marea Bibliotecă din Alexandria și descoperite, cu câțiva ani în urmă, de tatăl meu.

Inima lui Enguerrand începu să bată năvalnic. Căldura aceea din glasul soției lui, scânteia din privirea ei, ca o făgăduială. Oare nu asta căutase dintotdeauna? Presimțirea unui destin ieșit din comun? Înghiți în sec.

— Și harta aceea...

— Îl va duce pe cel care va putea s-o descifreze într-o nouă lume, o lume care va fi zestrea mea, Enguerrand, dacă pașii tăi îi vor urma pe ai mei și dacă mă iubești tot atât de mult cât vreau eu să te iubesc, afirmă ea, înainte de a-l săruta.

Timp de trei zile, Franța se încovoie sub povara unor viscole cumplite. De la miazănoapte la miazăzi, de la apus la răsărit, vântul aducea ploi, zăpezi și grindină cât oul de porumbel. Litoralul părea ca se destramă sub asaltul necruțător al valurilor dezlănțuite, de parcă Dumnezeu în persoană ar fi vrut să se răzbune pentru cine știe ce insultă.

După ce totul se opri, o tăcere apăsătoare se lăsă asupra orașelor și satelor din Dauphine. Și oamenii, și animalele se puseseră la adăpost. Numai natura părea să fi scăpat cu viață. Un soare timid străpunse bariera norilor joși, iar în zăpadă se întipăriră urmele primilor pași. Viața își reintră în drepturi. Oamenii ieșiră la porți, cu mâinile în șolduri și clipind des ca să-și obișnuiască din nou ochii cu lumina. Mai îndrăzneți, copiii, înfocoliți până la ochi, se avântară pe întinderea albă, bucurându-se de zăpadă. Adulții se grăbiră să-și umple gălețile cu omăt, cât mai era curat, ca să nu fie nevoiți să scoată apă din puțuri. Iarna își intrase în drepturi. Cum ieșeau din casă te afundai în zăpadă până la genunchi. Fiecare își curăță locul din fața porții și toată lumea își ducea traiul cu încetinitorul, economisind pe cât posibil rezervele de hrană și de lemne și rugându-se la Dumnezeu ca, în marea Sa milă, să le dea celor sărmani putere să ajungă în primăvară.

*

La Bâtie, prima care trecu pragul ușii dinspre grădină fu Philippine de Sassenage, încălțată cu botine îmblănite și purtând o mantie de hermină, alături de fratele ei Louis, care o sprijinea de braț, ajutând-o să coboare scările, în timp ce micuța Claudine ardea de nerăbdare în spatele ei, ținând-o pe Algonde de mână. Înghesuindu-se din hol până la ușă, mulțimea compactă a curtenilor din jurul tinerei femei își potolea nerăbdarea cu câteva priviri furișe la adăpostul îmbulzelii.

— E maiestuos! decretă Philippine.

— Vreau să văd! Vreau să văd! urlă Claudine, zbatându-se.

— Ai puțină răbdare, domniță! o muștră Algonde.

Dar fetița se smuci și-o scăpă de mână. Înainte ca vreunul din ei să poată interveni, își vârî capul printre genunchii fratelui ei, care fu cât pe ce să cadă.

— Haideți, haideți, strigă ea, râzând în hohote.

Algonde vru s-o oprească, încercă și Louis, dar cei din spate îi împingeau, stârniți de exclamația lui Philippine. Tânăra baroană voia să fie prima care coboară scările abia curățate de zăpadă, ca să se desfete în voie cu priveliștea copacilor desfrunziți, cu crengile încovoiate sub povara omătului, a celor care aveau încă frunze arcuite sub o mantie albă, a tufișurilor ca niște sculpturi diforme depășind stratul de nea și a întinderii care scânteia sub razele soarelui ca un imens diamant, cât vedeai cu ochii.

Refuzând să-i lase surorii ei acest privilegiu, Claudine se strecură printre ea și Louis, apoi coborî în fugă treptele, ridicându-și fusta și poalele hainei îmblănite. Râsul fetiței curgea ca o cascadă, în ritmul pașilor ei.

— Ai grijă să nu alu...

Restul frazei muri pe buzele lui Louis. Călcâiul micuței atinsese o porțiune acoperită cu polei,

care-i reteză goana. Zbură prin aer, sub ochii celorlalți, și căzu cu un zgomot surd, lovindu-se cu ceafa de muchia ultimei trepte. Philippine scoase un țipăt, ducându-și mâinile la gură. Louis se repezi, îngenunche lângă trupșorul nemișcat, apoi îl ridică în brațe, cu chipul întunecat de o tristețe profundă. Philippine se clătină. Algonde o cuprinse cu brațul de umeri.

Seniorul de Melle, care urmărise scena alături de Algonde, împinse înapoi valul de curteni al căror răs încă nu se stinsese. Ușa se închise în spatele lui Algonde și al lui Philippine, izolându-i pe toți patru într-un lințoliu alb, mânjit acum de o floare purpurie de sânge.

În același moment, pântecul lui Sidonie era sfâșiat de ultimele contracții. Cu sudoarea șiroindu-i pe frunte, cu coapsele desfăcute șterse cu prosoape muiate în apă caldă, baroana simțea aproape clipa eliberării. Întinsă pe pat, se agăța de mâna lui Marthe.

— Încă un efort. I se vede capul, o încurajă moașa.

Sidonie se forță și împinse, împinse până i se tăie respirația. Epuizată de eforturile pe care le făcuse începând de la miezul nopții, se lăsă să cadă la loc pe spate. În odaie răsună un țipăt.

— Iată-ți fiul, doamna mea, o felicită moașa, ținând copilul de picioare ca să i se elibereze complet căile respiratorii.

Sidonie strânse de două ori mâna lui Marthe. Simțea că amețește din cauza slăbiciunii. Harpia se aplecă spre ea, în timp ce moașa tăia, cu un gest precis, cordonul ombilical al nou-născutului.

— Du-te. Anunță-l pe Jacques, îi șopti baroana cameristei.

*

— Loc, loc, faceți loc! mugea seniorul de Melle cu o autoritate conferită de interesul pe care-l manifestase Philippine față de el în ultimele zile.

Cu toții se dădură la o parte, lăsând loc de trecere. Vestea se răspândise și mulțimea făcea în șoaptă presupuneri legate de gravitatea accidentului când apărură Louis cu fetița în brațe. Capul lui Claudine atârna peste brațul fratelui ei, lăsând să se vadă sângele care-i curgea din nas, ochii închiși, chipul livid. Algonde o sprijinea pe Philippine care, răvășită, își urma fratele. În jurul lor se lăsă o tăcere de gheață. Fără o vorbă, urcară scara dublă din hol ca s-o ducă pe copilă în odaia ei. Baronul Jacques, care fusese înștiințat, se repezea deja să-i întâmpine.

Marthe tocmai închidea în urma ei ușa camerei lui Sidonie când îi văzu înaintând pe coridor. Li se adresă din prag:

— E băiat. Și mama, și copilul se simt bine.

Philippine începu să plângă în hohote în brațele lui Algonde, iar Marthe încremeni locului.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă harpia, în timp ce baronul se despărțea de restul grupului, apropiindu-se de ușa soției sale.

Nu primi răspuns. Văzându-i chipul răvășit, se dădu la o parte ca să facă loc să intre și urmări cu privirea cortegiul straniu care trecu pe lângă ea fără să-i acorde vreo atenție.

— Jacques, murmură Sidonie când el se aplecă să-i sărute fruntea, pleoapele închise, apoi buzele.

— Odihnește-te, scumpo! Odihnește-te. Simt că ai febră. Nu vreau să te pierd.

Prea ostenită ca să deschidă ochii, ea îi zâmbi. Baronul se îndepărtă de pat. În timp ce se îndrepta spre moașă, care făcea toaleta bebelușului, îl ajunse din urmă o șoaptă:

— Las-o pe Claudine să intre. Ardea de nerăbdare încă dimineată și vreau s-o sărut.

Jacques nu găsi puterea să-i răspundă. Moașa îi întinse copilul înfășat. Baronul îl sărută cu grijă, sfâșiat între fericire și durere, apoi murmură câteva cuvinte la urechea moașei. Ea păli, dădu din cap și se duse să-l pună pe bebeluș în leagăn. Privirea încețoșată de lacrimi a lui Jacques rătăci prin odaie, asupra patului în care Sidonie adormise, și se opri asupra lui Marthe care tocmai intra. Se stăpâni văzând-o. O apucă de braț.

— Vino cu mine! îi porunci, trăgând-o după el afară din încăpere.

Odată ajunși pe coridor, se opri în fața ei.

— Dacă scoți vreo vorbă, o singură vorbă, despre ceea ce s-a întâmplat, te nimicesc. Starea lui Sidonie nu-i permite să îndure așa ceva.

— Mă credeți atât de crudă?

— Te cred în stare de orice ca să-ți îndeplinești niște interese obscure. Încearcă, măcar de data asta, ca interesele tale să coincidă cu ale mele. Nimeni nu trebuie să intre pe ușa asta decât după ce a fost înștiințat să-mi respecte porunca.

— O să ceară s-o vadă pe Claudine.

— Moașa îi va spune că nimeni în afară de mine n-are voie s-o viziteze până când se întremează. Să-i spui și tu la fel. Este cât se poate de justificată.

O lăsă acolo și plecă. Abatele Mancier tocmai sosea, fugind cât de repede îi permiteau picioarele lui strâmbe, cu rasa suflecată deasupra încălțărilor, urmat de doi călugări care cărau lecurile și de Francois, fiul cel mai mic al baronului, care se grăbise să se ducă după ei în odăile pe care le aveau într-unul din turnurile castelului.

— Vă mulțumesc că ați venit așa de repede, îi întâmpină Jacques, călăuzindu-i spre capătul coridorului.

După ce au cotit, harpia nu îi mai putea vedea. Ea ridică din umeri în fața agitației lor inutile și se întoarse lângă Sidonie, hotărâtă să respecte indicațiile baronului. Sidonie trebuia să trăiască. Era absolut necesar pentru Marthe, care altfel n-ar fi putut rămâne în apropierea lui Algonde, a lui Helene și a prințului turc. Dacă febra nu ceda de la sine până-n seară, harpia avea să ia măsuri.

Aflat în fața donjonului, Mathieu râcâi cu călcâiul ca să-și întipărească urma pe stratul de ploi. Își reaminti pentru o clipă cum Algonde, în iernile precedente, îl pândea ca să arunce în el primul bulgăre. Îi privi cu invidie pe doi țânci bătându-se cu bulgări pe un morman de zăpadă, apoi le întoarse spatele, simțind cum i se strânge inima. De ce să revină la trecut? Ca să se chinuie și mai mult? Luți pasul și intră în atelierul fierarului. Acesta stătea cu spatele la el. Aplecat deasupra unei găleți cu apă, vârase în ea o bară de fier ca s-o răcească.

— 'Mneța, Jeannot!

Acesta își îndreptă spinarea, învăluit într-un nor de aburi.

— Da' devreme te-ai mai trezit, băiețuș!

În timp ce Mathieu se apropia de el, fierarul verifică dintr-o privire expertă torsiunea barei, apoi o puse pe o lespede, la răcit, lăsă cleștele din mână și-și scoase mănușile.

— Am venit să văd dacă o mai ai. Sabia aia scurtă și lată. Dacă n-ai vândut-o, trecu Mathieu direct la subiect, nervos.

Acesta dădu din cap. Cum tânărul fusese de negăsit în ultimele luni, spada, făurită pentru a-i fi dăruită cu ocazia nunții care nu mai avusese loc, rămăsese la fierar.

— Vino cu mine...

Mathieu îl urmă. Ocoliră foalele cuptorului, mânuite de fiii lui Jeannot, la fel de spătoși ca tatăl lor, și trecură de perdeaua din piele care despărțea atelierul de locuința fierarului. Interiorul sumar mobilat era păstrat într-o curățenie perfectă datorită doamnei Cunegonde, o matroană cu chipul nu prea arătos, dar bună și generoasă, și fiicei ei, Fanette. Cele două femei tocmai terminau de cusut niște nădragi.

— Bună ziua, Mathieu! îl întâmpină glasul melodios al fetei.

Pe vremea când Enguerrand locuia încă la castel, Fanette se juca adesea împreună cu ei. Era ceva mai în vârstă decât Algonde și nici pe departe atât de frumoasă. Totuși, în ultima vreme, nutrița ei de băiețoi căpătase un oval grațios care, deși n-o transforma într-o frumusețe, îi dădea un farmec suav. Mathieu îi întoarse surâsul.

— O zi frumoasă îți doresc, doamnă Cunegonde! se înclină el în fața acesteia.

— Dacă ai venit după lucrurile pe care mi le-a cerut tatăl tău să le fac, va trebui să te întorci mai târziu, băiete, chiar de ele mă ocupam acum.

— Nu pentru asta am venit, așa că nu e nicio grabă.

Fierarul, care dispăruse după o perdea, se și întorcea, ținând în mână spada scurtă cu lama lată, înfășurată în mai multe rânduri de pânză. Cunegonde îi aruncă soțului ei o privire încărcată de reproș, dar acesta păru să nu-i dea atenție. Mathieu se apropie de masă, cu inima bătând năvalnic. În același timp, îl stingherea faptul că în încăperea se afla atâta lume. Ar fi preferat să fie singur când va gusta din nou senzația atât de deosebită pe care i-o dădea arma, mâna strângând mânerul. Gonind această părere de rău, își îndreptă atenția asupra degetelor dibace care dezlegau sforile din jurul pânzei, pe tăblia de lemn a mesei.

Jeannot dădu la o parte învelitoarea, iar lama scânteie în raza de soare care pătrundea prin fereastră.

— E făurită din același oțel ca spada lui Enguerrand, crezu de cuviință să amintească fierarul, plin de mândrie.

Tânărul își trecu degetul peste gardă, unde se vedeau două inimi înlănțuite.

— Are și un nume? întrebă el.

— Obiceiul acesta s-a pierdut, băiete, dar n-ai decât să-i dai tu unul, dacă dorești.

Mathieu tresări, iar inima îi bătu cu putere.

— Asta înseamnă că...

— Că e a ta? Pe legea mea, odată și-odată tot o să te însori, începu să râdă fierarul.

— Jeannot! îl apostrofă soția lui.

Acesta se întoarse spre ea.

— Ce-i cu tine? Nu mai poate omul să se bucure în casa asta că munca lui e apreciată?

Deveni serios văzând privirea piezișă pe care i-o aruncă femeia, făcând semn înspre Fanette. Cu toate că fiica lor se resemnase de mult în fața legăturilor care-i unea pe Mathieu și pe Algonde, încă mai suspina după băiat. Cunegonde îl bătea la cap pe Jeannot în fiecare zi, după ce plecase Algonde, să mijlocească o apropiere între cei doi tineri. Dacă nu profita de prilejul acesta, nevastă-sa i-ar fi reproșat-o până i s-ar fi uscat gura. Îl bătu prietenește pe umăr pe Mathieu, care nu se îndura să-și dezlipească degetele de pe lamă.

— Vrei s-o iei cu tine?

Mathieu tresări. Dacă voia? îl mai întreba? Păi, tocmai de asta se întorsese. Ca să ia în stăpânire tăișul acela, să se deprindă cu el până când va deveni ca o prelungire a brațului său stâng. Și să ucidă. Să-l ucidă pe baronul Jacques. Totuși, cu un gest hotărât, o înveli la loc.

Încă nu sosise clipa. Anotimpul nu era potrivit nici pentru antrenamente, nici pentru călătorii. Voise doar să se asigure că răzburarea, care-l obseda, era posibilă. Făcu un pas înapoi.

— Taică-meu și-ar ieși din minți. Poate mai târziu.

— Cum dorești, făcu dezamăgit Jeannot.

Apoi se întoarse spre Fanette.

— Lasă acul ăla și du-te să hoinărești pe-afară, nu mai ai pic de culoare în obraz de când stai închisă în casă. Fă-mi un serviciu, Mathieu, și găsește-ți un pic de timp ca să o convingi.

— Tată, dar nu crezi că are alte treburi? se bosumflă fata, stingherită de manevrele acestea.

— Adevărul e că fratele meu se descurcă mult mai bine decât mine la cuptor. Dacă vrei să mă însoțești, Fanette...

Chipul ei se luminează la zâmbetul îmbietor al lui Mathieu. Stăpânindu-și bucuria, își lăsă jos lucrul și se ridică.

— Doar să-mi iau haina...

Și dispăru după perdeaua de după care adusesese tatăl ei arma.

— Hai cu mine. Aș vrea să vorbim ca de la bărbat la bărbat, îl pofti Jeannot, luându-l de umeri.

Refuzând să mai arunce o ultimă privire asupra armei de care se despărțea, Mathieu se lăsă condus alături, într-un colț liniștit, unde nu răzbătea zgomotul din fierărie. Jeannot se propti în fața lui, încurcat.

— Chestia asta nu mă privește pe mine, băiete, dar nimeni nu rupe o logodnă fără motive temeinice. Oricare-ar fi ele, e treaba ta. Aș vrea doar să știi că nu m-aș împotrivi dacă ai încerca să te consolezi cu Fanette a mea. E o fată de nădejde și serioasă, mai ales, nu e gata să leșine când vede o armă, dacă pricepi ce vreau să zic...

Mathieu pricepea foarte bine. Fierarului, care-i cunoștea bine și pe el, și pe Algonde, nu-i scăpase nimic. Dădu din cap.

— Am nevoie de timp, Jeannot, dar îți promit că mă voi gândi la asta.

— Nu-i nicio grabă, firește, însă mi-ar plăcea s-o știu pe fiica mea sub ocrotirea ta, aici sau în altă parte.

Tăcură când Fanette își făcu apariția. Fata se apropie de ei, cu ochii strălucindu-i.

— E adevărat, Mathieu? Chiar nu te deranjează să ieși cu mine?

El o luă cu hotărâre de braț.

— Nu mai spune prostii. Crezi că suntem prea bătrâni ca să mai lunecăm pe crengi de pin ca altădată?

Fanette izbucni în râs.

— Mă tem că da. Am cădea tot timpul.

— Și ce dacă? Încă mai știi să alergi! Haide, puțină mișcare ne va încălzi.

Ieșiră în bătaia soarelui, iar Mathieu, înăbușind durerea care-i copleșea inima la amintirea lui Algonde, se strădui să râdă ca și cum ea ar mai fi fost încă lângă el.

*

Primul lucru pe care-l ceru Sidonie când deschise ochii în dimineața următoare fu să-și vadă fiul. Până atunci dormise tot timpul, vlăguită și febrilă. Bebelușul era mult mai mare decât fuseseră ceilalți copii ai ei, provocându-i rupturi care o dureau încă. Totuși, se simțea ceva mai bine și se ridică în capul oaselor, rezemată de perne, așteptând ca doica să ia copilașul din

leagăn.

— Mă duc să-l anunț pe Jacques că te-ai trezit, zise Marthe, cu o voce neliniștitor de blândă.

Dar Sidonie n-avu timp să-și facă griji din pricina aceasta, căci bebelușul, deranjat din somn, începuse să plângă, iar ea deschise brațele să-l primească.

Jacques de Sassenage se ruga stând în genunchi lângă patul lui Claudine, înconjurat de fiii săi. Vegheaseră toată noaptea trupul mic, încremenit de moarte. Niciodată nu păruse atât de liniștită, iar această seninătate, care contrasta atât de mult cu firea ei, le sporea durerea. Când ușa se deschise cu un scârțâit nemilos, Jacques își făcu semnul crucii, apoi se ridică și întoarse capul, zărind-o pe Marthe, care stătea nemișcată în prag. Toată ființa i se revolta la gândul că acea creatură dezgustătoare pângărea cu prezența ei ultimul loc ce-o adăpostea pe fiica lui iubită. Se grăbi să se îndrepte spre ea, convins că Sidonie îl aștepta.

Intră în odaia soției lui care, deși doica era acolo, gata să-și îndeplinească îndatoririle, legăna la piept bebelușul, bucurându-se să vadă lăcomia cu care sugea la sânul ei.

— Sunt fericit că te-ai înzdrăvenit atât de repede, scumpa mea, îi spuse baronul.

Sidonie își ridică spre el ochii plini de bucurie, dar se întunecă la vederea chipului tras al lui Jacques, care se apropia de pat.

— Tu nu te-ai odihnit deloc, Jacques, în timp ce eu dormeam atât de bine. Îmi pare rău că ți-am pricinuit atâta neliniște.

O sărută pe frunte, apoi se așeză pe marginea patului. Nu reușea să scoată nicio vorbă. La porunca lui, Marthe luă copilul și-l duse în odaia alăturată. Sidonie își trecu palma peste obrazul nebărbierit al lui Jacques, mișcată de neglijența aceasta pe care o puneă pe seama grijilor pricinuite de starea ei.

— Știi ce m-ar bucura, iubitul meu frumos? Un zâmbet care să-ți descrețească fruntea. Fiul tău e sănătos, iar eu sunt în viață. Nu mai lipsește decât micuța Claudine, care probabil că e geloasă fiindcă nu e și ea aici, cu noi trei. Nu te-a înnebunit cu întrebările din zori până acum?

Izbucni într-un râs voios și lipsit de griji, care-l duru pe Jacques atât de mult, încât i-l strivi sub buzele lui, apoi le apropie de urechea lui Sidonie.

— Nu țipa, Sidonie. De dragul meu și al fiului nostru, nu țipa.

Trupul femeii înțepeni, iar el simți o spaimă nespusă în vocea ei:

— Dar de ce aș face-o? De ce, Jacques?

— Pentru că mica noastră Claudine nu va mai veni, iar eu nu pot schimba nicicum lucrurile.

Dezghețul începuse odată cu sosirea primăverii. Până atunci, părea că viața își oprise cursul, încătușată în strânsoarea gerului.

La Bâtie, după opt zile de la înmormântarea lui Claudine fu botezat micul Claude, pe care Sidonie, ca să-și aline durerea imensă din suflet, insistase să-l alăpteze chiar ea în loc să lase în grija doicii hrănirea lui. Din cauza aceasta, lăuzia durase mult timp și Sidonie ieșea foarte rar din apartamentul ei, unde Jacques petrecea ore în șir ținându-i de urât. Hotărârea ca, de îndată ce starea lui Sidonie o va permite, să se ducă să-și ia de la Saint-Just fiicele. Philippine se bucură grozav la auzul acestei vești, din două motive: urma să-și revadă surorile, iar gândul întâlnirii cu sora Albrante, cu care nu încetase să corespundeze așa cum îi făgăduise, îi alina într-o măsură durerea pentru pierderea suferită.

La castel reîncepură petrecerile, fără prea mult antren la început, dar, puțin câte puțin, veselia și jocurile își reintrară în drepturi.

Algonde își păstra vechiul loc printre curteni, ca și înaintea dramei. În mintea ei îndurerată revenea aceeași imagine: mâna ei eliberând din strânsoare mâna lui Claudine în capul scării. Gestul acesta pricinuisese nenorocirea. Ar fi trebuit s-o oprească, să n-o lase să coboare. Să facă ceva. Așa îi striga conștiința. Dacă nu reușise să facă ceva atât de simplu, atât de ușor, atât de important, ce puteri mai avea, ce soluție putea găsi, ce speranță de a salva o lume îi mai rămânea? Se condamna fiindcă nu făcuse, nu simțise, nu ghicise. Nu mai avea darul premoniției? De ce nu-i venise în minte scena aceea, așa cum se întâmplase cu altele, care nu aveau atâta importanță? De ce? Trebuise ca micuța Claudine să moară din vina ei? Ideea aceasta era atât de nedreaptă încât refuza s-o creadă, s-o admită și, ca să se pedepsească, deși nimeni nu s-ar fi gândit să-i reproșeze absolut nimic, se lipsea de alinarea pe care i-o dăruiau viziunile legate de cei dragi ei care rămăseseră la Sassenage.

„Dacă oricum nu pot interveni, se mințea ea, mai bine să nu știu nimic”.

De îndată ce drumurile deveniseră practicabile, adică de vreo opt zile, baronul de Bressieux, Aymar de Grolee, pornise în călătorie ca să-i facă o vizită vechiului său prieten, Jacques. Tristețea acestuia, precum și faptul că ținea sincer la Jacques și la Sidonie, îl determinaseră să rămână la ei, ca să-i facă să-și mai uite durerea, și trecea tot mai ales pragul saloanelor, ca să-i aducă lui Philippine omagiile sale. Seniorul de Melle, care nu-l privea ca pe un rival, făcea mare caz de el, ca să-i îndepărteze pe cei care i-ar fi putut lua locul. Manevrele acestea o amuzau și pe domniță, căreia Aymar de Grolee îi era simpatic, fiindcă vizitii lui îi înveseliră copilăria, și pe Algonde, care nu putea suferi obrăznicia și mârșăria celui pe care-l asemăna cu un cocoș țanțoș. Dar Algonde era singura care știa adevărul. Philippine refuza să se îndrăgostească de vreun bărbat și n-o voia decât pe ea, pe Algonde. Și, dacă fratele Louis n-ar fi bătut-o mereu la cap că va rămâne fată bătrână, Philippine ar fi încetat să se prefacă a-și căuta un soț.

După ce Mounia i se destăinuisese, Enguerrand hotărâse că va pleca din Sardinia în Egipt de îndată ce faimoasele furtuni mediteraneene se vor liniști. Mounia îi vorbise mult despre tatăl ei, care se născuse creștin și fusese cumpărat de mameluci de la un târg de sclavi, pe când era

copil. Adoptase religia musulmană fiindcă fusese obligat, apoi o păstrase din convingere, dar rămăsese tolerant.

Mounia era sigură că-i va primi cu brațele deschise. Cum niciuna dintre soțiile lui nu-i dăruise vreun fiu, Aziz revărsase asupra Mouniei întreaga afecțiune a unui tată pentru primul său născut și, văzând că era fascinată de harta aceea veche, îi împărtășise curând secretul său.

Tânăra își dedicase întreaga viață acestui mister și nu trecea zi fără ca ea să se bucure de faptul că, printr-o întâmplare fericită, îl întâlnise pe singurul bărbat pe care tatăl ei l-ar fi considerat demn să-l ajute la dezlegarea tainei. Înzestrați cu aceeași fire aventuroasă și călăuziți de iubire, Mounia și Enguerrand se simțeau împliniți, pândind orizontul care, puțin câte puțin, se însenina.

La Sassenage, sufletul lui Mathieu era cel care începea să se însenineze. În mare măsură datorită tovarășiei lui Fanette. Discretă, dar veselă de felul ei, îl făcea să râdă din nou, iar el își petrecea cât mai mult timp alături de fată, spre marea bucuriei a părinților lor, dar spre disperarea lui Gersende și a jupânului Janisse. Încă nu pomenise nimeni despre căsătorie, dar Mathieu nu mințise. Se gândea la asta. Nu că s-ar fi hotărât să rămână la castel mai degrabă decât să se alăture bandei de tâlhari care-l primiseră printre ei cu câteva luni înainte, dar căsătoria era un mijloc de a se răzbuna de două ori: nu numai că ar fi primit spada la care râvnea, ci ar fi pedepsit-o și pe Algonde, fiindcă-și bătuse joc de el atâția ani.

Cât despre Djem, de cum se topise zăpada, se avânta la galop pe cele mai abrupte poteci, insistând ca, pe rând și separat, fiecare dintre tovarășii lui să-l însoțească. Nu reușise să dezlege misterul dispariției flaconului și se săturase să-și bănuiască prietenii. Nu voia să moară otrăvit, așa că hotărâse să le ofere un prilej mai nobil de a-l ucide. Dar nu se întâmplă nimic. Ca și ceilalți, Houchang se purtă normal, evocând nesfârșitele plimbări călare pe care le făcuseră în Anatolia, apusurile însângerând culmile munților, nopțile petrecute sub cerul liber, în jurul focului. Tuturor le era dor de Turcia și încercau să-l convingă să fugă, să-l caute pe ducele de Savoia de la care nu mai primiseră vești. Djem refuza, gândindu-se că pe alte meleaguri va ajunge în alte închisori, poate mai greu de îndurat. Pe tovarășii lui îi înfuria gândul că dârzenia îi fusese zdrobită de captivitate, de prietenia cu Guy de Blanchefort, de nădejdea în ajutorul prea tânărului rege al Franței. Și, cu toate acestea, nu-l părăseau.

Oare povara abnegației fusese de-ajuns de grea ca să-l hotărască pe unul dintre ei să treacă în tabăra dușmanilor?

Această întrebare îl obseda pe Djem, care se sucea și se răsucea în așternut, neputând să-și afle odihna și, cu atât mai puțin, s-o onoreze pe Almeida. În zori, trist și bănuitor, căuta ceartă din orice nimic, după care încăleca și se izola ore întregi, cu chipul tras și mohorât îndreptat spre castelul aceluia senior de Sassenage care nu mai sosea.

*

În după-amiaza zilei de 12 mai 1484, razele unui soare vesel scăldau valea râului Isere, la poalele castelului Rochechinard. Nu era frig. Așezat pe un covor gros, care acoperea dalele terasei, Djem își termina ceaiul din cană. Barrachim Allemand, gazda, și Guy de Blanchefort tocmai pleaseră să asiste la slujbă. Djem și tovarășii lui rămăseseră singuri. Un servitor se aplecă să-i umple din nou cana cu ceai. Prințul o duse la buze și sorbi o înghițitură. I se păru mai amară decât cele dinainte. Privirea lui o întâlni pe a lui Houchang. Părea neobișnuit de

întunecată. Djem puse jos cana, cu o mișcare cam bruscă pentru a trece neobservată, pândind fulgerarea otrăvirii prin vine. Dar nu veni. Doar inima îi bătea puternic, agitată din pricina suspiciunii. Oare se înșela? Existau și substanțe care-și făceau efectul după mai multe ore.

— S-a întâmplat ceva, prințul meu? Întrebă Houchang, care-i remarcase gestul.

Djem nu se mai putu stăpâni. N-o să-i ofere ucigașului său plăcerea de a vedea o agonie lentă. Dacă Doamna cu Coasa refuza să-l ia printr-o lovitură de spadă, se va duce el să o câștige cu vârful propriei arme.

Sări în picioare, vărsându-și paharul în nerăbdarea lui. Se făcu liniște și toate privirile se îndreptară spre el. Djem însă n-o reținu decât pe a lui Houchang, care i se păru ciudat de calmă.

— Însoțește-mă! îi porunci.

Era ceva obișnuit ca prințul să-și rezolve diferendele cu cea mai mare discreție, așa încât ceilalți își reluară discuțiile de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce uriașul se ridica să-l urmeze. Se cunoșteau destul de bine unul pe celălalt pentru că Houchang să realizeze că era vorba despre ceva grav. Nu schimbă niciun cuvânt până la grajduri, săriră în același timp în șa și dădură piteni cailor, pornind pe singura potecă stâncoasă care cobora în vale. Goniră așa vreo oră, fără o țintă precisă, căci Djem voia să se bucure pentru ultima oară de plăcerea intensă și îmbătătoare a cavalcadei, aventurându-se dincolo de drumurile pe care le parcursese până atunci.

Ajunseră într-un luminiș înseninat de razele soarelui care alcătuiau prisme la trecerea printre frunzele tinere ale fagilor. Djem consideră că era un loc ideal pentru a muri. Descălecă și îl lovi peste crupă, făcându-l să se îndepărteze. Houchang făcu același lucru. Animalele, obosite, se îndreptară către un izvor care țâșnea dintre două stânci. Cei doi bărbați rămaseră unul în fața celuilalt, la câțiva pași distanță. Djem își scoase sabia prinsă la brâu.

— Haide, Houchang. Doar noi doi, fără martori.

Houchang dădu din cap. De câte ori nu se înfruntaseră astfel în trecut, fără alt motiv decât acela de a-și încerca puterile, doar din plăcerea nevinovată de a regăsi ardoarea unei lupte?

Cu aceeași mișcare circulară din încheietură își cumpăniră armele în mână, apoi se aruncară unul asupra celuilalt. Lamele se izbiră cu atâta forță încât caii necheză și intrară în pădure în timp ce păsările, stârnite și ele, își luară zborul din frunziș. Houchang avea avantajul forței, Djem – pe cel al agilității. Fiecare cunoștea slăbiciunile celuilalt și se foloseau de acest fapt să nu-și provoace vreo rană gravă. Luptele lor nu fuseseră niciodată altceva decât un joc, un joc bărbătesc și sângeros, dar care le hrănea prietenia. Încă de la primele lovituri, Houchang pricepu că regulile se schimbaseră. Surprins de violența cu care ataca Djem, fu nevoit să se aplece pentru a se apăra.

Djem se destinse la fel de brusc cum se ghemuise. Taișul armei sale șuieră pe deasupra capului adversarului, zburându-i o bucată de pânză din vârful turbanului. Houchang simți un fior rece străbătându-i șalele. Dacă n-ar fi avut reflexul să se aplece, lovitura aceea i-ar fi retezat gâtul. Oare Djem anticipase reacția? Înainte, n-ar fi lovit niciodată în felul acesta. Neliniștit de violența aceea inexplicabilă, Houchang consideră prudent să se distanțeze. Djem îl lăsă s-o facă. Vrând să-l lovească încă o dată, își lăsă garda descoperită. Houchang se lăsă pe vine și-și roti sabia spre picioarele prințului, obligându-l să sară peste ea și să plonjeze făcând o rostogolire. Într-o fracțiune de secundă, Djem se ridică și sări înainte, ca să-și recâștige avantajul. De data asta, Houchang era pregătit. Pară, apoi, cu forța lui ieșită din comun, ridică brațul să-l dezarmeze pe Djem, care era cu un cap mai scund decât el. Săbiile se încrucișară,

urmând mișcarea brațelor. Prințul cunoștea parada aceea. Îl văzuse nenumărate ori pe Houchang folosind-o înainte de a ucide. Oricât ar fi dat adversarul lui din mâini și din picioare sau chiar dacă ar fi scos pumnalul să se apere, uriașul nu se clintea din loc.

Djem se mulțumi să-și încleșteze pumnul pe armă, încercând să reziste. Chiar dacă i se rupea încheietura. Venise momentul să moară ca un viteaz.

Houchang înțeleșese că prințul nu se va recunoaște învins. Călcându-și pe inimă, începu să împingă brațul lui Djem în spate. Umărul îi sări din articulație cu un pocnet sinistru. Fulgerate de durere, degetele se desfăcură, dar niciun strigăt nu ieși de pe buzele prințului. Sabia căzu, iar Houchang, făcând un pas înapoi, și-o plecă pe a lui.

Djem îl șfichiui cu o privire războinică.

— Nu mă insulta cruțându-mă!

Houchang își prinse sabia la centură.

— Dacă-ți cauți moartea, Djem, nu la mine trebuia să vii.

Un val de mânie îmbujoră chipul prințului.

— Cum așa, ai devenit atât de laș încât preferi otrava în locul spadei?

Mușchii lui Houchang se încordară la această insultă, apoi, un val de tristețe i se așternu pe față. Se apropie cu pași hotărâți de Djem, care îl sfida din priviri, bine proptit pe picioare, cu genunchii ușor îndoitiți, ținându-se de umăr. Fără să-i lase prințului timp să mai spună și alte tâmpenii, îi arse un pumn în falcă și-l prinse în brațe înainte să cadă.

Când Djem deschise ochii, era rezemat de trunchiul unui copac, lungă izvor, iar umărul îi fusese pus la loc și legat cu o fașă din turbanul lui Houchang. Tovarășul său, care-i stropise obrazul cu apă rece ca să-l facă să-și revină, ședea pe o piatră plată, în fața lui.

— Acum vrei să-mi dai niște explicații? mârâi Houchang, încrucișându-și brațele pe pieptul larg.

Djem își frecă maxilarul cu mâna teafară. Deși arăta jalnic, niciodată nu se simțise mai bine ca acum. Mai ușurat.

— Elixirul vrăjitoarei a fost furat...

Houchang se încruntă și își legănă țeasta masivă, apoi, ajungând pe firul gândurilor la concluziile pe care le trăsese Djem, strâmbă cu amărăciune din buze.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine.

Houchang ridică din umeri. Renunțase de multă vreme la mândria lui ca să-și slujească prințul. Ținând seama de împrejurări, neîncrederea lui Djem fusese întemeiată.

— După ce m-am convins că Almeida e nevinovată, i-am cerut să scotocească pretutindeni.

— Poate că n-a recunoscut flaconul.

— Tu ai mai văzut vreunul asemănător?

Houchang scutură din cap. Se închise într-o tăcere grea, cugetând. Djem profită de răgaz ca să închidă din nou ochii. Avea dureri, dar până și aceste dureri i se păreau liniștitoare. Houchang nu-l trădase. Houchang era alături de el în fața primejdiei.

— Mounia n-a murit.

Djem tresări și-l privi fără să înțeleagă.

— În dimineața când a început să ningă, mă aflam lângă turnul de pază. Știi că întotdeauna am preferat să-mi fac nevoile în aer liber. Eram deci sub ferestrele câinelui de Montoisson...

Djem zâmbi.

— Pe scurt, l-am auzit pe Hugues de Luirieux povestindu-i că tocmise un mercenar ca s-o

salveze când erau pe navă.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Ar fi schimbat cu ceva lucrurile? De fapt, egipteanca i-a păcălit și pe ospitalieri așa cum te-a păcălit și pe tine. Hugues de Luirieux voia s-o ia de nevastă ca să poată face presiuni asupra tatălui ei și, implicit, asupra lui Keit bei. După ce mamelucul i-ar fi încredințat lui pe fiii tăi, ar fi negociat cu Baiazid protejarea lor în schimbul unei răscumpărări.

Houchang începu să râdă.

— Dar Mounia a fugit din Rhodos împreună cu cavalerul pe care-l plătitese Hugues de Luirieux ca s-o apere, iar planurile acestor câini râioși au eșuat.

Lui Djem i se strânse inima. Știa că, mai devreme sau mai târziu, și fiii lui vor fi asasinați. De fapt, nici în Mounia nu avea mai multă încredere decât în Hugues de Luirieux sau în Philibert de Montoisson.

— Dar de ce-mi vorbești acum despre ea?

— Îți amintești de ziua în care Hussein bei a venit la Poet-Laval? Credeam că ești în camera ta, așa că m-am dus să te înștiințez discret. Mounia tocmai ieșea de-acolo. A tresărit văzându-mă și s-a grăbit să-mi spună unde te pot găsi. Pe moment, reacția ei m-a surprins. Ulterior, am pus-o pe seama trădării ei, dar acum mă întreb dacă nu ascundea ceva sub vălurile ei.

Inima lui Djem își înteteți bătăile.

— Ce motiv avea să-mi fure sticluța aceea a cărei însemnătate n-o cunoștea?

— Știi că ți se întâmplă uneori să vorbești prin somn.

— N-am primit-o în patul meu.

— Ponte că alta a pomenit întâmplător despre flacon într-o discuție pe care celelalte au uitat-o repede, însă nu și ea, care-ți voia răul. Aș pune rămășag că a luat cu ea elixirul ca să se apere de ienicerii tăi.

— Dacă-i așa, e pierdut, oftă Djem.

Houchang se scărpină la tâmple.

— Crezi că te poți întoarce singur?

— Știi bine că nu mă las doborât atât de ușor. Ce ai de gând?

Să duc lucrurile la bun sfârșit.

— Cum adică?

— Nu sunt eu cel mai bun dintre oștenii tăi? râse Houchang.

— Chiar dacă ai reuși să ajungi până într-un port de pe malul Mării Mediterane, nu ți s-ar permite să te imbarci. Ai pielea prea închisă la culoare.

— Totul se plătește, Djem, frate. Până și libertatea. O s-o găsec pe Mounia și o să-ți aduc elixirul vrăjitoarei, jur! Până atunci, ferește-te de primejdie anunțându-i și pe ceilalți.

Djem dădu din cap. Se ridicară și se îmbrățișară îndelung Apoi Djem își scoase, unul câte unul, toate inelele de pe degete și i le puse în palmă.

— Sigiliul meu îți va deschide niște uși. Pe celelalte, vinde-le de cum ți se va ivi prilejul.

Houchang le puse în săculețul de la cingătoare. Mai schimbară o privire plină de cea afectiune reciprocă pe care și-o purtau încă din copilărie. Houchang se îndreptă apoi spre caii lor, pe care-i legase de un fag tânăr.

— Allah să te aibă în pază! îl binecuvântă Djem, în timp ce Houchang încăleca.

— Am să-i îmbrățișez pe ai tăi înainte de sosirea verii, îi făgădui uriașul, apoi întoarse calul și porni în galop navalnic spre miazăzi.

Zarurile fuseseră aruncate.

Djem se întoarce lângă izvor și se așază. Prefera să-și îngăduie câteva minute de odihnă înainte de a se întoarce la Rochechinard. Guy de Blanchefort nu-i spusese nimic despre Mounia. Îl va minți și el în legătură cu Houchang. Având drept argument propria rană, va pretinde că tovarășul său alunecase într-una din numeroasele prăpăstii aflate în zonă, iar încercările lui de a-l salva fuseseră zadarnice.

Se simțea ostenit. Faptul că Houchang îi rămăsese credincios îi alinase sufletul, dar plecarea lui îl întrista. Oare câți prieteni va trebui să mai piardă înainte de a muri? Se rezemă de trunchiul unui stejar, cu privirea rătăcită în umbra pădurii care se îndesea dincolo de luminiș. Văzu o strălucire care apărea și se stingea intermitent. Djem își miji ochii ca să distingă conturul aceluia punct luminat de o rază de soare care străbătea frunzișul. La adăpostul semiîntunericului era cineva care-l observa, stând nemișcat pe un cal. Oare de când era acolo? Djem nu-l auzise venind. Se întinse, se ridică în picioare și porni cu un aer nepăsător spre calul lui. În ciuda durerii din umăr, smulse fașa care-i imobiliza brațul și încălecă, atent la orice zgomot. Auzi foșnetul tufișurilor. Necunoscutul pleca.

Un rânjat de plăcere se ivi pe chipul lui Djem. Nu-i era greu să-l ajungă din urmă pe spion și să-l lichideze cu o lovitură de sabie. Dădu pintoni calului și porni în urmărire. Intră în pădure, aplecându-se pe coama calului ca să nu fie lovit de crengi. Era limpede că și celălalt cunoștea bine locurile, căci reuși să păstreze distanța până când ajunse la un drum, iar Djem îl zări galopând în depărtare. Ținând strâns frâul cu mâna sănătoasă, își zori calul. Călărea mult mai bine decât necunoscutul și ajunse curând aproape de el. Doar câțiva pași îi mai despărțeau. Un chip speriat se întoarce ca să aprecieze distanța dintre ei.

Djem trase imediat de frâu și se opri în mijlocul cărării. În viața lui nu mai văzuse o asemenea frumusețe. Necunoscuta mai întoarce o dată capul înainte de a dispărea la o cotitură, într-un nor cenușiu de praf.

Djem rămase pironit locului câteva minute, uluit de această întâlnire, cu fruntea și coapsele asudate, cu umărul străfulgerat de durere, apoi întoarce calul. Deodată, i se părea că nimic nu mai are importanță. Inima îi fusese rănită.

Din goana calului care o purta spre adăpostul castelului de la Bâtie, Philippine privi încă o dată în urmă înainte de a-și da seama că turcul încetase s-o mai urmărească. Trase de frâu ca să-și liniștească atât calul, cât și bătaile dezordonate ale inimii. Era la fel de asudată ca și armăsarul. Era exclus să apară în fața curtenilor ei în postura aceea tipic masculină pe care o adoptase instinctiv, cu toate că purta rochie, de îndată ce înțelesese că fusese observată de prinț, în pădure. Coapsele nedepinse cu frecarea șeii o usturau tare.

Își șterse fruntea cu dosul palmei. Boneta îi stătea strâmb pe cap, hainele îi erau șifonate și pline de praf. La mai puțin de o leghe în fața ei, pe dealul împrejmuț de un șanț larg fără apă se profilau turnurile înalte ale castelului. Flamurile fixate pe creneluri fâlfâiau în vânt. Trebuia s-o ia pe drumul care șerpuia pe coasta dealului, ajungând la grilajul porții curții interioare vastei clădiri octogonale. Ca în fiecare zi, un șir neîncetat de căruțe, catâri și oameni se perinda prin fața străjilor, asigurându-le celor de la castel hrana și distracțiile. Prin urmare, halul în care arăta Philippine nu putea trece neobservat.

Fata ieși de pe cărare și porni la pas către pădure. O dureau coastele din pricina poziției și a iuțelii cu care galopase și abia putea să respire. Se opri sub un fag des și vru să descalece, trecându-și cu stângăcie piciorul pe deasupra șeii, ca un bărbat. Se încurcă în fuste, alunecă și se trezi agățată cu un călcâi de scară, ținându-se strâns de frâu. Urmând mișcările pe care mâinile ei le transmiteau, fără să vrea, calul începu să se învâртеască pe loc. Până la urmă, reuși să-și scoată piciorul din șă și căzu cu șezutul pe o piatră, înspăimântată că va nimeri sub copitele calului. Dar nu se întâmplă așa. Dându-și parcă seama în ce situație neplăcută se afla stăpâna lui, acesta îi atinse gâtul cu botul, își frecă nările de decolteul ei. Philippine începu să râdă, imaginându-și ce mutre ar fi făcut pretendenții ei în fața acestui spectacol. Îi trecuse frica. Rămăseseră doar junghiurile din trup și înfățișarea jalnică. Se ridică, se scutură de praf și, lăsând calul să pască, se refugie între rădăcinile noduroase al fagului bătrân. Trunchiul gros se încovoiasse deasupra unei scobituri adânci făcute fără îndoială de un fulger. Philippine își aranjă ținuta la adăpostul acestei cicatrici.

Din când în când, vântul aducea până la ea zarva de la castel, discuțiile obișnuite ale slujitorilor și ale negustorilor, râsetele mitocănești ale soldaților, chicotele doamnelor ei de companie și vocile ascuțite ale curtenilor care le urmăreau prin grădini. La castel domnea veselia, înviorată de zilele tot mai lungi și de trezirea la viață a naturii. Cu toții erau lipsiți de griji, în afară de Philippine.

Își ridică juponul și-și șterse fața cu el. Încercă să-și netezească rochia, apoi își puse boneta și-și trecu pe după ureche o șuviță de păr scăpată din cosiță. Era suficient pentru a crea iluzia unei plimbări fără peripeții. Își apăsă cu palmele fesele care o dureau și se rezemă de fag. Pielea de pe partea interioară a coapselor o ustura prea tare ca să se mai urce pe cal, fie și în poziție de amazoană.

Deasupra ei, frunzele tinere foșneau în bătaia vântului, acoperind uneori împreună cu ciripitul păsărilor celelalte zgomote din jur. Philippine închise ochii. Tare și-ar fi dorit ca și Algonde să fie acolo, lângă ea, bucurându-se de aceleași senzații. Oftă. Camerista ei era atât de greoaie, atât de obosită, încât aproape că nu mai ieșea din camera ei. Abia dacă mai venea dimineața să-și ajute stăpâna la îmbrăcat. După spusele moașei care o examinase, era posibil ca bebelușul să

nu se nască la termen, ci mai târziu, iar Philippine era îngrijorată din cauza riscurilor posibile. Pentru moment, încercă să nu se gândească la asta. Chipul turcului era încă atât de viu în amintirea ei, încât i se părea că-l poate atinge. De ce încetase s-o urmărească, deși era evident că fusese un martor supărător la ceea ce se întâmplase înainte? O recunoscuse cumva? Era puțin probabil, fiindcă ea nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată.

Ajunsese în acel loc din întâmplare, vrând să-și adape calul la izvorul pe care îl știa acolo. Ținutul era lipsit de primejdii și făcea parte din domeniile tatălui ei. În ultimele două săptămâni venise mereu aici, în căutarea liniștii. În ciuda efervescenței care domnea la castel de la venirea primăverii, când începuseră din nou petrecerile, Philippine se plictisea. Curmase bârfele în legătură cu sarcina lui Algonde printr-o informație nouă și neadevărată. Îi fusese lesne s-o facă. O alesese pe drăgălașa și naiva Catherine de Valmont, care din fire nu era bârfitoare, ci mai degrabă compătimitoare. Philippine îi spusese între patru ochi că Algonde fusese măritată cu un mic nobil de țară de pe lângă Lyon, iar copilul fusese conceput în noaptea nunții. Din nefericire însă pentru Algonde, soțul ei fusese ucis după o săptămână, în împrejurări dramatice, în timpul unei partide de vânătoare. Speriat de un mistreț enorm, calul îl aruncase din șa. Fiara sălbatică îl desfigurase cu colții ei. Bietul om se stinsese în chinuri groaznice, iar Algonde nu voiasă mai pomenească despre această tragedie. Philippine o invitase la Bâtie ca să o ajute să uite acest episod dramatic, motiv pentru care nu le spusese nimic celor de la castel. Dar, vai, acum, când sarcina devenise vizibilă, adevărul trebuia dezvăluit, fapt care le supăra foarte mult pe amândouă, fiindcă ar fi urmat întrebări ce ar fi reînviat amintirile acelea cumplite. Catherine de Valmont se purtase perfect. După ce deplânsese îndelung tragedia lui Algonde răspândise vestea cu atâta compasiune încât nimeni nu cutează să-i pună la îndoială sinceritatea. Onoarea lui Algonde fusese reparată, iar ea continuase să apară printre ceilalți până când avu niște contracții premature care o obligară la cea mai strictă odihnă și, spre marea disperare a lui Philippine, puseră capăt desfătărilor lor trupești. De atunci, domniței de Sassenage mai ardea de nimic. O plictiseau și jonglerii, și menestrellii, jocurile, recepțiile, și discuțiile, ba chiar și chipurile din jurul ei. Singurul care mai reușea s-o distreze era frățiorul ei, Claude, care gângurea vesel și creștea văzând cu ochii.

Auzi galopul unui cal pe drum. Cineva se apropia venind dinspre pădure. Inima lui Philippine își iuți bătăile. Turcul hotărâse până la urmă să-și continue urmărirea până la Bâtie. Dacă era așa, îi va recunoaște imediat calul, care putea fi zărit de pe drum. O cuprinse iarăși teama, amestecată cu o senzație stranie de exaltare. Era exact ceea ce simțise și în clipa când prințul împreună cu însoțitorul său descălecase în poiana în care tocmai voia să pătrundă. Chiar înainte ca săbiile lor să se încrucișeze, iar ea să se topească de groază la gândul de a-i vedea murind sub ochii ei.

Tropotul copitelor conteni, apoi calul porni din nou, la pas, sunând tot mai clar pe măsură ce călărețul se apropia de ascunzătoarea ei; era evident că voia s-o surprindă. Ajunse lângă ea, iar Philippine încercă să se facă una cu scobitura din trunchiul copacului. Oare ce intenționa turcul? Ea nu făcea parte dintre dușmanii lui. I-o va spune. Înfățișarea lui era atât de tulburătoare, atât de...

Auzi pași foarte aproape de fag. Pași bărbătești, plini de hotărâre. Inima îi tresări ca mai înainte, când, cu toate că era înspăimântată, ar fi dorit ca el s-o prindă. Nu-și va ridica ochii spre el, va rămâne locului supusă, fragilă, îmblânzită deja. El va înțelege că, văzându-l, fusese prea tulburată ca să mai poată face vreo mișcare.

O creangă joasă fu dată deoparte.

— Omagiile mele, Helene.

Ea tresări. Recunoștea vocea aceea. Philibert de Montoison. Acesta se înclină, apoi își ridică spre ea chipul pe care se așternuse o expresie de crudă satisfacție, știind că fata nu avea nicio cale de retragere.

— Așteptam de zile întregi acest prilej și mă întrebam când te vei hotărî să mi-l oferi, draga mea!

— Ce vrei să spui? bâigui ea, încercând să controleze panica care făcea să-i tremure degetele pe scoarța copacului.

Zâmbetul lui Philibert se lăți și mai tare. De când descoperise din întâmplare că Philippine obișnuia să se plimbe călare pe domeniile tatălui ei singură și la aceeași oră aproape zilnic, își luase dreptul de-a o urmări. Dacă prezența lui Djem și a tovarășului său nu i-ar fi distras atenția, ar fi pus-o jos chiar acolo, în luminiș. Dar preferase să se ia după Houchang, sperând să-l prindă. Turcul însă călărea desăvârșit și era mult mai viclean decât părea. Reușise să se facă nevăzut, iar când Philibert de Montoison se răsuci, îl văzuse pe Djem întorcându-se de pe drumul care ducea la Bâtie și luând-o spre Rochechinard. Neliniștit la gândul că, poate, prințul o omorâse pe Philippine ca s-o facă să tacă, se hotărâse să verifice. Se liniștise. Nu se întâmplase nimic. Mai mult, i se oferea șansa de a-și îndeplini propriile planuri.

Făcu un pas înainte. Ea își înălță capul, înfruntându-l.

— Messire, depășești limitele bunei-cuviințe!

— Chiar așa? râse el, împingând-o cu trupul lui până o lipi de trunchiul fagului.

Fata vru să țipe, dar el îi astupă gura cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi imobiliza brațele la spate.

— Haide, frumoaso. Să nu pretinzi că nu vrei și tu. Știu că fata aia, camerista ta, nu mai poate să te satisfacă.

Philippine se zbătu cu putere, înțelegându-i îngrozită intențiile, dar, prinsă între pieptul lui masiv și scoarța copacului ca într-un clește și pe jumătate sufocată de palma care-i acoperea gura, simți că-i vine amețeala. Se clătină.

El își luă mâna de pe buzele ei ca s-o lase să respire.

— Ești a mea, Helene de Sassenage. Nu asta urmăreai în grădina mănăstirii? Să mă seduci și să mă faci să-mi pierd mințile? Nu încerca să-mi spui că n-a fost decât un capriciu. Mi-ai stârnit o dorință atât de aprigă încât nu mai am somn noaptea, afirmă el, ridicând-o în brațe ca s-o întindă sub el, între rădăcinile fagului.

Philippine își veni imediat în fire. Începu din nou să se zbată, pe când el îi ridica fustele peste umeri și-i desfăcea coapsele.

— Tata va porunci să fii spânzurat! Frații mei au să te facă bucăți! Ajutor! zberă ea, sperând să fie auzită de cineva de la castel.

Philibert de Montoison îi înăbuși revolta cu o sărutare. Ținându-i mâinile deasupra capului, o pătrunse cu o zvâcnire violentă a umerilor. Lacrimi de durere și furie umplură ochii lui Philippine. El rămase nemișcat în trupul ei pentru o clipă, scrutându-i privirea plină de fulgere.

— O să-ți placă să fii cu mine. Azi sau mâine, nu-mi pasă, dar așa va fi, Helene, fiindcă voi fi soțul tău.

— Niciodată!

— Cel care dezonoarează o femeie trebuie să-și repare greșeala, așa stau lucrurile, mai ales dacă-mi dăruiești un moștenitor. Și crede-mă, frumoaso, mă voi strădui pentru asta.

Drept răspuns, ea îl scuipe în obraz, apoi, învinsă, își lăsă capul să cadă într-o parte.

Auzind bătăi în ușa, Algonde ridică ochii de pe broderia la care lucra. Istovită de cele treizeci de livre pe care le luase în greutate, ca și de contracții, tânăra se resemnase la gândul unei nașteri forțate. Zilele i se păreau însă nesfârșit de lungi, mai ales doar Catherine de Valmont și Philippine îi mai intrau în odaie ca să-i țină de urât. Dar nu se plângea de nimic. La urma urmei, nu era decât o slujnică. Alta în locul ei ar fi fost obligată să trudească indiferent cum s-ar fi simțit și și-ar fi pierdut nu numai copilul, ci și viața. Nu putea decât să se bucure că Philippine ținea încă atât de mult la ea.

— Intră, invită ea, convinsă că va zări în prag fețișoara drăguță a lui Catherine.

Pe ușa intră Jacques de Sassenage.

— Nu te ridica, Algonde, insistă el, văzând că fata se pregătea să se ridice ca să-l salute.

Baronul închise ușa în urma lui și se așează într-un fotoliu, în fața ei. Era pentru prima dată după plecarea lui Algonde de la Sassenage când se aflau între patru ochi.

— Ce pot face pentru Domnia Ta, messire? îl întrebă ea zâmbindu-i.

El scutură din cap.

— Spune-mi adevărul. Eu sunt tatăl?

Algonde se propti mai bine în perna de puf care-i sprijinea șalele și-și plimbă mâna peste pânțelele proeminente.

— Cred că nu. Nu. Am greșit cu Mathieu.

— Totuși, mă simt răspunzător. Nu nega. E limpede că a descoperit legătura mea cu tine. Altfel n-ar fi rupt niciodată logodna.

Algonde ridică din umeri.

— Ce-i făcut e bun făcut, messire. Niciunul dintre noi nu mai poate schimba lucrurile.

— Firește, încuviință el.

Scoase din mânecă o pungă dolofană și o puse pe măsuță, lângă coșulețul ei cu ață și ace.

— Subterfugiile la care recurge fiica mea ca să te țină aproape de ea nu sunt protocolare, dar le susțin. Respect, de asemenea, și dorința ta de a nu te căsători. Oricum, să știi că regret din suflet necazurile pe care ți le-am pricinuit și țin să le răscumpăr.

— N-are rost, messire. Era dreptul Domniei Tale și nu-ți reproșez nimic.

În colțul gurii i se ivi un rictus cinic.

— Tu ești deosebită, Algonde. Nicio altă slujnică, oricât de elegant ar fi fost îmbrăcată, n-ar fi reușit să-i înșele pe cei de rangul meu; aici însă toată lumea nu vorbește decât despre distincția ta, despre umorul și farmecul tău. Toți își fac griji din pricina sănătății tale și nimeni nu se îndoiește de obârșia ta, de legăturile de rudenie dintre noi sau de povestea aceea greu de crezut legată de văduvia ta. Dacă n-aș cunoaște adevărul, mărturisesc că până și eu m-aș lăsa păcălit. Chiar și acum, în ciuda chipului tău umflat, emani mai multă noblețe decât majoritatea doamnelor de rang înalt.

— Mimetism. Am avut cea mai bună sfătuitoare, replică Algonde, care nu pricepea unde voia să ajungă baronul.

El o cercetă îndelung cu privirea, în tăcere, bătând darabana cu degetele pe rezemătorile fotoliului. Algonde lăsă ochii în jos, stingherită.

— S-a supărat cumva doamna Sidonie din pricina asta? N-aș vrea să-i displac.

El făcu un gest obosit cu mâna.

— Soția mea crede că, dacă lui Philippine îi face plăcere, totul e în regulă. Parcă ea n-a înnobilit-o într-un fel pe Marthe, prin privilegiile pe care i le acordă?

— Te temi să nu am asupra fiicei tale aceeași influență pe care o are Marthe asupra lui Sidonie?

El îi surâse binevoitor.

— Nimeni nu și-a făcut vreodată iluzii în privința lui Marthe. E rea de felul ei, știu bine. O știm cu toții. Am vrut să fac uz de autoritatea mea ca s-o dau afară, dar Sidonie a părut atât de speriată auzind ce intenționez încât am renunțat, mărturisi baronul, apoi oftă: Vezi ce lucru îți destăinuiesc, Algonde. Nu este și aceasta o dovadă că ești diferită?

— E mai degrabă o dovadă de încredere care mă onorează, messire.

El se ridică, se apropie de ea și se aplecă s-o mângâie cu un gest afectuos pe obraz.

— Păstrează punga asta. Nu vreau ca micuțul tău să ducă lipsă de ceva. Destul că l-am lipsit de un tată, când aș fi putut la fel de bine să fiu eu tatăl lui.

O sărută ușor pe buze.

— Nu ți-am spus niciodată că am visat-o de mai multe ori pe Melusine de Sassenage.

Inima lui Algonde tresări. Baronul făcu un pas înapoi și o învălui într-o privire plină de tandrețe.

— Avea chipul tău. Tu ai prestanța ei de zână. Îmi pare rău că nu ne-a rămas niciun portret de-al ei, ca să ne convingem. Dacă aș crede în legende, Algonde, aș afirma că acel portret a fost furat din odaia ei pentru că Melusine s-a reîncarnat în tine. Dar nu există zâne, nu-i așa?

Ea îi înfruntă privirea, cu inima bătându-i nebunește. Chipul baronului era luminat de bunăvoință.

— Chiar dacă ești doar o slujnică, să știi că voi veghea ca nimeni, niciodată, să nu-ți facă vreun rău.

— Îți voi fi recunoscătoare, messire.

El dădu din cap, cu un aer malițios.

— Pe veci... Da, cred că este un cuvânt cum nu se poate mai potrivit... Îți doresc o zi frumoasă, doamnă Algonde! adăugă baronul și se îndreptă cu pași grăbiți spre ușă, lăsând-o pe cât de descumpănită, pe atât de tulburată.

După ce plecase de la Algonde, Jacques de Sassenage se simțea ușurat. Deslușise în privirea ei răspunsul la întrebarea care îl obseda de câteva nopți. De fapt, de când se certase cu Sidonie în legătură cu Marthe. Văzându-l atât de hotărât s-o concedieze pe cameristă, soția lui îl anunțase că prefera să fie repudiată de el decât să se despartă de Marthe. Baronul ridicase tonul. Sidonie izbucnise în plâns și, în cele din urmă, îl rugase s-o ierte și să-i îngăduie acest capriciu.

— Dacă te încăpățânezi, asupra căminului nostru se vor abate mari nenorociri, gemuse ea.

— Recunoști, așadar, că femeia asta este dracul în persoană? replicase el, iritat.

— Dacă mă iubești, Jacques, te implor s-o lași alături de mine. Melusine ți-ar da același sfat, așa cum mi l-a dat și mie. Baronul ieșise trântind ușa și o fulgerase cu privirea pe cameristă, care tocmai se întorcea de la bucătărie cu o infuzie de verbină. Ce-ar mai fi vrut să poată pune pe seama ei vreun furtișag mărunț, ca să-i poruncească șefului gărzii s-o biciuiască în fața tuturor! Dar nici gând de așa ceva. Nu-i putea reproșa nimic, decât devotamentul fără cusur față de soția lui, atenția cu care-l îngrijea pe micul Claude și prezența ei. Permanentă. Obsedantă. Respingător de urâtă și, în aparență, plină de abnegație. Când avea de gând să-și lepede masca? Își va da la iveală firea prefăcută? Impostura? Jacques nu voia să riște s-o piardă pe Sidonie. Dar se aștepta la orice. Ajunsese să retrăiască în vid delirul care-l făcuse să deschidă camera blestemată. Să revadă portretul lui Melusine așezat pe șemineu. Misterul dispariției lui. Urma rămasă în praful de pe perete, ca un vestigiu al existenței tabloului. Melusine. Algonde. Privirea alarmată a fetei o trădase. Știa. Știa că seamănă cu zâna. Baronul era acum sigur de asta. Algonde fusese cea care furase portretul. Distincția unor trăsături, a unei atitudini poate fi imitată, dar imitația nu rezista nici uzurii timpului, nici implacabilului adevăr al obârșiei. Jacques de Sassenage trebuia să recunoască: sufletul lui luase în stăpânire trupul lui Algonde, iar el, ca și strămoșul său Raymondin, cedase ispitei. Indiferent care-ar fi fost motivul, avea legătură cu prezența permanentă a lui Marthe alături de Sidonie. Baronul trebuia să accepte situația, dacă voia să-și poată elibera iubita de jugul care o împovăra.

Se îndreptă către apartamentele sale. La acea oră a după-amiezii, Sidonie obișnuia să ațipească acolo înainte de a coborî și de a-și face apariția alături de el, divină și maiestuoasă, în fața curtenilor. Jacques îi transferase obligațiile sale de senior fiului său mai mare și, în afara unor cazuri speciale, nu se mai ocupa de problemele vasalilor săi. Își petrecea timpul distrându-se.

Deschise cu băgare de seamă ușa și se strecură în camera întunecată, călăuzit de o rază de lumină care străbătea printre draperiile trase care acopereau ferestrele. După cum se aștepta, Sidonie era întinsă pe pat, cu ochii închiși, respirând regulat. O dorea ca în prima zi și și-ar fi dat fără șovăire viața ca să afle taina pe care o ghicea dincolo de spaima ei. Dincolo de Marthe. Îi dădu cu gingășie la o parte o șuviță de păr căzută peste frunte.

Această ușoară atingere făcu buzele soției lui să tresară prin somn, schițând un surâs de fericire. Se aplecă să le sărute. Trezindu-se, Sidonie își înnodă brațele pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape. Spre deosebire de dorința înfocată care-i stăpânea pe amândoi seara, după ce stingeau lumânările, în restul zilei erau plini de tandrețe. Jacques se lungi pe pat, ca ea să se poată ghemui la pieptul lui.

— E târziu? Întrebă Sidonie.

— Nu, nu prea, dar cred că a sosit timpul să ne pregătim pentru călătoria la Saint-Just. Mi-e tare dor de fetele mele. De când cu povestea aia urâtă cu duelul, moartea lui Claudine și nașterea bebelușului, le-am cam neglijat. Vrei să vii cu mine? Acum suntem căsătoriți, iar maica superioară va trebui să se împace cu acest gând.

— Când intenționezi să plecăm?

— Mâine.

Sidonie se ridică sprijinindu-se în cot și-și aținti privirea în ochii lui.

— Și le vom lua acasă? Așa ai făgăduit.

— Am să le las pe ele să decidă. Oricum, ideea de a o jigni pe maica superioară luându-le pe nepusă masă mi se pare nelalocul ei.

Pe chipul lui Sidonie se așternu o expresie de nemulțumire.

— Răul pe care i l-a făcut lui Helene nu constituie un argument destul de convingător?

Jacques oftă.

— Pedeapsa ei a fost exagerată, dar oarecum necesară, trebuie să recunoaștem.

Obrajii soției lui se împurpurară de mânie.

— Așadar, o învinovățești pe ea că i-ar fi îndemnat pe băieții ăia să se încaiere!

Jacques înălță capul să-i sărute buzele strânse, zâmbind:

— Să nu ne certăm, draga mea! Eu cred ceea ce văd acum cu ochii mei. O tânără isteță și seducătoare, care le sucește capul pretendenților ei și se amuză când îi vede tânjind după ea. Așadar, pot presupune că a încercat același joc și cu dueliștii aceia.

Sidonie rămase pe gânduri o clipă, cugetând la cele auzite, apoi lăsă capul în jos, învinsă.

— Din păcate, ai dreptate, trebuie să recunosc. Ești supărat pe mine fiindcă i-am luat apărarea?

— Doamne, firește că nu! exclamă baronul, strângând-o în brațe.

Sidonie își frecă obrazul de barba lui.

— Mi-ar plăcea atât de mult ca iubirea, adevărata iubire, să găsească drumul spre inima ei, așa cum mi s-a întâmplat și mie!

— Ți-am făgăduit, iubito, și mă voi ține de cuvânt. Helene se va mărita cu cine va dori ea. La fel și surorile ei. Sper doar să aibă destul gust ca să se îndrăgostească de niște băieți înstăriți dintre care le voi recomanda eu vreo câțiva, adăugă el, începând să râdă.

*

După plecarea baronului, Algonde, nedumerită, se gândi în fel și chip la vorbele lui înainte de-a ațipi, zdrobită – cum i se întâmpla adesea în ultimele săptămâni – de o oboseală căreia nu-i putea rezista. Se trezi brusc, tresărind, când ușa care despărțea camera ei de a lui Philippine se trânti în urma acesteia. Întoarse capul și o văzu în fața ei, cu furia întipărită pe chip și cu ochii plini de lacrimi. Philippine căzu la picioarele lui Algonde și-și ascunse fața în fustele ei, hohotind:

— Porcul! Bestia! Mă doare! Doamne, ce durere! N-am să-l iau niciodată de bărbat! Mai degrabă mă omor! Da! îl urăsc! Îl urăsc! Îl urăsc!

Pumnii i se încleștară pe mătasea rochiei lui Algonde, care clipi ca să se trezească pe de-a ntregul. Își trecu o mână liniștitoare peste părul domniței, ciufulit din cauză că-și smulsese prea energic boneta de pe cap.

— Văd că ești foarte mândră. La cine te referi? E vorba despre domnul de Melle?

Îi răspunse un răs amar, înăbușit de pânza în care Philippine se încăpățâna să-și ascundă fața. Algonde se înclină pe cât îi îngăduia pântecul și-i ridică bărbia.

— N-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

— M-a luat cu forța, asta s-a întâmplat! Ticălosul m-a violat și, chiar în clipa asta, discută cu tatăl meu ca să mă oblighe să mă mărit cu el!

— Dar despre cine e vorba? se răsti Algonde ațintindu-și privirea îngrijorată în ochii plini de disperare ai lui Philippine.

— Despre Philibert de Montoisson, zise domnița cu o voce stinsă.

Algonde simți că i se oprește respirația. „*Nu se poate, striga în ea vocea zânelor. Spectrul profeției.*”

— Povestește-mi, porunci ea.

Philippine nu omise nimic. Nici întâlnirea neașteptată din pădure, nici urmărirea și, în final, îi expuse planul sinistru pe care-l urzise Philibert de Montoisson.

— Turcul știe cine ești? întrebă Algonde.

Judecând după felul cum – în ciuda împrejurărilor – îi vorbise Philippine despre Djem, era clar că se îndrăgostise de el la prima vedere. Ceea ce făcea ca prezența lui Philibert de Montoisson să fie și mai supărătoare.

— Nu asta e problema! făcu Philippine, disperată. Oh, Algonde, ce-o să mă fac dacă mă voi căsători cu monstrul ăla?

— Nu te vei căsători cu el, o asigură cu hotărâre Algonde.

— Nu?

— Nu.

— Dar dacă m-a lăsat însărcinată? se cutremură Philippine.

— E prea devreme să poți spune așa ceva și, în afară de asta, cunosc un remediu pentru asta.

Philippine făcu o mutră sceptică aruncând o privire piezișă spre burta proeminentă a lui Algonde.

— Helene, eu am vrut să am acest copil. De asta n-am făcut nimic pentru a scăpa de el, dar în cazul tău, dacă vom lua chiar mâine măsurile necesare...

O sclipire de speranță învioră privirea stinsă a lui Philippine, dar pieri imediat.

— Cum vei putea să mă ajuți, în starea ta?

— Ai încredere în mine.

— Fie. Dar în ce-l privește pe tata, asta nu va schimba cu nimic lucrurile. Sunt dezonorată.

Algonde zâmbi.

— V-a văzut cineva împreună, pe tine și pe Philibert de Montoisson?

— M-a condus până la ușa camerei mele, umflându-se în pene ca un cocoș, chiar sub ochii pretendenților mei. La ora asta, aș putea să jur că toată lumea clevetește despre data căsătoriei noastre. Dacă ai fi văzut ce mutră făcea domnul de Melle, ai înțelege, făcu dezolată Philippine, înghițindu-și un nou val de furie.

Algonde cugetă o clipă. Îi venise o idee. O idee care, în momentul potrivit, ar fi înlesnit realizarea planurilor ei.

— Iubita mea, cred că va trebui să fim cât se poate de diplomate ca să-i ținem piept porcului ăstuia...

Totul se limpezise acum în mintea ei.

— ... Și cât se poate de mincinoase, sfârși ea, râzând.

*

Jacques de Sassenage strânse pumnul, străduindu-se să-și stăpânească pornirea de a-l trânti în nasul musafirului său. Tocmai începuse, într-un elan de senzualitate, s-o dezmierde pe Sidonie când Marthe bătuse la ușă și-l anunțase că Philibert de Montoison solicita o audiență într-o problemă extrem de gravă, care nu suferea amânare. Jacques își încheiase, cu părere rău, nasturii, își lăsase singură soția frustrată și se îndreptase spre biroul lui, unde îl aștepta cavalerul.

Atâta tevatură ca să-l audă cerându-i încă o dată mâna lui Philippine! Acest mic nobil avea mult tupeu! Nările baronului fremătară de iritare.

— Parcă-ți dădusem deja răspunsul, cavaliere! Nu s-a schimbat! se răsti el și dădu să se apropie de ușă, în semn că întrevederea se sfârșise.

— Ai grijă să fie bine închisă, baroane, n-aș vrea ca zvonurile legate de ceea ce-ți voi povesti să se răspândească prea repede, îl opri Philibert de Montoison, așezându-se netulburat pe fotoliu.

Jacques se încruntă. Mârlanul ăsta îl enerva tot mai mult. Își încrucișă brațele pe pieptul masiv, încercând să nu-și iasă din fire.

— Fii scurt!

Philibert de Montoison ridică din umeri.

— Știi, desigur, că, de câteva zile, fiica ta se îndepărtează de castel neînsoțită, pretextând că se plimbă.

Jacques nu spuse nimic. Doar vârful pantofului său, care bătea ritmic în podea, îi trăda nerăbdarea.

— De fapt, se întâlnea cu mine.

— Nu zău... îl luă în zefleMEA baronul.

Philibert de Montoison scoase din punga de la brâu o broșă pe care-o așeză pe măsuta de lângă el.

— Iată dovada. Nu poți nega că i-ai dăruit bijuteria asta.

Jacques de Sassenage simți un fior rece pe șina spinării. Se apropie să ia obiectul și recunoscă imediat smaraldul pe care se încolăcea o salamandră din diamante. Philippine nu se despărțea niciodată de broșa aceea. Ce plănuia oare fiica lui?

Philibert se ridică în picioare. Cu spatele spre biroul pe ale cărui picioare erau sculptate femeii-șarpe, luă un aer mâhnit.

— Îmi asum întreaga răspundere pentru ceea ce s-a întâmplat astăzi...

Jacques îl fulgeră cu privirea.

— Ce vrei să spui?

Philibert de Montoison lăsă ochii în jos, încântat să-i simtă tremurul din glas, savurând această clipă a victoriei.

— A fost dezonorată, făcu el cu voce stinsă.

Pumnul lui Jacques se destinase brusc și mătură obrazul lui Philibert de Montoison, proiectându-l cu șoldurile în mijlocul mesei. Cavalerul percepă în același timp ambele lovituri. Jacques nu-i lăsă timp să-și vină în fire. Cu un cap mai înalt decât acesta, se aruncă asupra lui, trântindu-l pe tablă din lemn de măr a mesei de scris, fără să-i pese că împrăștia scrisorile,

penele și călimărilor de pe ea. Îl prinse de guler, cu o mână, iar cu cealaltă își scoase pumnalul din teacă și apăsă cu vârful lui carotida cavalerului.

— Gunoiule! Am să te...

În pofida durerii tot mai puternice care-i chinuia spatele și a nasului însângerat, Philibert de Montoisson schiță un surâs răbdător.

— Haide, dragă baroane. Știi bine că va trebui să ne înțelegem. Cine-ar mai lua-o acum de soție?

Jacques își încleștă fălcile. Cu sângele zvâcnindu-i la tâmple, trebui să facă un efort ca să nu-i rezeze beregata.

— Ea unde este? mugi baronul, fără să-i dea drumul din strânsoare.

— Temându-se să-ți înfrunte mânia, s-a dus în camera ei.

— Tată! Dar ce naiba se întâmplă aici? se auzi în clipa aceea vocea domniței, care tocmai intrase pe ușă.

Pradă furiei, baronul n-o auzise bătând la ușă. Îl eliberă cu părere de rău pe Philibert de Montoisson și se întoarse către fiica sa. Superbă într-o rochie de un albastru senin presărată cu stelute din fir de aur, purtând un henin alb peste cosițele împletite și prinse în creștet, fardată discret, Philippine afișa o siguranță care contrazicea spusele lui Philibert de Montoisson. Zărindu-l pe cavaler cu sângele picurându-i din nas pe pieptul împodobit cu o cruce a Sfântului Ioan, aruncă spre tatăl ei o privire plină de reproș.

— Așa-i mulțumești celui care m-a salvat?

Fără să țină seama de uimirea amândurora, se repezi către Philibert de Montoisson, care-și trăgea zgomotos răsuflarea și-i întinse o batistă. Acesta o luă, tamponându-și cu ea nările însângerate.

— Delicatețea ta, messire, e mișcătoare, dar de ce nu i-ai spus tatălui meu adevărul, în loc să te lași tratat astfel? Aveam deja remușcări, iar acum mă faci să mă simt din nou vinovată...

Nu se sinchisi de sclipirea bănuitoare din ochii lui, ci se întoarse către baron, care rămăsese descumpănit de spusele ei, și-i luă mâinile.

— Tată, trebuie să-i ceri pe loc scuze acestui om. Numai eu sunt răspunzătoare pentru cele întâmplate.

— Recunoști, așadar, că te-ai întâlnit cu el?

Philippine, care-și pregătise atent povestea împreună cu Algonde, dădu afirmativ din cap.

— Da, din păcate! Acum trei zile, pe când mă întorceam de la plimbare, l-am întâlnit pe cavaler, care se îndrepta spre castel. A avut amabilitatea de a-mi servi drept escortă și s-a oferit să mă însoțească și în următoarele zile. Știi bine, tată, că, în ciuda serbărilor care mi-au abătut gândurile de când ne-am întors la Bâtie, mă simțeam încă datoare pentru duelul acela de la Saint-Just. Așa încât am acceptat.

— Poftim, vezi că nu mințeam? se umflă în pene Philibert de Montoisson, care se temuse o clipă că fata îi va juca o festă urâtă.

Jacques îl reduse la tăcere cu un gest iritat.

— Continuă, își îndemnă el fiica.

Surâsul ei senin îl liniștea.

— Astăzi însă am vrut să merg la galop întins și, cu toată împotrivirea domnului de Montoisson, m-am așezat bărbătește în șa.

Jacques de Sassenage tresări.

— Călare? Deși purtai fuste?

Philippine lăsă capul în jos.

— Trebuie s-o recunosc. A fost o prostie, dar n-am înțeles consecințele decât după ce am dat pîteni calului. Era însă prea târziu. Din poziția aceea incomodă n-am observat o creangă joasă în pădure. M-am lovit cu pieptul de ea și am căzut, iar piciorul mi-a rămas prins în scară. Dacă messirul de Montoisson nu ar fi venit pe urmele mele ca să-mi imobilizeze calul, să mă elibereze și să mă așeze sub un fag până mi-am revenit în fire, cred că m-ar fi așteptat o moarte groaznică.

Philibert de Montoisson jubila. Versiunea lui Philippine îi oferea un rol și mai frumos. Era limpede că fata se resemnase să-l accepte. Nasul nu-i mai sângera și, dacă n-ar fi simțit furnicături neplăcute în picioare, s-ar fi simțit pe deplin ușurat.

— Așadar, datorită acestei promiscuități s-a întîmplat ce s-a întîmplat, înghiți în sec baronul.

Philippine dădu din cap, cu un aer smerit.

— Vai! Voiam să-ți mărturisesc totul, dar cavalerul n-a fost de acord, zicând că onoarea mea ar fi pătată dacă s-ar afla cum călăresc. I-am dăruit, în semn de recunoștință, broșa aceea frumoasă pe care o am de la tine. M-a condus până aici, dar ținuta mea a atras asupra noastră priviri răuvoitoare, iar cavalerul s-a oferit imediat să-și asume întreaga responsabilitate.

Jacques de Sassenage dădu din cap și-l strivi cu privirea pe Philibert de Montoisson, care se încruntase la auzul acestei istorisiri trunchiate.

— Cavalerul te-a dezonorat?

Philippine își duse mâinile la inimă, de parcă întrebarea ar fi șocat-o.

— Doamne Isuse, dar nu ai pic de stimă față de el, tată, de ce să-ți treacă prin minte așa ceva?

— Într-adevăr!

Tonul baronului era rece ca gheața. Furios, Philibert de Montoisson ridică vocea:

— Minte ca să te protejeze, baroane. Degeaba, Helene! Ți-am spus că sunt ferm hotărât să mă căsătoresc cu tine.

Philippine scutură din cap cu un aer mîhnit, dar îi înfruntă fără să clipească privirea încărcată de fulgere.

— Știam, messire, și ți-am promis că mă voi gândi la asta cu cea mai mare bunăvoință, dată fiind întîmplarea de astăzi, dar o minciună nu ți-ar servi deloc interesele, iar în ceea ce mă privește n-am niciun motiv să mi-o însușesc.

Apoi afirmă, întorcînd spre tatăl ei un chip cum nu se poate mai candid:

— Onoarea mea n-a avut de suferit decât din pricina unui neinspirat galop călare, tată, și, dacă ești dispus să mă ierți, promit să nu mai fac niciodată așa ceva.

Jacques de Sassenage îi cuprinse umerii cu un braț protector care-i opri în gât cavalerului orice obiecțiune.

— Să uităm totul. Întoarce-te acum la distracțiile tale, spuse el, conducînd-o spre ușă.

— Vii cu mine, Philibert? întrebă Philippine, întorcînd capul în direcția lui.

— Mă tem că nu se poate. Se pregătea să plece din palat și țin să-l însoțesc personal, ca să-i cer scuze, răspunse în locul cavalerului Jacques de Sassenage, deschizîndu-i fiicei sale ușa să iasă.

— În cazul acesta, messire, îți urez o seară plăcută! Replică Philippine, înainte de a ieși.

Porcul acela primise lecția pe care o merita!

De îndată ce ușa se închise, Jacques de Sassenage, cu pumnul pe garda spadei, se apropie

de Philibert de Montoison, care era alb ca varul de frustrare.

— O vorbă, o singură vorbă dacă mai scoți, te străpung cu sabia asta. Cât despre mine, n-am de spus decât atât: piei din fața mea!

Philibert de Montoison își potoli furnicăturile izbind furios cu piciorul în podea și ieși fără să privească înapoi. Afurisita își bătuse joc de el. Singura speranță care-i mai rămânea era ca ea să fi rămas însărcinată.

— Acum știi tot adevărul. Dacă află tata, sunt pierdută. La fel și dacă-mi crește burta. Iar eu prefer să fac orice decât să mă mărit cu monstrul ăsta. Ai să mă ajuți? o întrebă Philippine pe Sidonie, în timp ce ședea în fața ei pe taburetul de pe care se ridicase Marthe ca să le lase singure.

Când sosise Philippine, Sidonie se afla în cabinetul de toaletă cu camerista ei, care o ajuta să se îmbrace. În încăperea elegantă, cu pereții acoperiți de oglinzi cu încadramente somptuoase întruchipând chipul disperat al domniței Ondine răspundea la nesfârșit expresiei grave a verișoarei sale.

Sidonie îi strânse compătimitoare mâinile.

— Voi fi discretă, poți să te bizui pe asta, cu toate că tatăl tău ar putea mai curând, pe bună dreptate, să-l străpungă pe nemernicul acela cu spada decât să ți-l dea de bărbat. Acum, că ai fi spus-o, te înțeleg. Dacă ar ști că ți-ai pierdut fecioria, s-ar putea ca Jacques să-ți caute în grabă un soț, și ar fi la fel de rău dacă respectivul te-ar lua pentru zestrea ta, iar nu din iubire. Trebuie, prin urmare, să luăm măsuri. Rapid. Ai dureri?

Philippine se strâmbă.

— Drept să-ți spun, mă simt sfâșiată. Dacă ai ști cât de ciudă mi-e că n-am fost atentă! Era așa de...

Lacrimile, oprite până atunci de hotărârea ei de a îndepărta pericolul sarcinii, îi înțepară din nou ochii. Sidonie o mângâie pe obraz.

— Nu te mai gândești la asta și hai să urzim un plan care să te ferească pe viitor de asemenea neazuri. Marthe se pricepe la lucruri de felul acesta. Îți va pregăti o licoare ce va împiedica o eventuală sarcină.

Philippine pâli.

— Nu este riscant să-i spunem și ei?

— Știi că n-o simpatizezi, însă mi-e devotată și n-ar trăda niciun secret dacă i-aș cere să-l păstreze. Întoarce-te acum la prietenii tăi. În ciuda durerii, trebuie să te vadă așa cum ai vrut să apari în fața lui Jacques. Frumoasă și lipsită de griji, ca de obicei. Cunoști puterea zvonurilor, fiindcă te-ai folosit și tu de ea. Prestanța ta va trebui să le dezmință pe cele care au început, poate, să circule.

— Dar am fost văzută întorcându-mă împreună cu el la castel, cu fustele șifonate și cu boneta strâmbă.

Sidonie ridică din umeri.

Ai căzut de pe cal, iar cavalerul de Montoisson, care venea să discute cu tatăl tău, a avut bunătatea să te ridice de jos și să te însoțească. N-ai niciun motiv să roșești. Mai cu seamă că, deocamdată, până când marele maestru al ordinului va lua o altă hotărâre, domnul de Montoisson trece, în ochii tuturor, drept un călugăr. Diseară, Marthe îți va aduce poțiunea pe care o va prepara. După ce-o vei lua, n-ai să te simți bine. O să pretextez și eu o indispoziție, ca să amân călătoria pe care tatăl tău se gândea să o facem la Saint-Just. Sau poate preferi să nu vii cu noi.

Chipul lui Philippine se însenină.

— Ba dimpotrivă. Abia aștept să le revăd pe surorile mele mai mici, ca și pe sora Albrante.

— Atunci ne-am înțeles. Trebuie să-ți revii repede. De Rusalii va avea loc la Romans un mare turnir, în cinstea căsătoriei Louisei de Clermont cu Antoine de Montchenu. Am aflat de la tatăl tău că familia noastră este invitată, iar frații tăi se vor întrece în arenă. Țin ca și surorile tale să meargă cu noi, fiindcă acolo se vor aduna toți tinerii din ținut căutând gloria și domnițe de măritat. Cine știe, poate că printre ei...

Philippine lăsă ochii în pământ, iar chipul ei se îmbujoră, fapt care nu scăpă privirii atente a lui Sidonie. Aceasta îi săltă cu un deget bărbia și o privi în ochi.

— S-a mai întâmpnat ceva despre care ai uitat să-mi vorbești?

— L-am văzut. Pe turc. În pădure. Din pricina lui m-am oprit sub fagul cel mare, mărturisii Philippine, cu un glas plin de vinovăție.

— Te referi la sultanul Djem?

Philippine dădu din cap, cu o nouă sclipire de emoție în ochi. Sidonie izbucni în râs.

— Oprește-te aici și grăbește-te să-l uiți. O creștină nu se poate căsători cu un bărbat musulman!

*

În timp ce distanța până la Rochechinard scădea sub copitele calului, Djem își gonise din minte chipul femeii speriate pe care o urmărise. Îi rămăsese doar impresia acelei frumuseți, stăruia ca o undă de parfum rămasă în urma ei. Aproape că-l făcuse să uite de povestea pe care trebuia să i-o înfățișeze temnicerului său. Reveni cu picioarele pe pământ abia când ajunse în fața porții, lângă impunătorul turn poligonal, străjuit la rându-i de turnuri cilindrice în care se aflau ambrazuri situate la distanțe regulate. Pe când străbătea trecerea îngustă, unul dintre paznici îl întrebă uimit unde era Houchang. Venindu-și în fire, Djem evitase să-i răspundă și se grăbise să treacă de panta abruptă, după ce străbătea curtea interioară, ajungea la donjonul circular în care se aflau gărzile. Descălecuse când ajunse în fața grajdului. Cu pași grăbiți, încruntat, pornise spre treptele cioplite direct în piatra muntelui care duceau spre corpul de clădire dreptunghiular unde se aflau camerele de locuit. Ospitalierii împărțeau odăile vaste și sălile de recepție din aripa dinspre apus, cu stăpânul castelului, Barachim Allemand. Djem cu suita lui ocupau aripa de est, a cărei terasă dădea spre una dintre râpele care apărau castelul. Doar bucătăria de la parterul clădirii era la comun.

Fără să treacă mai întâi pe la tovarășii săi, Djem urcase în fugă scara îngustă și năvălise în biroul lui Guy de Blanchefort, care, ca în fiecare zi la acea oră, își rezolva corespondența.

Guy își netezi cu un gest mașinal barba ascuțită, la fel cu cea care acoperea bărbia prințului, apoi se ridică. După ce terminase de relatat tristele împrejurări ale dispariției lui Houchang, Djem rămăsese nemișcat în fața ferestrei cu ochiuri mici, privind în gol spre coasta muntelui Musan. Guy de Blanchefort îi puse prietenos mâna pe umăr, întrerupându-l din gândurile bântuite, în ciuda împrejurărilor, de necunoscuta pe care o întâlneau.

— Îți împărtășesc tristețea, Zizim. Îmi acorzi permisiunea de a ține o slujbă pentru Houchang? Djem îi aruncă o privire uimită.

— Nu cred că oamenii tăi ar aprecia un asemenea gest. Cât despre ai mei, se vor ruga lui Allah.

Guy de Blanchefort îl bătu afectuos pe umăr.

— Mama ta ce-ar fi făcut?

Pentru o clipă, Djem revăzu în amintire blândețea de pe chipul lui Cicek Hatoune. De când

sosiseră la Rochechinard, nu primise nicio veste despre ea. De la nimeni. Ospitalierii voiseră să îi ascundă orice urmă. Reușiseră. Prințul dădu din cap.

— Ar fi afirmat că în fața Celui de Sus săracul este la fel ca bogatul, iar musulmanul, ca și creștinul. Ține o slujbă, dacă dorești. Voi veni să asist la ea. Ceilalți nu vor veni, sunt sigur, dar eu voi fi acolo.

Se înclină în fața lui Guy de Blanchefort.

— Mă voi retrace dacă-mi îngădui, mare prior. Trebuie să dau oamenilor mei această veste tristă și să-mi îngrijesc umărul care mă doare cumplit amintindu-mi că n-am reușit să-mi salvez prietenul. Fratele.

Guy de Blanchefort îl lăsă să plece, fără să pună nicio clipă la îndoială sinceritatea durerii din sufletul lui.

*

Și Philibert de Montoisson avusese timp, pe când se întorcea la castel, să treacă de la furie la gânduri amare și de la Philippine la Djem. Ascuns la marginea potecii pe care fugise Houchang, cavalerul nu auzise mare lucru din discuția celor doi. Reținuse doar numele Mouniei, adus de vânt până la el, dar nici de asta nu putea fi sigur. Chiar dacă Djem ar fi aflat că egipteanca scăpase cu viață, era greu de crezut că s-ar fi despărțit de unul dintre cei mai apropiați prieteni ai săi numai ca acesta s-o asasineze. Era clar că plecarea lui Houchang ascundea altceva. Ce? După spusele lui Hugues de Luirieux, frumoasa stăpânea la perfecție arta înșelătoriei. Îl trăsesse pe sfoară și pe soțul ei, înainte de a-l trăda? Îi furase vreun lucru de preț? Sau, poate, prințul o credea în stare să-i vândă lui Baiazid pe fiii lui?

Când ajunse în fața donjonului, Philibert de Montoisson își spuse că locotenentul lui putea deține, fără să-și dea seama, un indiciu și că, înainte de a-i dezvălui marelui prior trădarea lui Djem, era mai bine să discute cu Hugues de Luirieux. Trecu deci de poarta boltită săpată în masa impunătoare a zidurilor înalte, intră în sala gărzilor și întrebă de locotenent. Nu fu mirat aflând că acesta ieșise din castel și coborâse în sat. În afară de biserică, cimitir și presbiteriul înconjurat de case modeste, satul avea și o mică tavernă, la fel de neîngrijită ca și localnicii, dar Hugues de Luirieux obișnuia să meargă ca să-i mai treacă de urât. Ferestrele care dădeau spre vale făceau din sala ei un loc în care era mai plăcut să joci cărți și să bei bere decât în sala gărzilor din donjon, unde lumina abia dacă pătrundea prin ambrazurile strâmte din ziduri. Cât despre verdeață, în incinta castelului nu creștea nici măcar un fir de iarbă. Stânca era la fel de roasă și întunecată ca și zidurile.

Philibert se întoarse, așadar, la grajd, unde, din fericire, calul său încă nu fusese deșeuat. Taverna nu se deosebea de celelalte căsuțe scunde, cu acoperișuri de ardezie, decât printr-o firmă ruginită pe care scria „La gâtlejul uscat”, agățată deasupra ușii legate două lanțuri care scârțâiau când bătea vântul. Philibert legă frâul calului de bara din fier fixată în zid, alături de ceilalți trei cai, care trădau prezența tovarășilor săi. Ușa era întredeschisă. O împinse cu piciorul și pătrunse în încăperea modestă, cu lut bătătorit pe jos, al cărei mobilier se rezuma la un raft supraîncărcat cu urcioare și câni din lut ars și câteva mese înconjurate de lavițe. Una era ocupată de doi bătrâni care moțâiau și rumegau dușmăanii vechi, ca să-și omoare timpul. La o masă lângă fereastră stăteau Hugues de Luirieux și alți doi oșteni, Bernard Grandjean și Abelard Vari, care-i însoțiseră cu nouă luni înainte la Sassenage.

— Te-ai săturat să te mai ții după mândra aia a ta? îl luă în primire locotenentul.

În loc de răspuns, Philibert se mulțumi să-i comande cârciumarului apatic și roșu în obraji o pintă de bere, apoi se așează la masă.

— Ceva vești, messire? îl întrebă Grandjean, oprindu-și în aer mâna cu care arunca zarurile.

Philibert de Montoisson dădu din cap și așteptă să i se aducă băutura înainte de a le vorbi despre evadarea lui Houchang și despre concluziile la care ajunsese. Hugues de Luirieux se închise atunci în tăcere, reflectând profund. Festa urâtă pe care i-o jucaseră egipteanca și protectorul ei îi zgândărea ca un spin orgoliul. Imediat după ce aceștia plecaseră din Rhodos, Hugues de Luirieux fusese chemat de marele maestru al Ordinului ospitalierilor ca să dea explicații asupra minciunilor sale. Acesta își susținuse cu îndărătnicie versiunea inițială, descriindu-l pe Enguerrand ca pe un ins viclean, care nu-i inspirase niciodată încredere. Îi atribuisese chiar propriile intenții legate de copiii lui Djem. Hugues de Luirieux nu era convins că Pierre d'Aubusson îl credea. Când ceruse permisiunea să-l urmărească pe Enguerrand de Sassenage, marele maestru refuzase să i-o acorde, pretextând că trebuia să-i transmită un mesaj lui Guy de Blanchefort și prefera să-l trimită pe locotenent pe pământul Franței, să ducă acest mesaj, fiindcă nu mai era mult până toamna, când începeau furtunile pe Mediterana.

„*Cât despre pretinsul cavaler de Sassenage, din moment ce deja a ajuns departe, să-l lăsăm să-și vadă de drum, hotărâse Pierre d'Aubusson. Ca orice creștin aflat într-o țară musulmană va întâmpina multe obstacole înainte de-a putea măcar să spere că-l va înșela pe Keit bei!*“

Hugues de Luirieux se întorsese, așadar, în Franța, dar era stăpânit în continuare de dorința de răzbunare, mai ales că inactivitatea la care era obligat nu-i oferea alte preocupări. Își scormonea prin amintiri, în timp ce tovarășii săi comentau peisajul accidentat de la orizont.

— N-ai văzut nimic printre lucrurile ei, când erați pe corabie? Întrebă Philibert de Montoisson.

— Nimic neobișnuit pentru o femeie. Și nici la mănăstire. Cu toate acestea, pe legea mea, s-a întâmplat adesea să i le răvășesc, între ruliu și eforturile pe care le făcea ca să-mi scape din mâini, povesti el, dar conțeni brusc, atunci când îi reveni în minte ceva.

— Ce-i? întrebă Vari, care-i surprinsese tresărirea.

— Ultima oară când am văzut-o, cerceta cu atenție un flacon ciudat. Era la mănăstirea în care o dusesem cu ajutorul stareței, care mi-e verișoară. Făcusem o donație substanțială și obținusem ca să fie ținută separat de celelalte în timpul catehizării. Locuia într-o chilie izolată, unde puteam ajunge printr-o portiță ascunsă. În seara aceea era așezată pe saltea și nu se aștepta să mă vadă. Când am intrat, l-a ascuns imediat în mânecă, a sărit în picioare și a început să țipe la mine să n-o mai hărțuiesc. Tocmai obținusem de la marele maestru permisiunea să mă căsătoresc, dobândind, ca și tine, Philibert, dreptul de a mă întoarce pe domeniul meu și de a avea moștenitori. Planul acesta mi se păruse fără cusur. Baiazid ar fi plătit o groază de bănet în schimbul frumoasei Mounia și al tainei locului unde sunt găzduiți fiii lui Djem.

Sorbi din băutură ca să-și ude gura, apoi continuă:

— S-a dezlănțuit ca o furtună când am anunțat-o că ne vom căsători și a trebuit s-o stăpânesc cu forța. Prin urmare, pot jura că obiectul acela nu mai era în mâneca ei când am supus-o.

— Și de ce zici că arăta ciudat? întrebă Philibert de Montoisson.

— Era de un albastru viu, în formă de piramidă și împodobit cu o rețea de fire de parcă ar fi fost învelit într-o pânză de păianjen. Mounia îl ținea în lumină și-l răsucea, privindu-l cu atenție.

— Și n-ai fost curios să-l vezi mai de-aproape?

— Căteaua a făcut tot ce-a putut ca să mă împiedice. Țipetele și rugămințile ei au atras atenția și am auzit mișcare pe coridor. Am plecat imediat ce mi-am pus la loc pantalonii pe mine. A doua zi, a luat-o Enguerrand de Sassenage, oftă el.

Philibert de Montoison începu să bată darabana pe masa de lemn. Strâmbă din buze.

— Cred că a venit timpul să mi-i aduci aici pe băiatul ăla și pe protejata lui. Nu numai că vom afla secretul pe care par să-l dețină amândoi, dar captivitatea lui îmi va fi de folos ca să-l aduc la sentimente mai bune pe Jacques de Sassenage și pe frumoasa lui Sidonie dacă planurile mele eșuează.

— Dar Mounia? întrebă Hugues de Luirieux, cu ochii îngustați de lăcomie.

Philip de Montoison afișă un surâs plin de cruzime.

— După ce-o să ne dezvăluie secretul ei, ești liber să faci cu ea ce vrei. Găsește-l pe Houchang și pornește pe urmele lui. Ai grijă, Enguerrand e foarte ager. Te va duce la ea, dar dacă te apropii prea mult riști să-ți pierzi viața.

— Și ce-i spunem lui Guy de Blanchefort? se interesă Abelard Vari.

— Nu cred că Djem i-a mărturisit adevărul. Voi găsi și eu vreo minciună ca să pretind că trebuie să plecați pentru a îndeplini o misiune urgentă și necesară. Țin prea mult la el ca să-l compromit amestecându-l în planurile noastre, ca să nu mai spun că acest indiciu e foarte vag și, poate, foarte departe de adevăr. Dacă pe urmele turcului ar porni alții, și nu noi am pierde totul. Nu. Nici Djem, nici Guy de Blanchefort nu trebuie să ceară ceea ce am aflat noi.

„Am făcut prea mult efort“, își spuse Algonde, ținându-și cu ambele mâini pântecul greu.

Se străduise s-o facă pe Philippine să arate din nou superb într-un timp prea scurt, iar acum se resimțea.

„Haide, se îmbărbătă ea, mai sunt doar câteva zile până când nasc și nu mi se poate întâmpla nimic grav.“

După ce trecea perioada de lăuzie, îi spusese Melusine, trebuia să piseze oul pe care-l ascunsese în vechea hulubărie. Acum, după ce elixirul lui Presine o scăpase de puterile malefice din ea, putea să înghită fără teamă jumătate din această pulbere ca s-o convingă pe Marthe de supunerea ei. Totul era sub control. Nu trebuia să-și facă griji.

Cu toate acestea, se lăsă să cadă în fotoliul ei, cu o senzație de arsură în josul pântecului. Își stăpâni un geamăt și se gândi iar la Philippine, de la care nu primise nicio veste. Timpul trecea. Peste câteva minute, Francine, una dintre slujnice, va fi îmbufnată și încruntată să-i aducă supa. Slujnicele de la castel nu-i arătau respect decât în prezența lui Philippine. În restul timpului, își manifestau deschis dușmănia, din zi în zi mai mare, față de ea. Nu i se păruse și ei, pe vremuri, nedrept tratamentul privilegiat pe care i-l acorda Sidonie lui Marthe? Cât de îndepărtate erau acum vremurile acelea! Își reprimă cu un efort de voință lacrimile. Copilul coborâse și-i apăsa pubisul. Se simțea urâtă, încătușată de surplusul de greutate care-o făcea extrem de vulnerabilă. Oricine ar fi putut s-o elimine cu ușurință, dacă ar fi vrut, atât de încet și stângaci se mișca acum.

Își săltă cu greutate picioarele, întinzându-și gamba pe taburetul tapițat. Presiunea pe care o simțea în pubis sporea.

Algonde strânse din dinți. Cu puțin noroc, se va liniști. Încă o săptămână. Trebuia să mai reziste o săptămână până la termen. Încercă să evadeze din trupul acela neputincios ca să se liniștească văzându-i pe ai ei la Sassenage, dar nici de data aceasta nu reuși să le prindă nici chipurile, nici gândurile. De parcă fiica din pântecul ei le oprea ca un ecran, ca și cum micuța le-ar fi absorbit. Firește că veștile de la Gersende erau multe și întotdeauna încurajatoare, dar mama ei nu pomenea despre Mathieu. Într-o singură scrisoare îi dăduse de înțeles că băiatul se apropiase de Fanette, fosta lor tovarășă de joacă. Oare cât de mult se apropiase? Algonde știa bine că Fanette fusese dintotdeauna îndrăgostită de el. Numai un orb nu ar fi observat asta. Profitase de faptul că ea era departe ca să-l cucerească pe Mathieu? Deși acest gând o chinuia, Algonde încerca să se convingă că prefera să-l știe însurat cu alta decât înhăitat cu tâlharii, în adâncul pădurii. În ambele cazuri, ea îl pierdea. Ca să-l poată regăsi după aceea? Desigur, cândva, dar când anume? N-aveau să-și piardă până atunci anii cei mai frumoși?

Se auzi o bătaie în ușă, iar Francine intră fără să aștepte răspunsul. Puse tăcută platoul de argint pe măsuta de lângă fotoliu la fel de brusc ca de obicei, așa încât un pic de supă să se verse pe alături, ca să strice gustul prăjiturii din aluat de pâine cu fructe uscate. O răzbunare meschină. Un singur cuvânt dac-ar fi ajuns la urechile lui Philippine, Francine ar fi fost pedepsită.

Dar slujnica ghicise că Algonde nu s-ar fi pretat niciodată la așa ceva. Așa încât Algonde se prefăcu, tot ca de obicei, că n-a observat nimic. Nu mai avea decât dușmani pe lumea asta. În ciuda tăriei ei de caracter, uneori i se părea că povara care îi apăsa umerii era prea greu de

suportat. După ce Francine ieși, se strădui să mănânce. Durerea îi tăia foamea cu spasmele ei repetate.

Pe când termina desertul îmbibat de supă, ușa se deschise fără ca persoana de afară să se fi ostenit să bată mai întâi. Algonde întoarse capul, iar îmbucătura i se opri în gât când o zări în prag pe Marthe. Începu să tușească, gata-gata să se înăbușe. Marthe închise ușa, apoi o încuie.

— Vrei cumva să-mi ușurezi sarcina? râse harpia apropiindu-se de Algonde, care abia mai putea respira.

Fata nu era în stare să scoată niciun cuvânt. Tusea aceea îi agrava și contracțiile. Împotriva oricăror așteptări, Marthe turnă apă într-un pahar și i-l oferi cu sollicitudine ceea ce nu-i stătea în fire. După aceea se așeză de parcă era la ea acasă în fotoliul pe care stătuse mai devreme Jacques de Sassenage și își încrucișă mâinile noduroase pe genunchii ascuțiți, ascunși sub rochia neagră. Chipul ei colțuros și supt se îndreptă spre fața roșie și înlăcrimată a lui Algonde. Stătura câteva minute față în față până când tânăra putu să-și îndrepte spatele și să înfrunte privirea sfredelitoare a harpiei.

— Ai ajuns la fel de urâtă ca mine, o luă aceasta peste picior, înainte de a scoate dintr-un săculeț prins la brâu două sticlute cilindrice, astupate cu dopuri de plută.

Le învârti în palmă cu vârful unghiilor ei exagerat de lungi,

— Ce vrei de la mine? o întrebă Algonde, când accesul de tuse i se potoli.

Privirea fățarnică a harpiei îi stârnea neîncredere, în ciuda aparentei compasiuni a acesteia.

Buzele uscate se strâmbară într-un rictus.

— Joci un joc periculos, Algonde.

Tânăra încercă să țină piept spaimei care-o cuprindea. Marthe n-avea cum să știe adevărul. Contracțiile încetară. Oare intervenise propriul ei instinct de supraviețuire sau al micuței din pânțelele ei? Algonde se simți mai puternică.

— Nu pricep ce vrei să spui, zise ea ridicând din umeri.

— Ai sfătuit-o bine pe Helene. Philibert de Montoison a plecat cu coada între picioare. Mă întreb însă de ce ai ținut ca Sidonie să afle despre viol și despre posibilele consecințe ale acestuia...

— Tocmai ca să prevenim aceste consecințe. Crezi că puteam să mă descurc de una singură în starea mea? se apără Algonde.

Oare drăcoaica asta îi descoperise intențiile?

— E un argument temeinic, într-adevăr, oftă harpia, cântărind în palmă cele două fiole negre precum cărbunele.

Se ridică și se apropie de Algonde, întinzându-i una din fiole.

— Ce-i asta?

— O licoare pe care Helene trebuie s-o ia chiar în seara asta. Împiedica fecundarea, ba chiar mai mult de-atât, fiindcă poate provoca și un avort, dacă este cazul.

— Ești sigură că va avea efect?

— Cine ar avea interesul să nu fie așa?

— Așa e. Am să i-l dau, o asigură Algonde, vârând sticluta în buzunar.

Când ridică ochii, constată îngrozită că nările harpiei se lipiseră. „*Fugi cât mai departe și astupă-ți urechile*”, o sfătuiseră Presine. Înainte ca ea să poată schița vreun gest, de pe buzele întredeschise ale harpiei se înălță un sunet care înăbușea prin vraja lui orice împotrivire. Algonde o văzu scoțând dopul celeilalte sticlute și întinzându-i otrava.

— Nu e acesta cel mai bun mijloc de a mă asigura că are efect? răsună o voce plină de cruzime în mintea ei.

„Nu!“, urlă inima lui Algonde. Trebuia să reziste. Harpia nu pronunțase vorbele acelea. Gura ei nu era decât un șuier. Care o vrăjea. Care o devasta. Care crea iluzii ca s-o ducă mai lesne la pierzanie. Începu să tremure. Sub pielea ei întinsă, micuța se zbătea, lovind-o cu putere, de parcă și-ar fi dat seama de primejdie.

— Bea! porunci vocea.

Răstignită, Algonde întinse mâna. Degetele ei apucaseră recipientul.

— Bea, Algonde! Copilul ăsta trebuie să-mi fie devotat. Nu vezi cu câtă putere malefică te chinuiește încă de pe-acum? Nu dorești să te eliberezi? Bea!

Mâna lui Algonde tremura. Alta în locul ei ar fi cedat de mult. Își dădea seama de asta văzând sprâncenele încruntate lui Marthe, uimirea ei. Hotărî să lupte. Să-și salveze fiica. Marthe se ghemui în fața ei și-i puse o mână pe burtă. O săgeată de foc o străpunse pe Algonde, în timp ce cântul devenea și mai învăluit, sfredelindu-i creierul. Avu deodată senzația că mintea, memoria și voința ei erau înghițite de Marthe. Pe chipul harpiei se citi surprinderea, dar și bucuria în fața disperării lui Algonde. Înăbușindu-i orice speranță, Marthe nici măcar lui se mai osteni să se prefacă.

— Când ți-a destăinuit adevărul, Presine ar fi trebuit să știe că, mai devreme sau mai târziu, va fi de-ajuns să citesc în tine ca să aflu despre înțelegerea voastră. Ești pierdută, Algonde. Și fiica ta, la fel. Fie veți muri amândouă, fie veți fi ale mele. Bea!

Nemaiputând să scape și de această dată, tânăra duse otrava la buze și o înghiți.

Se trezi auzind clopotele care băteau de vecernie. Tresări. Prăvălită în fotoliu, cu picioarele întinse pe taburet, Algonde era singură. Fusese doar un coșmar? Conracțiunile încetaseră. Râse ușurată, dar se opri brusc, simțind o zvâcnire puternică în cap și gust de fiere în gură. Își șterse fruntea. Era lac de sudoare și ardea. Căută în buzunar și simți sub degete fiola. Spaima o cuprinse din nou.

Își duse mâna la pânțece. Nu simți nimic. Lacrimile începură să se prelingă pe genele ei lungi. Imposibil! Era imposibil ca fiica ei să fi murit. Împingând cu hotărâre taburetul, Algonde se ridică în picioare. Trebuia să reînvie în trupul ei puterea vindecătoare a elixirului Strămoșilor. Nimicise deja răul din ou și din copilul pe care-l purta în pânțece. Da, fiica ei era, cu siguranță, imunizată. Făcu vreo câțiva pași prin cameră. Patul al cărui baldachin era brodat cu boboci de trandafir, ca și cuvertura, părea un refugiu, dar Algonde refuză să se întindă pe el. Avea nevoie de aer proaspăt. Se duse să deschidă fereastra. Ameți. Se clătină și se sprijini de o masă, așteptând să-și revină. În clipa aceea simți un lichid cald și vâscos curgându-i pe coapse. Își aplecă privirea, făcu un pas înapoi și-și ridică fusta, apoi se prăbuși, doborâtă de spaimă: sângele prin care viața se scurgea din ea era negru.

*

Philippine o găsisse într-o baltă de sânge, albă ca varul, după câteva minute ce păruseră nesfârșite. După cină, pe când urca scările împreună cu frații ei, Sidonie îi aruncase o privire complice care o liniștise. Se grăbise să intre la Algonde ca s-o anunțe că planul lor reușise. Bucuria i se stinsese într-un țipăt de groază. Ieși în fugă să ceară ajutor.

Francois, fratele cel mai mic al domniței, o ridică în brațe pe Algonde și o puse pe pat, în timp ce Francine fu trimisă s-o aducă pe moașă.

Abia ieșise Francois, când Algonde își veni în simțiri urlând de durere. Trupul i se încordă, pradă unei contracții puternice. Deschise ochii și întâlni privirea înspăimântată a lui Philippine aplecată spre ea. Măinile lor se întâlniră, încleștându-se. Un nou spasm o sfâșie pe Algonde, oprindu-i pe buze un imbold brusc de-a o acuza pe Marthe.

— Ajută-mă, ceru ea, de îndată ce contracția încetă.

— La ce, Doamne Dumnezeule? tresări Philippine, văzând-o că se sprijină de ea ca să se ridice.

Algonde nu îi răspunse. Se simțea călăuzită de o voința care o depășea pe a ei. Ceva ce-i trezise pântecul inert și o forța să acționeze.

— Să mă ridic... articulă Algonde, cu partea de jos a pântecului mistuită parcă de flăcări, unind gestul cu îndemnul.

— Moașa. Trebuie s-o așteptăm pe moașa, păli Philippine.

Dar Algonde se dăduse deja jos din pat și, stând pe vine, în echilibru nesigur pe călcâie, cu mâinile în cele ale lui Philippine, împingea cât putea.

— Pe Preasfânta Fecioară! se înmuie Philippine, întorcându-și privirea.

Mirosul fetid al sângelui îi întorcea stomacul pe dos, icnetele lui Algonde o îngrozeau și, dacă mâinile acesteia nu i-ar fi strâns ca într-un clește degetele, ar fi luat-o la goană. Algonde nu-și dădea seama însă. Toată ființa ei se supunea vocii din mintea ei, o voce ca susurul unui izvor, care-i cerea în același timp ajutorul și iubirea. Fiica ei, așa plăpândă cum era, reușise să genereze destulă energie ca s-o călăuzească. Dar nu mai aveau mult timp.

— La naiba, Algonde, cred că o să vomit, sughiță Philippine, încercând să-și elibereze mâinile ca să le ducă la gură.

— Nu... încă... îi porunci Algonde împingând și mai tare, cu capul lăsat pe spate și cu ochii gata să-i iasă din orbite.

Țipătul ei neomenesc o dădu gata pe domniță, care căzu, într-un foșnet de mătăsurii, pe podea. Fără să se preocupe de starea ei, Algonde își sumeți fustele și-și așeză mâinile făcute căuș sub sexul sfâșiat. Simți capul copilului. „*Încă o sfortare*”, o imploră vocea. Algonde găsi curajul s-o facă, amintindu-și-l pe Mathieu. Iubirea aceea absolută pe care i-o purta dincolo de tot și de toate. Trupșorul mic țâșni ca o panglică de mătase care se desfășoară, iar Algonde se lăsă să cadă în șezut ca să-l ridice în brațe. Chipul vinețiu trăda suferința unei vieți în cumpănă. Mănată de un instinct care depășea cunoștințele oamenilor, Algonde lipi fețișoara bebelușului de a ei și, punându-și buzele peste gurița întredeschisă, îi oferii suflarea care-i mai rămăsese.

Algonde simți sub degetele ei miracolul. Freamătul trupului readus la viață. Vrăjită, o ridică pe micuța care scâncea ca s-o poată privi. Trupul ei mic emana o lumină albăstruie care spori până când le învălui pe amândouă. Algonde îi putea simți căldura și bunătatea.

— Tu ești Elora. Fiica mea. Și nimic din tine nu va fi rău, murmură ea, apoi tăie cu dinții cordonul ombilical și începu să râdă.

Râdea fiindcă în clipa aceea știa cu certitudine că, oricât s-ar fi înverșunat harpia împotriva lor, nu ar mai fi putut schimba cu nimic lucrurile.

*

O noapte rece, încețoșată de o ploaie mărunță, se lăsă asupra văii râului Isere. Începutul primăverii era înșelător pentru cei care se încredeau în el. Philippine dădu fără zgomot cuvertura la o parte și se duse să vomite pentru a treia oară în cabinetul de toaletă. Acesta era

prețul eliberării ei. În ciuda durerii care-i ardea măruntaiele, amintirea chinurilor lui Algonde îi era încă vie în minte, așa că înghițise fără să șovăie conținutul flaconului negru pe care i-l dăduse camerista ei. Oricât de amară ar fi fost poziunea și oricât de neplăcute efectele ei, i se păreau preferabile unei nașteri. Philippine hotărâse: nu va face niciodată vreun copil. La lumina lumânării își clăti gura cu apă aromată, apoi își șterse buzele, strâmbându-se în fața oglinzii. Sidonie avea dreptate. După atâtea emoții și în starea aceea n-ar fi fost în stare să pornească a doua zi spre Saint-Just. Deși abia aștepta să se culce la loc, își acoperi umerii cu un halat și întredeschise ușa dintre odaia ei și cea a lui Algonde.

Urmele groaznice ale nașterii fuseseră șterse. Pe podea erau trandafiri, iar micuța Elora se odihnea în leagănul aflat lângă patul lui Algonde, care dormea. Philippine se apropie în vârful picioarelor de leagăn. La căpătâiul patului ardea o lumânare, în șemineu fusese aprins un foc care încălzea încăperea și trupul firav al bebelușului. „*Opt zile, își spuse Philippine. Încă opt zile, și s-ar fi născut la termen*“. Îi păru rău că n-o văzuse născându-se. Își amintea o lumină albastră, intensă, care-o învăluisese în căldură și o făcuse să-și recapete cunoștința. Când deschisese ochii, odaia arăta cum nu se poate mai banal și era liniște. Se ridicase, trupul o durea din cauza căzăturii, și contemplant obrazul încercat al lui Algonde, care ședea pe podea, sprijinită de piciorul patului, cu rochia ridicată până la piept. În clipa aceea, moașa deschisese ușa și le găsisese așa, așezate una în fața celeilalte pe dușumeaua mânjită de sânge.

Philippine se dezmeticise abia când o văzuse făcându-și cruce. Se aplecă deasupra leagănului, cu aceeași curiozitate care se întipărise și pe chipul moașei.

— Pentru numele Preasfintei Fecioare, ia uite cum îți mai strânge mititica asta degetul, Algonde! Dă-mi-o s-o curăț. Tu ai făcut deja destul.

Algonde se conformase. Bebelușul începuse să urle. Avea un căpșor cât pumnul, nu cântărea mai mult de cinci livre, dar inima îi era puternică, zisese moașa, ștergând-o din cap până în picioare.

— Cum te simți? Întrebase Algonde.

Philippine zâmbise.

— Foarte neînsemnată, față de ce-ai făcut tu.

O luă de mână. Philippine începuse să plângă. După câteva minute, moașa îi ceruse să plece și n-o mai revăzuse pe Algonde decât înainte de culcare. Leșise din odaie fără să îndrăznească să privească de aproape bebelușul, strângând în pumn fiola pe care i-o dăduse Algonde.

Dar tare-ar fi avut chef să se uite la micuță! În ciuda efectelor licorii lui Marthe, curiozitatea o rodea de câteva ore. Oare lumina albastră avea legătură cu miracolul acestei nașteri neașteptate? Scrută chipul mic, uimitor de neted, cu obraji trandafirii și gene deja lungi și o copleși un val de duiosie. O iubea. La fel de mult ca și pe Algonde. Mai mult chiar. Făgăduiala făcută cameristei ei îi dezvăluia acum tot sensul. Elora va fi ca propria fiică. Căci nu va avea vreo altă fiică. Nu, niciodată.

Se îndepărtă de leagăn tiptil și se reîntoarse, tulburată, în așternut. Ziua aceea fusese pentru Philippine de Sassenage încărcată de emoții.

Micul golf situat lângă satul Murtas, de pe coasta dinspre miazăzi a Sardiniei, oferea razelor deja arzătoare ale soarelui chipurile tăbăcite ale pescarilor. De cum își aduceau bărcile la țarm, înșirau pe rogojini împletite sau de-a dreptul pe plajă pești încă vii, abia scoși din năvoade. Ceva mai departe de mal, profitând de mulțimea gospodinelor care veneau să cumpere pește, zarzavagii le îmbiau cu marfa lor: chiupuri cu ulei de măsline, coșuri înalte pline cu portocale, lămâi sau legume de sezon, cultivate în grădinile lor. Mouniei îi plăcea să se ducă la cumpărături acolo. Rămânea dreaptă și mândră, deși stropii valurilor îi biciuiau obrazul și, chiar dacă se obișnuiseră cu prezența ei, oamenii își întorceau în continuare capul după ea, atât de puțin se potrivea frumusețea ei trufașă cu rochia sărăcăcioasă. Dar egiptencei nu-i păsa. În ciuda sărăciei, se simțea mai fericită acum decât fusese pe când era bogată.

Se apropie de un paner, luă un pepene verde și-l cântări în palme, ca să fie sigură că a ales bine. Cu puțin înainte, avusese norocul să ia aproape gratis cinci dorade măricele, puțin jupuite de năvod, care aveau să aducă un pic de fantezie în meniul lor. Îi întinse vânzătorului banii ceruți, surâzându-i. Ca în fiecare săptămână, bătrânul luă în palma bătătorită o mână de măsline și i le oferi drept gustare, privind-o cu blândețe. Mounia își strecură una printre buzele carnoase, hotărâtă s-o ronțăie până va curăța bine sâmburele, și le înveli pe celelalte într-o bucată de pânză pe care o vârî în coș.

Salutându-i pe câțiva cunoscuți cu o înclinare a capului, se îndepărtă de agitația pe care o stârnea de fiecare dată sosirea pescarilor pe plajă. Trecând de sătucul alcătuit din vreo douăzeci de colibe, porni pe cărarea ce urca spre promontoriul care se oferea valurilor Mediteranei.

Odată cu trecerea lunilor, viața lor de cuplu începuse să se organizeze. Dacă ar fi trăit pe picior mare, așa cum și-ar dorit Enguerrand de dragul ei, banii care le mai rămăseseră s-ar fi topit foarte repede. Dar aveau nevoie de ei pentru călătoria spre Egipt. Enguerrand și-ar fi putut pune spada în slujba vreunui nobil, însă ar fi fost obligat să-și dezvăluie numele și rangul, riscând ca, mai devreme sau mai târziu, ospitalierii să afle că el e în Sardinia. Degeaba obiectase Mounia că, probabil, Hugues de Luirieux se lăsase păgubaș, Enguerrand nu voise să audă nimic. Prefera să fie prudent, căci ticălosul acela i se păruse foarte înverșunat. Părăsind portul în care debarcaseră, porniseră pe jos, de-a lungul coastei, până ajunseseră în micul cătun de pescari aflat la adăpostul unui golf. Neîncrederea manifestată la început de localnici față de cei doi străini se atenuase. Doar cei mai bătrâni aveau încă o rezervă în priviri.

La sosire, găsiseră la marginea cătunului o cameră de închiriat la văduva unui marinar spaniol cu o liotă de plozi gălăgioși și zdrențăroși. Era o femeie de treabă care-și câștiga traiul confecționând coșuri și podoabe din scoici pe care le încărcă pe spatele unui catâr și le ducea în orașul situat la cale de o zi, unde le vindea la târg. După doar câteva săptămâni îi îndrăgise pe Mounia și pe Enguerrand. Vorbea cu Enguerrand în spaniolă, limbă pe care acesta o cunoștea. Peste câteva luni și Mounia, și Enguerrand învățaseră de la ea limba sardă, pe care o vorbeau acum bine.

Prietenia dintre ei și Lina devenea tot mai puternică. Într-o după-amiază, pe când Mounia o ajuta să lustruiească niște scoici ca o piele de țipar, îi dezvăluise motivul pentru care se ascundeau. Lina dăduse din cap și oftase:

— Sunt zile când și Dumnezeu e obosit...

Folosea întotdeauna acest refren ca să găsească o scuză fatalității. Lina nu mai abordase niciodată acest subiect, dar le deschisese și mai larg brațele ei plinuțe.

Deși era protejată de furia vântului fiind așezată lângă ruinele înalte ale unui fost turn de pază, coliba Linei părea gata să-și ia zborul din temelii la fiecare furtună. De la sosirea lor, fuseseră cinci furtuni de o putere îngrijorătoare. De fiecare dată, repetaseră același ritual. Se adunaseră toți la un loc, înveliți în păături vechi, ținându-i la mijloc pe cei șase copii, nu atât din cauza frigului, ci mai mult de teamă ca, dacă acoperișul ceda, vântul să nu-l ia pe sus și pe vreunul dintre micuți. Ca să-i încurajeze, Enguerrand le descria zăpezile din Vercors, pe care ei n-aveau să le vadă vreodată, chiciura sticloasă de pe ramuri, aburul răsuflării în aerul înghețat, lupii care se apropiau de așezările omenești. Atunci, timp de o clipă, li se părea că le e bine. Fiindcă aici, nici măcar în toiul iernii temperatura nu scădea atât cât să le pună viețile în primejdie.

La început, pe Enguerrand îl uimise felul cum fusese așezată casa printre ruinele acelea. Lina le povestise că locul acela părăsit îi fusese oferit tatălui defunctului ei soț pentru serviciile aduse viceregelui. Dar, cu toate că se însurase cu o sardă, care și ea murise prematur, socrul ei nu reușise să-i facă pe săteni să-l accepte. Murise, iar singurul său fiu, Juan, moștenise atât casa cât și neîncrederea localnicilor. Singurul care-l ajutase fusese tatăl Linei. Se asociaseră. Așa îl cunoscuse ea. Juan o luase pe Lina de nevastă, îi făcuse șase copii, apoi, într-o zi frumoasă de vară, plecase pe mare și nu se mai întorsese. În ziua aceea, Lina își pierduse și soțul, și tatăl. Rămasă singură pe lume – căci era orfană și de mamă –, se descurcase. Toată lumea știa că în largul coastelor băntuiau pirați, care se ascundeau în golfulețe unde nu se putea ajunge de pe uscat. Juan și asociații lui nu erau singurii dispăruți. Fie erau pe fundul mării, fie fuseseră înrolați cu forța, pentru că fiind pescari le erau de folos piraților ca să se aprovizioneze cât navigau. În oricare dintre aceste situații, Lina n-avea să-i mai vadă niciodată.

Cu coșul pe braț, Mounia păși voioasă printre stâncile care mărgineau poteca îngustă. Trecuseră câteva minute de când urca panta abruptă, când briza îi aduse la urechi niște zgomote care păreau lovituri de ciocan. Inima începu să-i zvâcnească în ritmul lor surd și repetat.

Cu două nopți în urmă, vântul se înșurubase în jurul locuinței lor, de parcă ar fi vrut să o zdrobească. O parte din acoperiș fusese luată de vânt. Nu numai că ploaia udase mobilierul sărăcăcios, dar în peretele ud apăruse și o crăpătură. Se osteniseră să-i liniștească pe cei mici, apoi se rugaseră ca furtuna să treacă repede, fără să facă și alte stricăciuni sau să rănească pe cineva. După câteva ore, marea se liniștise, iar stelele străluceau pe un cer curat. Primejdia trecuse. Șterseseră mobila și dormiseră până în zori. Soarele înroșea orizontul când Enguerrand plecase în oraș să cumpere scânduri. Mounia nu suporta gândul de a fi departe de el mai mult de câteva ore. Așa că se simțise ușurată când, după ce nu trecuse decât o noapte în care dormise legănată de vuietul valurilor care se auzea prin gaura din tavan, se întorcea în timp ce ea se ducea la cumpărături. Enguerrand furase din mers o sărutare, iar sufletul egiptencei se înseninase ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Probabil că Enguerrand se apucase de lucru imediat ce descărcase scândurile.

Mounia începu să fredoneze și grăbi pasul când îl văzu pe Enrique, cel mai mic dintre copii, coborând în goană pe potecă în întâmpinarea ei, făcându-i semne largi cu brațele.

— Mounia, Mounia, vino repede! REPEDEEEE! urla el, agitat. Egipteanca simți cum i se strânge inima. Bocăniturile nu se mai auzeau. Să fi căzut Enguerrand de pe acoperiș? Deși în ultimele luni făcuse tot felul de lucrări, știa că lui îi era totuși mai lesne să mânuiască spada

decât alte unelte.

Dar temerile îi pieriră când ajunse în fața copilului. Chipul lui Enrique trăda mai curând misterul decât ceva grav.

— Repede, repede, insistă el, înșfăcând-o de mână ca s-o tragă după el.

— Ce faci? îl muștră ea cu blândețe. Nu vezi ce greu e coșul meu?

— Lasă-l aici, am ceva mult mai grozav să-ți arăt! o asigură băiețelul, trăgând-o și mai tare de mână.

Ea începu să râdă. Dacă Enrique nici nu se sinchisea de pepenele verde, fruct care-i plăcea la nebunie, însemna că într-adevăr era vorba despre ceva deosebit. Fără să renunțe la coș, Mounia iuți pasul, neaflând nimic de la încăpățânatul de copil. Ajunseră la platoul stâncos al cărui aspect dezolant o uimise la prima vedere. Acum, când se atașase de colibă și de locuitorii ei, aceste ruine care se profilau pe azurul cerului, prelungit de mare până la orizont, i se păreau de o frumusețe sălbatică.

— Pe-acolo, zise Enrique, arătând cu degetul o deschizătură între stânci prin care se putea ajunge în josul falezei.

Mounia dădu din cap, dar preferă să cotească pe lângă vechiul zid. Catârul legat de un țăruiș la umbra colibeii își mișcă urechile la apropierea ei. Scândurile zăceau pe jos, lângă o scară rezemată de zidul a cărui fisură tocmai fusese astupată. Era clar că Enguerrand se apucase de treabă, dar se oprise.

— Toți sunt jos...

Mounia tresări.

— S-a dus și mama ta?

Enrique dădu din cap, cu un zâmbet larg. Ochii îi sticleau de importanța secretului său.

Mounia intră și puse coșul pe masă, apoi se întoarse spre băiețelul care tropăia de nerăbdare.

Loviturile de ciocan răsunau din nou. Nerăbdarea puștiului stârnise curiozitatea Mouniei. Enrique pornise deja printre stânci cu un curaj care o ului. Era periculos. Nici Lina nu se încumeta s-o ia pe-acolo. Oare ce-i făcuse pe toți să înfrunte primejdia? Sprijinindu-se cu ambele mâini de ieșiturile stâncilor și împiedicându-se în fuste, Mounia înaintă încet, cu urechea la pândă. În afară de lovituri, ajungeau acum până la ea voci și strigăte vesele. Atentă la coborâre, nu vedea nimic mai mult decât peticul de nisip lins de spuma valurilor care se spărgeau între stânci.

Abia după ce ajunse jos înțelese.

Pesemne că furtuna aruncase spre brizanți o corabie, înainte de a o scufunda. Tot felul de resturi fuseseră aduse de curent în golfuluț. Obiectele în interiorul cărora rămăseseră puțin aer înainte de a cădea pradă valurilor sau cele făcute din materiale care puteau pluti se opriseră în recifele care mărgineau poalele falezei. Altele reușiseră în mod miraculos să treacă de recife și rămăseseră prinse dincolo de ele. Printre acestea se numărau un cufăr spart, din care ieșeau țesături ude, și o duzină de butoiașe. Înconjurat de Lina și de copii, Enguerrand tocmai spărgea capacul unuia dintre ele.

— Eu și cu Paulo le-am găsit, când am venit să adunăm scoici pentru prânz, se împăună Enrique în fața egiptencei mute de uimire. Aye, desigur că Sfânta Fecioară ni le-a trimis!

O luă de mână, obligând-o să alerge pe mica plajă dintre stânci. Un iz fetid de pește uscat le înțepa nările. Era limpede că ce se afla acolo provenea din cămăra navei. Când Mounia ajunse lângă ceilalți, securea lui Enguerrand sparse un butoiaș uns cu seu care se topea sub razele

soarelui. Adunați în semicerc lângă mama lor, copiii așteptau nerăbdători să afle ce conținea butoiașul. Mounia le văzu nările fremătând în timp ce din spărtură ieșea un norișor de praf negru pe care briza îl împrăștie. Strănutară toți în același timp. Fără să priceapă ce însemna asta, Enrique izbucni în râs.

Dar Mounia, Lina și Enguerrand înțeleșeră. Enguerrand se repezise deja spre celelalte butoiașe asemănătoare cu primul, care, înțepenite între două stânci, urcau și coborau pe coama valurilor.

— Ajutați-mă, le strigă copiilor mai mari.

Intrară desculți în apă și le rostogoliră pe nisip. Enrique o lăsase pe Mounia singură și fugise într-acolo să dea și el o mână de ajutor, plin de importanță. Egipteanca vârî un deget în spărtura butoiașului, apoi îl duse la gură, sub ochii uimiți ai Linei.

— Piper. E piper! Suntem bogați, Lina! Bogați! Începu să râdă Mounia, cuprinzând-o de umeri.

Sarda o strânse în brațe.

Peste câteva ore, după ce curățaseră golful și duseseră butoiașele pe uscat, într-o mică grotă, unde erau ferite de privirile pescarilor aflați în apropierea țărmului, se așezară toți trei la masa din colibă, în fața unei sticle cu lichior de mirt.

După agitație urmase liniștea, iar băutura pe care Lina o păstra pentru ocazii deosebite curgea în cănile de lut urmând ritmul gândurilor fiecăruia. Impresionați de seriozitatea lor, copiii uitaseră să se mai hârjonească și discutau în șoaptă, așezați pe saltelele lor. Comoara lor era o lădiță plină pe sfert cu nasturi colorați, pe care-i împărțeau între ei.

— Se vede că aveau o încărcătură de mirodenii și e lesne de presupus că, în afară de butoiașele astea, mai există și altele care fie vor eșua aici, pe coastă, fie vor fi găsite plutind în larg. Nu pescarii mă îngrijorează, ci pirații, începu Enguerrand, după ce sorbi din băătură.

— Dacă ar fi ajuns ceva în port, numai despre asta s-ar fi vorbit de dimineață la târg, afirmă Mounia.

— Crezi că suntem în primejdie? Întrebă Lina.

Enguerrand clătină din cap, cu o expresie circumspectă pe chip.

— Cinci butoiașe cu piper și două cu scorțișoară. Câștigi o adevărată avere dacă le vinzi. Dacă găsesc și pirații vreunul, vor urma direcția curentului ca să adune tot ce mai plutește în derivă.

— Dacă debarcă, vor da de grotă.

— Trebuie să luăm de-acolo mirodeniile. Le legăm bine și le ridicăm printre stânci, hotărî Lina.

Enguerrand își clătină îngrijorat capul.

— Dacă nu vor găsi nimic jos, pirații vor veni la noi, Lina, și crede-mă, nu ne vor cruța, afirmă el cu voce scăzută, aplecându-se spre ea ca să nu-l audă copiii.

Rămaseră din nou tăcuți. Cum era mai bine, să mizeze pe noroc și să considere că nimeni nu va mai găsi nimic sau să ia în calcul riscurile? Privirea Linei se opri asupra chicilor ciufulite ale copiilor preocupați de comoara lor. Oare vor fi în stare să-și țină gura? Chiar dacă ar fi scăpat de pirați, nu s-ar fi aflat în sat iar un suflet lacom care ar fi considerat că poate folosi averea aceea mai bine decât ei? Trecuse atâta timp de când îi tot cântărea în minte pe Enguerrand și pe Mounia... Poate că venise vremea să le acorde încredere. Să le spună adevărul. Respiră adânc, apoi își goli plămânii și începu să vorbească, hotărâtă:

— Atunci, vom pleca. Dacă te simți în stare să repara șareta veche care zace în grajd, înhăămă catârul și punem în ea butoaiile și ceva bagaje. Am o verișoară mai în vârstă în ținut, vindem mirodeniile și-i dăm partea ei. După aceea, fie ce-o fi. Avuția asta ne-a picat din cer. Avem nevoie de ea, voi – ca să ajungeți în Egipt, eu – ca să-mi cresc copiii.

Se ridică și se apropie de un cufăr mic, așezat sub geam. Îl deschise, scotoci printre cele câteva haine pe care le conținea și, spre uimirea tinerilor, scoase o sabie, strângându-i apoi mânerul în pumn.

Se întoarse cu fața spre ei, zâmbind cu amărăciune. Din locul în care se aflau, copiii nu puteau vedea arma.

— Să ieșim, porunci Lina, trecând deja pragul.

Nedumeriți mai degrabă decât neliniștiți de tonul și atitudinea ei, Mounia și Enguerrand o urmară. Fără să-i aștepte, Lina pornise cu pași siguri către grajdul lipit de peretele dinspre miazănoapte al locuinței. Trebuia să ocolești casa ca să poți intra.

Acolo nu puteau fi auziți de cei mici. La câțiva pași de ei, catârul rumega fân. Lina trasă cu vârful sabiei o cruce pe solul din lut.

— Juan s-a întors într-o noapte, cu două luni înainte de sosirea voastră aici, zise ea.

Enguerrand îi cuprinse, plin de înțelegere, mâna încleștată pe mânerul armei. Lina se uita când la el, când la Mounia.

— Copiii dormeau. Arăta ca un tâlhar și, văzându-l așa, am crezut că fugise de pe corabia pe care fusese capturat și reținut cu forța.

— De fapt însă nu era așa? întrebă Mounia.

Lina clătină din cap.

— Înainte cu câteva zile, atacaseră o corabie de marfă, știind că pe ea se imbarcaseră niște ospitalieri. Pirații învinseseră până la urmă, dar cu prețul vieții multora dintre ei.

— Aveau nevoie să recruteze cât mai repede oameni ca să-și completeze echipajul, presupuse Enguerrand.

— Juan îi călăuzise spre trecătoare atât ca să se răzbune pe localnici, cât și pentru a avea prilejul să mă liniștească și să știu de soarta lui. În timp ce tovarășii săi intrau în sat, el a urcat pe ascuns până aici. Singur. A pretins că-i plăcea noua lui viață și ca să mă convingă, mi-a pus în mână o pungă plină cu bijuterii. Partea lui din pradă.

Râse cu amărăciune.

— Partea lui în schimbul fiului meu.

— Ce s-a întâmplat, Lina? întrebă cu blândețe Mounia.

— M-a trezit astupându-mi gura cu mâna, ca să nu țip și apoi m-a adus aici ca să-mi explice totul. Cred că moartea tatălui meu m-a făcut să mă hotărâsc. Sau, mai degrabă, tonul disprețuitor pe care îl avea Juan când mi-a povestit cum s-a întâmplat, cu toate că, pe vremuri, îl respecta pe tata tocmai pentru cinstea lui exemplară.

Goni imaginea cu dosul mâinii. Cu mâna cealaltă șterse crucea trasată pe sol.

— Acesta este singurul loc de pe promontoriu în care pământul ia locul pietrei. Juan a descoperit acest lucru pe când construia grajdul. Eu mi-am dat imediat seama ce era cavitatea asta. Așa e și la vara mea. Aici se află mormântul unui uriaș, al cărui capac a fost înlăturat, iar groapa a fost astupată la loc. Mounia și Enguerrand schimbară o privire tristă. Oare Lina începea să-și piardă mințile, din moment ce le istorisea o poveste atât de dezlânată?

Sarda își aținti și ea ochii asupra lor.

— Să nu mă întrebați cum de-am fost în stare să fac așa ceva. Omul din fața mea nu mai

era cel pe care-l iubisem. N-am putut accepta ca băiatul nostru cel mare să plece cu el. Nu l-am lăsat mă atingă. l-am cerut să se întoarcă de unde venise și să ne lase în pace. S-a înfuriat, m-a lovit și, profitând de faptul că m-am împiedicat, a scos sabia. S-a repezit asupra mea și mi-a pus lama la gât. Nu cred că m-ar fi ucis. Spera doar că nimic nu se va schimba. Mă iubea, Mounia. Îmi tot repeta că mă iubește. O citeam în privirea lui, dar ochii lui erau ai unui monstru. Am închis ochii. A îndepărtat sabia de gâtul meu și a vrut să mă ia în brațe. Am simțit sub degete garda sabiei. N-o căutasem. Totul s-a petrecut atât de repede, sfârși ea cu un sughiț de plâns, dându-și brusc seama de gravitatea faptei pe care o comisese.

Se clătină, iar arma îi căzu din mână. Enguerrand se aplecă să o ridice, în timp ce Mounia o conducea pe Lina spre șareta cu o roată stricată. Sarda se așeză pe colțul șaretei și, fără să lase din mână degetele Mouniei, arătă cu bărbia către locul unde stătuseră înainte.

— L-am îngropat acolo, cu hainele pline de sânge și cu tot cu pradă, apoi am luat sabia și am așteptat. N-aș fi putut rezista mult în fața piraților, dar nu i-aș fi lăsat să-mi ia copiii fără să mă împotrivesc. Casa noastră nu se vede din sat și nici dinspre golf. Din pricina ruinelor. Poate că de asta am scăpat, nu știu. Corabia lor a ridicat ancora. Or fi crezut că a dezertat. Dar dacă s-ar întoarce...

Rămaseră într-o tăcere complice.

— Întoarceți-vă acum în casă. Eu mă apuc să repar roata șaretei. Îndată ce termin, încarcăm butoiașele și plecăm, hotărî Enguerrand.

Și se aplecă să cerceteze butucul spart al roții.

În noaptea aceea, Mathieu dormi la fel de prost ca și în noaptea precedentă. La Sassenage, atmosfera era apăsătoare. Se răsuci în așternut, având grijă să nu-și trezească fratele, cu care împărțea patul. Culcat pe spate, cu gura deschisă, fratele său mai mic sforăia. Mathieu schiță un surâs. De câte ori nu-l ciupise de nas sau nu lăsase să-i cadă în gură vreo muscă prinsă din zbor, ca să aibă un pic de liniște? Îi veni să întindă mâna spre nasul lui, ca altădată, dar nu se îndură. În timpul zilei, tovărășia tinerei Fanette reușea să-i abată gândurile. Seara însă amintirea lui Algonde revenea să-l bântuie. Și de data asta se trezise tresărind, cu sufletul copleșit de prezența ei și de o altă prezență, a unui bebeluș pe care Algonde i-l întindea cu un surâs fericit, înainte de a dispărea în ghearele lui Marthe. Cât avea să-l mai chinuiască acest coșmar? Privindu-și fratele, încercă să-și gonească din minte visul urât, dar teama că acesta va reveni îl împiedica să adoarmă la loc. Până la urmă coborî din pat, trecu pe lângă cel în care se odihnea tatăl lui, își trase nădragii și ieși pe ușă. Curtea era pustie, acoperită de umbra castelului. Ocoli cu pași leneși donjonul, ținându-și mâinile în șolduri ca să-și îndrepte spatele. Peste câteva ore se va afla în fața cuptorului și va mai trece încă o zi. Se trezi în fața ușii fierarului, ca de fiecare dată când n-avea somn.

Chemarea armei îl aducea acolo. Chemarea sângelui. Chemarea răzbunării. Avea să scape vreodată de ele? Nu înainte ca baronul și ticăloasa aceea să plătească, îi spunea sufletul lui. Dar, în același timp, știa bine că iubirea pe care încă o simțea pentru Algonde îi răvășea inima.

Un zgomot metalic rupse tăcerea. Mathieu rămase neclintit, cu simțurile la pândă. Zgomotul venea din clădire. Tânărul făcu un pas înapoi văzând că ușa se deschide încet. Cu umerii acoperiți de o mantie și cu boneta de noapte pe cap, Fanette ieși, având un urcior în mână. Se opri în prag, înăbușindu-și un căscat. Avu grijă să-și ducă mâna la gură, precauție inutilă care îl amuză pe Mathieu.

— Crezi că lilieciilor le pasă de bunele maniere? râse el, făcând un pas spre fată.

Fanette tresări, gata să-și sfârșească gestul printr-un țipăt de teamă și uimire. Mathieu se repezi la ea.

— Sst! Să nu te audă paznicii. Eu sunt.

Cu o mișcare instinctivă tânăra își trase mantia peste piept.

— Ce faci aici?

— N-am somn. Dar tu?

Fata îi arătă urciorul.

— S-a terminat apa și mi s-a uscat gâtul de sete.

— Pot veni cu tine?

Fanette își întoarse privirea spre poteca pe unde patrolau gărzile. Nu se zărea nicio mișcare. Cu siguranță că paznicii ațipiseră. N-avea cine să-i surprindă. Nu răspunse, dar porni spre puțul aflat în apropiere, lăsându-l s-o urmeze. Găleata plină era pe ghizdul care-i ajungea fetei până la buric. Cu spatele la Mathieu, se aplecă și vârî tăcută urciorul în găleată, stânjenită de promiscuitatea pe care le-o oferea bezna. Mathieu avea aceeași senzație. De când părăsise sălașul tâlharilor, unde o prostituată îl primise în așternutul ei, nu mai atinsese vreun trup de femeie. Fiindcă păstra amintirea îmbătătoare a trupului lui Algonde. Fiindcă o respecta pe Fanette. Totuși, în noaptea aceea grea de miresme primăvăratice, dorința făcu să i se umfle

prohabul.

I se puse un nod în gât. Instinctiv, se apropie și mai mult de fată. Zise cu glas răgușit:

— Fanette...

Inima fetei începu să bată de parcă voia să-i spargă pieptul.

— Dă-te la o parte. Să nu te ud.

Mathieu se lipi de ea și-i cuprinse blând mâna încleștată pe toarta urciorului.

— Lasă-mă...

Ea înghiți în sec. La ce se referea Mathieu? La gestul cu care o ajuta să ridice urciorul plin sau la buzele care se strecurau pe gâtul ei?

— Te rog, Mathieu... îl imploră ea, atât de tulburată încât își simțea gâtul și mai uscat.

Așeză urciorul pe ghizd, alături de găleată, și se răsuci în brațele tânărului.

— Nu trebuie să...

Rezistența i se topi sub sărutarea lui. O rezemă de ghizd și o aplecă pe spate. Urciorul căzu și se sparse cu un zgomot surd, care o readuse pe fată la realitate. Îl împinse cu o mână hotărâtă și-și recăpătă răsuflarea.

— Te vreau, Algonde, acum, chiar aici, gâfâi Mathieu, răscolit de dorință și de vălul nopții care ascundea chipul fetei.

Jignită, Fanette se crispă. Algonde! Iarăși Algonde! Ce proastă fusese crezându-l sincer în ultimele luni! Nu era pentru el decât o distracție la care recursese ca s-o poată uita mai ușor pe cealaltă! Mâna ei se abătu asupra obrazului care se apropia din nou de al ei. Mathieu se retrase, amețit de violența palmei primite. Oare își dăduse măcar seama ce nume pronunțase? Fanette izbucni în plâns și, neputând s-o ia spre casă fiindcă el îi stătea în drum, o zbughi în partea opusă, pe sub bolta de piatră care ducea spre adăpostul șoimilor.

Tânărului îi zvâcnea sângele puternic la tâmple și în josul pântecelui. Nu pricepu ce gafă făcuse și crezu că mândra lui voia să-l atragă într-un loc mai ferit. Se repezi după ea. Pe pământul bătătorit, tropotul picioarelor lor goale abia dacă se auzea. Nimeni nu se sinchisi de el. Mathieu trecu de colțul zidului, călăuzit de plânsetele înăbușite ale fetei, pe care le punea pe seama tulburării ei îndreptățite. Toate fetele mari făceau mofturi înainte de a-și pierde fecioria, așa-i spusese prostituata cu care se culcase în pădure. Vorbele ei făcuseră și mai amară amintirea primei dăți când făcuse dragoste cu Algonde. Algonde, care în loc să se ferească, îl încurajase. Oare mofturile Fanettei erau justificate sau voia doar să-l stârnească și mai mult înainte de a i se oferi? Cine știe, poate că baronul se ocupase și de ea. Gândurile acestea îi sporiră și mai mult dorința. Trebuia să se convingă. Se proțăpi în fața ei, cu pumnii strânși. Fanette stătea în genunchi, tremurând de furie și de ciudă, lipită de zid, în cel mai întunecos loc.

— Pleacă, nu mă iubești! hohoti ea, frecându-se la ochi.

El șovăi o clipă în fața acestei evidențe, apoi se lăsă să cadă în genunchi lângă ea și o trânti pe-o parte, strivindu-i buzele cu o mână ca să nu poată țipa.

— Ești aproape goală sub mantaua asta și vrei să mă faci să cred că ai ieșit doar după apă? Numai apă îți trebuia? În toiul nopții? Din moment ce baronul nu e la castel, cu cine voiai să te întâlnești, Fanette? Recunoaște că m-ai văzut pe geam și în alte nopți! Recunoaște că pentru mine ai ieșit!

În timp ce vorbea, îi desfăcuse coapsele și-și strecurase genunchiul între ele ca s-o țină așa până-și descheia pantalonii. Ea se zbătea, lovindu-l cu pumnii în spate. Furia îi înzecea puterile. Mușcă adânc palma care-i acoperea gura. Durerea îl făcu pe Mathieu să-și ridice mâna. Ea se

răsti:

— Cine te crezi, chiorule? Îți închipui că toate femeile trebuie să-ți cadă la picioare? Te urăsc! Dacă mă necinstești, jur că te omor! Da! Jur, pe bunul Dumnezeu!

Gata să intre în ea, se opri și se îndreptă de spate. O rază palidă de lună lumina chipul îndârjit al fetei. N-ar fi crezut-o vreodată atât de hotărâtă. Propria hotărâre se topi. Rânji, dezamăgit.

— Răzbunarea... Dac-ai ști, Fanette, cât de grea este povara mea!

— Nu mai grea decât pierderea onoarei și urmările ei!

Se înfruntară din priviri în tăcerea care se lăsase. În jur nu se auzea niciun zgomot. Se pare că paznicii de noapte de la Sassenage aveau somnul greu. Șoimii și șoimarul, la fel. Mathieu se rostogoli pe-o parte.

— Iartă-mă.

Fără să-i răspundă, Fanette se ghemui cu genunchii la gură și, înfășurându-se în mantie, se lipi de zidul care despărțea cele două incinte. Pe când se lupta cu el, boneta îi căzuse, iar pletele roșcate i se revărsaseră pe umeri. Mathieu se așeză lângă zid, rușinat, cu ochii închiși, își sprijini ceafa de zid. În noapte răsună țipătul unei păsări de pradă, făcându-i pe amândoi să se cutremure instinctiv.

— Înainte, n-ai fi făcut niciodată așa ceva, spuse ea. Înainte de atacul uliului. Înainte de plecarea lui Algonde. Înainte de Marthe. Înainte ca el să învețe de la Dumas mânăuirea armelor. Înainte de tâlhari. Înainte. O luă de mână. Ea nu se împotrivi. Dimpotrivă. Își împleti degetele cu ale lui.

— Cel care eram ieri nu mai există, Fanette. Iubirea și răbdarea ta nu vor schimba nimic. Degeaba l-am căutat pe cel care eram înainte. E pierdut pe veci.

— Nu pe mine mă vrei, ci pe ea, nu-i așa? Sabia făurită de tatăl meu. De ce?

Să mintă? S-o păcălească? Oftă.

— Ca să-l omor pe baron.

— Din cauza lui Algonde?

El nu răspunse.

— Eu sunt fată mare, Mathieu. Crede-mă.

— Te cred.

Era sincer. Ea zâmbi în întuneric. În ciuda celor petrecute sau poate tocmai de aceea, Mathieu îi dăruise ceva în plus. Un lucru de preț. Încrederea lui.

— O mai iubești și acum?

— Am iubit-o întotdeauna.

— Și merită să sfârșești în ștreang din pricina asta?

Pe chipul lui se așternu disperarea. Nu-i spusese și Algonde același lucru înainte ca el s-o repudieze?

— Nu voi reuși să te vindec de ea, așa-i?

El îi strânse degetele mai-mai să le frângă, apoi clătină din cap. N-avea curajul să vorbească.

— Am nevoie de timp ca să mă deprind cu gândul ăsta. Lasă-mi ceva timp, bine? După aceea, ai să te însori cu mine. Într-o dimineață, când mă voi trezi, voi constata că ți-ai luat sabia și ai plecat. Poate că până atunci îmi vei fi dăruit un copil care, la fel ca mine, îți va duce dorul. Sau poate că nu. N-are importanță. Trebuie doar să mă deprind cu ideea că te voi pierde, încă de pe-acum. Mă înțelegi?

— De ce ai face-o? De ce m-ai ierta?

Fata se ridică, la fel de tulburată ca el. Își netezi cu o mână tremurândă mantia și-și trase gluga peste părul răvășit, făcându-l să se confunde cu noaptea, ca și restul trupului ei.

— Te înșeli, Mathieu. Nu te iert. Dimpotrivă. Am să-ți ofer prilejul să te răzbuni, fiindcă după aceea vei fi spânzurat. Să știi că femeile nu sunt altfel decât bărbații. Prefer să trăiesc cu amintirea ta decât să te știu alături de Algonde. Și asta tocmai pentru că te iubesc. Și nu voi iubi nicicând un alt bărbat.

Mathieu închise ochii în fața acestei sentințe. Când îi deschise, Fanette nu mai era acolo.

În sfârșit, îl avea în față! Djem, în toată splendoarea veșmintelor de gală scoase din cufere, acceptă cu un dram de mândrie reverența lui Jacques de Sassenage, care venise în vizită la el.

Se mai întâlniseră și înainte, firește. La câteva zile după ce Djem se instalase la Rochechinard, vecinul venise să-i prezinte omagiile sale înainte de a se retrage ca să discute între patru ochi cu Guy de Blanchefort. Atunci venise mai mult din curiozitate decât din respect. Ca să vezi! Un musulman pe pământul Franței! Chiar fiul celui care dăduse atât de furcă întregii creștinătăți! Djem înțelegea foarte bine. Cunoștea firea oamenilor, sentimentele acelea ieșeau întotdeauna la iveală, la un moment dat, în cursul petrecerilor la care era invitat. Asta făcea parte din joc. Se obișnuise. Acum însă luase o atitudine plină de mândrie, care nu-i stătea în obicei. Obsedat de amintirea fetei pe care o urmărise, hotărâse să se poarte astfel încât baronul să-l placă și să-i deschidă ușile, până atunci închise, ale reședinței sale.

Îl primise pe baron așezat într-un fotoliu, ceea ce, în mod obișnuit, nu făcea. Se ridică. Voia să-l trateze de la egal la Să-i arate că știa să se conformeze obiceiurilor locului.

— Vizita aceasta mă încântă, dragă baroane. Mi s-a tot vorbit despre domeniile splendide pe care le stăpânești și despre generozitatea neasemuită de care dai dovadă. Dacă e să dau crezare felului cum mi te-a zugrăvit domnul de Blanchefort, eu ar trebui să mă înclin în fața ta, messire.

Jacques tresări. Timbrul vocii era plăcut, iar prințul stăpânea la perfecție limba franceză. La întâlnirea precedentă, Jacques aproape că nu-i dăduse atenție. Îl înfuriase instalarea acestuia atât de aproape de el, după ce respinsese categoric cererea lui Guy de Blanchefort de a-l găzdui la Sassenage. Venise să-i ceară explicații acestuia din urmă și plecase calmat, firește, dar total indiferent față de soarta exilatului. Abia dacă-și mai amintea de cel pe care-l văzuse așezat direct pe covorul de pe podea, între niște femei aproape dezbrăcate. Acum însă n-avea încotro, trebuia să recunoască: individului nu-i lipsea măreția. Schiță surâs:

— Mi s-a spus, prințe, că ești la fel de priceput la versuri, ca la arme. Să fie adevărat?

Djem își netezi bărbuța ascuțită cu o mână încărcată de inele, cu o sclipire ghidușă în azurul ochilor.

— Pe legea mea, dacă așa se spune, ar fi de prost gust să te contrazic. N-ai vrea să mă însoțești pe terasă? De-acolo se vede domeniul Domniei Tale și nu mă satur niciodată să admir priveliștea.

Și îl pofti, printr-un gest deosebit de elegant, să iasă înaintea lui pe ușile boltite care se deschideau spre fațadă. Înaintară până la balustrada din piatră care străjuia terasa. Panorama era, într-adevăr, impresionantă, iar Jacques îmbrățișă cu o privire satisfăcută, de proprietar, întinderea vastă, împădurită, care ajungea, din vale în vale, până la Bâtie.

— Frumoasă moșie ai, vecine! O privesc în fiecare zi și, mărturisesc, tare mi-aș dori să pot hăitui pe-acolo vreun animal. Și eu mă simt ca un animal închis, împotriva voinței sale, într-o cușcă.

Jacques tresări. Tonul n-avea în el tristețe. Nici amărăciune. Era doar o constatare de o luciditate uimitoare. Baronul își întoarse privirea spre profilul dârz și mândru care scruta orizontul fără să clipească, în ciuda luminii puternice.

— Ce-ar spune poezii voștri văzând atâta frumusețe? îl întrebă.

— Ar cânta azurul cerului, asemuindu-l cu o nestemată înconjurată de aur și lumină, ar strecura câteva versuri despre strălucirea înlăcrimată a izvoarelor, ar arunca o umbră de mister asupra versanților și ar încheia cu nădejdea adusă de sosirea primăverii.

— Dar Domnia Ta, prințe, ce ai spune?

Djem îi zâmbi.

— Eu aș rămâne la speranță... la speranța de a-i descoperi fiecare ecou...

Fu de-ajuns pentru ca Jacques de Sassenage să se simtă cucerit.

— Ai vrea să mă însoțești mâine? Șeful gonacilor mei a văzut un cerb ale cărui coarne ar fi un trofeu grozav pentru orice vânător. Mi-ar face plăcere să te aud povestindu-le curtenilor mei peripețiile acestei vânători.

Ochii lui Djem sclipiră și mai luminos. Își plecă fruntea, ducându-și mâna la inimă, apoi își întoarse iarăși privirea spre frunzișul pădurii din depărtare, trăgând adânc în piept această primă adiere încărcată de izbândă și complicitate.

În dimineața următoare, se trezi binedispus cum nu mai fusese de mult. Peste noapte, gândurile i se îndreptaseră spre fuga lui Houchang. Deși nu se baza pe nimic concret, instinctul îi spunea că tovarășul lui credincios biruia obstacolele care îi stăteau în cale. Djem se duse la capelă ca să asiste la slujba oficiată de Guy de Blanchefort în memoria lui Houchang. Toți ospitalierii erau de față, iar prințul avu surpriza să-l audă pe Philibert de Montoisson laudând curajul și calitățile de luptător ale dușmanului său. Înconjurat de tunicile brodate cu cruci inspirând aroma de tămâie, Djem își ascunse sub o mască de circumstanță bucuria de a-i fi tras pe sfoară. Ba chiar se rugă timp de câteva minute, Dumnezeului creștinilor, acel Dumnezeu care era și al mamei lui. Îl rugă să aducă liniște inimii ei, să o apere de Baiazid și să-i îngăduie lui Houchang să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Apoi se întoarse la prietenii săi.

Doar Nassouh și Anwar știau adevărul. Ca să evite orice bănueli, se rugară și ei, și Djem lui Allah împreună cu ceilalți turci, sincer îndurerați, în timp ce femeile boceau în încăperea alăturată.

După ce prânziră, își luară toți trei arcurile și tolbele cu săgeți, încălecară și trecură de corpul de gardă. La poalele fortăreței, se întâlniră cu baronul Jacques, care-i prezentă celor vreo zece seniori care aveau privilegiul de a-l însoți. Aceștia nu părură deranjați de prezența lor, ci doar surprinși să-i vadă călărind fără șa. Djem afișă expresia dură a unui bărbat decis să-și arate vitejia.

Calul lui își potrivise pasul după calul baronului și mergeau unul lângă celălalt. Prințul începu să râdă.

— Care este motivul acestei veselii, prințe? se miră Jacques.

Djem își întoarse spre baron capul frumos, acoperit de turban și se apropie și mai mult de el.

— Ai mai văzut vreodată o situație atât de ciudată, baroane? Musulmani și creștini uniți în aceeași urmărire... Ce crezi că va reține istoria în legătură cu asta?

— Numele celui care va ucide cerbul.

— Atunci, hotărî Djem, eu voi fi acela.

Își dădu pinteni calului, detașându-se de grup, urmat de baron.

Curând însă fură nevoiți să se ațină în preajma gonacilor. De câteva ori, câinii stârniră niște căprioare speriate care fugiră spre marginea pădurii, sărind peste tufișuri. Djem fu ispitit să-și încordeze arcul doar așa, ca să-și încerce iscusința, dar erau o pradă prea ușoară. Preferă să le lase să fugă.

Le trebuiră patru ore ca să găsească cerbul. Grupul se răspândi și încercui zona. Jacques de Sassenage rămăsese împreună cu Djem și cu Nassouh. Lăsară caii la lizieră și pătrunseră în adâncul pădurii, înaintând cu greu printre ferigile luxuriante și trunchiurile ale căror ramuri dese și înfrunzite se împleteau. Pășeau cu grijă, ca să nu facă zgomot, scrutând cu privirea împrejurimile. Cu ochii în pământ, Nassouh căuta urmele, așa cum îi plăcea să facă în Anatolia. Se opri brusc și, ridicându-și brațele până la nivelul pieptului, le făcu celorlalți semn să nu miște.

Unul lângă altul, Jacques și Djem priviră spre zona și mai întunecoasă pe care le-o indică printr-o mișcare ușoară din cap. Animalul se afla acolo. Neclintit. Gâfâia, dar privirea ațintită asupra lor era mândră și plină de noblețe sub rămurișul impunător al coarnelor.

Era de o frumusețe rară, care-i lăsă pentru o clipă descumpăniți. Cerbul profită ca să le întoarcă spatele și să o taie din loc. Djem se aruncă cel dintâi în urmărirea lui, sărind peste tufe, crengi și trunchiuri căzute la pământ. Tinerețea și vigoarea îi dădeau un avantaj în fața baronului, căruia vârsta îi răpise din agilitate și iuțeală. Curând, Djem rămase singur, cu mult înaintea celorlalți. Crenguțele joase îi zgâriau și-i biciuiau chipul. Ținea arcul în mână și strângea între dinți o săgeată, fără să scape din ochi crupa care se îndepărta tot mai mult. N-avea cum să-l ajungă. Doar dacă... Din față se auziră strigătele gonacilor. Animalul se cabră. Încercă să se eschiveze spre stânga, apoi spre dreapta. Era încolțit. Alese să moară ca un viteaz. Se opri sub un stejar și se întoarse către Djem, înfruntându-l. Li se întâlneură privirile. Amândoi răsufiau greu. Amândoi se pregăteau să lupte cu aceeași ardoare. O copită răsucă pământul. Cerbul își înclină capul ca să atace. Djem își încordă arcul. Săgeata porni odată cu galopul. Se înfipse în fruntea nobile. Animalul se clătină, dar avântul goanei îl duse înainte, obligându-l pe Djem să sară într-o parte ca să evite impactul. Se rostogoli într-un tufiș de grozică. Picioarele cerbului se înmuiară, șovăi, căzu în genunchi, alunecă pe niște frunze moarte, apoi își scutură de câteva ori capul și rămase nemișcat. Era învins. Djem se ridică, se apropie și, ghemuindu-se în fața lui, îl privi în ochi. Cu o mână îi mângâie nările. Cu cealaltă, scoase pumnalul de la brâu. Se auzeau deja pașii celorlalți. Dar pentru Djem, un singur lucru era important în clipa aceea: să salute curajul.

Jacques de Sassenage sosi la timp ca să-l vadă sărutând animalul, în timp ce-i dădea lovitura de grație, retezându-i gâtul.

Deși trecu din grup în grup, amabil și fermecător, Djem n-o zări. De când sosiseră triumfători la castel, precedați de cerbul purtat pe targă de șase slujitori, Jacques nu mai contenea să laude în fața curtenilor curajul lui Djem și, mai cu seamă, gestul pe care-l făcuse pe când animalul era în agonie.

— Cei care pretind că turcii sunt niște barbari nu l-au întâlnit pe acesta, repeta baronul, bătându-l pe umăr.

Toți începură să roiască în jurul prințului zâmbindu-i, felicitându-l, iar Djem oscila între senzația neplăcută de a fi privit mai mult ca oricând, ca un animal ciudat și cea – atât de măgulitoare! — de a fi venerat. Dar mai presus de toate acestea se gândea la ea. La misterioasa spioană. La fugară. Era convins că locuia în castelul acesta. Dar niciunul dintre chipurile întâlnite în saloane, în sălile de muzică sau de jocuri al căror fast îi amintea de cel din trecutul său nu era al ei. Iar dacă i-ar fi descris-o lui Jacques de Sassenage, ar fi fost nevoit să-i dezvăluie și împrejurările în care o întâlnise, ceea ce era de neconceput. Muzica umplea camerele, schimbându-se de la o încăpere la alta, mesele erau pline de mâncăruri și vinuri alese, pretutindeni râsetele se împleteau cu discuțiile. Djem nu și-ar fi închipuit niciodată că baronul putea avea în locul acela izolat o curte atât de impunătoare. Se simțea aproape ca la curtea unui prinț. De fapt, Curtea regelui Ungariei, vărul lui, unde se dusese odată în vizită împreună cu tatăl său, nu era atât de fastuoasă.

Prin urmare, era adevărat, își spuse el. Jacques de Sassenage era, într-adevăr, un senior puternic, așa cum i-l zugrăvisse Guy de Blanchefort. Așa că prietenia lui era și mai prețioasă. Căci acum i se părea imposibil s-o seducă pe acea Philippine. Necunoscuta din pădure îi dăduse planurile peste cap. Djem se îndrăgostise nebunește de ea. Simțea cu toată ființa lui acest lucru. În ciuda plecării lui Houchang, în ciuda amenințării pe care o reprezenta pentru el pierderea elixirului vrăjitoarei, fata îi umplea nopțile cu un vis de neatins ce stăruia, ca o obsesie, și peste zi.

Ridică ochii când auzi un murmur crescând lângă scara dublă care ducea, ghici el, la apartamentele de la etaj ale stăpânilor. O doamnă de o rară eleganță tocmai cobora. Bogăția veșmintelor ei o puneă în valoare, dar frumusețea ei ieșea și mai mult în evidență prin comparație cu slujenia și ținuta de o macabră austeritate a însoțitoarei ei. Evitând privirea de pasăre de pradă care se oprise asupra lui, vrând parcă să-i pătrundă până în suflet, Djem se lăsă condus de gazdă până în josul treptelor.

— Prințe Djem, îngăduie-mi să ți-o prezint pe soția mea, Sidonie de Sassenage.

Djem făcu o plecăciune, cu o mână în dreptul inimii, după obiceiul orientalilor.

— Doamnă, mă simt ca un măcăcine în fața unui trandafir. V-am invadat cu spinii mei triști căminul, care ar fi trebuit să fie dedicat doar splendorii Domniei Tale.

— Trandafirul s-ar ofili dacă n-ar fi înconjurat de alte plante care să-l admire, prințe Djem, replică Sidonie, adresându-i cel mai vesel surâs.

— Atunci, cu permisiunea soțului Domniei Tale... cuteză Djem, oferindu-i brațul arcuit, ca orice senior francez.

— Mă simt onorată, răspunse Sidonie, așezându-și cu eleganță degetele pe mâneca lui din mătase strălucitoare.

Jacques de Sassenage izbucni într-un râs vesel. Ce prost fusese amânând atât de mult întâlnirea cu prințul! Fiindcă da, omul ăsta chiar îi era simpatic.

*

Algonde delira.

Se trezise în zori, cu o stare de greață, ca s-o ia în brațe pe Elora, care plângea. Bebelușul se liniștise când îl mângâie, dar refuzase să sugă, ceea ce o speriasse imediat pe Algonde. Moașa, care era și felceriță, venise în grabă, storsese o picătură de lapte matern pe degetul ei, gustase, apoi îi ridicase poalele cămășii de noapte ca s-o examineze.

— Ai o infecție. Te pot vindeca, dar va trebui să stai la pat câteva zile și să lași copilul în grija doicii, îi pusese ea diagnosticul.

Cu inima sfâșiată, Algonde lăsase doica să se ocupe de fiica ei. Știa ce se întâmplase. Poziunea pe care Marthe o obligase s-o bea se prefăcuse, cu siguranță, în otravă când ajunsese în sângele ei deja afectat de veninul năpârcii. Cărnurile ei tumefiate putrezeau. Luptase cât putuse, dar febra îi creștea în ciuda leacurilor moașei. După câteva ore, când Philippine, aflând de starea ei, venise să vadă cum se mai simte, era lac de sudoare și dinții îi clănțăneau puternic. Îngrozită de chipul palid precum ceara al lui Algonde și de vorbele fără noimă pe care le rostea, Philippine refuzase să se mai cintească de la căpătâiul ei.

După-amiaza se scurgea fără grabă, iar domnița era tot acolo rugându-se, deoarece era disperată să vadă că Algonde, în loc să se simtă mai bine, arăta din ce în ce mai rău.

— Nu se poate face nimic? o întrebă pentru a suta oară pe moașă, care venise să verifice pulsul neregulat al tinerei.

— V-am mai spus, domniță Helene. Leacurile mele își au limitele lor. Acum, viața ei este în mâinile Domnului. Trebuie să așteptăm. Dacă supraviețuiește până dimineată, poate că... Philippine începu să plângă în hohote.

— Spune-mi că n-o să moară! Te rog, spune-mi asta! o imploră.

Cu picioarele ei strâmbe, moașa dădu ocol patului. Era de foarte multă vreme în serviciul acestei case, o ajutase pe Jeanne de Commiers să-și aducă pe lume copiii și ținea la ei ca la proprii copii. Moartea lui Claudine o răvășise și, cu toate că îi venea greu să înțeleagă de ce atâtea plânsete pentru o simplă slujnică, jalea lui Philippine îi sfâșia inima. O cuprinse în brațe și o strânse la pieptul ei mare.

— Încearcă să te gândești la altceva. Uite, tatăl tău a venit de la vânătoare cu un cerb care are niște coarne nemaipomenite. Se spune că turcul l-ar fi nimerit cu o săgeată drept în frunte. E jos. Dacă oricum nu ajută la nimic să stai aici, n-ai vrea să te duci să-l vezi?

— Să văd cerbul? sughiță Philippine.

— Nu cerbul, ce naiba, l-au dus deja la bucătărie. De prințul Djem vorbeam.

Philippine tresări. Puse cap la cap tot ce auzise fără să asculte cu adevărat. Se desprinse din brațele moașei, cu o lacrimă oprită la rădăcina nasului.

— Prințul este aici?

— După cum ți-am spus. Du-te să te speli pe ochi. Rămân eu s-o veghez pe Algonde. Oricum trebuie să-i schimb așternutul.

Moașa o ciupi afectuos de obraz.

— Și după aceea, să-mi povestești și mie...

Apoi o luă de umeri, o conduse până la ușa prin care comunica cele două odăi, o împinse

ușor în camera ei și închise la loc ușa.

Philippine, oprindu-se în spatele ușii, suspină, cu inima frântă. Putea oare s-o părăsească pe Algonde? Sigur, de la întâlnirea aceea întâmplătoare din pădure și în ciuda tuturor evenimentelor care urmaseră, nu încetase să se gândească la Djem. Chiar și acum, era de-ajuns să și-l închipuie undeva... într-unul din saloane ca să i se înfierbânte obraji și tot trupul. Se rezemă cu spatele de ușă. Se simțea vinovată fiindcă se gândea la el, în timp ce, poate, mâine în zori... Nu. Trebuia să-și alunge din minte această perspectivă. Algonde va trăi. Nu voia s-o piardă. Și cu atât mai puțin s-o înlocuiească pe Algonde cu un bărbat care poate că nu venise astăzi aici decât ca s-o găsească și s-o reducă la tăcere. Era o idee atât de plauzibilă încât o îngrozi, De asta renunțase Djem s-o mai urmărească ieri. Neștiind cine era, venise la castel ca să dea de ea. Își înăbuși cu palma un strigăt de disperare și se lăsă să alunece de-a lungul ușii până se așeză pe dușumea. Își aminti azurul privirii sale neînduplecate în timp ce-și scotea sabia din teacă. Zăngănitul tăișurilor. Prințul era un războinic. Nu ezitase să-și acuze de trădare cel mai apropiat prieten. Nu va avea, așadar, scrupule ca să se descotorosească și de ea pentru a-și proteja secretul. Era suficient să mituiească o slujnică. Puțină otravă într-o băutură. Philippine încremeni de spaimă. Aceasta era, prin urmare, soarta care-o aștepta dacă ar fi coborât scara. Nu iubirea. Renunță la intenția de a se duce jos. De îndată ce Algonde își va reveni, Philippine îl va ruga pe fratele ei s-o însoțească la Rochechinard. Iar acolo, Djem se va convinge că ea nu-l va trăda. Da, era singura soluție ca să scape cu viață.

Totuși, nu putea renunța la gândul de a-l zări. Fereastra ei dădea spre grădini. Se grăbi să se îndrepte spre ea, ridică puțin colțul unei perdele, atât cât să poată privi afară neobservată, și scrută mulțimea de cavaleri și domnițe care se jucau de-a baba-oarba sau se plimbau sporovăind. Oare așa era și ea când se afla în mijlocul lor? Uneori se simțea atât de diferită! Mai era acolo și altcineva deosebit, care stătea singur pe o bancă. Aymar de Grolee, seniorul de Bressieux, prietenul părinților ei, nașul micuței Claudine care se prăpădise, cel care-l primise pe Enguerrand în casa lui ca scutier. Era un bărbat chipeș încă, dar părea supărat. Înciudat, mai degrabă. De când aflase că acesta era îndrăgostit de mama ei și renunțase la ea știind că îl iubea pe Jacques de Sassenage, Philippine nu se mai îndoia de sentimentele ambigue pe care Aymar de Grolee le nutrea față de ea. Nu semăna leit cu Jeanne de Commiers? Gândul acesta îi reaminti de Djem și un fior o străbătu din creștet până în tălpi. Dacă intra în biroul tatălui ei? Portretul mamei ei împodobește tăblia șemineului. Dar era oare de-ajuns ca s-o recunoască, după ce o văzuse de la distanță, ciufulită și cu fustele fâlfâind în goana aceea nebună? Începu să-și roadă unghiile. Doamne, cât de tristă și complicată era viața!

Lăsă colțul perdelei să cadă la loc. Djem ori plecase, ori prefera să rămână înăuntru, la răcoare. Îmbufnată și cu inima grea se întoarse la căpătâiul lui Algonde, evită privirea plină de reproș a moașei și, ușurată să audă că infecția fusese oprită, îngenunche să se roage.

*

Puțin înainte de miezul nopții, Philippine auzi bătăi în ușă și o văzu intrând pe Marthe, care părea îngrijorată.

— Cum se mai simte? Întrebă camerista lui Sidonie, apropiindu-se de patul luminat de o lampă.

Algonde respira greu, cu o expresie chinuită pe fața palidă. Iritată de prezența lui Marthe, epuizată de nesomn, neliniștită cum era, Philippine o fulgeră cu privirea:

— Ce-ți pasă? O urăști, ca și pe mine, ca pe noi toți! Ieși imediat!

Chipul cameristei se crispă. În alt loc și în alte împrejurii i-ar fi spintecat obrăznicăturii burta cu o singură lovitură de gheară, ar fi învățat-o ea ce înseamnă respectul! Se stăpâni însă. Era de neconceput ca Algonde să moară. Marthe nu pricepea de ce se stingea văzând cu ochii. Temându-se ca Algonde să n-o păcălească, preferase să piseze chiar ea oul negru și să adauge cantitatea necesară din praful obținut în licoare. Spre deosebire de cea pe care o preparase pentru Philippine, licoarea aceasta nu avea cum să provoace un avort. Atunci, ce se întâmplase? Presine intervenise cumva? Când intrase în mintea lui Algonde, Marthe nu văzuse nimic legat de așa ceva. Reușise oare fata să ascundă acest lucru? Dacă era așa, bine făcuse Marthe că adăugase în amestec vreo câteva picături din propriul ei sânge, Da, fără îndoială, asta era explicația. Binele și răul se luptau în mintea lui Algonde. Până când unul sau altul avea să învingă, starea fetei se va agrava tot mai mult.

Marthe clătină din cap, cu o privire mohorâtă.

— Îmi dau seama că anumite lucruri îți scapă, domniță, dar nu vă dușmănesc. Nici doamna Sidonie, nici eu nu dorim ca să se sfârșească prost. Dacă se va simți și mai rău, anunță-mă, voi încerca imposibilul cu elixirele mele.

Oare era sinceră? Privirea ei așa părea. Cu toate acestea, Philippine nu cedă.

— Ieși, Marthe! Nu voi lăsa pe nimeni în afară de Dumnezeu să hotărască.

Înțelegând că nu avea niciun rost să insiste, harpia ieși din încăpere. Bebelușul fusese despărțit de mama lui. Mica Elora plângea în camera alăturată. Marthe trecu pragul. Doica moțâia în fotoliul de lângă leagăn, epuizată, desigur, de plânsetul neconținut al bebelușului. Tăcută ca o umbră, Marthe se apropie și se aplecă să privească obrăjorul roșu. Plânsul conțeni brusc, iar ochii micuței ațintiră fața înfricoșătoare a harpiei, arzând-o ca două torțe aprinse. Marthe tresări de bucurie. Elora avea puterea. Puterea răului. Poțiunea pe care o băuse Algonde înainte de a naște înlăturase ceea ce era bun în copil. Micuța îi aparținea, iar maică-sa la fel, dacă supraviețuia. Marthe ieși și se îndreptă spre camera ei. Presine pierduse partida. Profeția avea să se îndeplinească. Și, în orice caz, ea, Plantine, își va redobândi înfățișarea inițială și va domni asupra Ținuturilor de Sus.

*

Algonde era altundeva. Într-un loc în afara timpului, necunoscut ei. Plutea prin niște limburi când irizate ca perlele, când roșii ca sângele. Ghicea că e pierdută între două lumi, fără să mai poată găsi drumul care s-o readucă la realitate. Își amintea însă cine este, ce misiune are și sensul profeției. Și, mai cu seamă, vocea disperată a fiicei ei, care-și striga iubirea. De ce nu reușea să ajungă la ea? Ce-i făcuse Marthe? Ce se va întâmpla cu micuța dacă ea murea? Într-un reflux neîncetat, furtuna din interiorul ei o umplea de disperare. Uneori se apropiau de ea niște imagini ca niște țărături salvatoare. Mathieu care-i întindea mâna, mama ei râzând, jupânul Janisse, Elora scăldată într-un nimb de lumină. Dar fiecare pierea sub valuri, așa cum Furonul dispărea sub munte. O voce din mintea ei îi șoptea să înceapă lupta. Vocea lui Marthe. Vocea răului. Fără să-și recapete cunoștința, se arcui și țipă:

— Niciodată!

Philippine, care ațipise lângă pat, tresări și se aplecă spre Algonde. Din nou nemișcată, bolnava băiguia acum o litanie nedeslușită, cu chipul scăldat în grimase. Pe obrajii lui Philippine

Începură să se prelingă lacrimi. Din moment ce boala îi afecta doar perineul, de ce nu-și recăpăta Algonde cunoștința? O bătu ușor pe obraz, o strigă pe nume, fără să obțină vreun rezultat. Iar tatăl ei voia să plece a doua zi împreună cu el la Saint-Just, să-și ia celelalte fiice de acolo, zicând că și-așa întârziaseră prea mult. Fiindcă turnirul de la Romans începea peste trei săptămâni, iar fetele trebuiau să se obișnuiască până atunci cu moda de la Curte. Philippine hotărî că nu va merge. Chiar dacă absența ei o va întrista pe sora Albrante. Philippine tresări. Sora Albrante! Asta era soluția. Sora Albrante și leacul ei! Simți deodată că-i revin puterile. Dacă Algonde rezista până când se întorceau de la mănăstire, Philippine era convinsă că leacul miraculos al infirmierei o va salva.

Tatăl îi spusese că vor pleca în zori. Philippine ascultă cu atenție. Toată lumea dormea. Se temea să nu ațipească din nou, fiindcă baronul ar fi plecat fără ea.

— Așteaptă-mă, Algonde. Te rog, șopti ea la urechea bolnavei, apoi se îndreaptă spre ușa camerei ei. Acolo, încercă să-și vină în fire, apoi chemă o slujnică să-i pregătească o baie ca să se înviioreze.

*

Mamele simt astfel de lucruri. Ca o agonie ce o prefigurează pe a lor. La Sassenage, Gersende se ridică brusc în așternut. Violența suferinței ei era dincolo de cuvinte; căci altfel, probabil că ar fi țipat. Nu fusese un coșmar. O certitudine fără doar și poate. Fără vreun motiv concret. Cu atât mai înspăimântătoare cu cât nimic nu o prevestise. Algonde era pe moarte.

Își trase cearșaful peste piept, ca pe un giulgiu care trebuia deja pregătit, și începu să dârdâie.

Philippine se clătina pe picioare de oboseală când se pregăti să se urce în trăsură. Sidonie se așezase deja pe banchetă. Louis, care-i întinsese mâna ca s-o ajute să coboare treptele peronului, observă imediat că nu era în apele ei.

— Nu înțeleg de ce te consumi atât veghind o servitoare? Dacă aș avea puțină autoritate în casa asta, aș pune eu lucrurile la punct, crede-mă! îi scrâșni el în ureche.

În curte nu era nimeni, în afară de escorta călare a messirului Dumas, doi lachei în josul treptelor și vizitiul care ținea caii de hățuri. Cuvintele lui Louis o tulburară pe Philippine. Nu era destul de necăjită, mai trebuia să-l înfrunte și pe Louis acum! N-avu însă timp să-i răspundă, căci baronul, care era chiar în spatele ei, își puse fiul la punct cu un glas rece:

— Pentru asta va trebui să aștepti să mor eu, băiete...

Louis lăsă capul în jos. Nu se așteptase ca vorbele acelea șoptite în liniștea zorilor să ajungă până la urechile baronului

— Iartă-mă, tată, dar nu poți nega faptul că atâta condescendență e deplasată și ar putea chiar să-i ofenseze pe oaspeții noștri...

— Oaspeții noștri n-au niciun motiv să se îndoiască de rangul lui Algonde, iar cel care s-ar apuca să-i informeze ar fi pedepsit fără întârziere, adăugă baronul, ca să încheie discuția.

Amenințarea era fățișă. Louis nu insistă. El nu îi însoțea la Saint-Just. Pe când luau împreună micul dejun, le spusese că voia să se ducă până la Rochechinard. În ajun, prințul Djem îi propusese cu amabilitate să joace cu el o partidă de șah.

Așa stând lucrurile, Louis nu înceta să dea de înțeles că Philippine făcuse o mare greșală refuzând să coboare ca să-l salute pe turc, chiar dacă, așa cum pretindea, nu se simțea bine. Ea se prefăcuse că nu-l aude.

Philippine se așeză pe banchetă, lângă Sidonie. N-avea curajul să se amestece și ea în discuție. În ciuda hotărârilor bune pe care le luase, era epuizată.

Jacques de Sassenage, care în loc să meargă călare preferase să călătorească în trăsură, ca să poată vorbi cu ele pe drum, se așeză și el pe banchetă. Portiera se închise în timp ce Louis le ura o călătorie plăcută.

Trăsura se urni din loc, străbătu curțile și porni pe drumul care ducea spre Bourne. Cu privirea pierdută către aburul trandafiriu care devenea tot mai luminos pe măsură ce soarele urca pe cer, Philippine nu mai avea putere nici să se roage și ar fi adormit dacă tatăl ei nu i-ar fi cerut vești despre Algonde.

— E în agonie. Sper însă că elixirele surorii Albrante vor putea s-o salveze, articulă ea cu glas înăbușit.

Ascunzându-și propria tristețe, baronul dădu din cap.

— Excelentă idee. Algonde este rezistentă. Sunt convins că se va face bine. Iar atunci, aș dori ca și tu, odată cu surorile tale, să poți descoperi cu ocazia turnirului calitățile pretendenților care-ți fac curte. Nu-mi place deloc purtarea aceluși Philibert de Montoisson. Dacă mâine mi s-ar întâmpla o nenorocire, fratele tău i-ar lua partea.

Inima lui Philippine se opri pentru o clipă.

— Ce vrei să spui?

— Aymar de Grolee i-a surprins odată, când cavalerul era în vizită la castel, vorbind despre

tine. Philibert de Montoisson aducea niște argumente în favoarea căsătoriei voastre, la care Louis n-avea alte obiecții decât împotrivirea mea și... faptul că sunt încă în viață.

— La o adică, aș prefera să mă mărit cu Aymar de Grolee, se strâmbă Philippine, acoperindu-și cu palma un căscat.

Se lăsă o tăcere care o făcu pe fată să presupună că ideea aceasta nu-i displăcea tatălui ei. Totuși, acesta nu spuse nimic. O iubea destul de mult ca s-o vadă mai degrabă fericită cu un soț tânăr decât cu un bărbat de aceeași vârstă cu el, oricât de generos și plin de viață ar fi fost. Dar nu renunță la subiectul discuției:

— De ce nu cu Laurent de Beaumont? E tânăr, chipeș și are un rang înalt la Curte. Nu ți-a făcut plăcere să-l revezi în toamnă? Ți-a mai scris de-atunci... Nu-i așa?

Philippine ridică din umeri. Ultima lor întâlnire fusese în acea după-amiază de octombrie când se duseseră cu toții la Blois, unde tatăl ei îi oferise omagiile sale lui Carol al VIII-lea și-și reînnoise jurământul de fidelitate surorii acestuia, regenta Anne de Beaujeu. Pe vremea când se duelase cu Philibert fi Montoisson, Laurent de Beaumont era paj al delfinului, iar mai apoi paj al tânărului rege. Firește că era o partidă mai acceptabilă decât Philibert de Montoisson, dar nu-i spusese ea că nu-l va lua de bărbat nici dacă ar fi rege? Philippine nu răspunsese numeroasele lui scrisori, considerând că avea și așa prea mulți pretendenți în jur ca să se mai încurce și cu cei pe care voia să-i evite.

— Nu-l iubesc, afirmă ea, necăjită.

Jacques de Sassenage oftă. Oare era supărat din pricina altercației cu fiul său sau din cauza bolii lui Algonde? Dincolo de confidențele cameristei, Philippine ghicise că tatăl ei ținea mult la ea.

Sidonie, căreia nu-i scăpase nimic, dar care nu se amestecase până atunci în discuția lor, interveni cu o voce liniștitoare:

— Hai, bărbate, nu vezi că o întristează, ca și pe noi toți, drama de la Bâtie? Nu-i mai răscoli inima. Să o lăsăm să se odihnească.

Jacques îi zâmbi drăgăstos.

— Din păcate ai dreptate, draga mea. Mai gândește-te totuși, Helene. Nimeni nu știe ce ne rezervă soarta. Dacă întârzi prea mult să iei o hotărâre, poate că eu nu voi mai fi alături de tine ca să te susțin.

— Îți făgăduiesc că mă voi gândi la asta, tată, îl asigură domnița, căscând din nou.

În ciuda hopurilor de pe drum și a durerii care-o împovăra, i se închideau ochii.

Sidonie o cuprinse cu un braț protector pe după umeri, iar Philippine se lăsă legănată și nu se mai împotrivi somnului.

Maica superioară de la mănăstirea Saint-Just îi aștepta să sosească, fiindcă baronul Jacques îi anunțase printr-o scrisoare intenția de a-și lua fiicele acasă, la Bâtie. Cu toată aversiunea ei față de Sidonie, era obligată să-i întâmpine pe oaspeți. Când fu anunțată că trăsura baronului intra în curtea fostei fortărețe regale, simți că îi ard urechile, semn că era foarte iritată. Își șterse de rasă palmele asudate, își aranjă vâlul de pe cap, ieși din odaia de lucru și porni pe coridor. La celălalt capăt se auzea deja vocea lui Sidonie. Maica superioară își făcu cruce din mers, de parcă ar fi urmat să se confrunte cu diavolul în persoană.

Philippine se înclină în fața ei. Somnul acela greu o înviorase.

— Mă bucur să te revăd, maică superioară! o salută ea cu un surâs plin de căldură.

Călugărița nu-i răspunse în același fel. Era prea înțepată ca să recunoască de față cu

netrebnica aceea de Sidonie că împărtășea și ea sentimentele fetei. Se mulțumi să spună pe un ton sec:

— Ai ochii foarte încercănați, Helene. Arătai mai bine când erai la mănăstire.

Ca să nu-i vadă tristețea de pe chip, se întoarse spre Jacques și îl privi cu severitate.

— Sper că vei avea mai multă grijă de celelalte fiice, messire. Prea multă distracție strică...

— Și prea multe pedepse, la fel. Ai uitat? Îi aruncă Sidonie, trufașă.

Călugărița o fulgeră cu privirea. Jacques însă interveni:

— Ar fi mai bine să mergem în odaia de lucru, maică. În timp ce soția mea se va ocupa de fete, iar Philippine se va duce să o salute pe sora Albrante, aș vrea să avem o discuție între patru ochi.

Maica tresări, dar își ascunse tulburarea. Să fi vorbit Sidonie? Nu. Era imposibil. N-avea niciun interes s-o facă.

— Dacă doriți să mă urmați... îl invită ea, pornind către vechiul donjon, fără să observe că Jacques, a cărui atenție fusese atrasă de o melodie abia auzită, ridicase ochii spre fereastra de la ultimul etaj, de unde îl privea un chip ascuns în spatele perdelei.

— Ce zgrițuroaică! făcu Sidonie după plecarea celor doi.

Philippine dădu să-i răspundă, când în pragul infirmeriei apăru Albrante, cu ochii plini de fericire.

Întorcându-i fără nicio remușcare spatele lui Sidonie, Philippine își ridică fustele și alergă să se arunce în brațele infirmierei.

Când ajunseră în odaia de lucru, Jacques refuză să ia loc pe scaunul oferit și rămase în picioare, cu spatele spre fereastra cu ochiuri mici. Dacă s-ar fi așezat, călugărița ar fi fost dominată de prezența și prestața lui. Se sprijini doar de masa de scris, ca să-l poată înfrunta cu privirea de la același nivel.

— Te ascult, fiule... îl pofti ea, pe un ton ceva mai amabil.

Se simțea mai în largul ei departe de curvă.

— Cunosc, maică, rezervele pe care le ai față de soția mea și le înțeleg. Totuși, m-ar bucura dacă ți-ai mai modera sentimentele.

Jacques de Sassenage scoase din buzunarul hainei un plic și i-l întinse.

— Știu că ai făcut cum era mai bine când Philippine a avut rătăcirea aceea. Și că ai fost atât de severă din dragoste față de ea. Țineam să-ți mulțumesc.

Plăcut surprinsă, călugărița desfăcu plicul și aruncă o privire rapidă asupra conținutului. Era un act notarial de donație. În afară de pământuri, fusese adăugată o sumă însemnată de bani.

Această recunoaștere îi conferi și mai multă siguranță. Dacă Jacques de Sassenage voia s-o reducă la tăcere, se înșela.

— Gestul acesta îți face cinste, messire, și-ți mulțumesc în numele comunității noastre, dar nu mă poți face să-mi schimb sentimentele față de Sidonie. Știi că sinceritatea mea este la fel de mare ca și generozitatea ta. Faptele comise de femeia asta în trecut mă fac s-o consider nedemnă de un asemenea bărbat, nedemnă de memoria lui Jeanne. Și cred că este, din păcate, un exemplu total nepotrivit din punctul de vedere al moralității pentru fiicele tale...

Jacques nici nu clipi. Se aștepta la diatriba aceasta. Călugărița oftă.

— Probabil că tocmai acest motiv te-a făcut ca, spre deosebire de felul cum procedai în alte împrejurări, în alte vremuri, să treci la fapte fără să vii să discuți cu mine mai întâi. Acum e

soția ta și nu pot decât să mă înclin în fața acestui lucru. O voi respecta ca atare, Jacques, dar nu-mi cere s-o și apreciez. Iar dacă vrei un sfat, ai grijă ca fiicele tale...

Se întrerupse auzind pași care goneau pe scară. Zgomotul venea dinspre etajul superior. Se repezi din reflex spre ușă în clipa când în prag se ivi călugărița care se ocupa de Jeanne de Commiers în lipsa maicii superioare. Aceasta din urmă abia avu timp să se dea deoparte din calea ei.

— Ei, ce se... începu maica superioară.

— Maică, vino repede. Jeanne a...

Observându-l pe baron, în fața ferestrei încruntându-se, călugărița se înroși până-n vârful urechilor, dându-și seama de gafă.

— Iertați-mă, n-am știut că...

Dar maica superioară își venise în fire. O împinse cu o mână autoritară pe coridor și închise canatul masiv în urma lor. N-avu timp să ceară explicații. De la etaj răsună un urlet, urmat de bătăi repetate în ușa încuiată.

— Parcă a înnebunit dintr-odată, gâfâi călugărița.

Inima maicii superioare se strânse, lăsând-o fără aer. Se strădui să se calmeze. Avea doar câteva clipe înainte ca baronul să înceapă să-i pună întrebări.

— Ce s-a întâmplat?

— Stătea la fereastră și cânta, ca de obicei, apoi a tăcut, privirea i-a devenit fixă. În clipa următoare s-a aruncat asupra mea și striga să i se dea înapoi... Vocea deveni un murmur abia auzit în vacarmul țipetelor... Chipul...

— Prin urmare, infecția a apărut în urma nașterii, rezumă Albrante după ce Philippine, care se retrăsese împreună cu ea în oficiu, ca să poată vorbi liniștite, îi povestise ce i se întâmplase lui Algonde.

— Da, soră. Sarcina aproape că ajunsese la termen. Fetița este firavă și mă tem că fără mama ei...

La gândul acesta simți un nod în gât, împiedicând-o să-și termine fraza. O imploră din priviri pe infirmieră. Albrante își ridică șezutul mare de pe bancă și se duse să scotocească prin dulapul cu leacuri. Nu găsi nimic care s-o mulțumească și clătină întristată din cap.

— Aici, la mănăstire, suntem ferite de asemenea boli... Nu cred că o pot ajuta.

Auzi în spatele ei un sughiț de plâns. Surprinsă, se întoarse și o descoperi pe Philippine cu chipul ascuns între brațele sprijinite de masă. Doborâtă de durere. Se repezi spre ea, simțind că i se rupe inima. Se așeză lângă fată și o strânse la piept.

— Gata, gata, micuțo. Ce-i cu disperarea asta? Știam din scrisorile tale că ești atașată de slujnica asta, dar nu mi-aș fi închipuit că ții la ea chiar atât de mult. Uită-te la mine... Haide, Helene... Uită-te la mine.

Philippine ridică fruntea.

— Nu vreau s-o pierd, soră, hohoti ea cu greu.

Chipul lui Albrante deveni grav. Atâta durere trăda în mod evident o relație împotriva naturii. Datoria ei ar fi fost s-o combată cu toată forța principiilor ei religioase. Totuși... ar fi putut schimba ceva dacă o făcea? Nu-l readusese oare la viață pe domnul de Montoisson, care merita acest lucru cu mult mai puțin decât acea Algonde radioasă din scrisorile lui Philippine?

— Ar mai fi elixirul acela din care ți-am dat și ție... se trezi ea mărturisindu-i.

Chipul lui Philippine se luminează.

— ...Dar ar trebui s-o examinez ca să pot hotărî și nu știu dacă maica superioară mi-ar îngădui să plec.

Philippine suspină. Condiția aceasta îi dădea peste cap planurile. Maica superioară n-ar fi consimțit niciodată.

— N-aș putea să i-l dau eu? N-avem timp să așteptăm!

Albrante se ridică și începu să măsoare în lung și-n lat încăperea, gesticulându-și gândurile nerostite. Deși avea toată încrederea în protejata ei, nu concepea să se despartă de flaconul acela. Ei și numai ei i-l încredințase vrăjitoarea. Spunându-i să nu-l dea niciodată din mână. Cu toate acestea... Oare nu-i fusese dat ca s-o salveze pe Jeanne de Commiers, ba chiar și pe Philippine? Oare axioma acesta nu-i includea și pe apropiații lor? Totuși... O slujnică... În ciuda milei creștinești care, har Domnului, nu-i lipsea lui Albrante, ci dimpotrivă, nu putea să-și gonească din minte gândul că, mai devreme sau mai târziu, elixirul și-ar fi găsit o întrebuintare mai bună.

— Te rog, soră, o imploră Philippine, ghicindu-i lupta cu rațiunea.

Infirmiera era pe punctul de a ceda când cineva bătu în ușă. Fără să aștepte răspuns, o călugăriță deschise ușa și intră. Sora Albrante se încruntă.

— Vreo problemă, soră Hildegarde?

— Superioara m-a trimis să te caut. E vorba despre știi tu cine. Repede. Ia cu tine și ceva leacuri... de calmare...

Albrante își frânse mâinile și începu să caute în dulap. Oare ce voia să spună sora? Jeanne n-avusese niciodată nevoie să ia licoare de mac. Avea o fire liniștită și veselă. De ce tocmai azi? Era posibil ca asta să se fi întâmplat din cauza lui Jacques de Sassenage? Puse câteva sticluțe într-un săculeț din pânză, apoi se întoarse la Philippine care, cufundată în propria durere, nu se gândea decât la întârzierea pricinuită de acest contratimp.

— Nu voi lipsi mult. Așteaptă-mă și șterge-ți lacrimile, Helene dragă! La întoarcere, îți voi da lucrul acela...

— Cine s-a îmbolnăvit? N-aș putea veni și eu ca s-o încurajez? întrebă Philippine, pe care singurătatea din acel loc o trista și mai mult.

Albrante schiță un surâs palid. Iarăși trebuia să mintă. Iar și iar, la nesfârșit. Oare de câți ani o făcea? De câte ori păcătuisese astfel?

— N-o cunoști. Sora Jeanne a sosit la noi după ai plecat tu. Are mintea bolnavă, trăiește izolată în donjon și nu tolerează pe nimeni în afară de mine. Ai răbdare. De multe ori, Domnul ne așteaptă pe țărături nebănuite.

Și o lăsă pe Philippine să mediteze la vorbele ei.

Sidonie auzise țipătul. Țipătul acela aproape neomenesc. Se afla în dormitor, alături de fiicele lui Jacques care tocmai se întorseseră de la ora de catehism și o întâmpinaseră cu bucurie, superioara le vorbise despre hotărârea luată de tatăl lor și erau răbdătoare să se întoarcă la Bâtie. Fără să mai piardă vremea, Sidonie le îndemnase să-și facă bagajele. Când auziseră țipătul, încremeniseră cu hainele în mâini, simțind că li se face pielea ca de găină.

— Rămâneți aici, le poruncise Sidonie înainte de a se grăbi să iasă în curte ca să afle ce se petrece.

Dar nu era nimeni. Ridică instinctiv ochii spre ultimul etaj și văzu. Era Jeanne. Aplecată peste marginea ferestrei, de parcă li vrut să se arunce. Fără să se mai gândească la altceva, Sidonie

alergă spre donjon ca s-o oprească, în clipa când Albrante ieșea din infirmerie.

*

— S-a întâmplat ceva, maică? se interesă Jacques de Sassenage, tulburat și el de urletul acela.

Călugărița închise ușa și, străduindu-se să fie calmă, se întoarse spre el.

— Nimic îngrijorător, fiule. Una dintre protejatele noastre are crize de demență încă de când a sosit aici. Sora Hildegarde n-avusese până acum prilejul s-o vadă în starea asta. Am trimis s-o aducă pe sora Albrante, ceea ce ar fi trebuit să-i treacă și ei prin minte să facă, în loc să ne deranjeze.

Jacques dădu circumspect din cap. N-avea niciun motiv să pună spusele la îndoială. Totuși, i se părea că ceva sună fals. Goni însă gândul acesta. Treburile mănăstirii nu-l priveau.

— Așadar, unde rămăsesem?... continuă superioara, așezându-se la masa de scris.

I se înmuieră picioarele și, dacă n-ar fi trebuit să-l liniștească pe baron, s-ar fi repezit chiar ea să vadă ce se întâmplă. Era oare cu puțință ca Jeanne, zărindu-i pe Jacques și pe Philippine în fața turnului, să-și fi regăsit în memorie propria imagine alături de soțul ei? Fata semăna atât de bine cu ea! Miracolul se petrecuse? Alungă ideea aceasta, pe cât de frumoasă, pe atât de dezastruoasă. Jeanne nu mai avea loc în viața reală.

— Cred că vorbeam despre fetele mele...

Ea dădu din cap, dar nu-i mai ardea să fie răutăcioasă..

— Tinerețea și frumusețea le fac vulnerabile. Ceea ce s-a întâmplat aici cu Philippine dovedește că și ea, și surorile ei au nevoie de multă atenție.

— Știu. Din acest motiv m-am și căsătorit. Sidonie are o fire iubitoare. Va ști să le îndrume cu tact și cu discreție. Am deplină încredere în ea, o asigură el, ridicând vocea.

De cealaltă parte a ușii, cineva urca zgomotos scara în formă de inele. Se opri pe palier. Un pumn izbi cu o forță disperată în tăblia groasă a ușii de la etaj.

— Jeanne! De dragul fiicelor tale! Te rog! urlă o voce.

Jacques încremeni. Vocea aceea. Sidonie. Ce legătură avea ea cu nebuna aceea?

— Taci odată! vociferă sora Albrante, care ajunsese și ea, gâfâind, pe palier.

— Deschideți! Repede! Până nu e prea târziu! imploră Sidonie. Știa că, dacă Jeanne se arunca în gol, nu și-o va putea ierta niciodată.

— Vrei să te audă și el? Vrei să vă fie nimicite toate planurile?

— Preferi ca Helene să afle adevărul în fața unui cadavru însângerat? replică Sidonie, prea răvășită ca să-i mai pese de propriul viitor.

Sora Hildegarde, care le ajunsese din urmă, scoase cheia de brâu și o răsuci febril în broască.

Năvăliră în odaie. Era goală. În timp ce se repezeau înspăimântate către fereastră, Jeanne de Commiers, ascunsă în spatele ușii, profită de faptul că din prostia lor avea cale liberă și fugi pe coridor.

În odaia de lucru a maicii superioare domnea liniștea. Lividă, călugărița înțeleșese că, indiferent ce ar fi spus, implicarea lui Sidonie scotea adevărul la iveală. Cuprins de curiozitate, baronul deschisese ușa și pășea deja pe prima treaptă a scării. Superioarei nu-i mai rămăsese decât să se roage pentru ca miracolul să fie complet. Fiindcă în cazul acesta legitimitatea lui Sidonie dispărea.

O văzu țâșnind în penumbra scării de parcă ar fi urmărit-o diavolul însuși, cu capul plecat, pipăind cu mâinile zidul.

Baronul se pregătea să se dea la o parte ca să-i facă loc să treacă, dar ea își ridică ochii. El încremeni locului. Uluit.

— Jacques! scoase ea un țipăt de fericire, aruncându-se în brațele lui.

Instinctiv, îi cuprinse trupul firav și-l strânse la piept, mai-mai să-l frângă.

— Ești cumva supărată, doamnă Gersende? se interesă jupânul Janisse, punându-și lingura mare din lemn pe masă, lângă micul dejun de care femeia abia dacă se atinsese.

La castelul de la Sassenage, viața își urma cursul cu încetinitorul atâta vreme cât stăpânii nu erau acolo. De când plecase micuța, bucătarul se plictisea. E adevărat că Mathieu și Fanette rămăseseră, însă de câteva luni cei doi deveniseră atât de apropiați încât îi știrbeau amintirile și, până la urmă, vederea lor îl întrista în loc să-l înveselească. Nu se simțea bine decât în tovărășia lui Gersende, cu care încă mai nădăjduia să se însoare. Dar pentru asta ar fi trebuit să-și adune curajul ca să-și declare intențiile. Și, cu totul nepriceput în astfel de probleme, nu cuteza s-o facă.

Gersende lăasă pe masă paharul cu lapte. Simțea că-i stă în gât. Și când te gândești că-i plăcea atât de mult laptele, încât ar fi fost în stare să-l sugă direct de la ugerul vacii!

— Te doare ceva? Vrei să mă duc s-o aduc pe vrăjitoare? insistă bucătarul, speriat de privirea ei pierdută.

Ea își puse mâna dolofană pe brațul lui gros.

— Nici gând, bunul meu Janisse. Mă simt bine. Atât doar că dimineața asta m-am trezit cam tristă. Mi-e dor de Algonde. Și ca să-ți spun adevărul, sunt îngrijorată în privința ei.

— Ai primit vești proaste de la ea?

Gersende clătină din cap. Nu spusese nimănui nimic. Algonde dorea ca nimeni de la castel să nu afle nici despre sarcina ei, nici despre poziția privilegiată pe care o avea pe lângă Philippine. Așa că Gersende n-avea cum să-i explice acestui om de ispravă că inima i se strângea cu fiecare minut care trecea, ca o clepsidră cu nisipul pe sfârșite, pe care cineva a uitat s-o întoarcă.

Janisse începu să se plimbe în lung și-n lat prin bucătărie, gesticulând larg cu brațele, după obiceiul lui. La câțiva pași, sub impresionanta baterie de cratițe agățate de perete, cei doi ucenici ai bucătarului căscau jupuind câțiva iepuri aduși de șoimar. Janisse voia să-i gătească pentru prânz.

Bucătarul cugeta. Ideea îi trecuse în minte încă de-acum câteva săptămâni. Acum i se ivise prilejul. Se opri în fața lui Gersende, cu pumnii proptiți în șoldurile late, și-și dresе vocea:

— De ce nu ne-am duce?

— Unde să ne ducem? se miră intendentă.

— La Bâtie, ce naiba! O mamă n-are voie să-și viziteze fiica? O intendentă nu se poate înfățișa să-și prezinte socotelile?

Gersende nu părăsise niciodată Sassenage până atunci. Nu că Bâtie ar fi fost prea departe, abia dacă făceai până acolo două zile cu căruța, mergând cu boii la pas, dar, oricum...

— Fără escortă, ar fi o nebunie. Și apoi, cine ne-ar ține locul aici?

El îi luă mâinile într-ale lui și le strânse insistent.

— Haide, Gersende! N-avem cine știe ce treburi. E vorba doar de câteva zile. Cât ne trebuie ca să ajungem, să te asiguri că totul e în ordine și să ne întoarcem. Și i-am putea cere lui Mathieu să vină cu noi.

— Asta în niciun caz, se împotrivi Gersende.

Jupânul Janisse se înfurie.

— Dar ce-ai vrea, să se însoare cu Fanette? Nu că aş avea ceva împotriva ei, dar totuşi... Gersende... Ştii la fel de bine ca mine că n-o iubeşte! Puştiul are nevoie de un prilej. Un prilej care să nu-i rănească orgoliul! Doamnă Gersende... Nici mie nu-mi sunt toţi boii acasă. Mi-e dor şi mie de prigorie! Uită-te În mine. De când a plecat, mi-a căzut părul ca penele unui cocoş bătrân!

Într-adevăr, nu mai avea pe țeastă decât niște fire rare de păr pe care le prindea cu un şnur. Prima oară când îl văzuse pieptănat așa, Gersende izbucnise în răs. Astăzi însă nu-i ardea de răs. Rațiunea o îndemna să rămână acasă. Inima îi striga să plece. Şi ce să facă odată ajunsă acolo? Să-şi îngroape fiica, dacă, așa cum se temea, se întâmplase o nenorocire? Iar dacă era încă în viață? Nu se pricepea la leacuri, ca vrăjitoarea... Privirea i se luminează, iar pe chipul rotund al jupânului Janisse se aşternu un zâmbet triumfător.

— Ei, așa mai merge. Prin urmare, plecăm... e hotărât.

Gersende încuviință dând din cap. Îi venise și ei o idee. Vrăjitoarea. Ea o putea ajuta să afle. Să înțeleagă. La urma urmei, era posibil ca neliniștea ei să nu fie decât o premoniție sortită s-o salveze pe Algonde. Oare Mathieu n-ar fi iertat-o, văzând-o gata s-o nască pe fiica lor? Trebuia să forțeze fatalitatea. „*Destinul este influențat și de hotărârile pe care le ia fiecare.*” Așa-i spusese și Algonde înainte de a pleca.

— Dacă mă întrebați pe mine, cred că ar fi mai bine ca Mathieu să nu știe de ce ne ducem acolo. În prostia lui, ar refuza să ne însoțească... sugeră bucătarul, strâmbându-se.

Gersende își aținti uimită privirea asupra lui, făcându-l să se înroșească brusc, rușinat.

— Și ce minciună i-am putea servi?

Ținându-și mâinile la spate, cu ochii pironiți asupra încălțărilor lui pe care burta îl împiedica să le vadă, bucătarul începu să se lase de pe un picior pe celălalt, ca un copil vinovat.

— O minciună... ce minciună... Să vedem... Depinde... Pe legea mea...

Deși era îngrijorată, Gersende începu să râdă.

— Hai, bunul meu Janisse, spune odată.

El strâmbă din nas, apoi din buze, se întoarse către ajutoarele lui, care erau prea departe ca să-i poată auzi, dar destul de aproape ca să ghicească despre ce discutau.

— Ia coborâți voi în beci și stați acolo până vă chem! le strigă.

Pe când băieții porneau spre scara care cobora în beci, Gersende își înfipse mâinile în șolduri.

— Ia zi, ce-ai mai născocit?

Janisse înghiți în sec. La dracu', i se uscaser de tot gâtul! Întinse o mână lacomă spre paharul cu lapte uitat pe masă și-l goli dintr-o înghițitură. Acum ori niciodată! își umflă pieptul, adunându-și curajul.

— N-avem decât să-i spunem că avem de gând să ne căsătorim.

Asta era, așadar. Mult îi mai trebuise ca să se hotărască. Merita să-l lase să se perpelească puțin. Gersende clătină din cap.

— Așa ceva n-o să creadă niciodată!

— Cum nu? se sufocă Janisse, roșu ca focul.

— Păi, minciuna asta e prea gogonată...

Bucătarului i se înmuiară picioarele. Își frecă palmele de pânza bine întinsă a șorțului. De fapt, nici lui nu-i plăcea cum arată cu pânțelece acela mare... Gersende avea dreptate să vorbească așa.

— Mănânc prea mult, știu. Dar aş putea lua măsuri în privința asta...

Înțelegând că el, ca orice bucătar, interpretase greșit spusele ei, Gersende începu să râdă, bătându-l ușor pe burtă cu dosul palmei.

— Nu despre asta vorbeam, dragă Janisse. Chiar îmi place pânțelele ăsta rotunjor!

Chipul lui deveni din nou surâzător.

— Da?

— Ziceam doar că Mathieu n-ar înțelege de ce-l luăm cu noi la Bâtie numai ca să mă ceri de soție... Sau poate ar trebui să consider că ai și făcut-o deja.

El dădu din cap, cu ochii sclipindu-i.

— Chiar așa.

— Și că eu am acceptat, dar avem nevoie de încuviințarea baronului ca să ne căsătorim.

— Ai dreptate.

— Și suntem atât de nerăbdători, încât nu vrem să așteptăm un răspuns trimis prin curier.

— Exact.

— Ca atare, avem nevoie de un braț înarmat și de cineva care să mâne caii ca să ne putem duce planul la bun sfârșit.

— Asta vroiam și eu să spun.

— Pe legea mea, povestea se leagă...

Gersende dădu din cap, îi întoarse spatele și porni spre ușă. Jupânul Janisse rămase o clipă uluit, apoi făcu un pas și necheză:

— Și asta-i tot?

Gersende își stăpâni râsul și se răsuci spre el.

— Nu-i de-ajuns?

— Adică... mă lași așa...

— Mă duc să-mi fac bagajul în timp ce tu o să-l convingi pe căposul acela de Mathieu.

Chipul bucătarului se luminează.

— Păi atunci...

Aplauze venite din spatele lui îi însoțiră privirea drăgăstoasă pe care i-o aruncă Gersende. Cei doi ucenici care, bănuind despre ce este vorba, rămăseseră în susul scării, se apropiaseră cu gurile până la urechi. Janisse se răsuci pe călcâie.

— Ce-i cu voi? Nu vă trimisesem jos?

— Nu-i certa, logodnice. Au venit să ne felicite, glumi Gersende înainte de a ieși pe ușă.

În urma ei răsună un strigăt: „*Trăiască!*“, aducându-i lui Janisse și înveselindu-i un pic inima.

*

În clipa aceea, Jacques de Sassenage nu știa dacă trebuia să râdă sau să plângă, să pedepsească sau să mulțumească, să se împotrivească sau să accepte. Adevărul „explodase“ în odaia de lucru a superioarei, iar baronul o privea când pe maică – stând țeapănă și demnă –, când pe Sidonie, a cărei durere trăda atât afecțiunea ei sinceră față de Jeanne, cât și iubirea pe care i-o purta lui. Având o expresie aspră, Jacques suferea. După sentimentul că fusese trădat, ce-l cuprinsese când văzuse că Sidonie știa, urmase crudul adevăr că Jeanne era în viață. Acum era chiar în fața lui.

Abia o desprinsese de la gâtul lui, de care se agățase, acoperindu-l cu sărutări, că Jeanne începuse din nou să urle, apoi fusese cuprinsă de convulsii violente. Sora Albrante, care fugise după ea pe scară, intervenise.

— Ține-o! Pentru numele lui Dumnezeu, baroane, ține-o bine!

El se conformase. Din reflex, Jeanne privea în jur cu ochi înnebuniți. O apucase și o ținuse nemișcată, cu spatele lipit de pieptul lui, cu fața chinuită, chipul ei exprima toată durerea din lume, uitându-se la Albrante. Infirmiera scoase repede licoarea de mac din săculeț și reușise cu greu că o facă pe Jeanne, care se zvârcolea, să bea câteva înghițituri.

Acum, Jeanne de Commiers moțăia în fotoliul de lângă fereastră, liniștită, fragilă, cu capul sprijinit de perete. Întruchiparea nevinovăției și a purității.

Jacques își întoarse privirea de la ea. Toată ființa lui urla.

— Nu știu ce anume a făcut-o să-și recapete memoria, messire dar, după cum ai văzut, șocul a fost prea violent și, pentru moment, nu știu ce urmări va avea. Când se va trezi, ar putea fi vindecată... sau pierdută definitiv, declară Albrante, frământându-și mâinile.

— Îmi închipui cât de greu îți este să înțelegi motivele noastre. Dar dacă am preferat, în cunoștință de cauză, să păstrăm acest secret, n-am făcut-o pentru a-ți pricinui vreun rău, ci ca s-o protejăm pe ea.

— Înțeleg, doamnă... Dar asta nu înseamnă și că iert. Ai comis o blasfemie, ca și mine când m-am recăsătorit.

Călugărița rânji.

— Eu îmi port propria cruce. Las-o și pe doamna Sidonie să ducă povara păcatelor ei.

Sidonie, care stătea lângă fereastră, nu spuse nimic. Știa că pierduse totul. Simțea o durere fără nume, dar, în mod ciudat, și o ușurare. Tresări totuși auzind glasul lui Jacques.

— E de datoria mea să rezolv această problemă. O voi face la momentul potrivit. Până atunci, soră Albrante, îți cer, pe sufletul și pe conștiința ta, să-mi spui ce trebuie să fac ca s-o ajut pe Jeanne.

— Să pleci. Împreună cu fiicele tale, așa cum intenționezi, și fără să le dezvălui nimic.

Jacques își îndreaptă spatele.

— Imposibil. Copiii mei au dreptul să știe adevărul!

Sidonie veni în fața lui, smerită și umilă.

— Nu contează ce crezi despre mine, Jacques. Astăzi, această alegere ți se impune așa cum ieri se impunea alegerea mea. Dacă Jeanne s-ar fi vindecat, nu m-aș fi dăruit ție, iar eu aș fi fost prima de la care ai fi aflat. Dar privește-o...

— Taci... o întrerupse el, îndurerat.

Dar Sidonie nu putea să tacă. Se apropie de el și-i cuprinse mâinile. Spre marea ei ușurare, Jacques nu se împotrivi.

— La ce bun să reînvii o speranță care ar putea muri înainte de a se naște? Peste câteva zile sau câteva săptămâni, cu voia Celui de Sus, Jeanne își va lua locul, iar eu voi pleca. Pentru moment însă, sora Albrante are dreptate. Cele mai bune îngrijiri le va primi aici. Trebuie să pleci.

Văzând că superioara se strâmbă la vorbele lui Sidonie, ca să nu o lase să intervină cu vreo observație meschină, Albrante insistă:

— Am lăsat-o în oficiu pe Helene, care e disperată din pricina bolii doamnei ei de companie. O supărare în plus nu i-ar face deloc bine. Te conjur, baroane! Ai încredere în mine.

Jacques cedă cu un suspin resemnat.

— Dacă așa trebuie... Nu ne vom schimba cu nimic obiceiurile și planurile înainte de a ști exact cum stau lucrurile. Întoarce-te la fiicele mele, Sidonie, și poruncește să le fie duse în trăsură cuferele, dacă și-au terminat de făcut bagajele. Vom pleca în cel mai scurt timp posibil.

Cât despre Helene, ea a venit să-ți ceară ajutorul, soră. Ai posibilitatea s-o faci?

Albrante se mută de pe un picior pe celălalt. Acum avea nevoie mai mult ca oricând de elixirul vrăjitoarei ca s-o salveze pe Jeanne. Dar putea oare s-o lase pe Helene în disperarea ei? Câteva picături ar fi fost de-ajuns.

— Îți voi încredința leacul de care are nevoie, hotărî ea, apoi adăugă: Dacă ai putea s-o aduci pe Jeanne în camera ei și să o pui pe pat...

El o lăsă pe Sidonie și se grăbi să îndeplinească rugămintea lui Albrante. Tulburat de iubirea pe care nu încetase niciodată să o poarte primei sale soții, o ridică în brațe cu nespusă grijă. Instinctiv, Jeanne își încolăci brațele pe după gâtul lui. Cu un nod în gât, Jacques ieși pe ușa deschisă de sora Albrante și porni pe coridor. Sidonie ieși, la rândul ei, ca să se întoarcă în dormitorul fetelor. Se opri o clipă și-l privi, plină de tristețe, cum urca treptele cu prețioasa-i povară strânsă la piept.

— Jacques... iubitule... gemu Jeanne în starea ei de inconștiență.

— Sunt aici, dragostea mea. Al tău pe veci, răspunse el sărutând-o pe frunte.

Ochii lui Sidonie se umplură de lacrimi. Superioara se opri în spatele ei, șoptindu-i fără pic de milă:

— Asta mă bucură cel mai mult! Orice s-ar întâmpla, fata mea, s-a terminat cu tine!

*

Gersende se opri la intrarea în poiană. În fața ei, coliba se confunda cu decorul din pricina mușchiului și a nenumăratelor plante agățătoare care acopereau pereții din bârne de lemn. Fumul care ieșea pe horn împrumuta brizei din acea zi de 22 mai 1484 un iz acrișor amestecat cu mireasmă de flori albe. Gersende se apropie cu hotărâre și bătu la ușa roasă de cari. Silueta ușor adusă de spate a vindecătoarei se ivi în prag.

— Tu ești, Gersende... Nu te-a urmărit nimeni? întrebă vrăjitoarea.

Intendenta castelului Sassenage clătină din cap, iar ușa se deschise larg în fața ei.

— Micuței i s-a întâmplat ceva grav, nu-i așa? se grăbi Presine să întrebe îndată ce fură la adăpost de urechi indiscrete.

Gersende înghiți în sec.

— Deci ai simțit ceva...

— Astăzi, în zori.

— Înseamnă că într-adevăr e pe moarte, făcu disperată Gersende, lăsându-se să cadă pe colțul unei lavițe.

Fără să-și schimbe înfățișarea de femeie bătrână, Presine se așeză lângă ea și o luă de mâini. Intendenta simți o căldură binefăcătoare curgându-i prin vene. Inima îi era la fel de neîmpăcată.

— O poți ajuta cumva? întrebă ea.

— Pentru moment, nu, din păcate. Marthe se aține în preajma ei și mi-ar simți corpul eteric. Voi acționa la noapte, ca s-o țin în viață până ajungeți voi.

— Dar cum... se miră Gersende, care nu-i spusese însă ce voia să facă.

— Pot citi în tine așa cum pot citi și în ea. Avem același sânge, Gersende, chiar dacă al vostru e mai amestecat. Grăbește-te să ajungi la ea.

Se ridică și luă de pe etajeră flaconul albastru înconjurat de o dantelă din argint.

— Nu știu care e pricina, dar în ea se dă o luptă între bine și rău. Numai elixirul acesta o

poate face să-și revină. Ți-l încredințez. Trebuie să bea tot conținutul.

— Dar e însărcinată. Nu va fi periculos pentru copil?

Presine îi surâse cu duioșie.

— Nu-ți face griji pentru copil. Elora s-a născut deja.

Gersende tresări.

— Atât de devreme? Pentru Dumnezeu! Și este...

— Normală? Da, este, dacă ne gândim la originea ei. Are deja puteri deosebite. Le-am simțit.

— Atunci le-a simțit și Marthe.

— Marthe nu știe nimic despre destinul fetiței. Nu te gândi la asta. Luați-o pe drumul principal.

Dacă s-ar apropia de voi vreo ceată de tâlhari, Mathieu îi va pune pe fugă.

— Nu prea cred. Doar e singur.

Presine o bătu ușor pe obraz.

— Nu va fi singur. Am eu grijă de asta. Niciun tâlhar nu se leagă de alt tovarăș de breaslă.

— Ce vrei să spui? se sufocă Gersende.

— Țasta-i adevărul. Mathieu le este dator, iar ei așteaptă ca, la momentul potrivit, el să onoreze această datorie.

Uluită, Gersende clătină din cap.

— Mathieu? Tâlhar? Nu vreau să cred una ca asta.

— Atunci n-o crede, Gersende. Și ține minte că Mathieu va fi în pericol dacă se apropie prea mult de Algonde. Lasă-l în voia propriului destin.

— Totuși, dacă bebelușul...

Presine oftă.

— Important este ca Algonde să se facă bine. Restul va veni de la sine. Pleacă acum.

Gersende puse flaconul în buzunar și se ridică.

— Ține încă ceva, o reținu Presine. Ai grijă ca nimeni – mai cu seamă Marthe – să nu te vadă folosind flaconul. Este de mare preț și trebuie să-mi fie înapoiat chiar dacă va fi golit.

— În cazul ăsta n-ai putea să torni elixirul din el în alt recipient, mai puțin important?

— Din păcate, nu, căci n-ar fi la fel de eficient, iar în cazul de față, fiecare fărâmbă din puterea lui contează. Ai grijă de el ca și de propria viață și ca de viața pe care urmează să o salveze.

Presine o conduse până la ușă, iar Gersende se grăbi să plece, înspăimântată de această responsabilitate.

La castel fu întâmpinată cu urale și felicitări. Jupânul Janisse nu se putuse abține să nu vestească apropiata lor căsătorie și sporovăia, în picioare pe bancheta șaretei pe care brutarul i-o împrumutase cu toată bunăvoința.

— Uite-o și pe logodnica mea. Urcă în șaretă, ce mai aștepți? o interpelă el, roșu ca racul la față.

Gersende se încruntă și-l amenință cu degetul ei plinuț.

— Bine-ți mai stă, jupâne Janisse! Ai băut... La ora asta! Bravo ție!

Bucătarul rânji încurcat, prins cu mâța-n sac, dar prea bucuros ca să se necăjească din pricina asta.

— Doar o pintă sau două. Nu mai mult. Ce naiba! Cu un asemenea prilej... După atâta vreme... Gersende... Doar n-ai să te superi pe mine încă înainte să ne căsătorim...

Gersende n-apucă să-i răspundă. Mathieu venea dinspre casa fierarului, cu sabia pe umărul stâng. Gersende habar n-avea ce îi spusese Janisse ca să-l convingă, dar băiatul fluiera vesel

și sări sprinten pe capră. Mișcarea lui îl dezechilibra pe Janisse care, dacă n-ar fi fost prins la timp de Mathieu, ar fi căzut din șaretă, în râsetele celor prezenți. Numai lui Fanette nu-i venea să râdă. Dar Gersende nu observă nici acest lucru, absorbită de gândurile ei pe când se urca și lua loc pe capră, lângă Mathieu, în timp ce Janisse trecea pe platforma din spate.

Fata stătea într-un colț mai ferit, privind circumspectă scena. În clipa când Mathieu dădea să iasă din fierărie, cu spada în mână, ea i se pusese în cale.

— Te vei întoarce? îl întrebase.

— Ți-am făgăduit ceva, Fanette. Mă voi ține de cuvânt.

Pe când șareta și ocupanții ei se puneau în mișcare, Fanette nu era sigură că-l va mai vedea vreodată.

Parcă ar fi avut în ea un fler roșu care o ardea din ce în ce mai dureros. Niște imagini, unele mai violente decât altele, străfulgerau neîncetat pe Algonde. Nu voia să se mai întoarcă. De ce? Nu știa. Ori de câte ori dorea să se agațe de vreo amintire fericită, aceasta îi era smulsă de o premoniție îngrozitoare. Tremura din cap până în picioare, fără altă speranță de scăpare decât moartea. Dar nu-i stătea în fire așa ceva. Era posedată de altcineva, frământată de altcineva. De acea Algonde care avea în ea atavismul lui Melior. Acea Algonde întunecată a năpârcii lui Melusine. Ce n-ar fi dat ca să se lase luată de aceasta fiindcă era sigură că astfel s-ar fi liniștit! Dar nu. Chiar și atunci când nu mai lupta, mica prigorie continua să cânte în ea. Asta o ucidea. Prigoria aceea micuță care cânta.

Philippine o ciupi de obraz ca să-și deschidă gura și-i puse pe limbă puțin din elixirul pe care sora Albrante îl turnase într-un mic recipient din lut ars, fără alte explicații. Cu trăsura, drumul de întoarcere fusese ciudat, între flecăreala însuflețită a surorilor ei, speranța care-i revenise în suflet și muțenia lui Sidonie și a tatălui ei. Cei doi nu schimbaseră nici măcar o privire, de parcă ceva s-ar fi rupt între ei. Oare îi tulburase vedenia femeii din donjon? Când amintise de ea, fuseseră stingheriți, iar Sidonie schimbase imediat subiectul, trecând la cel al turnirului care urma să aibă loc la Romans. Da, întoarcerea fusese ciudată. De cum coborâse din trăsură. Philippine se grăbise să ajungă în odaia lui Algonde, temându-se să nu fi murit între timp.

Camerista ei, și mai slăbită și trasă la față decât în zori, părea chinuită. Preotul care venise să-i facă maslul sugerase chiar să fie chemat un exorcist, căci simpla atingere cu sfântul mir pe frunte îi provocase o convulsie. De atunci, nimeni nu se mai încumetase să intre în odaia ei, așteptând ca stăpânii să se întoarcă și să ia o hotărâre. Cât despre bebeluș, urletele lui neîncetate îi îngrozeau pe toți. Doica nu reușea să-l liniștească, dacă n-ar fi fost Marthe s-o țină din scurt, și-ar fi luat la rândul ei tălpășița, convinsă că și mama, și fiica îl aveau pe dracul în ele.

Când aflase veștile acestea, Philippine se înfuriase, poruncise ca leagănul să fie adus din nou în camera lui Algonde și, de îndată ce porunca îi fusese executată, închisese ușa și o încuiase pe dinăuntru. Mica Elora se potolise imediat.

Acum, aplecată să simtă răsuflarea rău mirositoare a lui Algonde, Philippine îi pândea viața aflată în cumpănă. Îi strângea mâna cameristei, prietenei, iubitei ei. Îi șoptea, în tăcerea care domnea din nou în odaie, cât de mult o iubea.

Săgeata îi străpunse fulgerător inima, iar lui Algonde i se păru că fusese lovită de un trăsnet. Era moartă. Se sfârșise, era evident. Murise. Lumina aceea care o străbătea, albastră, atât de rece încât o ardea, o ducea către o altă lume, unde își regăsea liniștea. În rai, după ce fusese în iad. Auzi un gângurit. Ca un ciripit de pasăre. Prigoria? Sau gânguritul unui bebeluș? Elora. Micuța Elora, pe care o lăsase în urma ei. I-o oferise lui Marthe. Răului. Nu. Nu putea îngădui așa ceva. Trebuia s-o ia cu ea. Își încleștă pumnii.

Philippine tresări, cu degetele strânse parcă într-o menghină. Buzele lui Algonde formulau silabe mute. Încercă să le limpezească, să le soarbă, să le înțeleagă.

Elora.

Philippine îi lăsă mâna și se repezi spre leagăn. Chipul micuței era și el palid, atât de palid! O luă în brațe și o puse, fără să se gândească prea mult, pe pieptul mamei sale, apoi făcu un pas înapoi, dorind cu disperare să înțeleagă ce se întâmplă, ducându-și mâna la gură ca să-și înăbușe deznădejdea, cu ochii încețoșați de lacrimi, așteptă să le piardă pe amândouă, să audă respirațiile stingându-li-se.

Parfumul Doamnei cu Coasa este același cu cel al nașterii.

Acesta fu ultimul gând al lui Algonde, în timp ce cuprindea cu brațele trupul bebelușului. Înainte de a se prăbuși în lumina albastră.

— De când știi? întrebă cu răceală Jacques, imediat ce ușa odăii de lucru se închise în urma lui și a lui Sidonie.

Ea nu încercă să ocolească răspunsul. Își încrucișă mâinile la spate ca să le oprească tremurul și-și ridică bărbia. Secretul acesta o rodea de prea mult timp.

— Încă de la înmormântarea ei oficială. I-am zărit chipul la fereastră, privea cu ochi goi tot ce se întâmpla. Avea privirea pierdută. Dar era ea. Și, în același timp...

Vocea i se frânse.

— Am iubit-o, Jacques. Chiar am iubit-o. De aceea am tăcut. De aceea am acceptat.

El o palmui. Din reflex. Și imediat îi păru rău c-o făcuse. Cu obrazul înroșit, Sidonie nu se clintise din loc. Jacques se îndepărtă cu pași mari, strângându-și degetele care îl usturau în palma stângă, și rămase în fața ferestrei. Suferea. Fiindcă o înțelegea. Dar nu reușea să o ierte.

— Singura deosebire între noi, Sidonie, este aceea că eu o mai iubesc și acum.

Ea încasă, fără să clipească, acest adevăr.

— Asta am știut-o întotdeauna. Ți-am spus, Jacques. Dacă își revine, voi pleca.

El închise ochii. Va avea oare curajul să-i accepte hotărârea, sentința pe care i-o impusese această călătorie? Trase îndelung aer în piept, adunându-și puterile. Tuși, ca să nu-i tremure glasul:

— Vei pleca în orice caz, Sidonie. Ai să te duci la Sassenage, unde vei trăi izolată. Fiindcă vreau ca adevărul să iasă la lumină. Copiii mei trebuie să-l afle.

Ea se clătină. Se prinse de birou cu degetele reci ca gheața. Se stăpâni.

— Maica superioară va fi destituită. Aceasta va fi singura mea consolare.

El se întoarse brusc spre ea, alb la față.

— Ești chiar atât de rea?

Sidonie își scutură capul, reținându-și lacrimile care-i ardeau ochii.

— Nu, Jacques, dar e drept ca și ea să fie pedepsită, așa cum sunt eu acum. Pedepsită pentru prea multă iubire. Și pentru dorința de a proteja. De ce crezi că mă ura atât?

El dădu din cap, zguduit. Totul căpăta sens. Totuși...

— Voi respecta făgăduiala pe care i-am făcut-o surorii Albrante, până ce ea mă va dezlega. Cei din jur nu vor vedea la noi nicio schimbare. Nimic. Amândoi ne vom purta ca și până acum. Mă vei însoți la Romans și le vei pregăti pe fiicele mele ca să-și găsească pretendenți. Retrage-te acum. Mai am de pus la punct un lucru, argumentele tale nu vor mai avea de data asta niciun efect.

Sidonie lăsă capul în jos. Ce mult și-ar fi dorit în clipa aceea să-l cuprindă în brațe, să-l

liniștească sărutându-l. Porni spre ușă.

— Trimite-o la mine pe Marthe.

Ea tresări. Se întoarse cu fața la el:

— Nu face asta, Jacques. Nu știi la ce te expui.

El o pironi cu o privire rece.

— Ba da, știu, fiindcă e opera ta. Îl voi concedia pe diavolul în persoană.

*

Nemaiputându-se ține pe picioare de îndurerată ce era, Philippine îngenunchease. Nu voia să vadă pe nimeni. Pe absolut nimeni. Cu mâinile împreunate, cu ochii plecați spre pliurile rochiei ei strălucitoare presărate cu lacrimi care păreau stele ce se stingeau una câte una, începuse să se roage. La șapte pași de pat. De ce șapte și nu nouă? De ce nouă și nu doisprezece? Numărase șapte când se dăduse înapoi de lângă pat. Șapte, apoi i se tăiaseră picioarele. Uimitor cum putea gândul să rețină astfel de amănunte chiar în toiul celei mai cumplite suferințe. Cine ar fi putut înțelege cât de mult o iubea? Nici ea însăși n-ar fi fost în stare să explice.

Va avea oare curajul să ridice ochii, capul? Va mai putea să umble? Chiar în clipa când îi treceau prin minte aceste gânduri, lumina îi dezmierdă părul. Ca o mână compătitoare. Și atât de blândă! O simțea cu adevărat. Se întrebă dacă nu era însăși mâna Domnului care voia s-o îmbărbăteze. Își înălță fruntea și rămase cu gura căscată.

Într-un nimb strălucitor, albăstrui, cele două trupuri – al lui Algonde și al fiicei ei – pluteau, lipite, deasupra patului atât de sus încât Philippine n-ar fi putut să le atingă dacă s-ar fi ridicat în picioare.

Își făcu instinctiv cruce și, cu ochii ațintiți asupra acestui fenomen ciudat, pândi momentul în care va apărea un înger ca să le ducă spre raiul sufletelor curate.

*

Umilită și tristă, Sidonie intră în camera ei și se trezi față în față cu Marthe, care o aștepta nemișcată și rece. Trebuia să termine. Cât mai repede.

Jeanne și-a recăpătat memoria. El știe. Ne dă afară, bâigui Sidonie, căzându-i la picioare. Ai milă, Marthe! Nu-i face vreun rău. Lasă-l în pace, o imploră, agățându-se cu amândouă mâinile de șorțul ei.

— Dă-te la o parte din calea mea! scrâșni cu răutate harpia, făcând un pas.

Sidonie scutură din cap.

Marthe se mulțumi să facă un gest cu mâna în aerul greu al amurgului, iar Sidonie se rostogoli într-o parte. Îndată ce ușa se închise în urma harpiei, se ghemui pe podea și începu să plângă.

*

Nu soseau. Deloc. Îngerii nu soseau, iar lumina era tot mai intensă, atât de intensă, încât Philippine își puse mâna streășină la ochi. Șapte pași. Îi ceruse cineva să-i numere? Fiindcă, dacă nimbul ar fi atins-o, cine știe ce efecte ar fi avut. Era de neînțeles. Atât de straniu și de frumos! Închise ochii, orbită de lumină. Când îi deschise, totul se sfârșise. Algonde și fetița erau din nou pe pat. Chipul lui Algonde, întors spre ea, era senin și trandafiriu ca al unui nou-născut.

Deși avea ochii închiși, surâdea. Cât despre Elora, își sugea degetul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Philippine își reținu țipătul de bucurie, se clătină pe genunchii amorțiți, sprijinindu-se în mâini ca să se ridice, și veni lângă pat, convinsă că asistase la o autentică minune cerească. Scutură ușor umărul lui Algonde, vrând s-o trezească, apoi, puțin mai tare, riscând s-o deranjeze pe micuță. Algonde nu se mișcă. Totuși, văzând-o cum stătea ținând în brațe trupul fiicei ei, era evident că trăia. Atunci de ce? Philippine vru să mai insiste, când ochii îi căzură asupra Eloriei, a cărei privire era îndreptată stăruiitor spre ea. Nu mai văzuse niciodată asemenea privire. Oscilând între verde și auriu, părea hipnotică, precum cea a unei reptile. În mintea lui Philippine răsună un cântec. Prinsă de vraja lui, repetă cu glas tare ceea ce-i poruncea:

— Taina... trebuie... păstrată.

*

Marthe deschise ușa și pătrunse în odaia de lucru a lui Jacques fără să aștepte să fie poftită. El nu fu surprins.

— Voiai să mă vezi, messire.

El se smulse din gândurile-i amare, închise fereastra pe care o deschisese fiindcă simțea nevoia de aer curat și se întoarse cu o mișcare ostilă spre ea.

— Lasă politețurile astea. Sunt sigur că știi adevărul despre Jeanne de Commiers.

Ochii vicleni ai lui Marthe se îngustară. Pierduse destul timp cruțându-l.

— În privința asta, nu regret decât un singur lucru. Că nu i-am curmat viața atunci.

Jacques de Sassenage tresări.

— Ce-ai spus?

Marthe râse cu răutate.

— Dar ce? Mă consideri astăzi mai omenoasă decât ieri? Furios, baronul smulse o spadă din panoplia de pe perete și-i apăsă vârful pe beregata lui Marthe. Femeia rămase nemișcată. Îi plăcea jocul acesta.

— Ai spus prea mult sau prea puțin...

— Las-o baltă, baroane. Singurul lucru pe care vrei cu adevărat să-l afli este dacă Sidonie e cea care a pus la cale tentativa aceea de omor.

Inima lui Jacques își opri pentru o clipă bătăile. Rânjetul crud de pe buzele ei ofilite îl înnebunea. O picătură de sânge negru apăru sub vârful spadei.

— Vorbește, vrăjitoareo! Vorbește sau te omor!

Marthe începu să râdă, întinzându-și gâtul. Înainte ca Jacques să apuce să tragă înapoi spada, vârful ei străpunsese dintr-o parte în cealaltă beregata harpiei.

— Cum, baroane, așa? Îl luă ea peste picior, cu vocea înăbușită.

El retrase printr-o smucitură spada și se dădu înapoi, convins că o va vedea prăbușindu-se moartă la picioarele lui și disperat la gândul că această sinucidere îi răpea orice șansă de a scăpa de bănuielile în privința vinovăției lui Sidonie.

Ea rămase însă în picioare în fața lui, iar baronul se înfioră văzând cum se încheagă sângele în jurul răni care se închidea. „*Lucrarea diavolului*”, își spuse în gând. Ca un războinic, se năpusti spre harpie, țintindu-i cu spada inima. Nici nu ajunsese lângă ea, când Marthe îl dezarmă cu o simplă mișcare din încheietura mâinii. Spada se lovi de masa de lucru – ciobindu-i un colț –, apoi căzu cu zgomot pe podea. Până să se dezmeticească, Jacques se trezi ridicat

de la pământ și lipit de perete, dând zadarnic din picioare, de parcă l-ar fi ținut de gât o mână nevăzută, dirijată de mâna harpiei.

— Aș putea să teucid, Jacques de Sassenage, dar, dacă aș face-o, aș pierde foloasele tuturor acestor ani de prefăcută supunere. Așa că ai s-o lași pe Jeanne acolo unde se află, iar Sidonie și cu mine vom rămâne alături de tine.

— Ni... niciodată... horcăi el, abia respirând.

Încă un gest, și Jacques zbură dintr-un perete în altul, lovindu-l atât de violent încât își sparse nasul. Căzu pe podea sângerând. Harpia nu se mișcă din loc în timp ce el se ridică sprijinindu-se cu degetele de pietrele din perete.

— Mă tem că n-ai de ales, baroane.

El scuipe sânge, își șterse, în ciuda durerii, fața cu mâneca și o înfruntă.

— Nu-l voi lăsa pe diavol să domnească pe pământurile mele, afirmă baronul.

Harpia îl măsură cu privirea.

— Și cum o să mă împiedici?

El scutură din cap. De fapt, habar n-avea. Războinicul din el nu-și dorea decât să scoată pumnalul de la brâu și să se arunce asupra ei, dar înțelese că nici acest atac n-ar fi avut sorti de izbândă. Chiar dacă ar fi reușit s-o atingă, nu avea niciun efect. Ținând seama de faptul că în toți anii aceștia Marthe venise cu ei la biserică, ba chiar se împărtășise alături de Sidonie, nu se putea baza pe protecția divină. Îi mai rămânea viclenia, dar pentru a se folosi de ea, trebuia mai întâi să înțeleagă. Se apropie de o etajeră sculptată pe care se afla o carafă din cositor. O luă, scoase dopul de sticlă și bău o gură de rachiu. Imediat se simți mai bine.

— Vreau să știu adevărul în privința lui Sidonie, cuteză el, cu o voce fonfăită, întorcându-se cu fața spre Marthe.

Harpia îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Stai jos, Jacques de Sassenage, ești plin de sânge și n-ar fi bine pentru reputația ta să fii văzut ieșind de aici în starea asta.

N-avea rost să insiste. Era la discreția lui Marthe. Se supuse, întrebându-se cât de mari îi erau puterile. Ea mormăi ceva de neînțeles. În clipa următoare, baronul respira din nou cu ușurință, iar oglinda din fața lui îi reflectă imaginea fără nicio urmă de lovitură, iar hainele lui arătau din nou îngrijit. Se încruntă. Nu va fi ușor să scape de vrăjitoarea asta.

— Dacă mai încerci să mă contrazici, baroane, din locul acesta și chiar din urmașii tăi nu va mai rămâne decât praf și pulbere. Cât despre Sidonie, ea n-are nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Jeanne. Dimpotrivă. Când a aflat, a vrut să te prevină, dar n-am lăsat-o s-o facă.

— De ce?

— Te iubește, și nici tu nu erai nepăsător la frumusețea ei. Două argumente care veneau în sprijinul planurilor mele. N-am s-o las pe Jeanne de Commiers să mi le zădărnicească. Va rămâne acolo unde este. Sper că m-am făcut înțeleasă, da?

El dădu din cap, cu sufletul plin de mânie.

— Ce vrei ca să ne lași în pace?

— Deocamdată, nimic din ce-ai putea să-mi dai. Când va veni momentul să iau ce-mi trebuie, vei fi liber.

El se ridică în picioare.

— Să înțeleg că suntem prizonierii tăi?

Marthe izbucni într-un râs sardonice.

— Te-ai îndoit vreo clipă de asta?

Și, înainte ca el să își dea bine seama de vorbele pe care le spusese, Marthe ieși și închise ușa în urma ei.

Philippine ridică ochii ca să cuprindă mai bine cu privirea pintelul de stâncă pe care se înălța silueta austeră a castelului Rochechinard, nu departe de drumul abrupt și pietros pe care înainta cu băgare de seamă. Escortată de fratele ei mai mare și de câțiva prieteni de-ai lui, se simțea ca o prizonieră. Ceva se întâmplase. Nu știa ce anume, dar de când se întorseseră de la Saint-Just, în castelul de la Bâtie domnea o atmosferă stranie. Ar fi vrut s-o pună pe seama vindecării miraculoase a lui Algonde, a acelei suave legături dintre ea și mica Elora – care o oprea și acum să vorbească despre lumina albastră dar simțea că era vorba despre altceva.

De fapt, cu toate că indiscutabil se simțea mai bine de când se trezise, Algonde nu reușea să se dea jos din pat. Îndată ce punea piciorul pe podea era cuprinsă de amețeli și leșina. Vindecătoarea zisese că va mai trece mult timp până să-și revină. Dar, cum Elora refuza orice alt sân, lui Algonde i se îngăduise să țină bebelușul lângă ea. Philippine ar fi vrut să rămână cu ele, iar tatăl ei o îndemnase să iasă la aer. Și, cu o voce autoritară și insistentă pe care nu o recunoștea, adăugase că trebuia să se hotărască fără întârziere să-și aleagă un soț.

În dimineața aceea, abia își terminase micul dejun când fratele ei mai mare, Louis, o obligase să-l însoțească în vizită la prințul Djem. Philippine îi ghicise urzelile. Louis voia s-o apropie de Philibert de Montoisson cu care făcuse, fără îndoială, vreo înțelegere dubioasă. Dar se înșela dacă-și închipuia că o poate constrânge. Acum că Algonde era salvată, Philippine era mai hotărâtă ca oricând să se ferească de fățarnicul acela.

Clipi, orbită de lumina soarelui.

— Aproape am ajuns, surioară, crezu de cuviință să-i spună Louis, cu un zâmbet mios, venind lângă ea.

Ea îi întoarse zâmbetul, deși îi venea să-l ia la palme. Tatăl ei avea dreptate. Trebuia să se grăbească. Louis o ura. Era sigură. Nu înțelegea prietenia ei cu Algonde. El era obișnuit să ridice mereu fustele slujnicilor și să se culce cu ele fără menajamente, fie că voiau, fie că nu. Louis și Philibert de Montoisson erau făcuți din același aluat. Oare ce-i putuse făgădui cavalerul în schimbul căsătoriei cu ea? Philippine refuză să se mai gândească la asta, mai ales că ajunseseră aproape de corpul de gardă. Inima începu să-i bată mai repede. Hotărârea pe care avea s-o ia, chiar și viața ei depindeau de Djem. Nu-i mai rămăsese timp să nege sentimentele pe care le avea față de el din ziua când avusese loc urmărirea aceea. Dacă teama că o va pierde pe Algonde le înăbușise, acum răbufniseră și mai puternic. Trebuia să-l convingă de acest lucru pe dată, dacă voia să se ferească de spada lui.

După ce trecură de poteca abruptă, descălecară în dreptul grajdurilor. Louis îi oferă brațul și urcară treptele până la corpul de gardă.

Djem mută un pion de pe tabla de șah, iar Guy de Blanchefort suspină cu tristețe.

— Hotărât lucru, prietene, încep să mă simt jignit...

— De ce? se miră Djem, revenind la realitate.

— Joci de parcă ai intenționa să mă lași să câștig. Uite...

Și-i luă fără nicio greutate regina. Djem strâmbă din buze. De când se întorsese de la castelul baronului și cu toate că tânărul Louis de Sassenage venea zilnic să-l viziteze, era morocănos fiindcă n-o zărise pe tânăra care îl obseda.

— Iertare, prietene. Mă furaseră gândurile.

Pe chipul lui Guy de Blanchefort se așternu un val de tristețe.

— Îmi dau seama cât de mult îți lipsește Houchang, Zizim, dar nădăjdusese că prietenia familiei Sassenage îți va alina durerea.

— Oare poți înlocui vreodată ceea ce inima ta a iubit?

Guy de Blanchefort nu îi răspunse. Ușa salonașului în care se aflau, scăldat în lumina blândă ce pătrundea prin ferestre, se deschisese. Ridicându-și și el privirea, Djem îl recunoscuse pe tânărul Louis, alături de ospitalierul care-l introdusese.

În scurt timp ajunsese să aprecieze temperamentul impulsiv al tânărului senior și, chiar dacă-l găsea prea sever față de sora lui, acea Helene de care era îndrăgostit Philibert de Montoison, Djem acceptase, după cum îi făgăduise marelui prior, să-l sprijine pe cavaler să se însoare cu ea. Întâlnirea cu necunoscuta din pădure îl determinase să-și schimbe planurile: în loc s-o cucerească pe sora lui Louis, hotărâse să și-l apropie pe acesta, cu ajutorul căruia i-ar fi fost mai ușor să-l întâlnească pe regele Franței.

Își aplecă privirea asupra tablei de șah și puse la loc nebunul pe care tocmai îl luase. Guy de Blanchefort avea dreptate.

Amândoi erau prea orgolioși ca să accepte să joace în felul acesta. Își promise că va fi mai atent data viitoare când vor juca șah.

— Bine-ai venit, Louis! Domniță Helene! exclamă Guy de Blanchefort în clipa când Djem, urmând exemplul temnicerului său, se ridica de pe scaun.

Fu atât de surprins, încât nu lipsi mult să răstoarne masa. Purtând pe umeri o mantie lungă de catifea albastră garnisită cu blană, desăvârșit de frumoasă în rochia de mătase albă strânsă ușor pe șolduri de un cordon din argint migălos lucrat, doamna visurilor sale îi aruncă o privire dulce care-i răvăși sufletul. Totul se petrecuse într-o clipită, după care n-o mai văzu fiindcă Louis de Sassenage înaintase să-l îmbrățișeze cu căldură.

— Cum îți mai merge astăzi, prințe Djem? murmură acesta, strângându-l la piept de parcă ar fi fost prieteni de când lumea.

Djem își stăpâni tulburarea. Nimeni nu trebuia s-o observe. Nu. Nimeni nu trebuia s-o observe. Cu toate că i se tăiasă răsuflarea. În ciuda cruntului adevăr. Helene de Sassenage, care-i fusese făgăduită de Louis lui Philibert de Montoison, era femeia pe care-o iubea. Se desprinsese din îmbrățișare.

— Cum ar putea fi altfel, din moment ce-mi oferi, din zi în zi mai mult, prietenia ta?

— Și a ta este la fel de prețioasă pentru mine, Zizim. Dă-mi voie să ți-o prezint pe sora mea, Philippine-Helene, despre care ți-am vorbit, adăugă Louis, întorcându-se spre domniță, care-i transmitea lui Guy de Blanchefort salutările tatălui lor.

Cu inima gata să-i spargă pieptul, Philippine îi oferi lui Djem cel mai cald surâs de care era în stare. Oare va înțelege ceea ce voia să-i explice ea fără să se dea de gol față de ceilalți?

— Sunt fericită să te întâlnesc în sfârșit, prințe! Zvonurile legate de ultima ta luptă nu s-au stins încă între zidurile de la Bâtie. Adevărul este că gestul tău în fața aceluia animal încolțit stârnit respectul tuturor.

Louis începu să râdă.

— Nu-ți spuneam eu că este încântătoare?

— Desigur, încuviință Djem, ducându-și mâna la inimă ca s-o salute după obiceiul oriental.

O privire furișă o întâmpină pe a lui. Cu discreție. Adăugă cu eleganță:

— N-am niciun merit. Unele urmăriri sunt ca un fior de libertate, domniță.

— Așa consider și eu, prințe. În ceea ce mă privește, prefer să las căpriorii să alerge, nu să-i văd legați. Ai vrea să-mi faci o favoare? Nu doborî următorul cerb. Va ști să păstreze acest secret.

— I-auzi, ce mofturi de femeie! N-o asculta, prințe, altfel cerbii ne vor cotropi pădurile, comentă Louis, stârnind râsul însoțitorilor săi.

Cu un gest al mâinii, zâmbind larg, Djem îi făcu să tacă.

— Nu pot face nimic în privința cerbilor, domniță, dar îți promit că, dacă-mi iese în cale vreo căprioară, voi lăsa jos arcul ca să n-o rănesc.

Philippine se destinse, ușurată. Djem înțeleșese, cu siguranță. Dar bucuria ei se stinse la auzul vocii lui Philibert de Montoisson, care-i saluta de sub bolta în formă de ogivă a ușii.

În timp ce toți, în frunte cu Guy de Blanchefort, se întorceau către acesta, Philippine rămase pe loc, reținută de privirea lui Djem care, profitând de diversiune, o învăluia cu duioșie. Prințul se apropie de ea până ce umerii lor se atinseră, iar Philippine crezu că va leșina de fericire. Era oare cu puțință ca bărbatul acesta s-o iubească și el așa cum îl iubea ea? Profitând de clipa în care Louis și Philibert, înconjurați de însoțitorii lor, se salutau, Djem îi șopti la ureche:

— Răspunde-mi scurt. Îl vrei pe omul ăsta de soț?

— Nu, zise ea dintr-o suflare. Niciodată.

— Dacă te obligă la asta, îl voi omorî, afirmă el înainte de a se îndrepta cu pas ușor spre grupul celorlalți.

Philippine închise pentru o clipă ochii ca să rețină în ea fericirea aceea subită și nesperată, apoi, conștientă că trebuia să păstreze cu orice preț secretul, luă o atitudine demnă și rezervată și se apropie de fratele ei.

*

Jeanne de Comniers plimbă o privire pierdută peste lucrurile din camera ei.

— Îmi pare rău, soră Albrante, dar nu-mi amintesc.

— Mai fă un efort. Concentrează-te!

Jeanne își întoarse către ea chipul tras de oboseală. O oboseală care o stăpânea din clipa când își revenise în simțiri pe patul pe care ședea și acum. Din clipa când se simțise obsedată de un chip bărbătesc și de un nume: Jacques. Fără vreun amănunt în afara unui sentiment de iubire atât de puternic, încât dorul îi tulbura neîncetat zilele și nopțile.

— Ajută-mă. Spune-mi tu.

Sora Albrante se stăpâni cu greu să n-o facă. Clătină din cap:

— Nu pot, Jeanne. Memoria ta trebuie să-și redobândească singură amintirile pierdute. Altfel n-ai să le poți regăsi niciodată.

— Spune-mi cum s-a întâmplat...

— Știi deja. Am făcut-o de trei ori.

Jeanne își împreună mâinile a rugăciune.

— Mai spune-mi o dată. Te rog, soră Albrante! Sunt sigură că mă va ajuta.

Infiriera cedă. În pădure, nu departe de mănăstire. Te-au atacat niște tâlhari. Jacques era acolo?

— Nu. Îmi făcuseși o vizită.

— Pentru ce?

Sora Albrante se ridică. O epuizaseră aceste întrebări la care nu voia să răspundă. Era

nevoie de timp. În ciuda elixirului vrăjitoarei. Era nevoie de timp.

— Ajunge pentru astăzi. E vremea să te odihnești.

— De prea mulți ani mă odihnesc, oftă Jeanne, ridicând din umeri.

Albrante se încruntă. Până ieri, Jeanne nu avea noțiunea trecerii timpului.

— Câți ani crezi că au trecut?

Privirea lui Jeanne se însufleți pentru o clipă. Nu spuse nimic. Apoi ochii îi scânteiară din nou.

— Nu știu, dar sunt sigură de asta. Poate din cauza oglinzii, azi-dimineață. Nu-mi aminteam să am ridurile astea pe frunte. Deodată începu să tremure, iar privirea i se umplu de spaimă.

— A murit? Jacques a murit, soră? De asta nu vrei să-mi spui nimic?

Albrante se lăsă pe vine în fața ei și-i cuprinse mâinile într-ale ei.

— Nu. Jacques e bine. Nu-ți face griji din pricina asta.

Chipul ei se însenină. Luminat de o amintire. Mereu aceeași, singura-i amintire.

— Au trecut atâția ani și totuși parcă s-ar fi întâmplat ieri. Totul pare atât de aproape, soră! Parcă simt și acum parfumul caprifoiului în jurul nostru...

Închise ochii, îmbătată din nou de imaginile acelea.

— ... Mă ridică în brațe. Stejarul cel mare a înverzit deja. Razele soarelui străbat prin frunziș. Ochii lui strălucesc. Râde. Începe să se învâртеască. Totul începe să se rotească în jur. Repede. Repede. Și soarele se învâртеște. Rădem amândoi. Apoi. Se oprește. Sunt amețită. Mă agăț și mai strâns de gâtul lui.

Jeanne își lăsă capul pe spate.

— După aceea, mă sărută. Iartă-mă, soră, dar îmi place a atât de mult să mă sărute! O, da, îmi place, tare-mi place!

Albrante îi eliberă mâinile și o lăsă să cadă pe pat, cu brațele larg desfăcute, radioasă. Oaza aceea de fericire alina toți anii petrecuți de Jeanne în izolare. Dar nu era suficient. Își va recăpăta oare memoria îndeajuns de mult ca să poată duce o viață normală? Până atunci, după patru zile de tratament, nu avusese loc nicio schimbare importantă. Nu-și amintea de întâlnirea cu soțul ei și nici de evenimentul care declanșase criza. Se trezise cerând să-l vadă pe Jacques. Îi zâmbise superioarei aflată la căpătâiul ei și o întrebuse câte zile mai rămăseseră până când se va întoarce la castelul tatălui ei, ca să se pregătească pentru căsătoria cu Jacques de Sassenage. De parcă în clipa când își zărise fiica prin fereastra donjonului s-ar fi revăzut pe ea însăși la aceeași vârstă, regăsindu-și sentimentele care o stăpâneau atunci. Călugărița considerase că era bine să-i spună că era măritată și că se afla în convalescență la mănăstire. În ziua aceea, Jeanne se mulțumise cu atât. Rămăsese cuminte în pat și-și luase medicamentele. De câte ori venise Albrante în odaia ei, o găsisse fredonând. Dar a doua zi, la ora micului dejun, o descoperise șezând pe marginea patului, încercănată, dezorientată. Speriată.

— Ce s-a întâmplat, Jeanne? o întrebuse îngrijorată, repezindu-se spre ea.

Jeanne începuse să plângă ca un copil.

— Am visat că o vrăjitoare înspăimântător de urâtă ieșea dintr-un tufiș. Întindea o gheară încovoiată spre fruntea mea și rânjea, spunând că nu voi mai găsi niciodată drumul. Am căutat-o zadarnic toată noaptea. Nu reușeam să dau de castelul meu, de oamenii mei, de rudele mele. Jacques dispăruse. Nu recunoșteam nimic în jur. E îngrozitor, soră! Cred că cineva mi-a furat memoria.

Adunându-și tot curajul, Albrante n-avusese altă variantă decât să-i dezvăluie adevărul. Jeanne se liniștise. Nu exista nici o vrăjitoare. Trebuia să-și reconstruiască viața. Prin propriile

mijloace. Singurul lucru încurajator era faptul că, luându-și lucrul de mână, strâmbase din nas în fața stângăciei vechilor ei broderii, le aruncase în vatră și începuse una nouă, mânuind acul cu o siguranță ce dovedea că măcar una dintre părțile creierului începuse din nou să funcționeze bine.

„*E nevoie de timp*“, își repetă Albrante, ridicându-se anevoie în picioare, cu genunchii înțepeniți după ce stătuse atâta vreme pe vine lângă pat. Jeanne își pusese mâinile în dreptul inimii, ca o adolescentă, la amintirea acelei îmbrățișări nevinovate care însemna toată identitatea ei.

Albrante voia să iasă când Jeanne se ridică brusc, cuprinsă din nou de neliniște.

— Au trecut ani de-atunci. Sunt aici de mulți ani. Dar mă mai iubește, nu-i așa?

La câțiva pași de ea, Albrante dădu încrezătoare din cap.

— Da, te iubește.

— Atunci de ce nu vine la mine?

— E prea devreme. Nu trebuie să forțăm lucrurile.

Pe neașteptate, Jeanne sări din pat, se agăță cu ambele mâini de brațul lui Albrante și o privi rugător în ochi.

— Te rog, soră! Trebuie să-l văd. Sunt sigură că-mi voi aminti tot dacă mă ia în brațe. Da, sunt sigură de asta.

Mâinile lui Jeanne strângeau brațul infirmierei ca într-o menghină, atât de tare încât Albrante îi simți unghiile tăiate scurt intrându-i în piele prin stofa mânecii.

— Nu cred că e o idee bună.

Disperarea din ochii lui Jeanne o zgudui însă. Era cu putință oare ca Jeanne să fie convinsă de ceea ce afirma? Îi răspunse cu blândețe:

— Mai așteaptă încă o săptămână, Jeanne! După aceea îți promit că-l voi chema, orice s-ar întâmpla.

Pe terasa apartamentelor lui Djem, după-amiaza se scurgea liniștit. Urmând exemplul femeilor prințului, care se adunaseră sub un umbrar, ceva mai departe de ei, și jucau ceva, râzând, Philippine refuzase fotoliul care-i fusese adus și se așezase la umbră, direct pe covorul luxos care acoperea dalele de piatră. Părea o floare care tocmai a înflorit printre bărbații aceia – turci și francezi – care alcătuiau acum anturajul lui Djem. Își găsisese locul în mijlocul lor și se simțea la largul ei acolo. În ciuda privirilor posesive ale lui Philibert de Montoison. În ciuda aluziilor lui Louis la calitățile cavalerului și a râsetelor uneori vulgare ale prietenilor săi. Prestanța turcului îi eclipsa pe toți. Ascunzându-și sentimentele, se purta ca de obicei, dar întărea fiecare frază cu câte o vorbă de duh sau, uneori, cu un vers. Fiecare remarcă era potrivită, fiecare digresiune – bine plasată.

În spatele lor, niște sclavi așezați în semicerc agitau, în ritmul lent al melodiei cântate de bătrânul muzicant orb, un evantai făcut din frunze de palmier, ca să alunge zăduful apăsător. Totuși, Philippine simțea că-i ard obraji de fiecare dată când privea – din întâmplare sau pentru plăcerea ei – mâinile îngrijite ale prințului. Și atunci, ca nimeni să nu observe, sorbea câte puțin din ceaiul amar care le fusese oferit.

Conversațiile erau cât se poate de banale. Părea evident că întâlnirea lor n-avea alt scop decât acela de-a o forța să suporte prezența lui Philibert de Montoison. Iar ea, ca să se răzbune pentru complotul lor, îl lăsa mereu fără replică. De fiecare dată când cavalerul încerca să lege câteva cuvinte, ea se distra schimbând subiectul, stăpânind astfel subtil conversația.

Lui Djem îi făcea mare plăcere s-o vadă reducându-și la tăcere dușmanul. Pe măsură ce treceau orele, i se părea tot mai dulce, mai nestăpânită, mai impertinentă și mai vioaie, trecând de la o fațetă a personalității ei la alta cu o ușurință care dovedea o inteligență vie ascunsă sub frumusețea ei desăvârșită.

Philibert de Montoison își pierdu răbdarea. Șopti câteva cuvinte la urechea lui Louis, apoi se ridică amândoi, iar tânărul senior de Sassenage se înclină cu respect în fața gazdei.

— Cu îngăduința ta, prințe Djem, o vom răpi pe Helene pentru câteva minute. Cavalerul dorește să discute cu ea în particular, iar eu n-am nimic împotriva, dacă nu vă deranjează.

Deși îl deranja foarte mult, Djem n-avea niciun motiv plauzibil ca să-l împiedice. Dădu din cap, cu un zâmbet prefăcut.

Philibert de Montoison îi întindea deja lui Philippine o mână înmănușată ca s-o ajute să se ridice. Ei nu-i surâdea deloc ideea de a rămâne singură cu porcul acela. Oare se putea baza pe ajutorul fratelui ei dacă Philibert hotăra s-o violeze din nou în vreun ungher retras? Se îndoia, judecând după faptul că se purtau de parcă ar fi fost frați de când sosiseră acolo. Cel mai bun argument ca s-o oblige să se căsătorească era surprinderea lor în fapt, pentru ca apoi să pretindă că ea consimțise de bunăvoie.

— Sunt foarte obosită, messire... N-am putea s-o lăsăm pe altă dată? Încercă ea, apăsându-și fruntea cu dosul mâinii.

— Răcoarea te va înviora, cu siguranță, obiectă Philibert de Montoison, prefăcându-se curtenitor.

N-avea încotro. Își puse mâna tremurândă în cea a bărbatului pe care-l ura și se ridică.

Cum Louis stătea între ea și prinț, Philippine nu surprinse mișcarea discretă din cap adresată

de Djem fratelui său de lapte, Anwar, și nu-l zări nici pe acesta din urmă ridicându-se neobservat și dispărând din încăpere.

Mâna lui Philippine fu strânsă ca într-un clește, în timp ce privirea lui Philibert de Montoisson devenea tăioasă ca o lamă.

— Fără scandal, dragă. Vino cu mine fără să comentezi, îi șopti el.

Ea se întoarse către fratele ei.

— Vii, Louis?

Ar însemna să-l insult nu numai pe cavaler, surioară, ci chiar pe Dumnezeu.

Guy de Blanchefort, care urmărise amuzat acest schimb de cuvinte, interveni și el, autoritar:

— Ești în siguranță între aceste ziduri, domniță Helene. Acordă-i, așadar, fratelui nostru ospitalier plăcerea de a-ți dezvălui austeritatea lor.

Era un complot. Un complot menit s-o piardă fără putință de scăpare. Pășii descurajată spre ușă. Tocmai auzise râsul lui Djem izbucnind ca o lovitură de bici.

— Acolo, pe scări în jos, îi arată Philibert de Montoisson direcția, împingând-o fără menajamente către scara în spirală a unuia dintre turnuri după ce ieșiseră din sala de recepții care ținea de apartamentele pustii ale lui Djem.

Alunecă pe o treaptă și se lovi la braț când se sprijini de zid să nu cadă. Nu lipsise mult să-și rupă gâtul. Asta era prea de tot.

Deși cavalerul o domina cu statura lui înaltă, mai ales că stătea și cu o treaptă mai sus decât ea, se opri și se întoarse spre el indignată de purtarea aceasta.

— Gata, messire. Nu merg mai departe. Cine te crezi?...

Violența palmei primite o lipi cu spatele de zid și-i tăie răsuflarea.

— Coboară! porunci el.

Ea se grăbi pe trepte. Când ajunseră jos, cavalerul o apucă de guler ca s-o împiedice să fugă.

— La capătul coridorului din stânga.

Coridorul care unea cele două corpuri de clădire era întunecos, neavând ferestre, luminat doar de sfeșnicul din mâna lui Philibert de Montoisson.

— Unde mă duci?

El se mulțumi să rânjească. Furia lui Philippine spori. N-o să se lase în voia lui. Nu. Nu și de data asta. Împinse ușa și se opri uimită, în pragul unei mici capele pustii, pe altarul căreia, sub crucifixul de pe perete, ardeau vreo douăzeci de lumânări, împrăștiind o lumină blândă. Voiau s-o mărite cu forța? Aroma de tămâie îi înțepă nările. Se întoarse către Philibert, rezemat cu spatele de tăblia ușii închise. Era mânioasă.

— Ce vrei, la urma urmei?

— Să nu mă mai provoci, răspunse el, pe un ton îngrijorător de calm.

Lui Philippine i se tăie respirația.

— Eu? Eu te provoc? Ai uitat ce mi-ai făcut acolo, sub fag? Chiar ai haz, cavalerie!

Pe chip i se așternu disprețul.

— Ai căutat-o cu lumânarea prin purtarea ta. Și, dac-ar fi după mine, nu te-aș fi adus aici, în capelă, ci în odaia mea. Poate că tocmai asta sperai și tu. Să te pun jos ca pe o prostituată...

Jignită, se repezi asupra lui să-i zgârie obrazul cu unghiile. El se feri cu o mișcare dibace, iar Philippine se trezi lipită de el, cu mâinile imobilizate la spate. Așa cum fusese și atunci, la marginea pădurii. Își reproșă imediat prostia pe care o făcuse. De data asta însă niciun copac nu-i împiedica mișcările.

— Nu te mai zbate așa în brațele mele sau nu mai răspund de nimic, râse el în timp ce ea încerca să se elibereze.

Ea înlemni pe dată, gâfâind.

— Te urâsc! Îi aruncă ea cu o privire întunecată.

— Cu toate astea, o să te măriți cu mine. Argumentele mele l-au convins pe Louis.

Ea îl sfidă.

— Părerea lui nu contează. Numai tatăl meu poate hotărî, iar el nu-și va schimba hotărârea în ceea ce te privește!

Trebuie să recunosc că în ziua aceea ai știut să întorci cu multă îndemânare situația în avantajul tău. Ba chiar ai băut vreo licoare ca să eviți vreo sarcină.

Ei se înmuiară picioarele.

— De unde știi?

— N-are importanță. Baronul va face exact ce-i vei spune tu. Și o să-i spui că te căsătorești cu mine.

— Nici gând.

— Dacă nu te măriți cu mine, Algonde va muri.

Ea tresări. Cavalerul începu să râdă.

— După cum vezi, sunt la curent cu amorurile tale perverse, ca și persoana care mă informează fără să-mi ia prea mulți bani.

Un val de mânie îmbujoră obrajii domniței.

— Ce i-ai făcut lui Algonde?

— Nu mă considera mai crud decât sunt. N-am niciun amestec în ceea ce s-a întâmplat inițial. Acum mă mulțumesc să o mențin în starea asta de slăbiciune otrăvind-o, secret pe care l-am aflat în Orient. Camerista ta se va pune pe picioare de la sine, îndată ce nu i se va mai administra licoarea. Tu însă vei fi, și atunci la cheremul meu. O singură picătură în plus ar ucide-o, fie că ar lua-o mâine sau peste zece ani.

Philippine simți un junghi în inimă. Iată de ce nu reușea Algonde să își revină. Porcul acela o mituise pe vreo altă slujnică să-i administreze o otravă.

— Cum ai putut? Tu, a cărui misiune este să salvezi viețile altora! Nu ești demn de ordinul din care faci parte!

— Un motiv în plus pentru a ieși cât mai repede din rândurile lui...

Ea nu răspunse.

— Când prințul Djem va veni pe la Bâtie, mă va lua și pe mine în suita lui, iar tu îl vei face pe baron să creadă că, puțin câte puțin, te lași înduplecată.

— Îl subestimezi pe tatăl meu. Nu se va lăsa păcălit.

— Ba firește că da. Turnirul de la Romans îmi va oferi prilejul să mă remarc. Femeia-i schimbătoare, vorba proverbului. Ai să-l convingi tu, frumoaso!

— Și vei înceta să-mi otrăvești camerista?

— Chiar acum. Dacă-mi dai cuvântul tău că vei face așa cum îți cer. Aici, în capela asta, sub privirea lui Dumnezeu.

O iubea oare destul de mult pe Algonde ca să cedeze? Chipul lui Djem îi trecu prin fața ochilor. Pe el și numai pe el l-ar lua drept soț. Dar era musulman. Ar fi acceptat să se convertească de dragul ei? Nu putea fi sigură. Trebuia să câștige timp. Da. Să câștige timp, chiar dacă pentru asta era nevoită să comită o blasfemie.

— Ai câștigat, Philibert. Mă voi căsători cu tine, dar să nu-ți închipui că tatăl meu va ceda

atât de ușor. Nu știu din ce motiv, încă dinainte ca eu să-mi exprim voința, nu te putea suferi.

— Probabil că vor trece câteva luni până când se va hotărî să accepte măcar logodna noastră.

Satisfăcut, cavalerul îi dădu drumul din strânsoare.

— Cuvântul tău îmi este de-ajuns. Voi aștepta. Dacă va dura prea mult, mă voi mulțumi să-ți mai ridic din când în când fustele ca să-mi astâmpăr dorințele.

Ea se cutremură în fața acestei perspective.

— Pentru moment, n-ai de ce să te temi. I-am făgăduit fratelui tău că n-am să te ating.

Deschise ușa și-i făcu loc să iasă. Cu toate că în coridorul strâmt domnea întunericul, privirea domniței întâlni o umbră tăcută dispărând pe scară. O umbră purtând turban pe cap. Philippine se simți mai ușurată. Oricine ar fi fost omul acela, Djem va afla neîntârziat ce se întâmplase.

— Gata! Uite, am ajuns! Pe legea mea, băiete, ai reușit să ne aduci la liman! exclamă binedispus jupânul Janisse, stând în spatele șaretei.

În fața lor, la capătul drumului se vedeau zidurile înalte, crenelate, care înconjurau castelul de la Bâtie. Descleștându-și o mână de pe marginea șaretei, jupânul Janisse dădu un bobârnac la pălăria lui Mathieu, făcând-o să-i cadă peste ochi.

Pentru a nu știu câta oară de când plecaseră de la Sassenage, Matineu o împinse cu un deget obosit la locul ei. Mâna șareta încă din zori și era istovit. Îl istoveau și sentimentele contradictorii care-i frământau inima. Când Janisse îi ceruse să meargă cu el, primul lui impuls fusese să refuze, apoi, după ce jupânul îl convinsese pe fierar să-i dea spada, ca să-i poată păzi, acceptase. Era păcat să piardă prilejul. Ar fi fost un gest necugetat să-lucidă pe baron în propria casă, dar nu putea fugi cu arma la prima ocazie? Însă n-o făcuse, fiindcă ținea sincer și la Gersende și la logodnicul ei. Hotărâse să-i însoțească până la castel ca s-o anunțe pe Algonde că avea de gând să se însoare. Era convins că tristețea ei la auzul acestei vești o să-l bucure. Amară răzbunare! Pe măsură ce se apropiau, îl cuprindea tot mai puternic dorința s-o strângă în brațe. În clipa când trecură pe podul mobil, avea inima strânsă, iar mâinile îi transpirară. Își șterse palmele de nădragi, pe rând, ca să nu dea drumul hățurilor bouului care trăgea șareta.

Așezată pe capră, lângă el, Gersende zâmbea. Într-un săculeț prins la brâu, bine ascuns între faldurile rochiei și ale trupului său voluminos, avea flaconul vrăjitoarei. În noaptea precedentă, ca și în cele dinainte, poposiseră într-un han fortificat. Pe când ceilalți mușterii sforăiau culcați pe paiele din grajd, sub ochii nepăsători ai animalelor, i se arătase Presine, diafană ca un vâl de ceață și totuși atât de vie încât Gersende simțise mireasma ei de pădure. Așa cum îi făgăduise, zâna îi ocrotise în timpul călătoriei și veghease asupra lui Algonde atât cât putea fără ca în harpia să simtă ceva.

— Grăbește-te, o îndemnase Presine. Copilul o reține pe lumea asta, dar e tot mai istovită și mă tem că fără elixirul meu s-ar putea prăbuși din nou, iar atunci va fi prea târziu ca s-o putem salva.

Încă de la primul cântat al cocoșilor, Gersende își trezise însoțitorii și-i zorise să pornească la drum, ca să ajungă la castel înainte de căderea unei alte nopți.

Acum se liniștise.

*

În spatele castelului, soarele cobora sub dunga plumburie a norilor, care brăzda un cer cu

vinișoare de un trandafiriu stins. Cu toate că peisajul era de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea, nici unuia nu-i ardea să-l admire. Numai jupânul Janisse avea inima ușoară.

— Ia uitați-vă la grupul acela de călăreți, nu cumva cea din mijlocul lor este domnița Helene? strigă el deodată, întinzând un deget dolofan către răscrucea de care tocmai trecuseră.

— Ba da. Ea e, cu siguranță, se bucură Gersende. Oprește, Mathieu, împreună cu ea vom trece mai repede de corpul de pază.

Tânărul trase de hățuri, iar boul se opri. Gersende se ridică în picioare, își umflă pieptul și începu să-și agite brațele ca să le atragă atenția.

— Ei, ce-o mai fi și asta? mârâi Louis zărind șareta.

Dar Helene îi recunoscuse deja. Smulgându-se din noianul de gânduri contradictorii care-i legănaseră drumul de întoarcere de la Rochechinard mai mult decât buiestrul calului, îi dădu pinteni animalului și-i lăsă în urmă pe însoțitorii ei, uluiți.

— O seară bună, domniță Helene, suntem tare fericiți că vă vedem! o întâmpină cu voce răsunătoare jupânul Janisse, scoțându-și boneta de bumbac.

— Ești foarte departe de cuptoarele tale, prietene.

— Pe legea mea, trebuie să vorbesc cu stăpânul...

— Sper că nu s-a întâmplat vreo nenorocire, se îngrijoră Philippine, pe care fratele ei și prietenii lui o ajunseseră din urmă.

Gersende i-o luă înainte bucătarului:

— Totul e bine la Sassenage, domniță. Domnilor... îi salută și pe ceilalți, plecându-și capul.

— Te recunosc. Nu ești intendenta de la castel? întrebă Louis, care nu mai fusese la Sassenage de vreo câțiva ani.

Fizic, semăna cu baronul, așa că Gersende își dădu imediat seama cine era.

— Într-adevăr.

— Presupun că există un motiv temeinic pentru care ai plecat de-acolo, sublinie Louis, cu răceala lui obișnuită.

— Da, însă numai baronul poate hotărî dacă este întemeiat sau nu.

Louis nu-i răspunse. Fără s-o mai bage în seamă, își lovi calul cu călcâiul.

— Vino, Helene! Și așa am întârziat prea mult.

— Ia-o înainte, hotărî ea, fericită să scape de această escortă.

Louis rămase surprins o clipă, apoi ridică din umeri, renunțând să-i mai înțeleagă motivele, își chemă tovarășii:

— În galop, prieteni! Să vedem care dintre voi va ajunge primul după mine.

Se avântară toți odată, ridicând un nor de praf. Convinsă că fratele ei o făcuse special ca să-i incomodeze, Philippine așteptă ca praful să se așeze, apoi se întoarse către ceilalți care, ca și ea, își acoperiseră fața cu mâneca. În afară de omul aflat pe capră, care își trăsese pălăria în jos, pe frunte, ținându-și capul aplecat.

— Iartă-l pe fratele meu, Gersende, e ca un tăun care se ține după un cal. Sâsâie, cu toate că n-are venin în coadă, comentă Philippine răutăcioasă.

Jupânul Janisse izbucni în hohote răsunătoare de râs.

— Îngăduie să pornim, domniță. Trebuie s-o văd pe Algonde. Cât mai repede, insistă Gersende, fulgerându-și logodnicul cu o privire care-l amuți pe loc.

Philippine simți un nod în gât. Era oare cu putință ca Gersende, aflată la o asemenea depărtare, să fi simțit că fiica ei era la capătul puterilor?

— Nu se simte prea bine, Gersende. Copilul e sănătos și vioi, deși s-a născut prematur, dar adevărul e că lăuzia lui Algonde nu decurge așa cum ar trebui.

Inima lui Mathieu se opri pentru o clipă. Uitându-și hotărârea de a nu o saluta pe Philippine, își ridică pălăria de pe ochi, grăbit să se asigure dacă auzise bine.

Philippine nu-și putu ascunde surprinderea în fața chipului lui aspru, cu ochiul drept brăzdat de cicatricea lăsată de uliu.

— Sunt chiar atât de respingător? zâmbi el acru înainte de a se întoarce cu un aer amenințător către Gersende.

— Știi? Despre copil... Știi?

Gersende dădu din cap. În picioare, pe platforma din spate, Janisse își frângea mâinile. Bucuria pe care o simțise la vestea ivirii unei noi vieți se lupta în inima lui cu disperarea stărnită de gândul că ar fi putut s-o piardă pe mica prigorie.

— Urnește mai repede căruța asta din loc, prostule, ne grăbim, răspunse în locul tuturor, vânturându-și brațele de parcă ar fi vrut să dea aripi expediției lor.

— O să ai tot timpul pentru reproșuri, Mathieu. Mai târziu. Deocamdată, trebuie să ne grăbim, adăugă Gersende, înainte de a se întoarce spre Philippine.

— M-am întâlnit cu vrăjitoarea de la Sassenage, domniță. Știi că are darul premoniției. Mi-a încredințat leacul care-mi poate salva fata.

Inima lui Philippine tresări. S-o elibereze pe Algonde de amenințarea permanentă a lui Philibert de Montoisson... Oare era posibil? Trebuia să aibă cât mai curând o discuție cu Gersende. Dar locul nu era deloc potrivit pentru așa ceva. Dădu pînteni calului și, trecând în fața boului, privi spre Mathieu, care își reluase locul pe capră, cu privirea întunecată. Venise. Fusesse adus printr-o minciună, dar venise. Putea Philippine să schimbe destinul?

Își aminti privirea liniștitoare a lui Djem. Se întâmplase înainte de a-și lua rămas-bun, la doar câteva minute după ce se întorsese de la capelă împreună cu Philibert de Montoisson. Profitând de faptul că acesta din urmă îi șoptea ceva la ureche lui Louis, spunându-i, fără îndoială, că ea se arătase docilă, Djem o invitase în felul cel mai banal să admire priveliștea de la marginea promontoriului.

— Vino în poiană. Mâine. Când soarele va fi la amiază, murmurase el, apoi îi oferise brațul ca s-o conducă înapoi la fratele ei și le mulțumise amândurora pentru clipele plăcute petrecute împreună.

Înainte de a încăleca, Louis se aplecase spre ea:

— Mă bucur că ai ascultat, în sfârșit, vocea rațiunii. Fii sigură că voi veghea să nu-ți schimbi intențiile.

— Nicio grijă. Acum știi cât valoarăți și tu, și logodnicul meu, îi răspunsese rece Philippine.

Și nu mai schimbaseră nicio vorbă tot drumul.

Acum, Philippine-Helene de Sassenage înțelegea simțămintele lui Algonde. Nu se mai crezu îndreptățită să le nesocotească.

— Te așteaptă, Mathieu. Fiica ta te așteaptă, îl încurajă ea cu un zâmbet plin de încredere, înainte de a porni mai departe.

Stând ridicată pe jumătate, rezemată de pernele de la căpătâi, ca de fiecare dată când gurița Eloriei îi strângea sfârcul, Algonde era emoționată. Mângâie ușor cu un deget mânuța cu articulații atât de delicate, vrăjită de finețea unghiilor. Instinctiv, mâna micuței îi cuprinse arătătorul și Algonde fu mișcată de puterea cu care-l strângea. Ființa aceea gingașă, care-i încăpea toată în îndoitura brațului, emana o forță pe care doar Algonde o pricepea cu adevărat.

Ar fi trebuit să moară. Amândouă. Algonde știa că fiica ei o adusese înapoi la viață și că tot ea o reținea și acum pe lume. Din instinct de supraviețuire? Înțelesese oare bebelușul că supraviețuirea lui depindea de cea a mamei sale? Sau era efectul unei iubiri atât de puternice deja, al unei legături atât de intense încât nu se puteau lipsi una de cealaltă? Leagănul era lipit de patul lui Algonde, dar Elora nu stătea în el decât peste noapte. În timpul zilei, era culcată pe pieptul mamei, peste cămașa de noapte din bumbac, pe burtă, cu urechea sub sânul stâng al lui Algonde, acolo unde se auzeau bătăile inimii. Algonde îi mai schimba poziția, dar fetița se întorcea mereu în același loc, de parcă ar fi avut nevoie să fie legănată de mișcarea regulată a aceluși sân, care devenise mai opulent decât înainte.

Izolată de toți, în afară de Francine, servitoarea care venea să-i aducă mâncarea, și de Philippine, care până atunci nu se dezlipise din odaia ei decât seara, când se ducea la culcare, Algonde avusese răgaz să cugete asupra misterului. Era convinsă că licoarea trezise în ea urmele lăsate de otrava năpârcii. Judecând după lumina care o învăluisese la naștere, fetița nu fusese atinsă de efectul malefic pe care urma să i-l inducă și ei cea licoare. Pe Algonde însă o afectase. Era sigură că separând-o de fiica ei după naștere se făcuse o greșală, dar o înțelegea pe moașă, care îl izolase pe copilul prea firav ca să evite pericolul unei infectări. Nici măcar Algonde nu se împotrivi. Acum, când Philippine o asigurase că leacul trimis de sora Albrante o vindecase, Algonde avea convingerea că singurul miracol de care beneficiase era refacerea legăturii cu Elora. Nu mai voia să se despartă de ea. Doar că starea proastă pe care o avea rămânea acum inexplicabilă. După spusele moașei, perineul i se cicatrizase, iar apa de fier care i se dădea s-o bea de mai multe ori pe zi ar fi trebuit s-o pună deja pe picioare. Dar era de ajuns să se ridice din pat când avea nevoie să meargă la toaletă ca să amețească. Nu putea să umble, căci mișcărilor îi erau necontrolate. În prima zi, își spusese că era ceva trecător, dar tulburările acestea erau tot mai accentuate. De parcă n-ar mai fi dorit să-și reia cursul obișnuit al vieții. Să iasă din odaia aceea. Să se întâlnească vreodată cu Marthe. Ce-ar fi făcut harpia dacă ar fi descoperit că vrăjile ei dăduseră greș, că nici Elora, nici Algonde nu-i vor fi supuse? Le-ar fi omorât? Oare asta încerca să evite subconștientul lui Algonde? Nu știa ce să-și răspundă.

Cu toate acestea, în acea azi se simțea mai bine.

În cursul nopții, Presine i se arătase sub forma ei eterică.

— Mama ta vine cu Elixirul Strămoșilor. Trebuie să trăiești, Algonde! E absolut necesar.

— Marthe nu va îngădui. Știe adevărul. Tu, eu, Elora... Totul e pierdut.

Presine îi pusese mâna ei de lumină pe frunte.

— Adu-ți aminte de imaginea aceea din viitor despre care mi-ai vorbit. Tu, în picioare la prora unei bărci cu fundul plat.

Algonde își amintise instantaneu toate amănuntele: plescăitul ritmic al vâslelor în spatele ei, mirosul sărat al apei și bruma catifelată care se retrăgea în fața brațelor ei desfăcute larg. Deschiderea de lumină. Mathieu, îmbătrânit, cu pleoapa brăzdată de cicatricea lăsată de uliu. Prima oară avusese această viziune înainte ca brutarul să fi fost atacat de uliu.

„Trebuie să crezi în destinul tău, Algonde. El este unicul adevăr“, afirmase zâna înainte de a pleca. De atunci, Algonde își recăpătase încrederea.

Mânuța Elorei nu-i mai strângea degetul. Micuța adormise la sânul ei. Acum părea un bebeluș ca oricare altul. Un surâs ușor destinsese buzele femeii. Presine n-ar fi riscat să expună privirii lui Marthe prețiosul flacon dacă n-ar fi fost sigură că elixirul pe care-l conținea va restabili echilibrul de forțe în castel.

Mângâie o clipă căpșorul acoperit cu păr auriu al fiicei sale, apoi îi scoase din gură sfârcul, ca s-o așeze mai comod.

*

— Nu mai face mutra asta, băiete! Doar ești tată, ce dracu! Îl certă jupânul Janisse pe Mathieu, înghiontindu-l în coaste.

Berea pe care brutarul, ursuz, tocmai se pregătea s-o bea fu cât pe ce să se verse din cană. O duse la gură fără să răspundă, în chicotelile celor două fete care, după ce puseseră masa și le aduseseră băutura, sporovăiau în șoaptă după ușă.

De îndată ce șareta fusese parcată lângă dependințe, Philippine îi trimisese pe cei doi la bucătăria din spate, promițând că va veni să-i ia imediat ce Algonde va bea prețiosul leac. Apoi o condusesse pe Gersende prin clădirea impunătoare. Mathieu nu avea de ales: trebuia să mai aștepte înainte de a vorbi între patru ochi cu Algonde. Dar ce nevoie mai era acum de explicații? Algonde născuse un copil care, după spusele lui Philippine, era al lui. Gersende afirmase și ea că era al lui. Doar dacă nu cumva era al baronului... Nu se putea stăpâni să nu se gândească la asta. Altfel cum se explica faptul că Algonde nu-i spusese nimic? Se despărțiseră supărați, firește. El anulase căsătoria, într-adevăr, dar, oricum... Un copil... Nu era un fleac!

Janisse întinse pentru a treia oară mâna-i dolofană ca să-și mai toarne o cană cu bere. Îi era sete. Și foame. Cu glas hotărât, i adresă uneia din fete:

— N-ați auzit ce a poruncit stăpâna voastră? Fiertură cu jambon. La discreție. Așa a zis. Trebuie să intru pe ușa aceea ca s-o aduc?

De îndată ce fetele deschiseră ușa bucătăriei, o mireasmă de friptură ajunsese până la nările jupânului Janisse. Ca un cunoscător ce era, își linse cu lăcomie buzele.

— Pulpă de căprioară în sos de afine, închise ochii și adulmecă din nou.

— Porumbei la frigare... Flambați cu rachiu de corcodușe... Mmmm... Și niște sufleuri... Turtă cu ciuperci... Pe legea mea, aș gusta câte un pic din fiecare... Ce zici?

Neprimind răspuns, se întoarse către Mathieu, care era pierdut în gândurile lui pline de gelozie, și-și ieși din fire, cu emfaza lui obișnuită:

— Ia ascultă, cât mai ai de gând să stai așa morocănos?

Mathieu îl privi pieziș.

— Nu-s morocănos. Mă gândesc.

— La ce te gândești atâta? N-o mai iubești pe prigorie?

— Nu-i vorba de asta, jupâne Janisse...

— Atâta ar mai lipsi, să fie vorba despre altceva! Firește, că Fanette e atrăgătoare, dar, fie vorba-ntre noi, băiete... e ca o... ca o... ca o omletă pe lângă... Trase din nou adânc aer în piept... Un pateu cu trufe!

Îndrăzneala comparației îi smulse un zâmbet lui Mathieu,

— Păi, vezi... Nici nu încape vorbă! Vă împăcați, te însori cu ea și o creșteți pe aia mică... Plescăi din limbă... Nici gând să lăsăm lucrurile așa! În casa asta oamenii pot muri de foame. Hei, ați auzit ce-am spus? mugi el în direcția ușii, ridicându-se pe vârfuri.

Să fi fost o coincidență? Mathieu nu se îndoie de asta, fiindcă, oricât ar fi țipat Janisse, cei din bucătărie nu-l puteau auzi. Nu se așezase bine la locul lui când una din fete se înfățișă aducând un castron cu supă și două farfurii. Cealaltă o urma cu o tavă pe care era o bucată mare de jambon aburindă.

*

Inima lui Algonde tresărise de bucurie când mama ei intră în odaie. În clipa următoare, Gersende era așezată pe marginea patului ei, cu mica Elora în brațe. După ce închisese bine ușa în urma ei, Philippine le spusese ceea ce aflase de la Philibert de Montoisson.

— Am cedat în fața acestei amenințări, doamnă Gersende. Ești sigură că poțiunea pe care ai adus-o va rezolva problema?

— Așa cred.

— Atunci, să nu mai pierdem vremea, hotărî Philippine. Gersende se ridică și o culcă pe Elora în leagănul ei, apoi se întoarse cu spatele, își ridică fustele și scoase flaconul piramidal. I-l întinse lui Algonde. Văzându-l, Philippine făcu ochii mari de uimire.

— O clipă, Gersende. Pot să-l văd?

Mama și fiica se consultară din priviri. Algonde încuviință din cap, iar Philippine răsuci flaconul între degete.

— Îmi amintește de un altul, pe care l-am văzut la sora Albrante. Seamănă ca doi frați. Mai ales că în flaconul acela avea Albrante poțiunea care ți-a vindecat febra, Algonde.

— Cu siguranță că e doar o coincidență. Vrăjitoarea de la Sassenage mi-a dat de înțelese că elixirele se păstrează mai bine în sticle albastre, o domoli Algonde, luându-i flaconul ca să-i scoată dopul.

Acum însă știa cui încredințase Presine celălalt flacon. Și regreta. Dacă harpia reușea din nou să intre în mintea ei, ar fi aflat. Algonde refuză să se mai gândească la asta, duse la buze sticluța și bău dintr-o înghițitură licoarea amară.

De îndată, tot trupul îi fu năpădit de o dogoare intensă. Dădu la o parte așternutul și începu să transpire. Pe când elixirul își făcea efectul, Gersende se ridică și ascunse din nou flaconul sub fuste.

— Ești sigură că trebuie să bea tot elixirul? întrebă îngrijorată Philippine, văzând că Algonde, cu ochii închiși asupra acest foc interior, devenea tot mai roșie din cap până-n picioare.

Se vedea bine că abia mai putea să respire. Gersende, care întorsese lângă pat, puse o mână pe umărul lui Philippine.

— Ai încredere, domniță. Răul e puternic și viclean. Trebuie să așteptăm.

În ciuda aparențelor, Algonde nu suferea. Nu mai știa ce se întâmplă în jur, concentrată în întregime asupra transformării pe care o simțea petrecându-se în ea. Nu știa în ce consta acesta, dar s-ar fi zis că elixirul ardea, una după alta, fiecare parte trupului ei. Acolo unde rugul

se stingea, în loc de cenușă apărea altceva. Ceva asemănător, părând însă mai dens, mai vibrant, ca și cum ar fi privit un balet fabulos de culori intense, care explodau în nori de stele.

Philippine atinse cu degetul carotida lui Algonde, așa cum o învățase sora Albrante pe când se ocupa de cei doi răniți duelul de la Saint-Just. Întoarse un chip speriat spre Gersende.

— Bate nebunește. Atât de rapid, încât abia dacă poți distinge bătăile. Mă tem să n-o pierdem, în loc s-o salvăm.

— Liniștește-te, Helene. Am deplină încredere și în vrăjitoare și în puterea de viață a fetei mele.

— N-ar trebui să-i punem copilul pe piept? Ție pot să-ți spun că în seara aceea, o lumină cerească le-a ridicat pe amândouă vreo două picioare deasupra patului, iar peste o clipă, Algonde era salvată.

— Răbdare, o îndemnă Gersende cu un zâmbet liniștitor, toate că și ei îi venea tare greu să se îmbărbăteze.

Călătoria ei interioară se sfârșise. Și începuse alta. Judecând după imaginile care i se perindau în minte, Algonde nu se îndoii că elixirul conținea amintirea unor evenimente din trecut. Cum anume? Nu-și putea explica în ce fel sau de ce, dar vedea în fața ei străzile albe ale orașului imens pe care i-l arătase Presine. În centrul lui strălucea un lac. Din el porneau râuri care treceau pe sub porțile cetății și se pierdeau, la câteva leghe distanță, în nimburi cu reflexe schimbătoare. Pe ele treceau în sus și în jos bărci pline cu oameni. Ca în viziunea pe care o avusese ea, când ajungeau în fața cercului își desfăceau larg brațele și se lăsau înghițiți de el, în timp ce în spatele acestor trecători diafane câmpiile înfloreau. Locul respira seninătate. Oare din pricina aceluia turn alb, impunător al cărui dom de cristal adăpostea o lumină albăstruie? În el se aflau mai multe persoane. Ce înalte erau! „Niște uriași”, își spuse Algonde, înainte de a-și da seama că erau adunați în jurul unei mese translucide, pe care era trasată o hartă. Trei flacoane piramidale din sticlă albastră fuseseră așezate pe locurile unde era zugrăvit, printre alte simboluri, simbolul lor. Dantela de argint care le acoperea cele trei laturi se deschisese ca o corolă, formând la intersecția lor un triunghi din care țâșnea o rază de lumină izvorâtă de sub ele. Ea era cea care, reflectându-se la nesfârșit pe suprafața de sticlă, lumina spațiul cu strălucirea-i blândă, albăstruie.

Lui Algonde i se păru că lumina aceea se răspândea în toată ființa ei, ca în ziua când Philippine i-o așezase pe piept pe Elora. De data asta însă, avea să rămână în ea. Era convinsă. Binele învinsese.

Reveni la realitatea din jurul ei. La vocea mamei ei, care o încuraja pe Philippine:

— Vezi, domniță? Își revine, s-a terminat.

Algonde deschise ochii și-i zâmbi lui Philippine.

— Mă simt în plină formă. Domnul de Montoisson n-o să mă poată elimina chiar atât de ușor.

— Nu cred până nu văd. Hai, jos din pat, o îndemnă Philippine, care tare-ar fi vrut s-o sărute, dacă Gersende n-ar fi fost de față.

Algonde dădu cuvertura la o parte și pipăi podeaua cu degetele de la picioare. Lumina circula și acum prin ea, dându-i senzația unor ciupituri ușoare. Oare așa o simțea și Elora? Apucă mâna pe care i-o întindea Gersende, temându-se ca mușchii ei atât timp nefolosiți să n-o facă să se clatine, dar temerile acestea se dovediră neîntemeiate. Se ridică, izbucni în râs și începu să danseze, trăgând-o pe Gersende după ea.

Sidonie nu-l mai văzuse pe Jacques după altercația lui cu Marthe. În ziua următoare părăsise castelul, escortat de Dumas și o trupă numeroasă de soldați, împreună cu fiul său mezin și cu vechiul său prieten, Aymar de Grolee, baron de Bressieux. În nopțile precedente fuseseră omorâte mai multe oi, iar țăranii plânseseră că aud lupii urlând foarte aproape de casele lor. Sidonie presupunea că Jacques se dusesse să vadă despre ce era vorba și că, de acolo, pornise mai departe, către hotarele domeniilor sale. Nu era prima dată când proceda astfel.

Marthe nu părea să-și facă griji.

— Tu rămâi aici, îi spusese când se întorsese din biroul baronului.

— Dar Jeanne? se mirase Sidonie, cu ochii roșii de plâns.

Marthe nu catadicsise să-i răspundă. Sidonie tot nu știa ce-și spusese, ce se petrecuse. Îi era dor de Jacques.

— De ce nu ne putem lăsa părul pe umeri? întrebă Isabelle, sora mai mică a lui Philippine, admirându-se în oglinda din fața ei.

Ședea, ca și surorile ei, pe un taburet, în timp ce mâinile pricepute ale cameristelor le periau pletele lungi și mătăsoase. Sidonie se smulse din gândurile ei apăsătoare și-i zâmbi cu afecțiune.

— Nu-ți plac onduleurile pe care ți le face Marie?

— Ba da, firește, dar parcă sunt mai drăguță așa.

Sidonie își aduse pe piept cosița grea.

— Când aveam vârsta ta, visam și eu să port părul despletit. Într-o zi, mi-am smuls panglicile și am alergat prin grădină, cu pletele în vânt.

Mica domnișoară o privi cu invidie.

— Și cum a fost?

— Un dezastru. Părul mi s-a încâlcit atât de tare, încât niciun pieptene n-a mai reușit să-l descurce. A trebuit tăiat.

Chipul fetei se întunecă.

— Ce oribil!

Sidonie începu să râdă.

— Nici nu știi câtă dreptate ai.

— Când ne vom proba rochiile? întrebă Francoise, cealaltă soră a lui Philippine.

Îndeplinindu-i dorința lui Jacques, Sidonie se grăbise să se ocupe de fiicele lui. Frumusețea și eleganța lor trebuiau să fie desăvârșite când își vor face apariția cu prilejul marelui turnir ce urma să aibă loc la Romans.

— Peste câteva zile. Ai răbdare. Ești chiar atât de grăbită să ne părăsești ca să te măriți?

— Păi, n-am chef să îmbătrânesc cultivând trandafiri, ca Philippine, replică ea, întinzând obrazul către pensula pe care o luase în mână camerista ca să o fardeze.

Sidonie deveni serioasă.

— Cine ți-a spus așa ceva, Francoise?

— Așa zic toți. Nu ți se pare ciudat că stă atâta vreme cu Algonde aia, pe care noi nici n-o vedem? Louis spune că locul ei nu e acolo, și cred că are dreptate.

— Louis vorbește prea mult. Sora ta are un suflet milos, asta e tot. Mila creștinească este primul lucru despre care vi s-a vorbit și vouă la mănăstire, nu-i așa?

Francoise lăsă capul în jos. Cea mai mică dintre surori, care se ferise până atunci să

intervină, și-l ridică pe al ei.

— E adevărat că Algonde este o servitoare?

Celelalte două întoarseră spre ea niște chipuri uimite, iar Sidonie își dresе glasul. Cum să le explice? Se ridică și-și luă o atitudine austeră și reprobatoare.

— Nu știu de unde vă ajung la urechi asemenea vorbe, domnițelor, dar nu e de demnitatea voastră să vă înjosiți ascultând bârfe de prost gust. Dacă mai aud vreun cuvânt despre Helene, vă pedepsesc lăsându-vă acasă în timp ce noi vom merge la turnir.

— O nu, te rog, o imploră Isabelle, după ce-și fulgerase sora cu privirea.

Sidonie oftă.

— Alegerea unui soț e un lucru neobișnuit și mult mai complicat decât pare pentru o fată. Un alt tată decât al vostru v-ar obliga să-l acceptați pe cel mai înstărit. Vă rog, verișoarelor, nu vă irosiți șansa de a fi iubite.

I se puse un nod în gât și simți că nu mai poate rămâne acolo. Lăsându-le în grija cameristelor, își săltă cu un gest grațios poala rochiei lungi până la podea și plecă să-și ducă amarul în sala de muzică, unde cânta un menestrel.

Mănăstirea părăsită nu era decât un vechi schit situat în inima pădurii de la Coulmes. Lui Jacques de Sassenage îi plăcu austeritatea și liniștea care domneau acolo. Ecoul pașilor pe dalele crăpate, amplificat de bolțile joase, înverzite de mușchi, răsuna atât de puternic încât niciun spion nu s-ar fi putut apropia neobservat. Încordarea care apăsa umerii baronului de când avusese loc altercația cu Marthe scăzu. După ce aruncă o ultimă privire pe coridor, asigurându-se că erau singuri, acesta închise ușa rotunjită, masivă, ferecată cu metal. Încăperea strâmtă, fără ferestre era una dintre cele trei celule care încă mai păreau întregi în așezarea aceea ruinată de vreme, stăpânită acum de insecte și de vegetație. Nimeni nu mai trecea pe acolo în afară de tâlhari. Comandantul gărzilor din ținut venea regulat cu oamenii lui ca să-i prindă, de îndată ce jafurile se înmulțeau prin partea locului.

Acesta îi și recomandase lui Jacques de Sassenage locul după ce rezolvaseră problema atacurilor lupilor. „*Nici dracu' nu-și mai amintea de clădirea aceea*“, îl asigurase el. Exact ceea ce-și dorea baronul ca să-și poată duce planul la bun sfârșit.

Rămase în picioare, la lumina pâlpâitoare a felinarului pe care comandantul gărzilor îl desprinsese de la oblâncul șeii și i-l înmânase când descălecaseră în fața porții dărăpănate a clădirii. Jacques de Sassenage îi ceruse lui Francois, mezinul lui, să-l aprindă și să o ia înainte ca să lumineze drumul, apoi, fără nicio explicație, îl poftise pe vechiul său prieten, Aymar de Grolee, să-i urmeze.

Acum, serioși, dar foarte curioși, cei doi așteptau, unul rezemat de perete, cu un genunchi îndoit și cu talpa sprijinită de zidul acoperit cu mușchi la îmbinările dintre pietre, celălalt, Francois, așezat pe un taburet vechi din lemn ros de cari, lângă o saltea de paie uitată de vreme, înăuntrul căreia creștea o duzină de șoricei cât falanga unui deget.

— Pesemne că vă întrebați ce gând nebunesc m-a făcut să vă aduc aici, începu Jacques, după ce aruncă o privire către crucea șubrezită atârnată de un cui ruginit de pe peretele alături de care stătea fiul lui.

Un păianjen o folosise drept centru pentru pânza lui care, imensă cu ramificațiile ei în formă de stea, se întindea dintr-o parte în cealaltă a plafonului boltit.

— Mai degrabă ce poveste urâtă, prietene, îl încurajă Aymar.

Jacques scutură din cap.

— Cea mai urâtă dintre toate. Diavolul se află în casa mea.

Francois tresări.

— Ce vrei să spui, tată?

— Adevărul, fiule. M-am luptat cu el, așa că știi ce vorbesc, și i-am văzut chipul.

Aymar își încruntă sprâncenele dese și bine conturate, ca niște săgeți care se întâlneau la mijlocul frunții, dar nu zise nimic. Îl cunoștea prea bine pe Jacques de Sassenage ca să se îndoiască de îndrăzneala și de luciditatea lui.

Francois își plimba ochii măriți de spaimă de la unul la celălalt. Jacques se apropie și puse o mână liniștitoare pe umărul fiului său.

— Tot ce am să vă destăinuiesc astăzi rămâne strict între noi. În afară de voi, nimeni nu trebuie să afle niciodată nimic.

Francois înălță capul spre el. Era alb ca varul la față.

— Nici măcar Louis?

— Mai ales Louis.

— Totuși, el este cel mai mare dintre frați, obiectă Francois care nu se simțea în stare să-l înfrunte pe diavol, indiferent ce i-ar fi cerut tatăl lui.

Jacques oftă:

— Louis e prea impetuos, prea nestăpânit. N-ar suporta adevărul și ar lua fără știrea mea măsuri care ne-ar pune pe toți în primejdie.

— Pe onoarea mea, Jacques... jură Aymar, ducându-și mâna la inimă.

Baronul îi mulțumi cu un surâs trist, apoi se întoarse din nou către fiul lui:

— Îți amintești de mama ta?

— De ce întrebi, tată? Ce are diavolul de-a face cu ea?

Jacques făcu un pas înapoi, ca să-i poată privi pe amândoi. Știa că Aymar ținuse nespuse de mult la Jeanne de Commiers, atât de mult încât se retrăsese în fața iubirii lor, transformând-o pe a lui în prietenie.

— Am fost mințiți. În toți acești ani. Mințiți și trădați.

— Ce înseamnă asta, Jacques? întrebă Aymar, a cărui inimă începuse să palpite, ca de fiecare dată când era vorba despre Jeanne.

Jacques închise ochii. Pentru o fracțiune de secundă. Aici, în locul acesta unde mai stăruiau rugăciunile călugărilor. Oare putea diavolul să-l audă și să-l pedepsească pentru mărturisirea pe care avea s-o facă? Nu. Diavolul se afla la Bâtie și-și vedea de urzelile lui, care trebuiau dejucate cumva. Totuși, vocea lui scăzu până la un murmur, iar privirea i se îngustă:

— Mama ta trăiește, Francois.

Băiatul tresări atât de puternic, încât taburetul șubrezit de umezeală și de cari se zgudui. Un picior se rupse, iar Francois căzu pe spate. În timp ce se ridica înjurând, Aymar de Grolee își pironi privirea în ochii lui Jacques.

— Insinuezi că diavolul se află în ea, prietene?

Jacques scutură din cap.

— În ea nu se mai află nimic, Aymar. Doar nebunie.

Și, în timp ce fiul lui își scutura turul pantalonilor, căci se lovise zdravăn de colțurile dalelor sparte de pe jos, furios că se făcuse de râs și descumpănit de ceea ce auzise, Jacques de Sassenage începu să le istorisească evenimentele din ultimele zile.

*

— Gata, ajunge, se învârtește casa cu mine și nu mai pot răsufla, explodă în râs Gersende, trăgându-și fiica după ea spre pat.

Intendentă castelului Sassenage își dădu drumul să cadă pe marginea patului, încercând să-și recapete respirația îngreunată de trupu-i masiv și de accesul de râs.

Philippine, derutată de incredibila eficacitate a leacului, rămăsese așezată pe pat, urmărind veselia dezlănțuită a celor două. Algonde se așeză turcește lângă Gersende și o sărută sonor pe obrazul ei durdului.

— Nici nu mă mai gândesc să mor, măicuță. Am înviat.

— Văd, văd, prigorie mică, și mă bucur. O, Doamne, cât de mult mă bucur!

Și începu să râdă și mai năvalnic, cuprinzând cu brațele ei dolofane umerii celor două fete. Plânsul Elorei, care se trezise, puse capăt acestui moment de complicitate.

Algonde se duse să-și ia fetița din leagănul așezat sub somptuoasa tapiserie d'Aubusson care reprezenta o scenă galantă.

— Gata, frumușica mea, fredonă ea, legănând-o la piept.

Elora se liniști pe loc. Inima lui Algonde tresălta plină de veselie. În amintirea ei continuau să se perinde imagini din orașul alb, iar lumina din ea continua să-i vindece rănilile cele mai vechi. Temerile îi dispăruseră ca prin farmec. Încă nu știa cum să o păcălească pe Marthe, cum să se apere de ea, cum să procedeze pentru ca profeția să se îndeplinească, dar de un lucru era convinsă: va reuși.

— Vai de mine, ce-o să spună Janisse când o să mă vadă atât de ciufulită! pufni în râs Gersende, în spatele ei.

Algonde se întoarse către ea, plăcut surprinsă:

— Te-a însoțit și jupânul Janisse?

Obrajii intendentului se împurpurară.

— Trebuie să-ți spun, Algonde, că ne vom căsători. Mă rog, dacă baronul va fi de acord.

— Ce veste bună, doamnă Gersende, exclamă Philippine, punându-i pe braț mâna ei îngrijită.

— Se pare că vestea asta îi bucură pe toți, într-adevăr, aproape că se scuză intendentul, văzând chipul fiicei ei luminându-se.

— Știi că țin la el ca la un tată. Trebuie să-l chemăm și pe el s-o cunoască pe Elora și să-i treacă îngrijorarea, sugeră Algonde, apropiindu-se de patul cu perdelele baldachinului legate.

— Doar n-o să-l întâmpini în ținuta asta, o certă maică-sa, privindu-i cu reproș cămașa albă din pânză.

Algonde uitase cu desăvârșire acest amănunt.

— Ai dreptate, trebuie să mă îmbrac. A venit vremea să-mi regăsesc locul în casa asta.

— Mai ales că n-am venit doar noi doi... adăugă Gersende, mușcându-și obrazul pe dinăuntru.

Expresia ei vinovată făcu inima lui Algonde să-și oprească pentru o clipă bătăile.

— E aici și Mathieu, zise Gersende, fără să-i lase timp să cugete.

Algonde începu să tremure. Mathieu. Mathieu al ei.

— Știe de Elora. I-am spus eu, interveni Philippine.

Temându-se să nu leșine de prea multă fericire, Algonde simți nevoia să se așeze. Se apropie de un taburet și se lăsă pe el, rezemându-se de perete, cu fața spre ele. Gersende și Philippine o priviră cu aceeași duioșie.

— În scrisorile mele nu ți-am spus chiar tot... Adevărul este că nu prea-mi dau seama de ce a acceptat să vină cu noi, începu Gersende, care nu voia să riște ca speranțele fiicei ei să fie spulberate brusc.

Algonde o aținti cu o privire îngrijorată. Gersende își frânse mâinile.

— În ultima vreme, el și Fanette au devenit cam prea apropiați.

Lui Algonde i se puse un nod în gât. Fără să-și dea seama, încetă s-o mai legene pe Elora.

Philippine ridică din umeri.

— Acum, când are un copil, nu prea cred că fata aceea l-ar mai putea reține. Se va însura cu tine, Algonde. Am eu grijă de asta.

Această schimbare de opinie o tulbură pe tânără, dar se feri să facă vreo remarcă. Cu siguranță că sentimentele pe care le nutrea Philippine pentru Djem nu erau străine de noua ei atitudine. Dar Algonde nu putea accepta ca Mathieu să fie constrâns. Nu asta-și dorea. Și apoi, mai era și Marthe. Chiar dacă Philippine era de acord cu iubirea lor, ce va face harpia ca să-i

despartă? Algonde nu uita că acceptase de bunăvoie să-l piardă pe Mathieu, ca să-l salveze. Era și acum gata s-o facă. În pofida Elorei. Pentru Elora.

— Ba n-ai să faci nimic, domniță Helene, hotărî ea, cu un zâmbet senin.

— Nu? se miră Philippine.

— Nu. Când iubești pe cineva, trebuie să-l lași să-și aleagă singur destinul. Libertatea este un dar prețios. Nu vreau ca Mathieu să fie lipsit de ea.

Philippine lăsă ochii în jos, cu obrajii îmbujorați de remușcările pe care i le trezea această constatare. Dacă nu cumva a fost un reproș adresat pe ocolite de camerista ei. Dar nu se supără. Îl meritase. Își netezi cu palma fusta din mătase galbenă în ape, șifonată după lunga plimbare călare. Se simți deodată istovită. Ziua se apropia de sfârșit și fusese plină de emoții. Își ridică năsucul un pic cărn.

— Cum vrei tu, Algonde. Să știi că de data asta nu voi mai încerca să te împiedic dacă vei dori să te întorci la Sassenage ca să-ți afli fericirea.

Algonde începu să râdă. Stăpâna ei se schimbase cu desăvârșire.

— Încă nu se pune problema, domniță Helene. Să vedem mai întâi în ce ape se scaldă Mathieu. Se ridică și o puse pe Elora în brațele bunicii ei, care își aranjase părul ca să arate din nou prezentabilă, în ciuda prafului strâns pe drum.

— Mai bucură-te puțin de ea. Cât despre tine, domniță Philippine, ce-ar fi să-mi faci onoarea să mă ajuți tu pe mine de data asta? Aș avea nevoie să-mi lege cineva șireturile de la corset...

Philippine făcu ochii mari.

— Eu? Dar...

Algonde izbucni iarăși în râs și adăugă, făcându-i cu ochiul:

— După spusele domnului de Montoisson, Francine este singura pe care o văd zi de zi și care îmi pune otravă în mâncare. Ce uimită ar fi dacă m-ar găsi sănătoasă și gătită când va veni să-mi aducă cina!

Era o idee pe placul lui Philippine. Scăpând de oboseală, o lăsă pe Gersende să-i gângurească micuței silabe și onomatopee de neînțeles și își urmă camerista în cabinetul de toaletă, spunându-și că Louis s-ar fi înfuriat cumplit dacă ar fi știut ce urma să facă. Îndată ce draperia de catifea se închise, izolându-le, fu răsplătită cu o sărutare cum nu se poate mai fierbinte.

*

Tăcerea domnea din nou în inima ruinelor vechiului schit. Privindu-și prietenul și fiul, adânciți amândoi în cugetarea care urmase mărturisirii sale, Jacques de Sassenage simțea pulsându-i în urechi bătăile surde ale inimilor lor în același ritm cu propria inimă. Tuși ușor și, simțindu-și haina umezită, se dezlipi de peretele de care stătuse rezemat. I se făcuse brusc frig. Din pricina nemișcării lor. Din pricina poverii trecutului său. În ultimele patru zile, n-avusese parte de răgaz. Întorcându-se în timp, amintirile sale se străduiseră să urmărească ceea ce părea de neconceput, să înlăture aparențele și să lumineze lucrurile pe care Marthe le trecuse sub tăcere. Nu atât evenimentele relatate fiului său și vechiului său prieten, cât rezultatele propriilor sale investigații îl apăsau.

— Să știți că până astăzi am fost și eu la fel de abătut ca voi, continuă, înaintând spre ei.

Și unul, și celălalt, apropiați din pricina tonului scăzut al confidențelor lui Jacques, se aflau acum lângă nișa în care Francois așezase felinarul după ce intraseră. Lumânarea din ceară de

albine încă mai ardea, scoțând un firisor de fum cenușiu cu aromă de miere. Jacques închise triunghiul pe care-l alcătuiău, cuprinzându-i de umeri cu palmele lui masive. Privirile li se întâlneau. Aymar de Grolee clătină din cap.

— Te-ai gândit să anunți episcopia referitor la acest caz? întrebă el, ca un om nu prea deprins cu fatalitatea.

Jacques negă printr-un gest.

— Știu eu cum se procedează acolo. Până la terminarea anchetei, diavolița aceea ar avea tot timpul să-i extermină. Puterile ei le depășesc pe cele ale altor vrăjitoare pe care le-am întâlnit. Am văzut cum i se lipea la loc gâtul străpuns cu spada, în timp ce ea își bătea joc de mine. Nu, nu Biserica este soluția. Dacă s-ar teme de cele sfinte, nu s-ar duce să asiste la slujbă, n-a deranjat-o niciodată mersul la biserică.

— Suntem pierduți, se cutremură Francois făcându-și cruce.

— Nu cred, îl liniști Jacques.

Își luă mâinile de pe umerii lor.

— Dacă voia să ne facă vreun rău, ar fi făcut-o demult. Mi-a spus-o chiar ea. Așteaptă ceva. Ceva care are legătură cu Jeanne, cu Helene și cu Algonde.

Francois îi aruncă tatălui său o privire uimită.

— Dar Sidonie?

— Sidonie nu este decât un mijloc prin care își poate atinge țelul. E victima nevinovată a uneltirilor ei și, fără îndoială, captiva ei. Crede-mă, fiule! Am întors pe toate părțile această chestiune și, cercetându-mi amintirile, mi-am dat seama astăzi de ce s-a legat Marthe de Jeanne.

Jacques strivi între degetul mare și arătător un păianjen care, ținându-l ca să-și mărească pânza, coborâse pe un fir până la nasul lui. Ceilalți doi bărbați îl priveau, șovăind între teamă și încrederea pe care o exprima seriozitatea lui.

— Îți amintești, Aymar, de clipele în care Jeanne părea absentă, de parcă ar fi absorbit-o vreun chin lăuntric?

Baronul de Bressieux dădu din cap. Aceasta era una dintre trăsăturile care o făceau atât de atrăgătoare pe Jeanne. Absențele ei subite, care puteau surveni oricând, fără vreun motiv, făcând o să pară fragilă și vulnerabilă. Nu țineau mult – repetai o frază, o întrebare, și Jeanne era din nou prezentă, cu un zâmbet îndurerat, de parcă s-ar fi simțit vinovată. Nu se scuza niciodată, dar își făcea cruce. De fiecare dată.

— La începutul căsniciei noastre, nu mi-am făcut griji din pricina asta. În cea mai mare parte a timpului, Jeanne radia de veselie și de generozitate. Nașterea lui Louis, iar apoi a lui Francois, au părut să pună capăt acelor ciudățenii care survineau, până atunci, în urma unor coșmaruri despre care ea refuza să vorbească. Ele au revenit pe când era gravidă cu Helene și s-au agravat tot mai mult. Nu era noapte în care să nu se trezească țipând, cu mâinile apăsate pe pânze și nu se liniștea decât când o cuprindeam strâns în brațe.

— Într-adevăr, îmi amintesc ce trasă la față era și ce cearcăne adânci avea pe vremea aceea. Și ți-a dezvăluit natura acelor coșmaruri? se interesă, tulburat, Aymar.

— Până la urmă, s-a hotărât s-o facă. Mi-a spus că nu erau coșmaruri, ci niște viziuni premonitoare, oftă Jacques.

— Așa cum au... cum au... vrăjitoarele? bâigui Francis.

Jacques zâmbi.

— Maică-ta n-avea nimic comun cu vrăjitoarele. Era deosebit de credincioasă și se spovedea de fiecare dată când se întâmpla lucrul acesta ciudat. Abatele Mancier, cu care am discutat între patru ochi acum trei zile, își amintește foarte bine de asta. Fiindcă o crede moartă, s-a hotărât să încalce taina spovedaniei și mi-a mărturisit că, în ceea ce-l privește, nu credea în relevanța viziunilor ei. Însă toate, până la ultima, s-au îndeplinit, după știința lui. Un accident de vânătoare, o epidemie, un avort. Și nu era vorba numai despre moarte, suferință, lucruri malefice, ci și despre momente fericite neașteptate sau nesperate. Jeanne avea această putere de a prevedea viitorul pe care el, ca s-o liniștească, o numea dar divin. Deși știa prea bine că orice alt preot în afară de el ar fi trimis-o direct pe rug.

— Dar ce legătură are Marthe cu toate astea? interveni din nou Francois, răvășit de această imagine, pe care nu și-o amintea, a mamei lui.

— Cu câteva săptămâni înainte ca Jeanne s-o nască pe sora ta, paznicii au găsit-o într-o dimineață pe moașa noastră moartă în fața grilajului închis al porții, în afara castelului. Deși nu auziseră niciun zgomot peste noapte, ochii holbați ai femeii și chipul ei exprimau o groază cumplită. Abatele Mancier mi-a destăinuit că, în noaptea aceea, Jeanne avusese o premoniție. Îl văzuse pe diavol ieșind în calea femeii care murise de spaimă.

Francois se cutremură și începu să-și fricționeze viguros brațele. Jacques, furat de amintiri, nu băgă de seamă.

— În seara acelei zile, o altă moașă, pe care o dădusem pe vremuri afară din pricină că nu-i

suportam slujenia, s-a prezentat la castel ca s-o înlocuiască. Mai înainte ca eu să mă satur de prezența ei, ne slujise cu credință familia. M-a asigurat că nu-mi purta pică și că se va strădui să treacă și mai neobservată decât până atunci. În ciuda reticențelor lui Jeanne, am acceptat s-o primesc din nou la castel, spunându-mi că biata femeie n-avea nicio vină pentru că arăta cum arăta. Adevărul era că, văzând cât de slăbită era soția mea, mă temeam să nu avorteze și să n-o pierd și pe ea.

— Dar Marthe? insistă Francois.

— Diavolul are multe fețe, fiule. În ziua dinainte să nască, Jeanne a izbucnit într-un plâns în hohote, agățându-se cu o putere neobișnuită de cămașa mea. „*Scumpul meu Jacques, dacă mă iubești, gonește-o, gonește-o, altfel voi muri. De asta s-a întors. Ca să se răzbune*”, mă ruga întruna. Văzând-o atât de speriată, am cedat. Am poruncit ca moașa să fie condusă până la poarta castelului. Tu, Aymar, erai la Bâtie, adu-ți aminte.

— Și am plecat în grabă s-o aduc pe actuala moașă, care lucra la vremea aceea pe moșia vecină, completă baronul de Bressieux.

— Jeanne s-a calmat. Cel puțin până la nașterea surorii tale. Până când i-am spus că vreau să-i dăm numele de Helene. Iar Jeanne a scos un urlet de fiară căreia i se ia puiul. Un urlet aproape inuman, plin de atâta suferință, încât am înghețat și am crezut că înnebunise. Sunt sigur că nu numai cei care se aflau atunci în castel, ci până și zidurile mai țin minte sunetul acela.

La evocarea aceluia urlet care-l cutremurase pe când aștepta în grădină s-o poată felicita pe Jeanne pentru nașterea copilului, Aymar de Grolee închise pentru o clipă ochii, cu inima frântă.

— De data asta nu mai puteam răbda. Trebuia să aflu. Am săcâit-o pe Jeanne să-mi explice de ce refuza să-i dăm surorii tale acest nume, de ce afirma că pe ea o voia diavolul. Până la urmă mi-a povestit ce viziune avusese. Viziunea care nu încetase să revină de la moartea moașei.

Făcu o pauză, năpădit de sentimentul de vinovăție pe care i-l trezise această amintire regăsită. Trecuseră atâția ani de-atunci. Era vina lui că o uitase? Sau, mai rău, că nu crezuse spusele lui Jeanne? Dar, oricum, ar fi putut schimba ceva? Înghiți în sec, regretând că n-avea nimic de băut ca să-și umezească gâtul uscat înainte de a continua, încurajat de insistența privirilor pironite asupra lui, de picăturile de sudoare care se prelingeau pe fruntea palidă a lui Francois.

— Jeanne mi-a spus: „*Diavolul are nevoie de Helene, ca să poată stăpâni întreaga lume, are nevoie de pânțele ei. Știu că asta ți se pare o nebunie, Jacques, dar nu sunt nebună. Doar că sunt altfel. Văd lucruri. Lucruri care încă nu există, dar care se întâmplă. Întotdeauna. Se va întâmpla și asta. Moștenitorul zămislit de diavol va fi născut de Helene. Va fi atât de păros, atât de înspăimântător încât ea va dori să-l ascundă pe acest prim născut. Fiica noastră i-l va încredința lui Melusine, ca să-l împiedice pe diavol să domnească asupra lumii. Fiindcă diavolul încă pândește. Ne va da mereu târcoale până când va veni timpul. Ajută-mă să scăpăm de el, ajută-mă să-l înșel*”, m-a implorat ea.

O iubeam atât de mult încât am cedat și de data asta, convins că leacurile spițerului o vor vindeca. Fiindcă toate acestea păreau imposibile și fără noimă încât n-am crezut nicio clipă că erau adevărate. Helene a devenit Philippine, iar Jeanne și-a regăsit veselia. Celelalte sarcini ale ei au fost fără probleme, iar eu am uitat de povestea aceea, mai ales că Jeanne nu mi-a mai vorbit niciodată nici despre acea premoniție, nici despre altele. Înțelesese pesemne că n-o crezusem.

— Cine ar fi putut s-o creadă? Întări Aymar suspinând.

Jacques scutură din cap.

— Cu șase ani în urmă, într-o dimineață ca oricare alta, după micul dejun, mi-a luat mâna și a pus-o pe inima ei. Pe chip i se așternuse melancolia. M-a privit în ochi și mi-a cerut să-i acord o favoare. Acea de a le trimite pe fete, mai ales pe Philippine, la Saint-Just dacă ei i se întâmpla ceva. „*Dar de ce anume te temi, scumpa mea?*” am întrebat-o. Ea s-a mulțumit să zâmbescă trist. „*Făgăduiește-mi, Jacques, e important.*” Am făcut întocmai. A doua zi a plecat spre mănăstire și, pe când străbătea pădurea, a fost atacată. De bandiți, a spus comandantul gărzilor, dar n-a reușit să dea de ei. Agresorul a fost de fapt Marthe.

— Crezi că mama a avut o premoniție legată de ceea ce urma să i se întâmple? tresări Francois, care nu reușea să se încălzească, de parcă umbra diavolului s-ar fi întins tot mai mult pe ziduri, pe măsură ce lumânarea se topea.

Jacques încuviință.

— Sunt sigur de asta.

— Păi atunci de ce n-a rămas la castel, unde era în siguranță? Ce voia să facă la Saint-Just?

— Nu știu.

Răspunsul se afla undeva în memoria îndoliată a lui Jeanne. La fel și motivele care-o făcuseră să ceară ca Philippine să-și recapete numele de Helene când va ajunge la vârsta căsătoriei. Le va afla oare vreodată?

— Crezi că-l recunoscuse pe diavol în persoana lui Marthe? Întrebă Aymar.

Jacques își sprijini umărul de perete și strâmbă din buze.

— Cred că știuse de la bun început cu cine are de-a face. Jeanne ținea mult la Sidonie. Aflând de moartea soțului ei, despre care știam că-și pierduse toată averea în conflictele neîncetate cu vecinii săi, ne-am dus să-i prezentăm condoleanțele noastre. Îmi aduc aminte că Jeanne a făcut un pas înapoi când Sidonie ne-a prezentat-o pe Marthe ca fiind doamna ei de companie. Am crezut că fusese șocată, ca și mine, de chipul acela slut. M-am mirat când Jeanne i-a propus verișoarei ei să vină să locuiască la Sassenage. Fusese ceva spontan, aproape brusc, înainte ca ea să-și dea seama că eu eram cel îndreptățit să ia o astfel de hotărâre. Am acceptat însă fără supărare. Noi o vizitam destul de rar pe Sidonie, iar vecinii ei ar fi putut oricând să-i ia pământurile. În afară de asta, ne spusese plângând că era și însărcinată. Am știut că Jeanne se simțea ușurată văzând că o susțin. Fără îndoială că și acest fapt ar fi trebuit să mă pună pe gânduri. Dar, în loc să lămuresc lucrurile cu Jeanne, după ce Sidonie a acceptat propunerea, n-am mai adus niciodată vorba despre asta.

— Aici era mâna lui Melusine, nu-i așa? făcu Aymar.

— Într-adevăr, în ultimele zile am ajuns și eu la această concluzie.

— Nu pricep, tată, obiectă Francois.

Premoniția mamei tale afirma că Helene îi va încredința lui Melusine copilul conceput cu diavolul, ca să salveze lumea. Poate că Jeanne s-a gândit că, dacă Marthe se afla la Sassenage, Melusine ar fi putut zădărnici planul diavolului înainte ca el s-o lase însărcinată pe fiica ei.

— E limpede că se înșela, fiindcă Melusine n-a dat niciun semn de viață, iar Marthe e mai îndrăcită ca oricând, se plânse Francois.

Pentru prima dată de când se adunaseră în celula aceea, chipul lui Jacques fu luminat de un zâmbet adevărat.

— Ba da, a dat semne de viață.

Ceialți doi făcură ochii mari.

— La Sassenage, de două ori chiar, și fără ca Marthe să afle ceva. M-a obligat să-i desiglez odaia, iar pe Sidonie a pus-o să construiască o sală subterană sub castel la Rochette. Iată dovada, zise el, scoțând din pungă lacrima împietrită pe care o găsisese lângă lacul subteran.

— Și nu numai atât, adăugă el pe când piatra trecea din mână în mână. Convins că Melusine avea un rol în această premoniție, am căutat vreo urmă de-a ei în arhiva familiei mele. În cele din urmă, am găsit o schiță desenată în josul unei scrisori adresate de Raymondin fiului său mai mare. Cu toate că portretul s-ar putea să nu fie prea fidel, bănuielile mele s-au confirmat. Algonde îi seamănă leit. Dacă prezicerile lui Jeanne sunt exacte, înseamnă că lui Algonde îi va fi încredințat copilul. Ipoteza aceasta mi se pare astăzi cum nu se poate mai realistă, ținând seama de faptul că Helene ține foarte mult la Algonde.

Cei doi rămaseră cu gura căscată auzindu-i spusele. Jacques dădu din cap.

— Și mai cred că Jeanne știa cine este bărbatul care o va lăsa însărcinată pe fiica ei. Cunoștea chipul diavolului.

— Cum putea ști asta? După câte am auzit, viziunile oferă doar imagini, nu și nume, sublinie Aymar.

— Dar dacă era un bărbat pe care-l știa și l-a recunoscut când l-a văzut în acea premoniție de coșmar dându-i târcoale fiicei ei ajunse la vârsta procreării.

— Philibert de Montoisson! exclamă Francois.

Urmă o clipă de tăcere.

— Dar cum așa, unde...

Jacques curmă îndoielile lui Aymar de Grolee:

— La Sassenage. Sidonie ne-a invitat acolo la o lună după ce se instalase la castel. A trebuit să plec pentru câteva zile ca să rezolv o problemă între niște vasali. Jeanne a rămas acolo. La întoarcere, am găsit-o agitată. Grăbită să ne întoarcem acasă. Am pus nerăbdarea ei pe seama dorului de copii, dar astăzi mi se pare evident că o deranja prezența lui Marthe. Sunt convins că atunci l-a cunoscut și pe Philibert de Montoisson.

— Pe cavaler? Era la Sassenage? Dar ce căuta acolo? se sufocă Francois.

— Fiind pe atunci amantul lui Sidonie, este și tatăl lui Enguerrand, îl lămuri baronul.

Se lăsă o tăcere în timp ce fiecare cântărea în minte probabilitatea acestor deducții. Apoi Jacques continuă, mai ușurat după ce le destăinuise celor doi ce avea pe suflet.

— Vreau să cred că Jeanne descoperise ceva ce ar fi putut schimba cursul evenimentelor. Poate vreo altă viziune care a obligat-o să-și sfideze propriul destin. Atât timp cât mintea ei este bolnavă, Marthe n-are de ce să-și facă griji și, fără îndoială, acesta e motivul pentru care a considerat că o poate lăsa în viață. Dacă însă Jeanne își recapătă memoria, va fi în primejdie. Ca și noi toți.

— Ce vrei să facem? întrebă Aymar umflându-și pieptul.

— Aparent, ne vom comporta așa cum vrea Marthe. Ne vom preface. Vom părea cât se poate de supuși. Știu că Louis uneltește împreună cu Philibert de Montoisson. Sarcina ta, Francois, va fi să-l faci să creadă că ești de partea lui, ca să-i poți iscodi pe amândoi și să-mi spui ce pun la cale.

— Crezi că Louis a fost pervertit de diavol? se frământă Francois, pentru care fratele lui mai mare era un model.

— Nici vorbă, fiule. Doar că-l enervează purtarea surorii tale și e grăbit să-mi ia locul. Îl voi pune eu la punct când va veni momentul potrivit. Helene va fi salvată, dar, dacă acest lucru nu

va fi posibil, va trebui s-o ajutăm pe Algonde să-și îndeplinească destinul îndepărtându-le pe amândouă de Marthe. Și nu va fi decât un singur mijloc posibil, Aymar: să ți-o dau pe fiica mea de soție. Dacă mai ești dispus s-o iei, după ce ai aflat totul.

Aymar îl strânse frățeste de braț.

— Încrederea ta mă onorează, prietene, și voi ști să mă arăt demn de ea, poți fi sigur. Dar Helene o să mă vrea?

— Pentru moment, desigur că nu, așa că nu-i vom spune încă nimic. Amintește-ți de vremea când luptam alături de regele Ludovic. Trebuie să te strecuri pe la spatele dușmanului și, în clipa când crede că a învins, să te năpustești fără cruțare asupra lui.

Aymar dădu din cap.

— Și în ce o privește pe Jeanne?

— Marthe ar intra la bănuieli dacă m-aș duce la Saint-Just. Tot tu ești singurul care o poate salva. De îndată ce sora Albrante va considera că Jeanne poate călători, o vei lua de acolo. Știu că ai destule locuri unde ai putea s-o ascunzi. Iar după aceea, vom mai vedea. Dacă ne ajută Dumnezeu.

— O va face, tată, îl asigură Francois, cuprins de un val de curaj.

Jacques de Sassenage își trecu mâna prin pletele cârlionțate ale băiatului.

— Sunt sigur de asta, fiule. Încoronarea diavolului nu va avea loc.

Pe când grăbea pasul către oficiul de lângă bucătărie, unde îi trimisese la sosire pe Mathieu și pe jupânul Janisse, Philippine își spunea că avea să încalce din nou toate regulile etichetei. Ei și? Nu era pentru prima dată. Dacă Louis o să-i facă iarăși observație, îi va închide gura amintindu-i de purtarea mârănească a lui Philibert de Montoisson. Era gata să facă orice pentru Algonde și puțin îi păsa de consecințe.

Și apoi, nu era ca și cum i-ar fi lăsat singuri în cameră pe Mathieu și pe Algonde. Era acolo și Gersende. Zâmbi la acest gând chiar în clipa când îi apărură în cale o servitoare care se chinuia să care un coș. Crezând că ei îi era adresat zâmbetul acela, fata, uluită, făcu o plecăciune atât de adâncă încât fu gata să răstoarne coșul plin. Cufundată în gândurile ei, Philippine abia dacă o observă. Coti pe coridorul strâmt și prost luminat care ducea spre anexe. Știa drumul, dar habar n-avea ce era în spatele ușilor aflate de o parte și de cealaltă a coridorului. În încăperile destinate serviciului castelului nu intra decât personalul. Philippine nu călcase niciodată pe acolo. Ultima ușă de pe coridor se deschise chiar când trecea prin fața ei. Un valet ieși mergând cu spatele, încovoiat, reținut din interior de două mâini de femeie încolăcite pe după gâtul lui. Philippine fu nevoită să se lipească de zid și să aștepte în semiîntunericul care domnea pe coridor, pentru ca omul să nu se ciocnească de ea.

— Nu pleca... Mai vreau, cotcodăci fata al cărei chip nu se vedea dincolo din spatele osos al valetului care, dându-se înapoi și aplecându-și capul ca să se elibereze, încerca în același timp să-și încheie nădragii.

— La noapte, în cămară. La noapte, zău că vin. Dă-mi drumul odată, fir-ar să fie, dacă ne vede bărbat-tu mă trage în țepă ca pe un pui de găină, se apără el.

— Sucit cum ești, s-ar putea să-ți și placă așa ceva, râse fata.

El o sili să-și desfacă brațele și o împinse dincolo de prag.

— Nu știi care din noi e mai sucit! Gata, trebuie să urc la etaj! mormăi el.

O sărută scurt și zgomotos pe gură, reuși cu greu să închidă ușa și, rezemându-se cu spatele de canat ca să fie sigur că ea nu va mai insista, încercă să-și tragă sufletul.

— La dracu', atâta m-a frecat cățeaua asta că mă ustură mădularul, mârâi el, apucând în mână respectivul organ ca să-l aranjeze în nădragi.

Când ridică ochii, gata să se dezlipească de ușa care rămăsese închisă, o zări pe Philippine, mai mult amuzată decât scandalizată de scena la care, fără voia ei, asistase.

— Ei, ce-i? Vrei și tu? o apostrofă el înainte de a-și da seama, după ținuta ei, că era o persoană care, în mod normal, n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Valetul se schimbă la față și începu să se bâlbâie:

— Vă cer iertare, domniță. Am crezut că sunteți una dintre slujnice. Adică nu... nu asta voiam să spun... cum să vă iau drept... dar, în sfârșit... e așa de întuneric...

Înainte ca Philippine să aibă timp să spună ceva, căzu în genunchi, convins că va fi pus pe dată la stâlp din cauza greșelii făcute. Își frânse mâinile, privind-o înspăimântat.

— Sunt un nemernic, domniță, dar nu merit să fiu biciuit! Aveți milă...

Lui Philippine nu-i ardea să pedepsească pe cineva. Nu avea niciun motiv, dacă se gândea că un cavaler al Ordinului Sfântului Ioan se purtase mult mai grosolan cu ea.

— Ridică-te, n-am auzit nimic, îl grație, zâmbind, Philippine,

El se aplecă de două ori în fața ei, cu mâinile împreunate deasupra capului, până ce atinse cu fruntea podeaua, iar Philippine se simți stânjenită. Nu putea să-și vadă de drum, fiindcă ar fi trebuit să pășească peste trupul lui, așa că fu nevoită să aștepte ca valetul să se ridice.

— Binecuvântată să vă fie bunătatea, domniță. Fratele Domniei Voastre m-ar fi bătut de moarte înainte de a mă da pe mâna călăului.

Sângele lui Philippine începu să-i alerge mai repede prin vene. Uitându-se mai bine la el, constată că nu-i era necunoscut,

— Nu ești valetul personal al lui Louis? Întrebă, pe când el se lipea de zid, sugându-și burta, ca să-i facă loc.

El începu iarăși să tremure, conștient că vorbise prea mult. Oare trebuia să moară ca să învețe să-și țină gura? Doar știa cât de perfizi puteau fi stăpânii când voiau să se distreze pe seama slugilor. Și ce alt motiv ar fi avut Philippine de Sassenage să-și facă apariția în acea parte a castelului?

— Așa este, domniță. Mă veți da pe mâna stăpânului meu?

Ea înălță din umeri.

— N-am niciun chef să-i fac vreo bucurie. Liniștește-te, n-ai de ce să te temi. Spune-mi mai bine dacă, în timp ce-ți vezi de treabă în preajma lui, îl auzi discutând cu cineva despre mine.

El ezită o clipă. Voia să-l pună la încercare? Să-i testeze fidelitatea? Domnița nu părea dornică să-și bată joc de el, dar cine știe? Unii dintre prietenii lui fuseseră aspru pedepsiți pentru că rătăciseră vreo unealtă sau cârpiseră cu stângăcie vreo haină.

— Îndată ce ies de pe palierul ăsta, îmi pierd auzul, domniță, se scuză el.

— Așa cum mi l-am pierdut și eu aici. Louis îmi face necazuri și, după cum ai spus și tu, este un om de care e bine să te ferești. Nu vrei să mă ajuți?

El își umflă pieptul. Privind lucrurile din această perspectivă, ar fi fost de prost gust s-o refuze. Cu atât mai mult cu cât, potrivit anumitor zvonuri, fata aia, Algonde, primea din partea stăpânei ei nu doar considerație, ci și alt gen de favoruri. Stăpânindu-se să nu măsoare cu privirea formele generoase ale lui Philippine, valetul nu putu totuși să nu-și imagineze ce ar putea obține el însuși de la o doamnă care nu strâmbă din nas când vede un bărbat încheindu-și nădragii. Hotărându-se să opteze pentru încredere, se înclină în fața ei, cu mâna pe inimă.

— Dacă mi s-ar spune ce ar trebui să aud, aș ști când să ascult, domniță Philippine.

— Și ai veni să-mi povestești?

— Cu condiția ca stăpânul Louis să nu bănuiască nimic...

— Se înțelege de la sine. Și firește că vei fi răsplătit.

Era pe punctul să-i mulțumească pentru generozitate, dar făcu un efort să înăbușe lăcomia care-i stătea în fire.

— Iertarea pe care mi-ați acordat-o este de-ajuns ca să mă facă să vă devin un slujitor credincios.

Philippine începu să râdă.

— Atunci ne-am înțeles. Mă interesează orice conversație în care este pomenit numele meu.

— Dar cum aș putea asculta fără să trezesc bănuieli?

— Văd că știi cum să te ferești de soții geloși, vei reuși tu să-l tragi pe sfoară și pe fratele meu... Nu-i așa?

El dădu din cap, cu un zâmbet știrb.

— Du-te acum. Și așa ai întârziat prea mult. Nu mi-ar plăcea deloc dacă ți-ar tăia limba.

Valetul nu așteptă să i-o spună de două ori, ci o luă la picior, zicându-și că avea să se aleagă

cel puțin cu o lovitură de curea peste umerii lui puternici.

După câteva clipe, Philippine ajunse, fără alte piedici, în oficiul de lângă bucătărie, unde Mathieu și Janisse își îndulceau așteptarea cu niște vin. Rânjeau prostește unul la celălalt, ciocnindu-și paharele în fața celor două fete care cochetau cu ei. La masă, la fel de goale ca și farfuriile lor, rămăseseră castronul de supă și tava.

— Of, voi, bărbații! tună ea, proțăpindu-se cu mâinile în șolduri în fața lor.

Jupânul Janisse întoarse către ea un chip pe cât de durduliu, pe atât de vesel.

— Ne făceam griji... în legătură cu prigoria... Nu, Mathieu? încercă el să se dezvinovățească, înghiontindu-l cu cotul pe Mathieu.

— Da, cu pri... pri... prigoria, se bâlbâi și acesta din urmă, ridicând paharul.

Era limpede că se îmbătaseră crișă. Domnița se întoarse către fetele care se îndepărtaseră la apariția ei și le fulgeră cu privirea.

— Poruncisem să li se dea de mâncat și de băut cât să prindă puteri, nu să fie înecați!

Una din ele, cea mai îndrăzneată, judecând după adâncimea decolteului, îi susținu privirea și arătă cu degetul spre Janisse.

— Ne-a amenințat că ne arată el nouă dacă nu-i dăm cât cere.

— Și încă cum! mârâi acesta.

— Vedeți?

— Văd mai degrabă că nu v-ar fi displăcut să vă gândile puțin. Cealaltă interveni imediat, cu o strâmbătură de dezgust:

— Dacă era vorba de cel tânăr, treacă-meargă, domniță, dar nu el...

— Ei bine, nici nu te gândi la una ca asta, fiindcă a venit aici ca să se însoare.

Mathieu și Janisse începură să chicotească iar, ca două pușlamale care tocmai au făcut o farsă reușită. Refuzând să admită că și unul, și celălalt avuseseră nevoie de această complicitate ca să-și îndure mai ușor neliniștile, Philippine își îndreptă mânia asupra slujnicelor.

— Mișcați-vă mai repede sau pun biciul pe voi! Vreau ca oamenii ăștia să-și revină din beție într-o oră.

*

Îndată ce deschise ușa camerei lui Algonde, cu tava în brațe, Francine se schimbă la față.

— Intră, te așteptam, o pofti Algonde, cu o bunăvoință prefăcută.

Deși, în vederea întâlnirii cu Mathieu, tânăra nu-și pusese vreuna dintre rochiile ei somptuoase, ci o tunică simplă, de un verde stins, cu un cordon pe șolduri, și-și împletise părul într-o cosiță lăsată pe spate, așa cum o știa el dintotdeauna, oricine-ar fi văzut-o șezând dreaptă și mândră pe fotoliul acela, cu mâinile sprijinite de rezemătoare, n-ar fi putut crede că, în urmă cu câteva ore, nici nu era în stare să se dea jos din pat. Temându-se să nu se dea de gol dacă o privea prea insistent, Francine își coborî ochii și puse tava pe măsuța la care mânca de obicei Algonde înainte să nască. Fără să rostească nicio vorbă. Așa cum făcea întotdeauna. De altfel, chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi reușit să spună nimic, fiindcă vindecarea subită a lui Algonde o lăsase fără grai.

— Începând de mâine, nu mai am nevoie de serviciile tale...

Inima lui Francine își opri pentru o clipă bătăile. A lui Algonde și le accelerează. Aceasta adăugă, cu perfidie:

— ...Ca să-mi aduci mâncarea în odaie, vreau să zic. După cum vezi, m-am restabilit complet

prin grija mamei mele, pe care o vezi aici și care a venit de la Sassenage special pentru asta, după ce a avut buna idee să-i ceară vrăjitoarei din sat un întăritor.

Francine simți că Algonde știa. Stăpânul Louis o asigurase că pentru otrava aceea nu exista alt leac decât încetarea administrării dozelor. Se va înfuria și o va pedepsi. Cu toate că făcuse tot ce putuse. Mâna îi tremură în timp ce așeza tacâmurile. Doar o fracțiune de secundă. Se stăpâni și încercă să facă față situației:

— Norocul fetei că te-ai vindecat.

Evocarea Elorei o scoase din pepeni pe Algonde. Dintr-o săritură aproape neomenească, dată fiind distanța dintre ele, se năpusti la slujnică, sub privirea uimită a lui Gersende, care stătea în fața ferestrei, lângă unul dintre cele patru sfeșnice înalte ale căror lumânări luaseră locul luminii zilei ajunse la apus. Degetele lui Algonde se încleștară pe gâtul lui Francine.

— Mă... mă... înăbuși... articulă cu greu aceasta, încercând zadarnic să se elibereze.

Strânsoarea era prea puternică, iar ura lui Algonde atât de intensă încât aproape că o ridica pe Francine de pe podea.

— Dă-mi un motiv temeinic să n-o fac...

— Ajunge, Algonde!

Era vocea poruncitoare, deși stăpânită, a lui Gersende. Vânăta la față, Francine se sufoca. Algonde o azvârli cât colo, ca pe o simplă păpușă cu care nu mai vrei să te joci. Abia atunci pricepu ce făcuse. Puterea aflată în ea care îi poruncise să acționeze astfel. De unde o avea? Era oare puterea benefică a Strămoșilor sau cea malefică a lui Marthe? Fiindcă în clipa aceasta, văzând teroarea din ochii lui Francine, care tușea și-și masa gâtul, încercând să-și regăsească respirația normală, putea avea îndoieli. Totuși, refuză să-și piardă avantajul. Făcu un pas către Francine. Aceasta, agățându-se cu unghiile de covorul care-i amortizase căderea, se trase înapoi. Algonde se opri.

— Nu ți-am dorit niciodată răul, Francine. Niciodată. Pot înțelege că, din gelozie și invidie, ai vrut să mor, însă faptul că astfel mi-ai pus în primejdie copilul este o faptă pe care nu o pot trece cu vederea.

Slujnica nu încercă să se dezvinovățească. Încremenise de spaimă în fața acestei femei pe care o disprețuise fățiș, crezând-o incapabilă să se revolte. Se târî spre ușă, ca să fugă.

Algonde nu se mișcă din loc. Știind că o putea nimici cu o singură suflare. Își stăpâni furia. Nu voia să ucidă. Tare-i venea s-o facă, simțea acest impuls până în adâncul ființei ei, dar nu voia. Indiferent de proveniența noii ei forțe, îi fusese dată ca să-și poată stăpâni destinul. Se liniști. Era destul că-i inspira teamă lui Francine.

— Acum știi pentru ce mi-au fost acordate favorurile pe care mi le reproșezi. Vreau să cred că, pe viitor, te vei abține să le mai comentezi.

Francine se sprijini de clanța ușii ca să se ridice, abia respirând. Neputând să răspundă, neputând să conceapă clemența pe care i-o acorda Algonde, apăsă febril pe clanță.

— Să le spui adevăraților tăi stăpâni că ceea ce au făcut nu e de-ajuns ca să mă doboare și că, dacă o vor lua de la capăt, mă voi răzbuna cumplit și pe ei, și pe tine! o urmări vocea amenințătoare a lui Algonde în timp ce trecea, în sfârșit, pragul odăii.

Încă se clătina și tușea. Porni sprijinindu-se de perete. Trebuia să se îndepărteze. Să plece cât mai departe de locul acela aflat în puterea diavolului. De parcă n-ar fi fost de-ajuns prezența lui Marthe care, după cum știa toți oamenii de rând de pe lângă castel, avea sufletul hain și comisese destule crime. Era prea mult pentru Francine. Nu voia să sfârșească torturată până la moartedacă stăpânii se înfuriau, iar sufletul să-i ajungă apoi în iad. După câțiva pași,

silueta osoasă a lui Marthe îi apăru în cale urcând scara. Chipul i se schimonosi din nou de frică. Marthe se opri pe ultima treaptă, cu ochii îngustați de curiozitate.

— De ce te târăști așa? La ora ar fi trebuit să-i duci mâncarea lui Algonde, nu?

Înțelegând că e pierdută, Francine izbucni în hohote de plâns.

— M-a dat afară, încercă totuși să se apere.

Dintr-un pas, Marthe ajunse în fața ei, îi ridică bărbia cu o gheară și privi urma de strangulare care-i rămăsese pe gât.

— Te-a dat afară... Chiar așa... Și ți-a făcut asta... în starea ei? rânji, trimițându-i în față mirosul de putreziciune al răsufării ei.

Francine începu să clănțâne, înghețată de această atingere. O cuprinsese iarăși o spaimă pe care n-o putea stăpâni.

— E vindecată. S-a sculat din pat, jur, hohoti ea.

Ochii lui Marthe se pironiră într-ai ei.

— Și ce-ți reproșează?

Francine știa că n-are rost s-o mintă. Câte mărturisiri nu le smulsese vrăjitoarea aceea de când Sidonie se stabilise la Bâtie!

— Că am otrăvit-o în fiecare zi, ca să fie la cheremul lui.

— Al cui?

— Al stăpânului Louis.

— Al stăpânului Louis! Ia te uită, comentă Marthe, făcând un pas înapoi, cu o expresie circumspectă.

— Pot să plec? se smiorcăi Francine, deși nu prea credea așa ceva.

Marthe o măsură cu o privire înspăimântătoare.

— Spune-i messirului Louis că, oricare i-ar fi intențiile, ar face bine să renunțe.

— Păi, chiar acest mesaj mă duceam să i-l transmit... Din partea doamnei Algonde, îndrăzni Francine, ca să arate că-i intrase bine în cap.

Marthe se lipi de zid ca să-i facă loc, apoi o înșfacă de ceafă.

— Atunci n-ar trebui să te îndrepti spre apartamentele lui?

Francine lăsă capul în jos.

— Ba da, ba da... Iertare... Sunt foarte tulburată... Mă duc.

Și făcu stânga-mprejur de parcă s-ar fi urcat pe un rug. Messirul Louis n-avea s-o ierte, cu siguranță, pentru că dăduse greș și nici nu va risca să lase cu viață un martor care ar fi putut să-l acuze. Își spuse că, de îndată ce va ieși din raza privirii lui Marthe, va coti la dreapta în capătul coridorului ca să ajungă în aripa de miazănoapte și să coboare pe altă scară.

Oare Marthe îi ghicise gândul? Pornise pe urmele ei.

— N-aș vrea să te rătăcești din nou, îi spuse sarcastic. Merseră în tăcere, una lângă alta, de-a lungul coridorului străbătut în ambele sensuri de valeți în livrea, de slujnice care treceau, așa cum făcuse până atunci și Francine, prea zorite ca să observe pe cineva. Francine nu întâlni în drum niciun chip îndreptat spre ea, nicio privire prietenoasă care să-i dea puțină alinare. Se opri în fața odăii lui Louis de Sassenage și o lăsă pe Marthe să bată la ușă. Nu zări în privirea acesteia niciun dram de milă. Până la urmă, se înșelase. Algonde nu era diavolul, ci doar o lupoaică, o mamă gata să facă orice ca să-și apere puiul. Un diavol n-ar fi cruțat-o. Dar era prea târziu să-i devină aliată.

Împinse canatul și, pe când Marthe se bucura la gândul că răul biruise în sufletul lui Algonde, Francine își dădea sufletul sub loviturile stăpânului ei, pe care nici nu mai încerca să le evite.

Drumul prin munții Sardiniei fusese lung și, în ciuda popasurilor impuse de oboseală, a nopților petrecute sub cerul liber sau la adăpostul vreunuia dintre numeroasele monumente de cult, erau istoviți.

— Nu mai e mult, îl asigură Lina, arătând în lumina apusului spre un nor de praf aflat la orizont, printre măslinii centenari cu trunchiuri noduroase care creșteau de o parte și de cealaltă a drumului.

Enguerrand îi propuse să îi preia sarcina mergând înainte și să ducă el catârul de frâu, dar ea refuză. Atinse coapsa animalului cu nuielușa lungă de castan și trase de frâu.

„Îl vom mâna pe rând, și noi, și copiii“, anunțase ea la plecare, cu hotărârea aceea plină de mândrie, caracteristică femeilor din ținutul ei. În rochia neagră de văduvă, cu sandale împletite din sfoară pe picioarele goale, cu părul prins în coc și acoperit cu o basma neagră legată sub bărbie, cu ochii negri plini de hotărâre sub sprâncenele dese, înainta cu pași egali. Mounia coborâse înainte ca șareta să se pună din nou în mișcare și o ajunse din câțiva pași pe Lina. Enguerrand încheia convoiul. Sprijiniți de prețioasele butoiașe închise cu grijă pentru ca aromele mirodeniilor să nu-i atragă pe răufăcători, copiii mai mici moțâiau, iar cei mai mari jucau zaruri.

— Vom ajunge acolo înainte să se lase noaptea. Uite, norul acela e din ce în ce mai mare. Niște soldați, precis. De când insula noastră a trecut sub stăpânirea spaniolilor, sunt ca niște păsări de pradă, tot mai numeroși, vânând un inamic inexistent ca să ne poată supraveghea și jefui mai ușor.

Întoarse capul și se adresă copiilor:

— Înghionțiți-i tare pe frații voștri ca să se trezească și să scâncească atunci când soldații vor trece pe lângă noi.

— De ce? se miră Mounia.

— În lumea asta a noastră, tristețea nu atrage atenția. Lasă-ți capul în jos și ține rozariul între degete.

Auzind tonul pe care le vorbise copiilor, Enguerrand înțeleșese. Ajunsesese deja într-un pâlț de ienuperi aflat la liziera pădurii de stejari care se rărea pe măsură ce înaintau. Se ascunse bine, așa cum făcuse ori de câte ori presimțea o primejdie, gata să apară pe neașteptate, dacă era cazul.

Lina trăsesese catârul până la șanțul de pe marginea drumului, ca să lase loc de trecere, dar nu se oprise. Avusese dreptate. Erau opt, purtând livrele cu însemnele viceregelui. Trecură în galop, acoperindu-i sub un nor de praf, aproape atingând marginea șaretei, fără să le dea vreo atenție. Pericolul trecuse.

— Să mergem, hotărî Lina, trăgând catârul de frâu, cu ochii lăcrimând și cu gâtul iritat de praf, în timp ce Mounia tușea din rășputeri.

Enguerrand așteptă ca norul să dispară în zare, apoi se întoarse cu pași mari la ele și se așeză printre copii, în spatele șaretei, cu picioarele atârând în gol. Cel mai mare îi întinse o ploscă pe care o goli ca să-și umezească gâtul uscat, după care îl lăsă pe micul Enrique să se ghemuiască în brațele lui.

Înaintară astfel încă o oră înainte de a zări în vale căsuțele joase din satul Goni, grupate în jurul bisericii, părând niște umbre blajine sub cerul tot mai plin de stele.

— Care e a verișoarei tale? întrebă Mounia, de parcă ar fi putut s-o deslușească de la distanța aceea și în lumina slabă a lunii.

— Niciuna, râse Lina. Catarina e o fată bătrână care merge cu caprele la păscut. Lumea o crede cam smintită, ca și pe mine, de altfel. Nu locuiește în sat. Vezi șirul acela de menhiri din dreapta, la vreo două sute de pași de-aici? Duce spre nuraghe și, mai sus, spre *pinnettu*. Acolo stă ea.

— *Pinnettu*?

— O cabană, dacă preferi. Sunt niște construcții din piatră, care datează de pe vremea uriașilor.

În timpul călătoriei, Lina le povestise istoria țării ei, bogată încă în vestigii ale prezenței vechilor zei și a oamenilor care o stăpâniseră, mai ales ale poporului uriașilor. Ei construiseră în Sardinia acele nuraghi, niște turnuri conice, fortificate, care adăposteau așa-numitele „domus de janas“, ceea ce însemna „casele zânelor“, dar și mormintele lor, precum și puțurile lor sfinte. Nu se știa de unde apăruseră și cine erau. Neamul li se stinsese lăsând în urmă doar mărturiile acestea neobișnuite. Mai târziu, pe insulă debarcaseră fenicienii, cartaginezii, romanii, invadând-o fiecare cu propria cultură, dar fără să poată alunga în uitare ceea ce, pentru populația locală, rămânea sacru. În Sardinia avuseseră loc mai multe invazii, de la vandali la pirații care-i bântuiau coastele, până când insula trecuse în stăpânirea Giudicati. Acești regi judecători și-au impus legile, au împărțit Sardinia în patru regate, au înălțat castele și biserici romane, în vreme ce papalitatea proteja insula opunându-se supremației Pisei și a Genovei.

Papa a hotărât să-l desemneze pe Jacques al II-lea de Aragon drept rege al Sardiniei. Pe atunci se iscase un conflict între Giudicati. Unul singur dintre Giudicati, pe nume Helene, s-a împotrivit dominației spaniole, iar poporul sard i s-a alăturat. Fiica ei, Eleonora, a condus bătălii obținând victorii răsunătoare, în urma cărora a devenit atât de iubită și de venerată încât a fost numită și ea rege judecător și a promulgat, în aprilie 1395, o serie de legi aspre, dar drepte fără precedent. La moartea ei, insula a căzut sub jugul Spaniei. Niciodată însă acesta nu fusese mai împovărat decât acum, când totul decădea din ce în ce mai tare, iar abuzurile camarilei viceregelui înăbușeau toate binefacerile fericitelor vremuri în care insula fusese condusă de Giudicati.

Pe când călătoreau, descopereau ici și colo în vârfuri de munte fortărețe ca niște cuiburi de vultur, catedrale sau bazilici, vestigii romane sau nuraghi, lande sălbatice, văi presărate cu turme de oi, bivoli și capre, tufișuri dese răscolite de mistreți, răcoarea pădurilor de stejari. Lina prezisese, clătinând cu tristețe din cap, că poporul sard, căzut în uitare, oprimat, jefuit, va cunoaște vremuri grele și, în pofida averii pe care ar fi putut s-o dobândească prin vânzarea mirodeniilor, se întreba dacă va reuși să-și crească și ea copiii în spiritul demnității pe care i-o insuflaseră părinții ei.

Atrasă pesemne de zgomotul pașilor pe pietrele abrupte și de lucirea tremurătoare a felinarului lor, Catarina ieși din cabana circulară, construită din pietre până la înălțimea unui stat de om, apoi din crengi până la acoperișul țuguiat, însoțită de un câine care, ca și ea, părea dornic să muște, după cum lătra și făcea spume de furie.

— Hei, eu sunt. Vară-ta din Murtas. Am venit să te văd, se prezentă Lina cu glas răsunător,

bănuind că e gata să dea drumul câinelui pe care-l ținea de zgardă.

Bine făcuse că-i lăsase pe copii mai la vale, lângă nuraghe, unde se termina drumul, ca să păzească șareta împreună cu Enguerrand.

— Vino mai aproape cu lumânarea aia, să văd dacă-i așa cum spui, îi porunci verișoara ei, neîncrezătoare.

Lina și Mounia făcură ce li se cerea.

— Culcat, Brack. Culcat! lătră ea, acoperindu-l pe cel al lătratului animalului.

Molosul cu blana aspră, zbârlită pe spinare se lungi pe prag, dar fără să se potolească.

— Dacă țip, atacă! le avertiză Catarina, smulgând felinarul din mâna Linei.

Apoi, ca să-și dea seama cine sunt, începu să le dea ocol, scâldându-le în lumină. După aceea, cu o mișcare mai iute decât a unei viespi, ciupi tare obrazul Mouniei, care țipă atât de durere, cât și de surprindere.

Lina izbucni într-un râs sonor.

— După câte văd, nu te-ai schimbat! Urmărești și acum duhurile rele!

Un zâmbet știrb se îndură în cele din urmă să lumineze chipul uscățiv al Catarinei:

— Chiar așa. În nopțile cu lună plină se dezlănțuie întotdeauna. Prieteni, îi strigă ea câinelui, care încetă să-și mai arate colții chiar în clipa când cele două verișoare se îmbrățișau.

*

Migrena le sfredelea amândurora țestele în același fel, ca fi cum cineva ar fi bătut toba în timpanele lor ca să-i pedepsească. Refuzând să se dea bătut, Mathieu își înclină capul și-și scutură încă o dată, dincolo de pragul odăii, pletele ude, proiectând pe pietrișul din jur un semicerc de picături fine, întoarcerea la realitate fusese brutală. Cele două fete se întorseseră împreună cu un valet, aducând un hârdău cu apă, iar el și Janisse fuseseră apucați de picioare și vârâți cu capul în apa rece din hârdău. Firește că-și reveniseră din beție. Dar ar fi fost o adevărată minune ca, după un asemenea tratament, să nu dea afară tot ce mâncaseră, își spuse brutarul, râgâind, cu stomacul gata să se revolte. Nici Janisse care, la câțiva pași de el, aproape că se lipise de focul din vatră ca să-și usuce partea de sus a veșmântului nu părea într-o dispoziție mai bună. Mai ales că fusese nevoie de patru oameni ca să-l ridice și că, văzându-l pe Mathieu cu capul în apă, împărțise ceva palme în jur, ca să nu pățească același lucru. Philippine, care asistase la întreaga scenă, oscilând între râs și furie, îl certa acum, amenințându-l cu arătătorul.

— Să vă fie rușine! Să vă fie rușine, Janisse! Norocul tău că Algonde și-a revenit, altfel Gersende nu te-ar ierta niciodată pentru ce-ai făcut!

El lăsă capul în jos și-și șterse lacrimile din ochi. Nu plângea din pricina vinului care fusese mai tare decât părea, nici fiindcă i-ar fi fost frică de logodnica lui, ci pentru că dislocase maxilarul unui confrate de-al său care venise în ajutorul valeților, iar nenorocitul hotărâse imediat să-i interzică să mai calce în bucătărie. Uite cum îl pedepsise Dumnezeu, tocmai el care era atât de lacom! De-acum se terminase cu miresmele acelea care-i lăsau gura apă, atâta vreme cât vor mai rămâne la Bâtie.

— Adevărul e că am fost deja aspru pedepsit. Da, mi-am și primit pedeapsa, afirmă el, mușcându-și obrații pe dinăuntru.

Mathieu închise ușa și-și netezi cu palma părul scurt, retezat drept mai sus de umeri.

De fapt, încă nu știa ce hotărâre să ia. Nu știa dacă va birui iubirea sau răzbunarea în clipa

când se va afla în fața ei. În fața lor. La vederea lui Philippine, care tuna și fulgera, îi venea să lovească pe cineva. Din pricina tonului pe care-i spusese, cu câteva minute înainte, că acum, după nașterea Elorei, nici nu se mai pune problema să stea prea mult pe gânduri. Nu fusese ea cea care împreună cu tatăl ei uneltiseră să-l despartă de Algonde? își ceruse scuze pentru asta, firește. Dar prea repede, prea neconvingător, înainte de a-l îmboldi să se căsătorească. Mathieu se săturase să fie mutat de colo colo, dat la o parte, pălmuit, certat. Dacă nu l-ar fi durut atât de tare capul, i-ar fi spus toate lucrurile astea în loc să tacă și să încuviințeze, ba chiar da, cu riscul de a fi biciuit până la moarte, i-ar fi turnat în cap apa rămasă în hârdău ca s-o oprească să mai țipe la bietul Janisse, care nu făcuse decât să încerce să-i abată gândurile negre.

În loc de asta, stătea cu brațele atârându-i pe lângă trup printre scaune și bănci răsturnate pe podeaua udă și, în ciuda cicatricei înfricoșătoare de la ochi, pe care refuza s-o ascundă, părea un băiețel care abia așteaptă să fie luat de mână și condus acolo unde trebuia să meargă.

*

Imensă pe un cer presărat cu stele, luna rotundă părea acum agățată de vârful turnului masiv al imensului nuraghe aflat mai jos de pinnettu. Împrumutând vocile stridente ale păsărilor de noapte, uriașii îi adresau rugăciuni, le spusese pe un ton solemn Catarina, după care adăugase că toți ceilalți trebuiau aduși cât mai repede la adăpostul casei ei, altfel sufletele lor și-ar fi luat zborul.

Coborâseră toate trei să-i caute, cu câinele în urma lor, iar acum se aflau la picioarele turnului, lângă mormântul uriașilor,

— Căruța poate rămâne aici. Nimeni nu cutează să umble noaptea prin locurile astea, îl asigură Catarina pe Enguerrand, în timp ce copilașul cel mai mic, trezit din somn, se agăța de gâtul maică-sii, închizându-și din nou ochii. Mounia îi luase de mână pe următorii doi, care se clătinau pe picioare de oboseală.

— Nu te supăra, Catarina, dar n-am bătut atât drum păzind butoiașele astea ca să le abandonez acum în mijlocul landei. Luați-o înainte, copii, până le pun pe catâr, hotărî Enguerrand, trecând în fața animalului care, de câteva minute, dădea semne de nervozitate. Oare simțea amenințarea nevăzută despre care le vorbise păstorita de capre sau îl speria câinele, care ba lătra, ba scheuna? Oricum ar fi fost, Enguerrand nu era omul care să se lase prea ușor impresionat.

Catarina privi în jur, adulmecă aerul încărcat cu miresme de cimbru și de iarbă-neagră, apoi grăbi pasul.

— Nu zăbovi prea mult, se mulțumi ea să-i spună, obișnuiți ca oamenii să n-o creadă.

Mounia și Lina urcau deja poteca, ducându-și bagajele, precedate de cei doi copii mai mari. Enguerrand rămase singur. Stăpânindu-și fiorul stârnit de o suflare mai rece de vânt, deznodă chingile cu care era legat catârul între hulube, înclină apoi șareta ca partea din spate să atingă pământul și aduse animalul mai aproape. Catârul azvârlea cu copita în pământul negru, fornăind puternic, cu urechile culcate pe spate.

— Hai, drăguțule, puțină răbdare, n-o să dureze mult, îl încurajă Enguerrand înainte de a-i lega hățul de bara din spatele șaretei, ca să-l țină pe loc.

De cum intră în pinnettu, Mounia simți în jur suflul de magie care plutea în jurul păstoritei de

capre. Se liniști imediat și pregăți culcușul copiilor, pe o pătură așternută direct pe lutul bătătorit, în încăperea strâmtă pe care Catarina o împărțea cu Brack.

O saltea de paie, o masă, un cuțar și un lighean făcut dintr-un pietroi scobit alcătuiau tot mobilierul. În mijlocul odăii, un șir de pietre înnegrite, așezate în cerc, dovedea că în tavanul din crengi ar fi trebuit să existe o deschizătură, dar, ridicându-și privirea, Mounia constată că aceasta fusese astupată. Ferestrele, de asemenea, erau acoperite cu niște obloane interioare. Cuprinsă din nou de neliniște, le lăsă singure pe cele două verișoare și deschise ușa, să vadă dacă sosea Enguerrand.

De cum trecu pragul, simți un vânt neobișnuit de rece pentru anotimpul acela. Măturând cu privirea cărarea, se înfășură mai strâns în șal. Nici țipenie de om, gândi ea deodată, tremurând de frig. Unde era Enguerrand?

— Bărbatul tău e curajos, însă nu știe ce forțe se ascund în nuraghe.

Mounia întoarse capul către Catarina, care apăruse brusc în prag, și veni lângă ea, cu mâinile la spate, dreaptă ca un chiparos.

— Mi-e frig.

— Așa simt întotdeauna cei care le percep prezența, zise Catarina, apoi arătă cu degetul în josul potecii. Uite-l că urcă. Îl vezi?

Mounia își miji ochii în lumina lunii și oftă ușurată. Mergând încet, pentru ca animalul să nu-și rupă vreun picior pe stânci, Enguerrand lăsa puțin câte puțin în urmă turnul păgân.

Se relaxă la vederea lui, în ciuda frigului tot mai puternic.

— N-am mai simțit niciodată așa ceva. Mor de frig. De unde vine?

— Nu știu. Eu m-am născut cu acest dar, fără să știu nici de ce, nici pentru ce mi-a fost hărăzit. Acolo!

Arătă din nou cu degetul, indicând de astă dată către nuraghe.

— Vezi?

Da, Mounia vedea. Un nor albăstrui care ieșea din miezul pietrelor și tremura ca o ceață fină așternută pe suprafața lunii. Apoi încă unul și încă unul.

— Doamne Isuse, ce-i asta? Începu ea să tremure.

— Sufletele celor morți, murmură stins Catarina, după care adăugă: Vino. E timpul să ne întoarcem în casă.

— Dar el? se îngrozi Mounia, văzând că baletul straniu urca deasupra pietrelor, deasupra lui Enguerrand, fără ca el să observe.

Degetele Catarinei se încleștară autoritar pe brațul ei.

— Haide. Nu-l poți ajuta cu nimic, îl vor lua.

Avea dreptate. Mounia simțea că avea dreptate. Așa era. Știa. Simți că o doare inima, că o doare brațul tras înapoi cu acea putere a voinței pe care o capătă oamenii când viața le este în primejdie. În câteva clipe, tot cerul fusese acoperit de formele străvezii care se adunau tot mai aproape de Enguerrand și ale căror râsete le putea auzi. Îl văzu ridicându-și ochii, lăsând din mână frâul catârului ca să scoată spada din teacă și, în clipa aceea când știa că-l va pierde, toată ființa ei se încordă ca să împiedice acest lucru. Se smulse violent din mâna femeii care voia s-o tragă după ea și, în timp ce catârul o lua la fugă, iar soțul ei spinteca aerul cu spada, se repezi pe cărare ca să moară alături de el.

Neștiind în ce farfurie turnase Francine otrava, Algonde nu se atinsese de mâncare, iar acum, și ea, și Gersende erau moarte de foame.

— Ar fi trebuit să coborâm noi la bucătărie, se plânse ea, auzind cum îi chiorăie mațele.

Chiorăiala nu păru s-o deranjeze pe Elora, care sugea cu lăcomie, frământându-i sânul cu degețelele ei subțiri.

— Lasă, o să avem și mai multă poftă de mâncare după aceea, se consolă maică-sa, privind mișcată scena.

— Totuși, de ce le trebuie atât timp să vină? După cum îl cunosc eu pe Mathieu, pun pariu că se lasă rugat, suspină fata.

— N-aș vrea să-ți faci prea multe iluzii, Algonde! El te știa slujnică, acum te găsește domniță. Nu cred că o să-l bucure situația.

— Dar eu sunt de vină pentru asta?

Gersende își scutură capul rotund cu cosițele împletite din nou și răsucite deasupra urechilor.

— Nu, dar pe lângă cele petrecute înainte... Știi și tu cât de mult doresc să vă căsătoriți, prigoria mea, dar, în același timp, cu siguranță că el te va face să fii mult mai vulnerabilă în fața harpiei.

Algonde își pironi ochii mari de culoarea mușchiului în ochii ei.

— Sunt conștientă de acest lucru, mamă, dar nu știu dacă voi avea puterea să-l pierd iar. Îmi lipsește atât de mult!

— Să sperăm că...

Restul frazei muri pe buzele lui Gersende. Philippine deschisese ușa și intrase, urmată de cei doi bărbați.

— Iată-ne, în sfârșit. Îți vine să crezi, Algonde, că împiedicații ăștia s-au ciocnit unul de celălalt și au răsturnat un hârdău cu apă pe care-l cărau doi servitori? A trebuit să-i punem la uscat, exclamă domnița, izbucnind în râs, apoi se dădu la o parte și le făcu loc să se apropie.

Îmbărbătat de versiunea aceasta, jupânul Janisse își umflă pieptul și deschise larg brațele la vederea fotoliilor în care ședeau cele două femei.

— Pe legea mea, ce mai puicuțe! Îți vine să le mănânci!

Și, unind vorba cu fapta, se năpusti ca un vultur spre ele să le îmbrățișeze.

Depuse două sărutări zgomotoase pe obrajii prigoriei lui, apoi, ghemuit la picioarele ei, își frânse mâinile de emoție privind-o pe micuță. În timpul acesta, Philippine, obosită de atâta efort, ocupase ultimul fotoliu liber. Considera că acum rolul ei se sfârșise.

Mathieu însă rămăsese în prag, nemișcat, stingherit în ciuda surâsului îmbietor pe care i-l adresa Algonde pe deasupra capului chel al lui Janisse. Era neschimbată, așa cum o lăsase pe malul râului anul trecut. Și-o închipuise grasă din cauza sarcinii, când colo era aproape slabă, desigur că din cauza bolii care o măcinase. Da, era aceeași, recunoștea iubirea din privirea îndreptată spre el, încrederea cu care-i întindea mâna. Era aceeași.

Iar el o iubea și acum. Doamne, cât o iubea! Dar printre aurăriile acelea, printre candelabrele din argint în odaia aceea cu dușumeaua prea lustruită, cu mobile sculptate, cu tapiserii viu colorate, cu farfurii elegante puse pe masă, lângă o supieră din faianță, descoperea parcă pe altcineva, nu pe ea.

Când îl văzu atât de stânjenit, atât de nehotărât, Algonde simți că ochii i se umplu de lacrimi.

— Vino... îl imploră ea. Te rog!

Dându-și subit seama că în încăperea domnea o atmosferă încordată, Janisse se răsuci pe genunchii întepeniți.

— Ei, ce s-a întâmplat? se miră el.

Toate privirile se ațintiră asupra lui Mathieu, încărcate de atâta speranță, încât se simți prins în capcană. „Nu așa, își spuse el făcând un pas înapoi. Nu asta voiam. Nu așa.“

Mâna întinsă a lui Algonde căzu descurajată. În tăcerea care se lăsase, Mathieu se răsucise pe călcâie și fugise din nou.

*

Enguerrand n-ar fi putut spune ce anume îi atrăsese atenția mai întâi. Senzația tot mai puternică de frig, lumina schimbată din jur, până sus pe stânci, atitudinea celor două femei stând pe dealul de care ajunsese deja atât de aproape încât, chiar dacă nu le deslușise cuvintele, auzise panica din glasurile lor. Oricum ar fi fost, atunci când catârul îl împinsese cu capul, iar apoi îl mușcase de umăr, se întorsese și-i văzuse dansând sub luna plină. Reacționase din instinct. Se dăduse la o parte, lăsând animalul s-o ia la goană în susul potecii, de parcă acolo, în vârf, ar fi avut scăpare. Scosese sabia să se apere. O apărare iluzorie. O luptă zadarnică. Dar altă speranță nu avea, convins că, dacă nu făcea față, această legiune diafană de cețuri care chicoteau l-ar fi străpuns dintr-o parte în cealaltă și s-ar fi prăbușit cu fața în pietriș. Era cavaler de Sassenage. Dacă-i sosise ceasul, va muri în picioare, ca un războinic. Furios că se lăsase surprins și conștient de ceea ce avea să i se întâmple, n-o observă pe Catarina intrând în casă. N-o văzu pe Mounia coborând în fugă panta.

Lupta, având în urechi șuierul ascuțit al duhurilor cenușii, prin care tăișul spadei trecea fără să le oprească. Nu zări nici catârul care, abătându-se de la cărare ca să ajungă la pinnettu pe drumul cel mai scurt, incomodat de greutatea încărcăturii, își frânse o gleznă și căzu pe o parte, răgând de groază în fața acestor chipuri dantești ale morții. Enguerrand nu văzu nimic din toate acestea.

Mounia urmărise totul. Încă mai avea timp să renunțe, să se pună la adăpost, îi striga vocea înțelepciunii. Dar mai puternică era altă voce. Vocea morților, care o chema. „*Îi aud*“, își repeta ea, sărind peste pietre, cu riscul de a-și rupe gâtul. Era răscolită. „*Le aud. Astea nu sunt râsete, nu, ci strigăte de durere. Doamne, cât suferă!*” Mai avea câțiva pași de făcut.

În fața ei, Enguerrand, epuizat, icnea, învârtindu-se pe loc și biciuind aerul cu spada. În timp ce făcea o piruetă, încercând să destrame vâlul înghețat care-i fâlfâia pe umeri, o zări repezindu-se spre el. Abia atunci îl cuprinse teama. Se temea pentru ea. Uitând de el, se avântă s-o apere.

„*Să le vorbesc. Trebuie să le vorbesc. Asta vor. Să li se vorbească, să le asculte cineva.*” Ajunsese la această concluzie în clipa când trupurile lor se întâlniseră și se înlănțuiseră, sub o horă nebunească de duhuri care se roteau.

Schimbară o privire în care Enguerrand înțelesese iubirea aceea absolută pe care i-o purta ea.

— E zadarnic, găfâi ea pe buzele lui. E zadarnic.

El își desfăcu degetele. Spada căzu pe pietre, ricoșă, apoi rămase nemișcată. Atunci, sfidând umbrele, Enguerrand o sărută fierbinte, prelung, ca ea să nu vadă moartea venind să-i

Disperarea ei nu dură mult. Un singur hohot nestăpânit, pe care cei din jurul ei și-l înăbușiră în piept.

— Biata micuță! Ce nerod e! Și cât ne-am străduit să-l pregătim, se lamentă Janisse, luând-o de mâini.

Fu de-ajuns pentru ca Algonde să-și recapete stăpânirea de sine.

— Nu-i nimic, dragă Janisse. O să fie bine, îl asigură ea, ștergându-și nasul.

— Ar fi trebuit să ne așteptăm. Pe legea mea, când o să-l găsim, pun ciomagul pe el! scrâșni Philippine, bătând din picior.

Prin gestul lui, netrebnicul acela îi nesocotise autoritatea. De data asta, era hotărâtă să nu-l lase să scape nepedepsit. Ghicind amenințarea care plutea asupra capului brutarului, Algonde o fulgeră cu privirea pe Philippine.

— În cazul acesta, sper să nu-l găsim niciodată!

— Dar, totuși...

— Niciun „totuși”! Nu vă spuseseam să-l lăsați în pace?

Philippine ridică vocea, încruntându-se și înălțând bărbia, ofensată că-i vorbise pe tonul acela de față cu ceilalți.

— Asta nu-i un motiv ca să te trateze așa! Și nici pe mine! Nu uita că numai eu am autoritate asupra voastră în casa asta!

Elora terminase de supt. Algonde o puse în brațele lui Gersende, care nu spusese nimic până atunci.

— Culc-o tu, bine?

Gersende încuviință. Le fusese de-ajuns să schimbe o privire, nu mai era nevoie de cuvinte. Janisse, încurcat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, se ridicase și se trăsese, prudent, mai la o parte, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt. Dacă Philippine se înfuria și mai tare, ar fi putut vorbi despre faptul că se îmbătase în halul acela, iar Gersende s-ar fi supărat pe el. Deci era mai bine să treacă neobservat. Se strecură spre leagăn, unde Gersende își făcea de lucru. Algonde se ridică și ca, înfruntându-o pe Philippine cu o expresie îndârjită.

— Te întreb ceva, domniță Helene. Vrei, de data asta, să mă redai bărbatului pe care-l iubesc sau să mă ții pentru totdeauna lângă tine?

Uluită de prestanța și de autoritatea pe care le arăta camerista ei, domnița de Sassenage se făcu parcă mai mică în fotoliu, iar mâinile așezate pe rezemători începură să-i tremure.

— Iartă-mă, făcu pe un ton țâfnos. Te asigur că acum voiam...

Algonde nu mai stătu s-o asculte. porni hotărâtă spre ușă.

— Unde te duci? o întrebă Philippine, simțindu-se vinovată.

— Să iau aer. Am stat prea multe zile închisă în casă.

Înăbușindu-și dorința de-a o însoți, Philippine rămase locului. Atitudinea plină de siguranță a lui Algonde o înfioră. Oare era un efect al poțiunii pe care i-o administrase Gersende? N-ar fi putut explica în ce fel anume, dar era limpede că Algonde se schimbase.

agonia lentă care precedase moartea lor stupidă. Câmpia era acoperită de sânge. Se luptaseră vitejește. Cu cine? Atâția străini veniseră să cucerească aceste meleaguri! Oare erau cei din nuraghi, acel popor de uriași al mării despre care Lina vorbea cu respect, sau alții, și mai vechi? N-ar fi putut spune, însă le răspundea în limba faraonilor, care nu mai era folosită de la invaziile arabilor, dar pe care ea o învățase încă din leagăn, fiindcă mama ei dorea ca limba aceasta să nu cadă pradă uitării. Acum, Mounia simțea doar că ei o puteau înțelege, puteau citi în mintea ei mesajele de iubire și de pace care nu treceau de buzele ei pecetluite de sărutul lui Enguerrand.

Deodată, văzu în minte o imagine. Se smulse aproape brutal din strânsoare.

— Vino, strigă ea, apucându-l strâns de mână.

Vântul puternic și rece stârnit de vârtejul sufletelor care se roteau în continuare deasupra capetelor lor ridica praful din jur. Ei alcătuiau mijlocul unei tornade care se strângea tot mai mult, iar ierburile smulse din pământ și pietricelele albe le loveau spatele și picioarele.

Șuieratul acela îl împiedică pe Enguerrand să-i spună că erau prizonieri, dar se lăsă tras de mână, convins că ea încerca totuși să ajungă până la pinnettu. Constată însă uimit că ea, cu o forță nebănuită, depăși bariera de praf și începu să coboare spre mormânt.

*

Mathieu se opri brusc pe peronul din fața impunătoarei construcții. Se rătăcise în labirintul de coridoare și alergase până când găsisese o scară pe care pornise în goană. Să coboare. Să iasă. Doar asta voia. Să respire. Își trase sufletul pe trepte, sub mantia înstelată a cerului. Era singur. Era seară. Niște râsete înăbușite îi ajunseră la urechi. În boschetele grădinii din apropiere erau perechi care se giugiuleau, în timp ce un imn religios se înălța din capela al cărei colț împodobit cu vitralii îl putea vedea.

Se orientă. Dacă ocolea clădirea pe la răsărit, ajungea la grajduri, unde era șareta lor și, pitită în spatele osiei, spada. După aceea va putea pleca. Într-un fel sau în altul. Bun. Însă, în loc să pornească, se așeză pe piatra rece și-și rezemă coatele pe genunchi, iar bărbia – în palme. De fapt, n-avea curajul să plece de-acolo. Luna plină era rotundă ca sânul pe care-l întrezărise, ca acel căpșor pe care-l văzuse culcat pe sân. La amintirea lor i se tăiau picioarele.

Privea țintă astrul nopții, liniștit de aerul proaspăt, fără să-și dea seama că pe chip i se așternea treptat un surâs înduioșat.

*

Duhurile se deplasau deasupra lor, cu aceeași viteză. Enguerrand nu înțelegea. Nimic altceva nu se mai petrecea. Atacul încetase în clipa când lăsase sabia să-i cadă din mână. Oare demonii se jucau cu ei? De ce căuta Mounia intrarea în mormântul uriașilor, strângându-l atât de tare de mână încât, în ciuda forței lui, avea impresia că-i frânge oasele?

Intrară într-un coridor lung de piatră, strâmt și pătrat, care ducea sub pământ. După câțiva stânji, o tăcere macabră luă locul șuierului vântului.

Enguerrand se opri. Mounia întoarse capul, scrutând bezna.

— Trebuie să înaintăm, îi spuse.

— De ce? De aici au ieșit.

Ea se apropie și se lipi de el.

— Ai încredere în mine. Te rog! Trebuie să ne mișcăm repede. O să-ți explic după aceea.

Căutând zadarnic vreun argument, Enguerrand cedă în fața siguranței din vocea ei.

*

Îndată ce trecu de canaturile larg deschise ale porții castelului, Algonde recunoscute pletele ondulate și umerii lați ai lui Mathieu, iar inima începu să-i bată nebunește. Nu plecase încă, nu era totul pierdut. Se apropie pe nesimțite, ca să nu-l sperie.

Mathieu îi ghicise prezența. Poate după mireasma pielii ei, care nu se schimbase. Briza o adusese până la el. Chiar dacă își dădea aere de domniță, prigoria își freca și acum trupul cu frunze proaspete de mentă, cum făcea înainte, când era așa cum ar fi dorit el să rămână.

Algonde se așeză lângă el, pe trepte, lăsând o distanță mică între ei. Fără să-l privească. Fără să forțeze lucrurile. Doar așteptând. Singuri sub privirea lunii. Lăsându-se înghițiți de întuneric.

*

Se făcu lumină din nou. Duhurile se întorceau în mormânt. Tăcute, de astă dată. Rămâneau la distanță, plutind ca niște nori albaștrui pe lângă zidurile pe care le îmbrăcau într-un văl fremătând. Uimitor, dar spaima pe care o simțise Enguerrand dispăruse. Avea certitudinea că erau călăuziți de mâna destinului.

Ajunseseră într-o sală circulară, din care porneau, la distanțe egale, coridoare care se pierdeau în întuneric. Într-un singur loc, peretele era lipsit de coridoare.

— Acolo e.

Degetul Mouniei arată spre stela grandioasă din mijlocul încăperii. Era înaltă de cel puțin doi stânjeni.

— Chiar acolo, spuse ea, lăsând mâna lui Enguerrand ca să se apropie de stelă.

Își trecu palma peste o deschizătură mică în formă de piramidă, așezată cu vreo zece degete mai sus de capul ei. Un șanțuleț îngust pornea de la vârful triunghiului și împărțea partea de sus a pietrei în două părți distincte printre care se strecură o rază de lună ce pătrunsese prin bolta de sus.

Enguerrand venise alături de ea. Încă nu înțelegea ce se întâmplă, dar era limpede că răposații îi mănaseră acolo pașii Mouniei.

— Ce vor? întrebă el, văzând că duhurile înconjuraseră stela, în fața tunelelor care se răsfirau în formă de stea.

Mounia nu-i răspunse. Își dezlegă de la brâu un săculeț din pânză. Inima lui Enguerrand porni să bată mai tare. Era oare posibil?

De parcă ar fi vrut să-i dea dreptate, în încăperea se înalță un cânt, ca un izvor ce țâșnea de pretutindeni, în clipa când Mounia scoase din săculeț flaconul piramidal furat de la prințul Djem și-l ridică deasupra capului.

*

Coatele lor se atinseră. Din nebăgare de seamă? Niciunul din ei nu fu sigur de asta, însă contactul îi făcu să-și întoarcă în același timp capetele unul către celălalt.

— Ești tare departe de casă, prigorie, zise el schițând un surâs.

— De când ai venit tu, nu mai sunt atât de departe.

— Văd că nu-l pui deloc la socoteală pe jupânul Janisse, se strâmbă el, umflându-și obraji ca pe vremuri.

Ea râse. Mathieu ridică brațul și-i cuprinse umerii. Ea nu se feri.

— Crezi că mai avem vreo șansă, noi doi?

Picături fine începură să curgă din ochii lui Algonde. Li se va mai lăsa vreo șansă? „Da“, țipă sufletul ei. „Da“, țipă inima ei. Știa că de asta îi fusese dată puterea celor vechi. Totuși, copleșită de emoție, rămase fără grai.

— Mi-e greu să trăiesc fără tine, prigatorie. Dar ura mi-a rămas în suflet.

Îi prinse bărbia și o ridică. Privi îndelung lacrimile care-i alunecau pe obraji. Ar fi vrut să le soarbă, dar se stăpâni.

— O să am mereu îndoieli. În privința Elorei.

— Eu nu am.

Mathieu dădu din cap. Păru să fie de acord cu ea.

— Ce-ar face o doamnă așa cum ai devenit tu cu un țopârlan ca mine?

Ea își mușcă buza. Acum. Aici. Sau niciodată.

— Nu sunt o doamnă, Mathieu. M-am născut zână, cu mult înainte ca Melusine să-mi impună legea ei.

*

Dopul odată scos, flaconul în formă de piramidă se potrivea perfect în scobitura din stelă, de parcă pe măsura lui ar fi fost făcută cu secole în urmă. Mounia se întoarse spre Enguerrand.

— Vino.

Din câțiva pași fu lângă ea, cu spatele lipit de stelă, ca și Mounia, privind cum norii deveneau siluete și se întindeau spre bolta mormântului în timp ce raza lunii străbătea elixirul aflat în flacon. Cântul deveni mai amplu. Degetele li se împletiră. Nu le mai era frig, aproape că transpirau, fiindcă piatra din spatele lor începuse să se încălzească. Pe obraji Mouniei curgeau lacrimi.

Fusese călăuzită de imaginea acestui loc, având o configurație asemănătoare cu desenul trasat pe harta tatălui ei. Ca și cum ar fi fost limpede de la bun început că ea va ajunge acolo. Ca și cum ea, egipteanca, urmașa faraonilor, n-ar fi recuperat această mică piramidă decât pentru ca sufletele urmașilor să poată trece, în sfârșit, dincolo. Plină de mândrie și de iubire, le vedea acum pătrunse de lumina lunară care trecea prin sticlă, urmărind arabescurile de argint și desenând pe ele semne ciudate. Degetele lui Enguerrand le strânsesă mai tare pe ale ei. Urmărea și el reîncarnarea lor lentă.

Mai întâi apăreau trupurile, apoi chipurile. Bărbați și femei. Atât de înalți, încât Enguerrand fu nevoit să ridice capul ca să le întâlnească privirile. Iar atunci căzu, ca și Mounia, în genunchi. Teama pe care o simțise în landă se prefăcuse în iubire și se simți ca un nemernic fiindcă îi atacase cu spada.

*

Mathieu se ridicase în picioare încă de la primele cuvinte ale lui Algonde, îndată ce pomenise de Marthe.

— Să nu stăm aici, spusese el cu o voce gravă, stăpânindu-și cu greu jena.

Porniseră în fugă prin grădină, cât mai departe de castel, până acolo unde copacii erau atât

de deși încât lumina nu mai ajungea până la tufișuri. Acolo unde nu-i putea auzi nimeni, Mathieu înțelese că ceea ce ea îi mărturisea, în sfârșit, respirând precipitat, le pecetluia pe veci destinul. Și nu voia martori. Nici măcar luna.

Așezată lângă el între rădăcinile unui stejar bătrân, Algonde îi povestise tot. De la ziua când căzuse pentru prima dată în Furon până la dezmierdările lui Philippine, fără să uite de legătura atât de strânsă dintre ea și uliu. Nu mai voia să-i ascundă nimic. Îl voia liber. Liber s-o iubească așa cum era diferită, cu povara ei, cu sfâșierile și cu speranțele ei. Liber s-o urască pentru alegerile ei din trecut, păcatele ei trupești, latura ei monstruoasă. Liber să rămână sau să plece. După ce termină de vorbit, stând cu capul pe umărul lui, se simți și ea eliberată. Și orice s-ar întâmpla, mai puternică. Mai puternică indiferent de alegerea lui.

Pentru că aceasta fusese cea mai mare dovadă de dragoste pe care i-o putea da.

*

Pe măsură ce raza de lună acționa asupra elixirului, lumina devenea mai densă, mai intensă și fură nevoiți să-și mijească ochii ca să urmărească semnul făcut cu capul de uriași în direcția peretelui lipsit de coridoare. Acea parte a flaconului care, spre deosebire de celelalte, nu era învelită în rețeaua de argint, se afla îndreptată către acel loc.

— Vino, îi porunci iar Mounia, obligându-l pe Enguerrand să se ridice.

Se apropiară de peretele fără deschizături. Ridicându-se pe vârfuri, cum făcuse și ca să așeze flaconul la locul lui, Mounia apăsă tare pe o ieșitură din centrul triunghiului, apoi se dădu într-o parte. Peretele începu să lunece încet, deschizând o ușă ascunsă în zid. Dincolo de ea se găsea un dolmen. Poate un altar, înconjurat de o oglindă translucidă de apă. „*Un puț sacru*“, își spuse Enguerrand. Mounia se dezbracă și-l îndemnă, zâmbind, s-o imite. Părea condusă de o voință străină, dar spaima lui trecuse de mult. Chiar dacă toate acestea îi depășeau înțelegerea, simțea că se supuseseră fără să știe destinului care le fusese hărăzit de la începuturile lumii.

Mădularul i se învârtoșă îndată ce Mounia străbătu bazinul cu apă și se lungi pe dolmen, cu fața spre el, cu coapsele desfăcute.

*

— Cred că Janisse ar fi încântat dacă ne-am căsători și noi în aceeași zi cu el, murmură pe neașteptate Mathieu.

Inima lui Algonde tresări.

— E adevărat, mă mai vrei? îl întrebă ea tremurând, înălțând o privire recunoscătoare spre el.

— Vă vreau pe amândouă, o corectă Mathieu înainte de a-i acoperi buzele cu ale lui și de-a o culca printre rădăcini.

*

Imediat ce trupurile lor se uniră, în sala cea mare avu loc fuziunea. Fulgerate de lumină, spiritele eterate ale uriașilor explodară, devenind mai luminoase decât raza pe care le-o oferise luna, apoi fură aspirate prin orificiul deschis în tavanul stelei, pătrunzând în interiorul flaconului piramidal. Atunci totul se liniști. Nu se mai auzi alt zgomot în afara răsuflării precipitate a

perechii care făcea dragoste deasupra puțului sacru. Erau înconjurați de noapte. O noapte neagră, străbătută doar de fasciculul albastru și triunghiular care pornea de la stelă și se oprea la șoldurile lui Enguerrand. Dacă cei doi ar fi urmărit scena din sală, s-ar fi întrebat de ce, în locul odihnei pe care crezuse Mounia că și-o doreau, sufletele uriașilor preferaseră să se dizolve în elixirul din flacon, întreținând lumina aceea.

*

Dar pentru aceasta ar fi trebuit să știe, ca și cealaltă pereche – Mathieu și Algonde – că noaptea respectivă nu le aparținea lor. Era în întregime legată de profeție și de puterea celor trei.

Djem era atât de agitat încât nu putuse închide un ochi toată noaptea. Nici s-o onoreze pe Almeida nu putuse. În cele din urmă o gonise din patul lui.

— Te porți așa din cauza fetei ăleia, Helene! se răzvrătise grecoaica, jignită că Djem nu cedase farmecelor ei.

— Taci! Nu știi ce spui, obiectase prințul cu o voce lipsită de convingere care-o făcuse să se ridice în genunchi, cu sânii ei tari dezgoliți, peste cearșaful sub care stătuse lungită cu o clipă mai înainte.

Întins pe spate, cu brațele încrucișate sub ceafă, Djem nici măcar n-o privise.

— E creștină! Și i-a fost făgăduită câinelui de Montoisson. Știi cât riști?

— Ți-am spus să taci, mă obosești.

— Cutează să spui că n-o plăci! Am văzut că n-o scăpai din ochi nicio clipă, când a fost aici! O doreai!

De data asta, prințul se enervă. De ce-l deranja din visurile sale dulci cu gelozia ei copilărească? Dar, până la urmă, așa-i trebuia! Greșise lăsând-o pe Almeida să capete o asemenea autoritate asupra celorlalte soții ale lui, pe care, practic, nu mai primea deloc în așternut. Privirea lui Djem deveni aspră. Era timpul să ia măsuri.

— Liniște ori vei fi biciuită!

Almeida tăcu. Știa până unde putea întinde coarda. Îl cunoștea bine, fiindcă-l iubea mult. Și-ar fi pus amenințarea în practică. Din moment ce se purta atât de aspru pentru o nimica toată însemna că nu se înșelase. Zizim, iubitul ei Zizim, căzuse în mrejele franțuzoaicei aceleia cu pielea ca laptele.

— Cum dorești, prințe, dar să nu zici că nu te-am prevenit. Există terenuri prea bine păzite ca să poți vâna acolo.

El nu replicase. Almeida plecase, dreaptă și cu fruntea sus. Oare ar fi fost în stare să se răzbune dacă o neglija? Da. Fără să ezite. Dar era sigur că, spre deosebire de Mounia, nu l-ar fi trădat. Prea se temea să nu-l piardă. Pentru Helene însă ar trebui să-și facă griji, dacă...

Avea inima frântă. Se gândea întruna la ceea ce-i spusese Anwar despre capcana în care fusese prinsă domnița de Sassenage. Mânia Almeidei nu însemna nimic pe lângă primejdia pe care-o reprezenta pentru Helene alianța dintre fratele ei și cavaler.

Bântuit de aceste gânduri, se sculase din pat la ivirea zorilor, cu ochii încercănați de nesomn, și începuse să numere orele, urmărind drumul soarelui pe cer. Se întreba dacă ea va veni la întâlnire.

*

Nici Philippine nu dormise prea bine.

Cu o seară înainte, când se dusese la bucătărie să caute ceva de mâncare, însoțită de jupânul Janisse care, trădat de răsuflarea mirosindu-i a băutură, trebuise să-și mărturisească pozna, Gersende n-o găsisese acolo pe Algonde. Janisse, în timp ce o aștepta afară, pe coridor, îndurând atât pedeapsa supărării ei, cât și pe cea a mirosurilor îmbietoare la care nu mai avea acces și plângându-și soarta, întrebase și el în dreapta și în stânga dacă n-o văzuse cineva pe

prigorie în vreo parte a casei. Toată lumea îi dăduse același răspuns: la ora asta, stăpânii lor s-au dus la culcare. Cei cărora avusese stângăcia să le amintească adevărata condiție a lui Algonde îi zâmbiseră cu răutate, sfătuindu-l să nu mai răspândească acest zvon. După ce mâncase, Gersende urcase din nou la etaj. Singură. Janisse se dusese să se culce în grajd, în șaretă, unde-și lăsase pătura.

Și Philippine trecuse după cină pe la camerista ei. Elora dormea. Gersende căsca. Domnița de Sassenage stătuse puțin de vorbă cu ea, apoi, cum Algonde nu apărea, se dusese în odaia ei, unde constatase că patul nu fusese făcut pentru noapte. Philippine își spusese că acum, după ce Algonde își revenise, Francine se întorsese, probabil, la sarcinile ei inițiale. Prea obosită ca să mai aștepte, se prăbușise îmbrăcată peste cuvertură. Acolo, de cum pusese capul pe pernă, își amintise ce-i ceruse Djem și-și petrecuse restul nopții înjghebând cu înfrigurare tot soiul de planuri ca să scape de sub supravegherea lui Louis când va sosi ora întâlnirii cu prințul.

Ațipise abia când perdelele patului și ale ferestrelor, care nu fuseseră trase peste noapte, lăsau să intre în odaie lucirea sângerie a răsăritului de soare.

Străbătând umbrele negre ale unui coșmar, un râcâit familial o făcu să se trezească tresărind. Venise Francine? Se ridică în capul oaselor.

Revenită la îndatoririle ei, Algonde încerca să ațâțe focul scormonind cărbunii din vatră. Zadarnic. Nu se mai pusese nimic pe foc din ajun și era complet stins.

— Lasă asta, Algonde, se înduioșă Philippine.

Algonde își îndreptă spatele, cu o privire plină de remușcări.

— Te rog să mă ierți, Helene. După reproșurile pe care i le-am făcut ieri lui Francine, ar fi trebuit să-mi dau seama că-și va neglija treburile. Nu m-am gândit decât la mine.

— Vino-ncoace.

Algonde lăsă jos găleata cu apă în care jucau frunzulițe de melisă și se apropie de mâna întinsă a lui Philippine.

— Uite cum ți s-a șifonat rochia, domnița mea. Ce dezastru! Își reproșă Algonde, așezându-se pe marginea patului.

Își plimbă un deget printre zulfii ieșiți din cosițe. Boneta zăcea undeva printre meandrele cuverturii. Cât despre rochia de mătase pe care Philippine nu și-o scosese, era așa de boțită încât Algonde nu credea că va mai putea fi purtată.

Philippine ridică din umeri.

— Trebuie doar să mă piepteni puțin și gata. Avem probleme mai grave decât asta. E vorba despre Mathieu. Îmi pare atât de rău, Algonde! Nu voiam să...

Chipul lui Algonde se luminează.

— Totul s-a aranjat. Ne-am împăcat. Și chiar am hotărât să ne căsătorim.

Philippine rămase mută de uimire.

— Dar... tu...

Ochii lui Algonde sclipiră.

— L-am găsit aseară pe treptele de la intrare și, pe legea mea, am avut o noapte foarte lungă...

Începu să râdă văzând că Philippine se bosumflase brusc.

— Ei, ce s-a întâmplat? Te-ai răzgândit iar? De data asta e prea târziu, domniță. M-a iertat și îl iubesc prea mult ca să mă mai lipsesc de el.

— Nu, nu despre aste era vorba. Dimpotrivă. Mă bucur să te văd fericită. Atâta doar că speram să mă ajuți să-mi îndeplinesc planurile.

— În legătură cu prințul Djem?

— Trebuie să mă văd azi cu el, în taină, și, dacă presimțirile mele se vor adevăra, după întâlnirea aceasta vor urma și altele, la fel de discrete. Dacă nu mă vei însoți tu când voi ieși călare, mă tem că Louis va pune pe altcineva să mă supravegheze.

Algonde se rezemă cu spatele de colțul pernei și-și trecu brațul pe după umerii lui Philippine, trăgând-o mai aproape.

— N-am să-i las nici pe Louis, nici pe Philibert ăla să te împiedice să te întâlnești cu bărbatul pe care-l iubești.

Inima lui Philippine bătu mai puternic.

— Dar dacă pleci?

— De ce-aș pleca?

Philippine îi aruncă o privire plină de speranță.

— Păi, nu vei dori să te întorci la Sassenage?

Radiind de fericirea complicității ei cu Mathieu, Algonde dădu din cap în semn că nu.

— Și el? se miră Philippine, mușcându-și buzele ca să nu adauge că, judecând după cicatricile lui, Mathieu nu părea nici acum un candidat potrivit pentru trupa lui Dumas.

— Când ne-am despărțit, discuta cu brutarul castelului. Cu droaia de curteni de aici, bietul om ar avea nevoie de niște ajutoare. Așa că Mathieu va rămâne la Bâtie. Amândoi rămânem, Helene.

Philippine se lipi de ea, cu un suspin de satisfacție.

Algonde o lăsă să-și savureze bucuria, apoi adăugă pe un ton mai grav:

— I-am mărturisit tot. Despre noi două.

După cum presimțise Algonde, Philippine se crispă.

— Chiar era nevoie s-o faci?

Întrebarea sunase ca un reproș.

— Nu, desigur, dar, mai devreme sau mai târziu, și-ar fi dat oricum seama, iar eu nu vreau să-l mai mint.

Philippine rămase însă la fel de tensionată.

— Și? întrebă ea.

Algonde închise ochii. Aceași întrebare pusă de Mathieu îi dăduse mult de furcă.

— Tu ce-ai face în locul lui, Helene?

Philippine păstră o tăcere înăbușită, ca și bătăile inimii ei. Se simțea atât de bine așa, în brațele lui Algonde.

„*Jenant! Împotriva naturii! Imoral!*“ aproape că se sufocase abatele Mancier atunci când domnița de Sassenage îi mărturisise la spovedanie dulcele ei păcat. La trei zile după ce-l comisese pentru prima oară. Și jurase pe Sfânta Biblie că nu se va mai repeta. Philippine își mușcă buza de jos. Oare de câte ori mai greșise după aceea? Uitase să numere, dar, de fiecare dată când Sfinția Sa își dregea glasul și întreba pe un ton sepulcral din spatele grilajului dacă... „*în sfârșit, știi tu... copila mea... Ai mai...?...*“ Philippine nega în grabă, iar el suspina ușurat. Desigur că va fi osândită. Da, fără îndoială. Dar se împăcase cu acest gând, fiindcă nu era în stare să se lipsească de Algonde. Oare va reuși acum, dacă iubita ei cameristă rămânea la castel? Nu i se va rupe inima când își va imagina zbenguielile celor doi în spatele ușii dintre odăile lor? Cum să evite chinul? Unde să-i mute? Oricum, nu la etaj. Nu putea acorda acest

privilegiu unui brutar. Fiindcă atunci adevărul ar fi ieșit la lumină, iar curtenii ar fi trebuit să se împace cu gândul că au fost păcăliți. Disperarea i se strecura în suflet. Nu putea avea totul fără să dea nimic în schimb. Dacă reușea să-l convingă pe Djem să treacă la creștinism, putea spera să-i acorde cerul ceva indulgență. Dar altfel stăteau lucrurile în ceea ce-i privea pe semenii ei. Ce să facă? Să pretindă că doamnei Algonde i se aprinseseră călcâiele după un brutar până acolo încât voia să-l ia de bărbat? Era jenant. Nepotrivit. Contra naturii. Acestea erau cuvintele pe care le-ar fi folosit acum nu Biserica, ci nobilii. Să transforme minciuna în realitate? Să-l înnoobileze pe Mathieu? Sub ce pretext? Exista oare vreun precedent? Iar dacă tatăl ei i-ar fi permis s-o facă, cum ar fi reacționat Louis? Și, chiar presupunând că ar fi reușit să rezolve toate aceste contradicții, de fiecare dată când degetele lui Algonde i-ar fi atins pletele, mușcătura dorinței i-ar fi ars măruntaiele... N-o simțea deja acum, când de atâtea săptămâni trebuise să se abțină, cauza nevinovată fiind Elora? Cu toate că inima ei bătea la amintirea lui Djem așa cum nu mai bătuse niciodată până atunci.

Oftă:

— Sunt sigură că te vrea numai pentru el. Dar cred că o să am nevoie de ceva timp ca să mă împac cu gândul acesta.

Algonde îi ridică bărbia cu arătătorul. Primise răspunsul la care spera.

— Nu-i nicio grabă, doamna mea. Sunt convinsă că mă vei uita foarte repede în brațele lui Djem.

— Foarte repede? Nici gând! N-am s-o fac decât după căsătorie. Știi doar cât de complicată e problema.

— Nimic nu-i simplu, Helene dragă. Nu, nimic nu-i simplu. Dar de un lucru poți fi sigură: orice s-ar întâmpla, voi fi alături de tine.

*

— Sunt aici! O, Doamne! Sunt aici!

Strigătul acesta o făcu pe Mounia să deschidă ochii. Un alt strigăt ascuțit de spaimă străbătu bariera mâinilor pe care Lina și le dusesese la gură când zărise printre pietre, în mijlocul drumului, trupurile îmbrățișate ale celor doi. Lina făcu un pas înapoi, se împiedică și ar fi căzut dacă n-ar fi sprijinit-o la vreme Catarina, care sosea pe urmele ei.

— Ți-am spus eu, verișoară, că trebuia să mă lași să vin singură, bodogăni păstorița de capre în timp ce, tremurând de emoție, Lina își regăsea echilibrul.

— Acolo... e dia... dia... diavolul...

— Nu-ți face griji, el iese numai noaptea, râse Catarina, urmărind cu privirea degetul întins al Linei.

Încremeni. Își făcu cruce, apoi se repezi într-acolo.

Copiii mai mici, care nu știau ce se petrecuse peste noapte, fuseseră trimiși să păzească turma pe celălalt versant al colinei. Din când în când, printre buhăituri răzbăteau râsetele lor vesele, aduse de vânt, însuflețind cât de cât, odată cu razele soarelui, tăcerea grea care domnea în *pinnettu*.

— Și chiar nu vă amintiți? insistă Catarina, umplând cele două căni de lut pe care le pusese în fața lor.

— Absolut nimic, o asigură Enguerrand, masându-și capul.

Suferise o comoție, așa-i spusese Catarina. Pesemne că o piatră îl lovise în ceafă și-l făcuse

să-și piardă cunoștința. Totuși, în pofida golului negru care-i întuneca amintirile, lui nu-i venea să creadă. Se revedea cuprinzând-o în brațe pe Mounia, auzea zăngănitul spadei pe piatră când o lăsase să-i cadă din mână, dar avea senzația confuză că se mai întâmplase și altceva. Mounia răspunse, ca și el, clătinând din cap în semn că nu. Avea aceleași simptome. Intuia și ea același lucru.

Așezată de cealaltă parte a mesei, în fața lor, Lina își frământa mâinile.

— În orice caz, ați supraviețuit. Nu ca bietul catâr. I-am auzit răgetele în ciuda furtunii. Oh! Doamne Isuse, dacă aș fi avut ceva curaj...

— Ai fi murit împreună cu el, o întrerupse tăios Catarina, ținându-și privirea ațintită asupra celor doi străini care sorbeau cu înghițituri mici și fără să se strâmbe ceaiul amar.

Îl făcuse cu apă sfințită. „*Dacă sunt stăpâniți de diavol, au să-l vomite și se vor zvârcoli până ce se vor întoarce la loc în iad*“, își spunea ea, mijindu-și ochii. Căci, spre deosebire de Lina, Catarina nu credea că s-a întâmplat o minune. Nu mai văzuse acolo, în nopțile cu lună plină, nicio altă minune, Niciodată. Cine ieșea murea. Așa era de când apăruseră uriașii pe meleagurile acelea. De când trăia ea acolo, în vecinătatea morților, ascultându-le gemetele și înfruntându-i. Exista cu siguranță un motiv pentru care cei doi scăpaseră cu viață.

Mounia lăsă cana din mână și se strădui să zâmbească în ciuda migrenei care o chinuia.

— Aș mai vrea puțin, dacă a mai rămas.

Ochii Catarinei se îngustară și mai mult.

— Ești sigură?

— Da. Îmi face bine.

Catarina goli ibricul în cana Mouniei. Ori diavolul își bătea joc de ea, ori trebuia să admită că însuși Cel de Sus îi ocrotise pe oamenii ăștia.

— La noapte o să stați în casă, hotărî ea.

— Nu contează, nu se vor mai întoarce...

Cei doi se priviră uimiți. Rostiseră aceleași cuvinte. În aceeași clipă. Afirmând același lucru. Privirea Catarinei trecu de la unul la celălalt. Alarmată de un plânset adus de vânt, Lina se ridicase și se aplecase peste pervazul ferestrei deschise.

— La nuraghe, murmură Mounia.

— La nuraghe, încuviință Enguerrand.

— Ce e la nuraghe? își pierdu răbdarea Catarina, care începea să simtă fiori reci pe șira spinării.

Cuprinsă brusc de o emoție intensă, Mounia îl prinse de mână pe Enguerrand.

— Îți amintești să te fi dus acolo?

— Dacă era așa, de unde aș fi căpătat lovitura asta la cap? Și cum de am fost găsiți fără cunoștință exact în locul unde ai venit la mine?

— Ești sigur că locul era același? insistă Mounia, fără să le acorde vreo atenție Catarinei, care nu-și lua ochii de la ea, și Linei, care, ușurată să audă din nou râsete, se întorsese la masă.

— Chiar tu mi-ai ridicat de jos spada...

— Ai dreptate, încuviință cu părere de rău Mounia. Timp de o clipă totuși aș fi putut să jur că...

— Probabil că amândoi am visat ceva, încheie Enguerrand.

Nu vomitau. Dar fuseseră posedați. Acum, Catarina era sigură de asta. Rămânea de știut pentru ce. Și, mai cu seamă, dacă demonii ieșiseră din ei. Trebuia să treacă la fapte, hotărî ea.

Întorcându-le spatele, tropăi ca un șoricel până la pat, ridică salteaua și cotrobăi la căpătâi.

— Dar mirodeniile? întrebă Enguerrand, ca să se întoarcă de tot la realitate.

— Două butoiașe sunt neatînse, altul e crăpat, dar conținutul poate fi recuperat. Ultimul s-a spart de pietre, probabil în clipa când a căzut catârul, iar vântul a împrăștiat tot ce era în el, îi înșiră Lina, care scoase apoi o exclamație de uimire.

Mounia și Enguerrand întoarseră capetele și o descoperiră, la rândul lor, pe Catarina, sfidătoare, având în mână un crucifix.

Mounia reacționează cea dintâi. Șovăind între râs și respect.

— După ceea ce mi-ai povestit ieri, îți înțeleg neliniștea, Catarina. Ce vrei să facem?

— Sărutați crucea, porunci sarda, cu o voce amenințătoare.

— Doar nu-ți închipui că... se posomorî Enguerrand, înainte de a se supune rugăminții mute a soției lui, care se ridicase deja în picioare.

— Ei bine, și acum? întrebă el după ce făcuse ce i se cerea.

Ceva mai liniștită, văzând că niciunul din ei nu dispăruse într-un nor de fum, Catarina îi ciupi obrazul drept și-i lovi cu piciorul în tibie, mormăind o litanie de neînțelese, apoi se propti în fața lor cu mâinile în șoldurile osoase. Fără să-i pese de strâmbăturile lor de durere și de râsul isteric la Linei, își înălță bărbia.

— Acum, zise ea cu emfază, coborâm la nuraghe!

Plin de neastâmpăr. Așa se simțea Djem în timp ce-și îmboledea bidiviul să galopeze pe cărările de munte, ocolind tufișurile și evitând crengile joase printr-o gimnastică ce-i menținea toate simțurile treze. Aruncă o privire peste umăr. Nassouh abia reușea să se țină după el, cu toate că – își spusese Djem – trecea drept un călăreț excelent. Începu să râdă. Iubirea îi dădea aripi. Se simțea ca un vultur care planează deasupra piscurilor, dominând cu un dispreț suveran amărătele circumvoluțiuni omenești. Liber. Da, pentru prima oară după mult timp gusta din nou beția libertății. Din ceas în ceas, din minut în minut, din clipă în clipă, totul în jurul lui prindea culoare, de parcă acea lumină interioară s-ar fi răsfrânt asupra oricărui lucru. Pământul și cerul se amestecau, înghițite în goană. Verdele părea mai intens, albastrul mai viu, galbenul și roșul mai aprinse. Până și miresmele pe care pământul însetat le recăpătase după scurta furtună din noaptea trecută erau mai accentuate. Nu era vorba despre fericire însă. Fericirea era o capcană de care învățase să se ferească. Fericirea însemna să reții între degete o clipă perfectă. Or, clipa aceasta nu era desăvârșită. Nu va fi desăvârșită atâta vreme cât Helene de Sassenage nu se va afla în fața lui, atâta vreme cât nu va putea verifica dacă ea îi împărtășea sentimentele.

Cu pieptul culcat pe coama calului, îi dădu pinteni, cu toate că animalul nu putea mai mult. Dar n-avea importanță. Prințul se bucura că putea înghiți timpul și distanțele. În acea zi de 30 mai, Djem luptătorul, Djem sultanul detronat, Djem prizonierul nu mai era decât micul Zizim al măicuței lui. Un poet care-și îndestula ochii, nările și inima cu emoțiile de care fusese lipsit atâta vreme.

*

Dacă ar fi depins de ea, Philippine ar fi preferat să-și ridice fustele și să încalcece bărbătește. În poziția în care erau obligate să stea pe cal doamnele, din pricina rochiilor, nu putea merge prea repede. Oare îl va mai găsi acolo pe Djem dacă întârzia? Algonde venea în urmele ei, supraveghind marginile drumului și încercând să-și ia un aer nepăsător. Amândouă erau îngrijorate, fiindcă nu-l văzuseră la castel pe Louis. Ar fi putut să le iasă oricând în cale, de pe drumul care ducea la Rochechinard, de pe cel care cotea spre Bourne sau din pădure. Tare-ar fi vrut Philippine să știe unde era fratele ei, dar nici valetul lui, a căruț complicitate o dobândise cu o zi înainte, nu știa. Louis dispăruse încă din zori. Putuseră verifica la grajd că boxa calului său era goală. Asupra expediției lor plana o amenințare tăcută, care le obliga să meargă la pas, de parcă s-ar fi plimbat. Iar Philippine de Sassenage ardea de nerăbdare, în timp ce împărțea zâmbete și semne celor care le salutau trecând pe lângă ele.

Soarele se afla la zenit. Era ora prânzului. Djem ajunsese la timp. Cercetă cu privirea poiana. Era primul. Sau poate singurul? Inima i se strânse. Își stăpâni nerăbdarea sărind jos de pe calul cu nările acoperite de spumă. Animalul necheză, iar Djem lăsă frâul din mână. Recunoscând, cu siguranță, locul, calul porni fără să ezite spre izvorul care susura.

Strunit cu măiestrie din galop, roibul lui Nassouh se opri alături de el. Nassouh descălecă și el.

— Aici te-ai despărțit de Houchang? întrebă, lovind cu palma coapsa animalului și lăsându-l

liber.

Djem dădu din cap. Nerăbdarea precum și amintirea prietenului său îi pusese un nod în gât. Din motive de securitate, la Rochechinard nu pomeneau niciodată despre el.

— Nicio veste de la el.

— Cum ar putea trimite vești?

Încrucșându-și mâinile la spate ca să se liniștească, Djem începu să se plimbe de colo colo prin luminișul îngust, cu o formă neregulată, în preajma căruia ciripitul păsărilor, întrerupt de năvala lor, începuse din nou să răsun.

— Uneori mă întreb dacă a fost o idee bună. Acum, convertită la creștinism, Mounia ar putea fi, de fapt, oriunde. Oriunde, dar nu în Egipt, unde credea el că s-a întors.

Nassouh zâmbi, dând la iveală un șir de dinți albi ca laptele, care păreau și mai strălucitori din pricina tenului său smead.

— Unde trebuia neapărat să se întoarcă, Zizim, dacă vrea să-ți facă vreun rău. Haide prietene, prințul meu! Fără tristețe astăzi, ia ascultă...

Inima lui Djem tresări. Îl strânse în brațe pe Nassouh înainte de a-l lăsa să plece pe urmele cailor. Se auzea tropot de copite. Doi cai se apropiau la pas.

*

— El e, gemu Philippine, gata să cadă din șa la vederea siluetei cu turban dincolo de ultimii copaci.

Se întoarse pe sfert către Algonde.

— Cum arăt?

Lui Algonde îi veni să râdă, dar se stăpâni.

— Palidă.

Philippine trase de frâu și privi cu neliniște în jos.

— O, Doamne Dumnezeule, Algonde! Repede, niște urzici, să mă frec pe obraji cu ele.

Mișcată, Algonde veni alături de ea.

— Pe aici nu sunt urzici. Ciupește-i, dacă vrei să te îmbujorezi, dar eu cred că n-are rost. Ești minunată din pricina emoției care te stăpânește. Eu o cunosc, scumpa mea, și știu, fiindcă am avut parte de ea, cât de mult îi tulbură pe cei care te iubesc. Să mergem. Abia așteaptă să te vadă.

— Crezi? fremătă Philippine, scrutând cu privirea luminișul.

Djem dispăruse.

În loc de răspuns, Algonde lovi cu palma crupa iepei.

Tremura. El, care condusesese fără să clipească o armată în luptă, retezase capete și membre, trecuse de sute de ori pe lângă moarte și o înfruntase de sute de ori. Tremura în fața femeii care trecea pe sub bolta alcătuită de doi frasinii care se înălțau printre ferigi ca două coloane acoperite cu scoarță. Ierburile înalte și zdrențuite, de un verde adânc, măturau cu frunzele lor mătasea imaculată a fustei ei lungi, ca niște degete. Ar fi vrut ca degetele acelea să fie ale lui, ca să-i poată ghici rotunjimea grațioasă a pulpei. Își umflă pieptul ca să se scuture de amețeală și, stingherit de propriile mâini dornice să mângâie, le propti una în brâul care-i strângea în talie pantalonii bufanți, iar cealaltă, pe mânerul sabiei. Stând drept ca un trunchi tânăr din pădurea aceea unde nimeni nu s-ar fi gândit să-i surprindă, o lăsă să se apropie de el în pasul calului, deși ar fi vrut să-i alerge în întâmpinare. Dar nu era în stare să se miște. Ca în

ziua când o urmărise și subjugat de frumusețea chipului pe care-l întorsese spre el, se oprise, amețit, în mijlocul drumului. De vârful heninului ei albastru, legat sub bărbie cu panglici de aceeași culoare, era prins un voal de mătase. „*L-a ales ca să se asorteze la culoarea ochilor mei*“, își spuse el mișcat și plin de mândrie. Se simți la fel de ușor ca eșarfa aceea care fâlfâia în jurul ei, dând impresia că părul ei împletit în cosițe încerca să se elibereze din strânsoare.

Philippine opri iapa la câțiva pași de el. Tare-ar fi dorit ca Algonde, care pornise spre izvor, să fi rămas lângă ea ca să-i potolească tumultul din suflet. Dacă s-ar fi apropiat mai mult de el, ar fi leșinat. Oare asta era dragostea? Senzația aceea că nu-ți mai aparții? Că ești stăpânită de o putere din afara ta, care-ți ia mințile și te controlează? Nici dacă i-ar fi spus cineva că va muri pe loc n-ar fi fost mai tulburată. Cu toate acestea, văzându-i prestața, se feri să-și trădeze trăirile și se mulțumi să-i suradă cu blândețea care pornea direct din inima ei, deși sufletul i se zbătea între război și pace.

„*Hai, Djem, curaj, ce naiba!*“ se îndemnă el. Ieri fusese mult mai ușor. În mijlocul tuturor, în ciuda surprinderii. Se cercetaseră deja reciproc. Se așteptau. Sperau să se întâlnească. Hai odată! Timiditatea nu-și găsisese niciodată până acum loc în gândurile lui. Doar nu era să rămână înlemnit locului, ca un bleg! Făcu un efort și se urni din loc.

Gâtuită de emoție, privindu-l în ochi, se sprijini de mâna pe care i-o întindea el ca s-o ajute să descalece, alunecă din șa, intră în panică simțind cămașa prințului lipită de corsajul ei, iar atunci când Djem se retrase, de parcă și pe el l-ar fi ars acest contact, nu-și dădu seama dacă se simțea ușurată sau dezamăgită.

El își dresese glasul. Trebuia să vorbească. Altfel ar fi cuprins-o în brațe. Ar fi sărutat-o. Trebuia să revină la ceea ce era esențial. La sordida realitate. Ca să ocrotească și mai bine visul prezenței ei.

— Ai avut grijă să nu fii urmărită?

— Louis nu era la castel când am plecat.

— Era așteptat de cavalerul de Montoison. Aseară, după ce ați plecat, a început să se laude, afirmând că ai consimțit să te căsătorești cu el, iar marele prior a fost nevoit să-i atragă atenția că ar trebui să fie mai discret în această privință atât timp cât se mai află în rândurile ordinului. Se pare că derogarea pe care a solicitat-o întârzie mai mult decât se aștepta.

— Norocul nos...

Își mușcă buza. O luase gura pe dinainte. Să rectifice, folosind singularul? Lăsă ochii în jos, înroșindu-se, apoi îi înălță din nou spre el. Era cu un cap mai înalt decât ea. Zâmbea, luminat de azurul privirii. Philippine nu mai văzuse niciodată ochi de culoarea asta, atât de adânci, atât de pătrunzători. Lăsă acest început de complicitate în suspans.

— Hai să facem câțiva pași, vrei?

Ea dădu din cap. Sigur că voia. Alături de el. Departe de Philibert de Montoison și de Louis. Departe de toți și de toate. El își potrivea pasul după al ei. Înainte de a intra cu el în pădure, Philippine aruncă o privire spre izvor. Așezată la umbră, pe o piatră, lângă Nassouh, Algonde vorbea. Glasul întrerupt uneori de râsete cânta bucuria de a-l fi regăsit pe Mathieu, dincolo de replicile banale pe care le schimba cu Nassouh. Philippine era sigură că turcul îi vorbea despre țara lui. Ce repede se împrieteniseră! Oare îi spusese Algonde că era logodită?

— Ai căzut pe gânduri, dulcea mea prietenă... Te îndoiești cumva de discreția acestei

domnițe a cărei prezență, după câte văd, îl face fericit pe tovarășul meu?

— Deloc, prințe. Algonde îmi este la fel de credincioasă cum îți este ție Nassouh. Și este, fără îndoială, singura persoană căreia i-aș încredința, la nevoie, viața mea.

El se opri în fața ei, cu o expresie gravă pe chip.

— Ieri l-am pus pe fratele meu de lapte să vă urmărească. Ar fi intervenit dacă Philibert de Montoisson ar fi încercat să te dezonozeze. Mi-a povestit ce ți-a spus. Niște lucruri abjecte. A pomenit și numele lui Algonde. Nu ea este cea pe care cavalerul pretindea că o otrăvește în doze mici?

— Ba da.

— Prin ce minune... se sufocă el de uimire.

— E vorba despre un elixir, prințe. O vrăjitoare de pe moșia noastră de la Sassenage i l-a dat mamei ei ca să-i salveze viața.

Djem începu să respire precipitat. În urechi, îi răsuna un zumzet adus de un val de dogoare.

— Ce ai? se sperie Philippine în fața tulburării lui evidente.

— Ai văzut cumva flaconul care conținea acest elixir?

Ochii i se roteau ca ochii unui animal hăituit, iar Philippine nu se putu abține să nu pună o mână liniștitoare pe încheietura lui.

— Da, l-am văzut. Dar ce importanță are asta, prințe? Mă înspăimânti.

— Te rog să mi-l descrii. E un lucru de care ar putea să depindă viața mea.

— Era în formă de piramidă. Din sticlă albastră...

— ... Și îmbrăcat pe trei laturi într-o dantelă de argint, sfârși el, cuprinzându-i mâna într-a lui.

— Într-adevăr, era îmbrăcat într-o dantelă din fire de argint. Dar de unde știi?

Philippine era perplexă, derutată. Tulburată. Se liniști văzând că expresia de pe chipul lui Djem revine la normal, cu toate că vocea îi era încă întretăiată când îi explică:

— Flaconul acela... elixirul acela... l-am primit în Anatolia, de la o vrăjitoare... pe când mă pregăteam să-mi conduc armata în lupta împotriva fratelui meu. Mi l-a dat ca să nu fiu ucis de otrava cu care spera el să mă asasineze.

— Ce spui, prințe? Nu poate fi același.

El duse la buze mâna care începuse să-i tremure într-a lui, Atâtea speranțe reînviatăe deodată!

— Ba da, dulcea mea, draga mea Helene. Mi-a fost furat, cu câteva luni în urmă, de una dintre soțiile mele care apoi m-a trădat și a fost alungată.

Philippine scoase un țipăt de uimire.

— Prima oară când ne-am văzut aici... Când te-ai bătut cu cel care te însoțea și care după aceea a plecat. Din cauza asta s-a întâmplat, nu-i așa?

El o privi mirat.

— Da. Dar nu credeam că ai asistat și la încăierarea aceea.

— Te rog să mă ierți pentru că am făcut-o, prințe. Venisem să-mi adăp calul la izvor când te-am văzut descălecând. În clipa următoare vă băteați și...

Domnița lăsă ochii în jos ca să-și astâmpere tulburarea trezită de acea amintire. În jurul lor pădurea se îndesise. Vocea fetei coborî până ajunse un murmur:

— Ar fi trebuit să plec, dar eram fascinată. Voiam să știu care din voi va învinge. Și după aceea...

El se apropie și mai mult, ducând la inimă mâna ei gingașă pe care o păstrase într-a lui.

— Și după aceea, domniță Helene?

Ea nu mai încerca să gonească imaginile care-i reveneau în minte. Și nici emoția care-o gătuia când simțea bătăile acelea dezordonate sub palma ei deschisă. Mărturisea ca să explice totul. Ca să fie legați pe vecie.

— ...Trosnetul umărului tău. Durerea care ți se citea pe față. Curajul tău. Reacția lui Houchang când l-ai provocat. Nesăbuiința ta. M-au tulburat adânc.

Cuteză, în sfârșit, să ridice privirea. Ochii lui o întâmpinară plini de aceeași iubire pe care o exprimau și ai ei.

— N-am avut curajul să plec până când expresia de pe chipul tău, după plecarea lui Houchang, m-a liniștit. Auzindu-ți calul în spatele meu, am înțeles că tot ce surprinsesem fără voie trebuia să rămână, cu orice preț, o taină. Nu te-aș fi trădat, Djem, dar îndârjirea cu care luptai, hotărârea cu care mă urmăreai... eram foarte speriată, mărturisesc.

— Te-am căutat la Bâtie în ziua când am vânat cerbul acela.

— Ca să-mi închizi gura?

El zâmbi.

— Da. Ca să-ți închid gura...

O strânse la piept, iar ea nu găsi puterea să se împotrivească.

— ...Cu o sărutare...

Ea așteptă sărutarea. Djem se mulțumi să-i soarbă cu o privire lacomă buzele, apoi continuă, respirând precipitat:

— ...Eu sunt musulman. Tu, creștină. Aveam oare dreptul să sper măcar la...

— Dumnezeuul creștinilor n-a interzis nimănui să iubească...

— De fapt, nici cel al musulmanilor.

Se atinseră, cu ochii închiși, simțindu-și unul altuia răsuflarea, apoi nimiciră opreliștile conveniențelor și ale religiei în flacăra unui sărut amețitor.

Totul era acolo aidoma cu amintirile lor redobândite. Coridorul lung, sala, stela. Totuși, fură nevoiți să recunoască faptul că doar în vis coborâseră până la nuraghe și pătrunseseră în mormântul uriașilor. Fiindcă, îndată ce trecuseră de poarta din piatră, fuseseră opriți de pânzele de păianjen care se întindeau de la un perete la celălalt și le rupseseră ca să poată înainta. Lăsându-le să se prefacă în cenușă la flacăra torței pe care o luaseră cu ei, merseseră până în mijlocul mormântului, apărându-se de sutele de păianjeni. Dacă ar fi fost acolo și în ziua precedentă, locul n-ar mai fi arătat astfel. Mounia era însă nedumerită.

Își trecu din nou mâna peste unul dintre pereții circulari. Nu găsi nicio asperitate. Niciun mecanism. Nicio sală secretă. Și nici vreo adâncitură piramidală săpată în monolitul care atingea bolta găurită. Granitul părea cioplit dintr-o singură bucată.

— Ai vreo explicație, Catarina? întrebă Enguerrand, scărpinându-se în barba neagră care-i împodobește bărbia de când părăsiseră coasta.

Femeia nu scosesse până atunci niciun cuvânt. Ochii ei negri se mulțumiseră să le pândească reacțiile în timp ce redescopereau la lumina torței locurile și retrăiau amintiri și emoții. Prudentă, ca și Lina, care refuzase să li se alătore, Catarina strângea la piept crucea de lemn pe care-o luase cu ea.

— Niciuna.

Mounia se răsuci pe călcâie, apoi își pironi din nou privirea asupra stelei.

— Totul este atât de asemănător! Și în același timp atât de diferit. Mai există și alte astfel de locuri?

Catarina rânji.

— Cu sutele. Nu le-ai văzut pe când călătoreați?

Mounia își stăpâni iritarea în fața cinismului afișat de sardă și continuă:

— Ba da, firește. Dar și interiorul lor e identic?

Catarina ridică din umeri.

— De unde să știu? N-am mai profanat niciun mormânt până acum. Și n-aș fi făcut nici vizita asta dacă nu m-aș fi temut că sunteți stăpâniți de un diavol care-și bate joc de mine.

Enguerrand se posomorî.

— Doar nu crezi și acum că suntem posedați!

— N-am spus asta.

El se enervă.

— Atunci ce vrei? Să ne lăsăm zidiți de vii în încăperea asta ca să-ți dovedim contrariul?

— Dacă tot ți-a venit ideea... ripostă netulburată sarda.

Râsul Mouniei ricoșă de pereții bolțiți, înseninând atmosfera,

Flacăra torței din mâna ei, apropiată de stelă, întâlnise conturul unei piramide în centrul unui oval abia schițat în piatră, aproape invizibil la prima vedere.

— Gata, ajunge!

Din câțiva pași, măturând cu poala rochiei podeaua din pământ bătătorit, ajunse în fața Catarinei, care se postase între ei și ieșire.

— Sunt sigură că înțelegeți foarte bine ce ni s-a întâmplat. Nu este vorba nici despre Dumnezeu, nici despre diavol, ci despre un secret pe care trebuie să-l păstrezi aici cu și mai

multă grijă decât îți păzești caprele.

Catarina nici nu clipi. Uimit de siguranța din glasul soției sale, se apropiase și Enguerrand.

— Foarte bine, hotărî Mounia. Pentru ca între noi să domnească încrederea, trebuie să-ți spunem, la rândul nostru, tot adevărul.

Îi dădu torța lui Enguerrand, apoi scoase de sub fuste flaconul din sticlă albastră. Întinse mâna și-l ținu sub ochii femeii.

— Profeția... Asta este cheia profeției.

Crucea de lemn din brațele Catarinei căzu în praful milenar.

*

Își reluaseră plimbarea. Nu mai cutezau să se privească sau să se atingă, ca să nu cedeze impulsului de a se arunca din nou unul în brațele celuilalt. Ca să nu se întâmple ireparabilul. Nu trebuia. Djem se stăpânise primul. Nu era în Anatolia, lângă vreuna dintre femeile lui. Nu putea s-o întindă pe iarbă, ca pe o sclavă, și să cedeze dorințelor sale. Să se supună iubirii. Aici lucrurile nu erau atât de simple. Tușind ca să-și limpezească vocea, o luă de braț ca s-o conducă spre luminiș, spre Nassouh și Algonde. Prezența lor era o garanție.

Philippine era atât de tulburată încât, dacă Djem nu i-ar fi oferit brațul pe care își sprijinea degetele tremurânde, ar fi cuprins-o amețea. Tăcerea însuflețită de trilurile păsărilor și de vocile familiare ale însoțitorilor lor i se părea plină de făgăduieli. Îi creștea inima.

— Clipa aceasta este atât de dulce încât aș vrea să nu se mai sfârșească niciodată, prințe.

— Te rog, spune-mi Zizim.

— Zizim, repetă ea, aruncându-i o privire curioasă, furișă, prima de când se sărutaseră.

— Așa-mi zicea mama pe când eram copil. Numele acesta cântă în inima mea, ca și cel de Helene într-a ta. Cei apropiați mie l-au adoptat, așa cum s-a întâmplat și în cazul tău.

Ea se înfioră.

— Și soțiile tale te numesc așa?

El îi mângâie zâmbind degetele tremurătoare.

Această înțepătură bruscă de gelozie, trezită de noua lor relație, strângea și mai mult legătura dintre ei.

— Nu-ți face sânge rău din pricina lor, Helene. În țara mea o normal să ai un harem.

— Dar în fața lui Dumnezeu este inadmisibil.

El se rezemă cu spatele de trunchiul unui copac, iar ea se așeză pe un bolovan înalt și plat, în fața lui, cu fusta ca o corolă pârând și mai strălucitoare prin contrast cu verdele intens al ferigilor din jur.

— Le iubești? întrebă ea, ghicind că el nu voia să readucă între ei greutatea diferenței dintre culturile lor.

— Mama e grecoaică. De o frumusețe trufașă, pe care vârsta i-a îndulcit-o albindu-i părul și trăsăturile. Cred că e singura femeie pe care tatăl meu a iubit-o cu adevărat.

— Dar tu? Pe care dintre ele o preferi? Pe Almeida? Te sorbea din priviri, iar când se uita la mine, ochii ei căpătau strălucirea oțelului, insistă ea.

El o privi lung, atent la fiecare freamăt al chipului ei neliniștit. Gropița care se săpa în obrazul drept, mica aluniță care-i sublinia pometele, nasul cu vârful ușor ridicat, linia părului buclat la marginea heninului. Nu voia să-i ascundă nimic ei, care în acest ținut ostil îl făcea să se simtă renăscut.

— Pentru mine, Almeida nu înseamnă, de fapt, nimic. Prima mea soție se află în Egipt. Mi-a dăruit deja doi fii. Cu toții sunt sub protecția sultanului mamelucilor, totuși mă tem încă pentru ea. Și pentru copii. De multe ori le simt lipsa.

Philippine dădu din cap. Deși vorbele lui îi străpunseseră inima ca un pumnal, prefera rivalității Almeidei amintirea acelei femei pe care el n-avea s-o mai revadă vreodată.

El se dezlipi de copac și veni să se așeze la picioarele ei, cuprinzându-i din nou mâna de alabastru într-a lui.

— Nu vreau să fii una dintre femeile mele, Helene!

Decepție. Sau ușurare. Inima lui Philippine oscilă între aceste sentimente. Întoarse capul.

— Dar ce sunt eu pentru tine atunci?

— Singura femeie din lume pentru care mi-aș renega până și Dumnezeu, dacă mi-ai cere-o.

Ea închise ochii. Oare visul ei se îndeplinea? Era prea devreme, își spuse. Era încă prea devreme.

— Creștinarea ta nu i-ar face nici pe cavalerul de Montoison, nici pe fratele meu să renunțe la proiectele lor sinistre.

El oftă.

— Și nici să-iucid pe amândoi n-ar fi bine pentru planurile noastre. Să mai așteptăm câțva timp, dulcea mea Helene, vrei? Voi găsi o cale de a le opri avântul. Dar, ca s-o pot face, trebuie să mă feresc de fratele meu, sultanul. Trebuie să recuperez elixirul acela care a salvat-o pe Algonde a ta.

Philippine înălță spre el o privire dezolată.

— Aș vrea să ți-l pot înapoia, dar, din păcate, n-am cum. Algonde a băut tot conținutul flaconului.

Pus în fața fatalității, el scrâșni din dinți.

— Atunci, totul e pierdut. Fără poziunea aceea, voi muri, mai devreme sau mai târziu.

Disperarea lui frânse inima domniței.

— Renunță la credința ta, Djem. Baiazid va uita de tine dacă nu vei mai reprezenta o amenințare pentru el...

Prințul clătină din cap.

— Voi vorbi cu marele prior. Dar nu acum. Nu vreau să asociez această cerere cu întâlnirea noastră. El ține la ideea căsătoriei tale cu Philibert de Montoison, de care este atașat. Dacă-mi ghicește sentimentele, se va împotrivi.

Spintecă aerul cu un gest hotărât al mâinii.

— Allah e mare. Nu va îngădui să mor înainte de-a te salva din mâinile acestui ticălos.

Amintindu-și deodată de sora Albrante, Philippine își umflă pieptul.

— Și Dumnezeu este de partea noastră, Zizim. Știu unde se află un alt flacon, identic cu cel despre care mi-ai vorbit.

Djem păli:

— Încă unul, spui? Identic? Ești sigură?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Iar elixirul pe care-l conține are aceleași efecte.

— Două flacoane... repetă Djem, sfâșiat între îndoială și speranță.

Philippine îi strânse mâinile.

— Îl are infirmiera de la mănăstirea în care am fost crescută după moartea mamei. Mă voi duce chiar mâine s-o întreb de la cine l-a primit. Dacă refuză să mi-l dea, o voi trimite pe

Algonde la Sassenage să-i ceară ajutorul vrăjitoarei. Nu ziceai că îl ai de la o altă vrăjitoare? Unele secrete trec peste toate granițele.

— Ca și iubirea.

— Da, Zizim, ca și iubirea.

Domnița îi dezmierdă conturul obrazului, se miră, ca și mai înainte, de moliciunea bărbii lui tunse în forma unui vârf de lance. El își desfătă ochii cu căldura privirii ei. Pentru prima oară de când se afla în captivitate, simțea că nu regretă nimic. Nici țara lui, nici fățărnicia ospitalierilor, nici periplul la care fusese constrâns de ei. Toate acestea nu făcuseră decât să-l aducă aici, lângă femeia de care depindea acum toată viața lui. Femeia căruia îi fusese merit dintotdeauna. Stăpânindu-și cu greu dorința de-a o lua în brațe, se îndepărtă de ea, ridicându-se, cu privirea mândră, cu o ținută semeață.

— Voi veni aici în fiecare zi, când soarele se va afla la zenit. Fie că poți sau nu să vii și tu să ne întâlnim, te voi aștepta aici.

Îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

— E târziu. Trebuie să te întorci la castel.

Atitudinea plină de mândrie a Catarinei se făcuse praf și pulbere. Răvășită, cu degetele tremurând, femeia se așezase pe una dintre pietrele puse ca niște mici altare în fața fiecărui coridor care ducea spre alte încăperi funerare. Pe vremuri, probabil că pe ele erau depuse ofrandele care însoțeau funeraliile. Cioplite din granit, ca și stela, acum serveau drept adăpost pentru gănganii.

Catarina sucea și răsucea între degete flaconul piramidal, la lumina torței pe care Enguerrand o pusese într-un suport de pe zid, iar ochii umezi de emoție ai femeii se pierdeau în albastrul intens și neobișnuit al acestuia. Mounia, în ciuda exaltării care o stăpânea, nu voi s-o smulgă brusc din contemplare și se apropie de soțul ei. Amândoi așteptau ca păstorița de capre să-și revină din șocul pe care i-l provocaseră cele aflate de la ei în legătură cu harta și cu intențiile lor. În cele din urmă, Catarina își ridică spre ei ochii negri ca două bile, care nu mai exprimau cinism, nici teamă, ci un respect uimitor. Fără să-i pese că-și murdărește rochia, Mounia îngenunche lângă sardă și acoperi cu palma flaconul din mâna acesteia. Degetele amândurora se uniră în jurul acestui secret.

— Am nevoie să știi, Catarina, fiindcă eu vin dintr-o țară în care piramidele sunt niște morminte a căror taină n-o cunoaște nimeni. Trebuie să înțeleg. Despre ce profeție vorbeai?

Un zâmbet, primul zâmbet adevărat pe care-l vedeau pe chipul tăbăcit al acestei femei, îi îmblânzi buzele subțiri.

— E o poveste lungă, copii. De pe vremea când pe aceste meleaguri domneau uriașii. Ei mi-au spus-o. Îi aud încă de când eram copil. Și le vorbesc și eu.

— Le-am vorbit și eu, o asigură Mounia.

— Știi, fetițe. Acum știi.

Sardă îi restitui flaconul și-și scutură capul cu părul strâns într-un coc bine prins în creștet, sub basmaua neagră pe care n-o dădea jos decât când se ducea la culcare. Respiră adânc și-și șterse palmele de șorț, așa cum făcea întotdeauna înainte de a se apuca de vreo treabă grea.

— Dar mai întâi trebuie să vă vorbesc despre bunica mea. Era o persoană importantă pe insulă. Toți o respectau pentru înțelepciunea ei și, fără îndoială, pentru darul pe care-l avea, la fel ca mine. Locuia la capătul satului, în fața bisericii, iar seara se așeza la fereastră și-i privea pe cei morți trecând pe uliță de parcă s-ar fi dus și ei să asculte slujba. Prima oară când m-am așezat alături de ea, mi s-a părut firesc să văd procesiunea lor. Abia când am înțeles că mama nu-i vedea mi-am dat seama că noi eram altfel decât ea. Și am început să mă duc pe la buna cât de des puteam, ca să-mi explice, să mă învețe. Cred că spera să-i iau, într-o zi, locul.

— Și profeția? făcu nerăbdător Enguerrand.

Catarina îl fulgeră cu privirea, iar el se așeză, resemnat, pe una dintre pietrele dreptunghiulare.

— În cele din urmă, m-am săturat să-i văd pe morți hoinărind fără țel de colo colo. Umbre printre umbre. Mă obișnuisem cu această priveliște. Îmi vorbeau despre lucruri obișnuite. Așa i-am spus bunicii mele. Ea s-a supărat. Primisem un dar de la Dumnezeu și făceam pe deșteapta zicând că m-am plictisit de el. Mi-a spus să nu mai vin pe la ea atâta vreme cât nu mă voi simți demnă de onoarea care mi se făcuse. Orgolioasă cum eram deja, n-am zis nimic nimănui. Cu

atât mai puțin mamei, care, ca să-i facă bunicii pe plac, mă scutea de treburi. Timpul pe care nu mi-l mai petreceam la bunica l-am folosit ca să cercetez împrejurimile. Așa am ajuns până la nuraghe.

Un vâl de tristețe îi umbri chipul.

— Acest loc m-a fascinat atât de mult încât nu am văzut că se lasă seara, iar luna apăruse pe cer, rotundă. Am simțit frigul și în aceeași clipă, cred, am auzit și primul chicotit. Un impuls necontrolat m-a făcut s-o iau la fugă spre coliba pe care o observasem pe deal. Nu m-am mai oprit decât în fața ușii, unde am întors capul și am privit înapoi.

— Și i-ai văzut așa cum i-am văzut noi ieri, se cutremură Mounia.

— Da. Nu semănau cu cei care se plimbau liniștiți prin sat. Deloc. Urlau, se zbăteau în noapte de parcă ar fi fost prizonierii unei forțe malefice care voia tot mai mult. Tot mai multe suflete pe care să le ia ca să le tortureze. Am intrat în *pinnettu*. Am blocat ușa și am așteptat. Toată noaptea. Cercetau cu privirea crăpăturile din pereți și din tavan, convinsă că vor veni să mă prindă. Dar nu s-a întâmplat nimic. Dimineața, am pornit spre sat și am găsit-o pe bunica. Murise de spaimă lângă *domus de janas*. Am fost convinsă că morții ei îi spusese unde mă aflam, și că, știindu-mă în pericol, înfruntase demonii ca să mă salveze. Se sacrificase.

Se lăsă o tăcere grea.

— Dar de ce ai venit să locuiești aici, după aceea?

Ea rânji.

— Credeți că am avut de ales? Ca o proastă, am alergat la mama. În disperarea mea, i-am povestit totul. S-a dus împreună cu unchiul meu să ia trupul, a trimis după preot și m-a pus să mă spovedesc. M-au lăsat în pace până la înmormântare. A doua zi, mama mi-a pus lucrurile într-o boccea. Sfatul bătrânilor satului mă alungase. Bunica le interzisese tuturor să se apropie de vreun nuraghe în nopțile cu lună plină. Ea știa. Ar fi putut să-mi spună. Ar fi trebuit să-mi spună și mie. Dar, dacă ar fi făcut-o, aș fi ascultat-o oare?

— N-ai fi putut să te muți în satul vecin?

Catarina scutură din cap.

— N-aș fi fost lăsată în pace nicăieri. Mândria de a avea acest dar mi-am dobândit-o prin disperare și prin această sentință. Am rămas aici în amintirea bunei. Și fiindcă nu mă vedeam trăindu-mi viața cu povara acestei vinovății. Curând se vor împlini douăzeci și opt de ani de atunci. Douăzeci și opt de ani de când ascult sufletele uriașilor mugind pe câmpie.

Enguerrand se scărpină în barbă, încruntat. Era nedumerit.

— Cum se face că nu te-au luat? Pereții și obloanele nu-i puteau opri, din moment ce treceau prin zidurile astea.

— Pesemne fiindcă vă așteptau.

Mounia și Enguerrand se priviră, tulburați.

— La început, am crezut că se jucau cu mine. Așteptam să mor în furtunile pe care le stârneau în cabană. Dar în zori încetau, lăsându-mă epuizată, cu mintea plină de cuvinte neînțelese, de imagini incredibile. Cu trecerea timpului, am înțeles și eu, și sătenii că nu mă vor lua. Oamenii au început să se teamă de mine, să mă respecte, să-mi încredințeze caprele să le duc la păscut, să-mi aducă din când în când de-ale gurii. Familia mea mi-a deschis din nou ușa. M-aș fi putut întoarce în sat, dar fricii i-a urmat curiozitatea. Mi-am făcut obloane ca să mă apăr de ploaie și de vânt, am reparat casa. Și am început să îi țin locul bunicii mele, ca mijlocitoare între morți și cei vii, atunci când mi se cerea.

— Dar uriașii? Întrebă Mounia ridicându-se, căci îi înțepeniseră încheieturile de când stătea

În genunchi lângă sardă.

— Erau furioși pentru că nimeni nu-i asculta. Totul le era ostil. Urmașii lor fuseseră măcelăriți, amintirile le fuseseră distruse, izvoarele sfinte fuseseră pângărite de sângele bățăliilor. Acest pământ pe care-l iubiseră nu mai știa cântul originii sale. Mi-a trebuit mult timp ca să-i pot înțelege. Am reușit numai fiindcă îmi transmiteau imagini ca ecou al vorbelor lor.

O năpârcă groasă cât pumnul lui Enguerrand șerpui printre pietre, deranjată de tropăitul Mouniei, care încerca să-și gonească furnicăturile din pulpe. Egipteanca nici n-o băgă în seamă.

— Vorbeau în limba faraonilor, își aminti ea.

— De fapt, e limba pe care faraonii au moștenit-o de la ei. Asta ține de originile lumii noastre. Cu mult înainte ca ea să semene cu cea pe care o cunoaștem noi. Pe atunci, după cum mi-au spus spiritele, la începutul timpurilor, pe pământ nu exista decât un singur continent pierdut în imensitatea apelor.

— Un singur continent? Nu se poate, Catarina, se sufocă de uimire Enguerrand.

— Unul singur. Pe care-l împărțeau oameni și animale gigantice, pe măsura aceluia continent. Am văzut totul în vis. Aș putea să vă desenez animalele acelea, dacă vreți.

— Poate erau dragoni, de ce nu? râse sceptic Enguerrand.

Catarina întoarse capul spre Mounia, care-i sorbea cuvintele, și continuă:

— Uriașii, care fuseseră inițial niște făpturi rudimentare, dobândiseră o înțelepciune de necrezut. Orașele lor străluceau pretutindeni, chiar dacă, periodic, stânci în flăcări cădeau din cer, incendiind și dislocând acest continent unic, care s-a fragmentat în mai multe bucăți, despărțindu-i pe locuitorii unii de ceilalți. O primă civilizație s-a stins printre ghețuri. Alta a renăscut în dogoarea focului, îmbogățită de vestigiile celei dinainte. Și așa mai departe, până ce, în urmă cu vreo două sute cincizeci de milioane de ani, pământurile s-au unit din nou într-un continent, lăsând la răsărit o insulă care, dincolo de o mare interioară, oprea vederea spre larg.

— Nu te supăra, Catarina, dar ai idee ce înseamnă două sute cincizeci de milioane de ani? Explodă Enguerrand, sărind de pe scaunul său improvizat.

Nebună, femeia asta era nebună, iar el o asculta! Începu să se plimbe prin sală, tulburând flacăra liniștită a torței, care începu să pâlpaie, proiectând pe perete contururi capricioase. Calmă, Catarina continuă să vorbească:

— O insulă, după cum spuneam, izolată de acele creaturi monstruoase, în care și-au aflat adăpost cei mai înțelepți dintre uriași. Au trecut mii de ani, civilizația lor a atins apogeul, când acea lume în continuă zvârcolire a apropiat insula de continent, care, până la urmă, a înghițit-o. Totul a fost însă reconstruit și, timp de o sută de milioane de ani, a domnit liniștea, înainte ca înfățișarea lumii să se schimbe încă o dată, devenind așa cum o știm astăzi.

Enguerrand se opri în fața ei.

— Tot ce spui e absurd. Nimic din cele scrise în Sfânta Biblie nu vine în sprijinul argumentelor tale. Absolut nimic! Acești douăzeci și opt de ani ți-au deranjat mintea, Catarina!

— Ba nu, ea spune adevărul, interveni Mounia. Multe dintre lucrurile acestea sunt desenate pe harta tatălui meu.

El încremeni, cu gura căscată. Încurajată de vorbele Mouniei, Catarina continuă.

— Când a început noua eră a ghețarilor, creaturile uriașe au pierit, nemaivând hrană. La fel s-a întâmplat și cu trei sferturi din civilizație. Când clima a devenit mai blândă, s-a dezvoltat o altă rasă de oameni. O rasă care nu știa nimic despre vechea lume și care abia bâjbâia. Puținii uriași care mai rămăseseră au decăzut. Dar amintirea înțelepților a stăruit pretutindeni pe

pământ. Cei care aveau sarcina s-o transmită au lăsat pe alocuri urma trecerii lor înălțând nuraghi, piramide, temple sau menhiri care să păstreze această amintire. Amintirea acelei insule și a forțelor care sălășluiau acolo în vremurile ei de glorie, acum două sute cincizeci de milioane de ani. O insulă aparte, care aproape că închidea marea interioară formată între cele două brațe ale continentului, o insulă binecuvântată de zei și care, dăinuind în legende, l-a inspirat chiar pe Platon.

— Tu, o simplă păstoriță, ai auzit de Platon? se miră Enguerrand.

Catarina își înălță cu mândrie bărbia.

— E adevărat că, spre deosebire de voi, nu știu nici să scriu, nici să citesc, dar dețin o mulțime de cunoștințe pe care mi le-au oferit chiar cei care le-au dobândit și m-au considerat demnă să le aflu.

Enguerrand își plecă privirea și se scuză.

— N-am vrut să te jignesc, Catarina. Continuă, te rog!

— Cu mult înainte de domnia celui dintâi faraon, pe lume nu mai rămăseseră decât vreo câteva sute de uriași. Dar se bucurau încă de mult respect datorită înțelepciunii lor. S-au împărțit în două. O parte care refuza să-și altereze și mai mult rasa împerechindu-se cu populația autohtonă din alte ținuturi, cealaltă care, dimpotrivă, susținea că aceasta era singura soluție pentru supraviețuire. Primul grup s-a stabilit pe meleagurile noastre și a construit aceste nuraghi. După câteva secole, uriașii de aici s-au stins în timp ce membrii celuilalt grup, care degeneraseră, dădeau un nou chip Egiptului. Nu și-au dat seama că faraonii, răpindu-le până și mândria, se foloseau tot mai mult de ei pentru a îndeplini treburi murdare. Acești *shardana*, cum erau numiți, devenind mercenarii faraonilor, au vărsat sânge. Refuzând această ultimă decădere, câțiva înțelepți s-au exilat, au trecut marea și, găsind aici vestigii ale vremurilor lor de măreție, s-au stabilit pe insula noastră, pe care au numit-o Sardinia, dar n-au avut, vai, mijloacele necesare pentru a reda civilizației lor ceea ce-i conferise pe vremuri renumele. N-au putut decât să-i transmită mai departe legenda. Pe care a preluat-o și Platon, întări Catarina, aruncând spre Enguerrand o privire autoritară și plină de mândrie.

— Dar profeția? cuteză acesta.

— Ajung și la ea. Dar mai întâi trebuie să vă spun cum arăta puterea pe acea insulă numită pe timpuri Ținuturile de Sus. Provenea dintr-un oraș alb, din centrul căruia izvorau râuri fermecate care nu se vărsau în mare, ci, printr-o vrajă puternică, ajungeau în alte locuri sacre și nevăzute. În vârful unui turn acoperit cu o cupolă de cristal, se afla o încăpere asemănătoare cu interiorul acestui mormânt. Cei vechi se adunau acolo, în jurul unei hărți din sticlă pe care erau așezate trei flacoane piramidale. Acestea le dădeau puterea de a se regenera. Din nefericire, într-o zi, atât harta, cât și cele trei flacoane au fost furate de Morlat, unul dintre ei, a cărui dorință de a cuceri era nestăvilită. După comiterea nelegiurii, Morlat a stat ascuns timp de o sută de ani, așteptând moartea orașului, pentru ca apoi să se poată întoarce acolo. Nu se gândise că, odată cu cei vechi, vor dispărea și râurile vrăjite, pe cursul cărora fugise el. A fost nevoit să se întoarcă pe mare, orientându-se cu ajutorul hărții pe care era notată poziția insulei. A fost prins de pirați, în ciuda forței sale uriașe. Separate, trecând din mână în mână, harta și cele trei flacoane s-au pierdut. Niciunul dintre puținii uriași care mai rămăseseră în lume n-a mai putut să se întoarcă în Ținuturile de Sus. Au tot căutat, din generație în generație, vreun mijloc s-o facă. În cele din urmă, s-au adunat aici, unde și-au găsit sfârșitul, suferind și mai mult fiindcă sufletul negru al lui Morlat a reușit să găsească drumul și domnește și acum în orașul legendar.

Mounia își mușca obrazul pe dinăuntru. Gândurile îi goneau năvalnic prin minte. Tot ce povestise Catarina găsea un ecou în amintirile ei. În noaptea aceea, spiritul uriașilor încredințase memoriei Mouniei lucrurile despre care vorbea Catarina. Își readuse în amintire circumvoluțiile uimitoare de pe hartă. Harta aceea era gravată pe o bucată de piele. Așadar, nu era cea originală, cum îi spusese tatăl ei, ci o copie. Începu să aibă îndoieli, Oare de ce tatăl ei, acționând așa cum nu-i stătea în fire, scotocise prin bagajele prințului Djem la Cairo? Înainte de a descoperi unul dintre flacoanele piramidale într-un sipet, nu-i pomenise niciodată Mouniei despre ele. În acea zi, pe când plângea la gândul că va fi sacrificată în patul lui Djem, tatăl ei afirmase că flacoanele acelea erau necesare pentru a afla amplasarea a ceea ce el pretindea că ar fi o nouă lume. Cum putuse el să recunoască flaconul? Pe hartă, locurile lor erau indicate prin niște triunghiuri. Și admitând că el nu crezuse de cuviință să-i explice totul, de ce, când descoperise flaconul, nu-l furase imediat, în loc s-o oblige pe ea, propria fiică, la căsătoria aceasta și, fără să-i pese de pericolul la care o expunea, să-i ceară să i-l aducă de îndată ce se va ivi prilejul? Oare credea că prințul știa unde se află celelalte flacoane și că-i va încredința și ei acest secret? Dacă era așa, de ce nu i-o spusese în față? N-avea niciun sens. Până acum, impresionată de cunoștințele tatălui ei, de atracția și respectul pe care i le trezise harta aceea, Mounia se supusese fără a-și pune întrebări despre el. Acum însă umbrele care ascundeau motivațiile acestui om pe care-l venera îi întunecau gândurile. Cu atât mai mult cu cât mama ei era descendenta directă a ultimului faraon. Oare din acest motiv o luase tatăl ei de soție? Pentru ca ea să-i învețe să vorbească limba faraonilor, transmisă urmașilor lor din generație în generație, limba care, în noaptea aceea, îi îngăduise Mouniei să comunice cu uriașii, iar lor – să ghicească cine era ea?

Cu inima îndurerată de sentimentul că fusese trasă pe sfoară, Mounia înalță capul.

— Trebuie să găsim ținutul acela, Catarina.

— Într-adevăr, asta e destinul tău, afirmă sarda, ridicându-se.

Ceasul ei de glorie, cel pentru care bunica ei voise s-o pregătească, sosise. Își aranjă fusta, își uni degetele ca de rugăciune, respiră adânc și declară cu o voce solemnă:

— De fapt, nu atât voi, cât copilul pe care l-ați conceput azi-noapte este așteptat acolo. Dar nu se va duce singur. Vor fi trei. Fiecare dintre ei fiind purtătorul unui flacon sacru, fiecare dintre ei fiind purtătorul puterii Strămoșilor pentru a izbăvi Ținuturile de Sus de puterea malefică a lui Morlat. Dacă reușesc, unul va deveni rege, cea de-a doua – regină, iar cel de-al treilea va trezi la viață izvorul și-i va reda orașului vechea strălucire. Iată ce mi-au prezis uriașii în acești douăzeci și opt de ani de când spiritul lor veghează asupra mea. Acesta este motivul care v-a adus aici.

După ce-și pecetluiră înțelegerea și se despărțiră de Aymar de Grolee, Jacques de Sassenage și Francois se întoarseră acasă. Noaptea se lăsase deja asupra castelului de la Bâtie când descălecară în fața grajdurilor, sub clarul de lună care luminase ultima parte a drumului lor.

— Du-te la culcare, fiule! Îl trezesc eu pe grăjdar, i se adresă Jacques mezinului său care căsca de-și rupea fălcile.

— Din noi doi, eu sunt cel care ar trebui să îndeplinească această sarcină, se împotrivi băiatul, îndreptându-și spinarea, nemulțumit că se arătase slab.

Jacques îl bătu afectuos pe umăr.

— Te așteaptă alte sarcini, mult mai importante. Du-te când îți spun, mie nu mi-e somn.

Francois șovăi o clipă, apoi plecă. Și-ar fi supărat tatăl dacă mai insista.

Jacques legă frâul de inelul din zid, apoi intră în grajd. Se îndreptă cu pași siguri către așternutul din paie unde știa că-l va găsi pe grăjdar, un tinerel roșcovan care emana un miros mai puternic decât animalele de care se îngrijea.

O tuse urmată de un glas timid:

— Domnia Voastră sunteți, baroane? Îl făcu să se întoarcă spre o șaretă de care tocmai trecuse.

Vocea i se părea cunoscută, dar n-o putea identifica. Își miji ochii scrutând bezna și puse instinctiv mâna pe spadă când văzu o siluetă desprinzându-se și coborând greoi de pe platforma șaretei.

— Cine e? Întrebă Jacques fără teamă, dar convins, după statura celuiilalt, că nu era grăjdarul.

— Eu... Sunt eu. Janisse de la Sassenage.

— Jupânul Janisse? La naiba, dar ce cauți aici?

Scărpinându-și cu o mână burta proeminentă și frecându-și cu cealaltă ochii umflați de somn, bucătarul căsca, apropiindu-se cu pași nesiguri de el.

— Vă așteptam, afirmă el, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Această afirmație nelalocul ei, în care se regăsea temperamentul fericit al omului fu ca un balsam pentru inima baronului, îi surâse binevoitor bucătarului.

— Nu este o oră prea potrivită pentru jalbe.

— E ceva important, căscă din nou Janisse, fără a se mai obosi să-și acopere cu palma hăul pătrat al gurii.

Un alt stăpân s-ar fi încruntat văzând atâta impertinență, dar Jacques abia își putu stăpâni râsul. Povara sufletească îi părea mai ușoară. La urma urmei, acest episod care se petrecea înainte cu el să se întoarcă sub jugul lui Marthe îl va ajuta să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Fie, hotărî el. Dacă tot ți-ai dat osteneala să faci călătoria asta, așteaptă doar să mă duc să-l trezesc pe băiatul de la grajduri. Iar după aceea, pe legea mea, voi asculta ce ai de spus.

— Duceți-vă, duceți-vă, îi îngădui Janisse, făcând un semn larg cu mâna și rezemându-se fără grație de stîngia șaretei.

Jacques se îndepărtă, spunându-și amuzat că atitudinea lui Janisse era demnă de cea a unui

senior plin de indulgență față de valetul lui. Dacă n-ar fi avut probleme mai grave de rezolvat, l-ar fi muștră. Doar așa, de formă, fiindcă îl știa pe jupânul Janisse prea devotat ca să fi intenționat măcar pentru o clipă să se arate lipsit de respect.

Îl zgâlțâi pe roșcovan, care mârâi, se răsuci în culcuș, apoi sări brusc în picioare recunoscând vocea baronului. Jacques nu trebui să-i mai spună nimic. Ciufulit și plin de paie, grăjdarul se grăbi să se ducă la cai să le scoată șeile. Jacques se întoarse la jupânul Janisse care, cu capul căzându-i mereu, era pe punctul de a începe să sforăie. La apropierea baronului, se scutură, se dezlipi de stinghia șaretei și, când Jacques ajunse în fața lui, îi propuse să facă împreună câțiva pași.

— O să vă ajute să rămâneți treaz, îi spuse, cu același tupeu inconștient, crezând că stăpânul său era la fel de somnoros ca el.

Erau singuri, cu excepția băiatului de la grajduri care, abia așteptând să-și continue somnul, se grăbea să termine ce avea de făcut. Jacques își potrive pașii după cei târșâiți ai bucătarului. Se îndepărtară de clădire, iar mirosul de grajd fu înlocuit de cel al liliacului înflorit de pe marginea aleii care ducea spre grădină. Ascunse în frunzișul ramurilor înalte ale castanilor în floare, care se înălțau ici și colo, privighetori își răspundeau cu melodii la fel de înflorite ca și aerul înmiresmat.

— E vorba despre Gersende, începu în sfârșit Janisse care, cu nasul în vânt, nu se putuse opri să viseze, timp de o clipă, la o plăcintă de mere.

— Aha!

— Acum, că prigoria nu mai e otrăvită și se va mărita, am vrea și noi să facem același lucru.

Jacques de Sassenage îl privi nedumerit. Discursul acesta nebulos nu-i trezea în minte nimic concret.

— Bunul meu Janisse, mă tem că nu înțeleg ce spui.

Luptând cu foamea și cu somnul, Janisse interpretează pe dos vorbele baronului. Își propti mâinile în șolduri, roșu la față de neliniște și de reproș, și se opri în fața acestuia.

— Ei, uitate că pe asta n-o pricep! Dacă am fi omorâți în bătaie ca fata aia, biata de ea, azi-noapte, pe legea mea, n-ar fi plăcut, dar ar fi o fatalitate. Însă nici Gersende, nici eu nu v-am greșit cu nimic, domnule baron! De ce nu ne lăsați să ne căsătorim?

Surprins, Jacques de Sassenage înălță din sprâncene:

— Cine a fost omorât în bătaie cât am lipsit?

— Ce știu eu? O slujnică, mi se pare. Mathieu a văzut un valet care scotea afară trupul. Dar nu despre asta era...

— Mathieu e aici?

În mod limpede, lucrurile luau niște întorsături nebănuite.

Trezit acum pe de-a-ntregul, Janisse strânse din buze, se încruntă și strâmbă nasul.

— Domnia Voastră, cu tot respectul pe care vi-l datorez și de la care nu vreau să mă abat ca să nu fiu biciuit, vă bateți cumva joc de mine?

— Asta crezi că fac, Janisse? se răsti baronul, ca să-l pună la locul lui pe bucătar.

Janisse se lăsă de pe un picior pe celălalt înainte de a-și da seama că, până și la lumina slabă a lunii, cuta aceea de pe fruntea baronului exprima reproș, nu ironie. Încurcat, începu să-și frământa degetele ca un copil neastâmpărat, surprins pe când făcea o poznă.

— Iertare, messire. M-am lăsat dus de val. Fiindcă o așteptam de atâta vreme pe Gersende...

Cu blândețe, deși încă circumspect, Jacques de Sassenage îl bătu pe umăr.

— Ne-am înțeles, o să vă căsătoriți, dar, mai întâi, pentru că se pare că amândurora ne-a pierit somnul, mi-ar plăcea să-mi istorisești toată povestea asta.

— Cu de-amănuntul?

— Păi, nu asta-i specialitatea ta, Janisse?

Când ajunse în apartamentul lui, două ore mai târziu, după ce Mathieu, care dormea în șaretă, fusese trezit ca să lămurească spusele bucătarului, Jacques de Sassenage aflase, în mare, cum stăteau lucrurile. Ceea ce nu-l bucurase deloc, ba dimpotrivă. Algonde fusese otrăvită puțin câte puțin de Francine, care se pusese în serviciul cavalerului de Montoisson, acesta intenționând să facă astfel presiuni asupra lui Philippine, ca s-o oblige să se mărite cu el. Din fericire, Algonde scăpase datorită leacurilor vrăjitoarei de la Sassenage. Iată ce-i spusese Mathieu, înainte de a-i cere din nou promisiunea de a se căsători cu Algonde, acum că fiica lor se născuse. Jacques de Sassenage consimțise fără șovăire. Fie că Algonde era măritată sau nu, dacă Melusine se încarnase în ea, ceea ce trebuia să se întâmple se va întâmpla. Totuși, baronul hotărî să discute între patru ochi cu ea și, de data asta, să-i vorbească deschis. Din moment ce aveau un dușman comun, trebuia să se unească pentru a lupta cu el.

În rest, moartea lui Francine confirma, din nefericire, temerile de până atunci ale baronului. Alianța dintre cavalerul de Montoisson și Louis, fiul său mai mare. Dintre toți cei din casă, Louis, a cărui cruzime o cunoștea, era singurul care ar fi putut s-o ucidă pe fata aceea. Nu era prima dată când bătea o slugă. Până atunci, o făcuse doar la beție. Jacques de Sassenage nu știa ce hotărâre să ia. Să-l pedepsească sau să tacă? Dacă-l certa, se dădea de gol că știe nu numai despre această întâmplare, ci și despre alianța dintre Louis și cavaler. Și nici nu putea fi vorba să-i ceară socoteală lui Philibert de Montoisson fără să-și atragă fulgerele marelui prior din Auvergne. Jacques n-avea nevoie la ușă de încă un război. Era mai bine să aștepte, să clarifice chestiunile care rămăseseră nelămurite și să-i lase lui Aymar de Grolee timpul s-o ducă pe Jeanne într-un loc sigur și să nu se grăbească să acționeze. Trebuia să se resemneze. Pentru moment, avea să afișeze o docilitate totală.

Lăsându-și pe coridor cizmele de călărie, intră în odaie, pășind pe vârfuri. Lumânarea fusese de mult stinsă. Doar o rază de lună pătrundea printre obloanele interioare. La lumina ei, se asigură că Marthe nu se afla acolo și că ușa spre camera ei era închisă. Apoi se apropie de pat și ridică perdeaua de catifea. Sidonie dormea. Singură. Marthe nu considerase necesar să-i invadeze și patul ca s-o poată supraveghea mai bine. Câtă încredere avea diavolul acela de femeie în sine și în teama pe care o inspira! „*Cu atât mai bine*“, își spusese baronul. Absența lui prelungită de acasă și ora târzie la care sosise îi erau de folos. Până în zori, nu va fi deranjat.

Lăsă perdeaua să cadă în spatele lui, ca să fie și mai izolați, se aplecă și, în timp ce puneă mâna pe umărul lui Sidonie, îi acoperi gura cu palma cealaltă, ca s-o împiedice să țipe. Ea deschise ochii mari, speriată.

— Să nu faci niciun zgomot, scumpa mea! Trebuie să discutăm ceva. Între patru ochi, îi șopti el la ureche.

Își ridică mâna de pe buzele ei.

— Nu aici. Ea ne-ar putea auzi...

Vocea lui Sidonie, deși aproape neauzită, îi îngădui lui Jacques să îi ghicească tulburarea. O mângâie tandru pe obraz. Acum, când situația i se dezvăluise în toată cruzimea ei

monstruoasă, își făcea reproșuri fiindcă o acuzase pe nedrept. Și, cu toate că simpla apariție a lui Jeanne era o justificare, avântul iubirii sale pentru Sidonie îi stăruia în inimă.

— Vino, zise el, ridicând perdeaua.

Ea îl urmă ca o umbră tăcută și diafană în cămașa de noapte, desculță, pășind cu grijă ca nu cumva vreo scândură din dușumea să trosnească sub covoarele groase pe care călcau. În pragul ușii deschise, Jacques aruncă o privire pe coridor. Era pustiu și întunecat, cum fusese și când sosise. Toți ai casei dormeau. Întoarse capul, verificând să vadă dacă nici în odaie nu se schimbaseră nimic, apoi, luând-o de mână pe Sidonie, ca o făgăduială de împăcare, o călăuzi prin întuneric până la etajul inferior. Trecu pragul uneia dintre sălile de muzică, se îndreptă către o tapiserie d'Aubusson care acoperea un perete întreg și trecea drept o capodoperă vestită în tot ținutul. O fereastră dublă cu ochiuri mici, împodobite cu vitralii înflorate, lăsă să pătrundă lumina palidă a lunii, împlânzind-o și mai mult.

În timp ce pășea în urma lui Jacques, Sidonie simțea un nod în gât, atât de neliniște, cât și de fericire. Bărbatul pe care-l iubea venise la ea. Nu-i păsa ce anume voia să-i spună el. Afecțiunea și gingășia de care dădea iarăși dovadă îi alinau chinul din ultimele zile. El ridică partea de jos a tapiseriei și dădu la iveală o ușită boltită, despre existența căreia Sidonie habar n-avea, dar faptul acesta nu i se păru mai uimitor decât iertarea pe care și-o dorise atât de mult.

Tapiseria d'Aubusson căzu din nou acoperind ușa închisă în urma lor. Pătrunseseră într-o odăiță cufundată în beznă, în care domnea un iz de umezeală, în pofida curentului de aer proaspăt care-i gâdila genele. Era limpede că de acolo începea unul dintre numeroasele tuneluri subterane ale castelului. Jacques lăsase mâna lui Sidonie, care se simțea acum ca o orfană. Stătea locului, cu brațele atârându-i pe lângă trup, la câțiva pași de el, fără să fie în stare să scoată vreo vorbă sau să facă vreun gest, ea, care de atâtea ori până acum se dovedise hotărâtă și curajoasă.

El o ghici fragilă, rănită, o victimă. Inima i se strânse. Se apropie spontan de ea și o strânse în brațe, mai-mai s-o sufoce.

— Oh, Jacques, dac-ai ști, sughiță ea, cu obrazul lipit de haina lui care mirosea a sudoare și a cal.

Izbucni în hohote nestăpânite de plâns.

„De câți ani nu mai plânsese? se întrebă Jacques, legănând-o la piept. *Câteva lacrimi, firește, la moartea micuței Claudine.*” I se citea disperarea în ochi, în gesturi, dar atitudinea ei rămăsese mereu demnă. Prin minte i se perindau imagini. Imaginile fericite ale întâlnirilor lor, din ce în ce mai apropiate, ale îmbrățișărilor și ale râsetelor lor. Ea îl ajutase să revină la viață după înmormântarea lui Jeanne. N-o făcuse ostentativ. Nu, fusese întotdeauna discretă. Cu toate că-l iubea și în ciuda uneltirilor lui Marthe. Ba chiar împotrivindu-se, la primele lui încercări de a o săruta. Parc-o vedea respingându-l, invocând memoria lui Jeanne, tremurând atât de tare încât abia după doi ani reușise Jacques să-i învingă rezistența. Oare cum o pedepsise atunci Marthe pentru că nu voise să-i cedeze atât timp?

— Povestește-mi, dulcea mea iubită! Vreau să aflu tot. Absolut tot, o rugă el, acoperindu-i chipul cu sărutări.

Ea îl lăsă să-i soarbă de pe obraji apa aceea care o purifica, înainte de a evoca amintirea celeilalte. A lui Jeanne. Ploaia de lacrimi conțeni. Măturată de o furtună interioară. Care era mai puternică decât nevoia de el. I se desprinse din brațe și se dădu înapoi până când se lovi cu umerii de o piatră ieșită în afară a zidului. Durerea loviturii, întâlnindu-se cu cea care-i sfredelea

pântele, îi smulse un țipăt ușor de animal rănit.

— Nu mă atinge, Jacques! Nu mă mai atinge! Te iubesc. O, da, te iubesc mai mult decât propria viață, dar tu ești al ei. Numai al ei. Nici nu știi câte reproșuri îmi fac fiindcă te-am mințit.

— Dar nu tu ai făcut-o. Numai Marthe e de vină, știu asta. Iar eu sunt la fel de vinovat.

— Tu? Îi pieri glasul lui Sidonie.

— Da. Pentru că și eu te iubesc, iar acum ești la fel de importantă pentru mine ca și Jeanne.

Se apropie de ea și-i căută mâinile prin întuneric, păstrându-le într-ale lui.

— Nu mai tremura, Sidonie, și dezvăluie-mi tot ce știi. Indiferent ce ne-ar aduce ziua de mâine, vreau să te salvez, ca și pe Jeanne.

*

Totuși, era prea mult. Dacă nu făcea nimic, noaptea aceea era irosită. Lângă el, în șaretă, jupânul Janisse, care se culcase la loc în urmă cu douăzeci de minute, sforăia atât de tare încât Mathieu abia mai auzea șuieratul grăjdarului cufundat probabil în vreun vis urât pe salteaua lui din paie. Așezat turcește pe pătură, băiatul nu se hotăra dacă să-l ciupească de nas sau să-l înghiontească în coaste. Căscă zgomotos, apoi, optând pentru prima soluție, strânse între degetul mare și arătător proeminentul apendice nazal care vibra când Janisse trăgea aer în piept. Lipsit de aerul urât mirositor din grajd, bucătarul scoase niște gâlgâituri cumplite înainte de a începe să respire mai discret. Mathieu îi dădu drumul, își șterse degetele de pătură și oftă ușurat. Dar nici n-apucă să-și sprijine ceafa pe brațul îndoit, când Janisse începu să sforăie din nou. Mathieu se întoarse pe spate și-și astupă urechile. Zadarnic însă. Ca și cum ar fi vrut să se răzbune, sforăielile deveneau cu fiecare respirație mai zgomotoase. În scurt timp, șareta începu să vibreze, iar Mathieu își spuse că nu va putea dormi decât sub cerul liber, ca în noaptea trecută.

Luându-și pătura făcută sul sub braț, cu ochii cârpiți de somn, ieși din grajd, o luă pe cărarea pe care se plimbaseră bucătarul și baronul și ajunse la adăpostul copacilor. Pipăi cu mâna câțiva, apoi alese un castan care-i oferea drept pernă o rădăcină acoperită de mușchi. Se întinse și trase cu urechea la zgomotele din jur. Cu excepția strigătului unei bufnițe care tulbura concertul privighetorilor, domnea liniștea. În noaptea aceea conspiratorii dormeau. „*Cu atât mai bine*“, își spuse el, căscând din nou, cu privirea pierdută în frunzișul foșnitor. Ici și colo, printre ramuri, strălucea câte o stea, sfidând discul palid al lunii. O căută pe cea mai strălucitoare dintre ele, ca să-și ațintească privirea asupra ei, sperând că, atunci când nu-i va mai putea suporta sclipirea, va adormi. Începu să asculte zgomotele din preajmă. Țârâitul insectelor. Pisicile care vânau în umbra tufișurilor. Veverițele pe trunchiurile copacilor. Bâzâitul muștelor. Zumzetul țânțarilor. Recunoștea toate aceste sunete, care-i legănaseră adesea visele în nopțile de vară la Sassenage. Acordându-se la ritmul lor, împiedica năvala gândurilor care nu-i dădeau pace. Doar pentru moment, desigur. Știa că vechile-i frământări reînviaseră în clipa când, trezit brusc din somn, văzuse chipul baronului aplecat asupra lui. Primul reflex fusese să caute cu mâna sabia, înainte de a-și aminti că n-o avea la îndemână, fiindcă o legase sub platforma șaretei și, pe de altă parte, că nu mai avea de gând să-l ucidă pe baron din moment ce se hotărâse să-l ierte. Fusese doar o clipă. Plină de ură. O ascunsese cu grijă. Plin de bunăvoință, baronul își ceruse scuze pentru că-l trezise, mai înainte de a-i pune întrebări.

Mathieu suspină. Nici în noaptea asta nu va putea dormi, ca și în noaptea trecută. Trebuia să se resemneze. Așa că era mai bine să înfrunte situația decât să se amăgească. Cuvintele lui

Algonde îi răsunară din nou în minte. Pentru a nu știu câta oară. Îl obsedaseră toată ziua. Povestea aceea, povestea ei, povestea lor era atât de tulburătoare, atât de incredibilă încât îi venea încă greu s-o accepte. Știa totuși că Algonde nu mințea. Mathieu constatasese pe propria piele puterile malefice ale harpiei și ale uliului. O văzuse pe Algonde ieșind vie din apele Furonului, deși ar fi trebuit să se înece acolo. Nu se mai îndoia de ea. De abnegația ei. De lupta pe care o ducea. Și de iubirea pe care i-o purta ea. Însă mai rămânea un „dar“. O văzuse întorcându-se de la plimbare împreună cu Philippine, îi văzuse pe curteni roind în jurul ei în grădină, felicitând-o pentru frumusețea ei, pentru că s-a însănătoșit, pentru strălucirea chipului ei. Când urcase treptele peronului de la intrare, ridicându-și cu ambele mâini poalele rochiei, ca să nu măture praful de pe jos, trăsăturile ei aveau atâta grație și distincție încât se frecase la ochi ca să nu fie orbit. Și ca să încerce să regăsească în ea prigoria cu mâinile murdare și cu genunchii osoși care îl însoțea la pescuit de broaște. Lumea în care trăia acum i se potrivea de minune ei, urmașa zânelor. Cât de bine i se potrivea!

Oare avea să-și găsească și el locul aici? El, care deunăzi, ca să-și vadă fiica, fusese nevoit să-și pună livrea unui valet? Algonde afirmase că da. Pretinsese că lua parte la această mascaradă doar fiindcă n-avea încotro. Mathieu însă nu mai era supărat pe ea din cauza asta. Fusese de-ajuns s-o țină în brațe pe Elora, să-i simtă degețelele strângându-i arătătorul și privirea verde ca mușchiul de pădure măsurându-l, s-o vadă surâzând fericită, ca s-o considere a lui pe copilița aceea deosebită, născută să salveze lumea. Dar asta nu însemna că ura lui se stinsese. Chiar dacă Algonde îi dăduse explicații în legătură cu baronul și cu Philippine. Simțea că turbează când își închipuia alte mâini atingându-i pielea albă ca laptele. Și când își dădea seama că nu putea interveni, n-o putea susține, n-o putea călăuzi, n-o putea apăra. Ce rol îi revenea lui, brutarului Mathieu, în profeția aceea? Să stea cu brațele încrucișate, așteptând să se împlinescă? Așteptând ca ea să tulbure viața lui și a familiei lui, să-i spulbere visurile? Văzuse lumina albastră emanată de Elora când o sărutase pe frunte, îi simțise blândețea și forța. Când făcuse dragoste cu Algonde în tufișurile din grădină, deslușise pe chipul ei acea putere pe care o moștenise ea de la Strămoși și ale cărei însușiri încă nu le cunoștea, de fapt. Ceea ce-i înzecise plăcerea de bărbat, la fel cum se întâmplase când era sub puterea harpiei atunci, la Sassenage. Avea o senzație de frustrare. Intensă. Care făcea din el un om ca oricare altul. Un bărbat ca oricare altul. „*De neînlocuit*“, îi murmurase Algonde. Pentru ce?

Închise ochii căci îl usturau după ce își ținuse atâta vreme privirea ațintită asupra stelei lui. Era oare o stea bună sau una rea? După ce Algonde plecase de lângă el, noaptea trecută, ca s-o hrănească pe Elora, era prea tulburat. Părăsise locul acela în care mai stăruia parfumul ei și pornise fără țintă pe cărările de pe domeniu, ca să-și limpezească gândurile. Se îndepărtase de castel, fără să iasă însă din incintă. Când auzise pași în spatele lui, se ascunsese instinctiv în spatele unui nuc stufos. Ca să se asigure că nu-l urmărea Marthe. Pe lângă el trecuse un vlăjgan în livrea, purtând pe umăr, ca pe un sac, un trup inert de femeie. Avea aceeași statură ca Algonde. Părul lung ca al ei. Mathieu simțise că i se sfâșie inima. Fusese surprinsă pe când urca în odaia ei? Valetul își lăsase jos povara la câțiva pași de el, iar obrazul tumefiat al fetei se înclinase într-o parte. Nu, nu era prigoria lui. Se liniștise. Vlăjganul își scuiase în palme și se apucase să sape o groapă cu lopata pe care o adusese. Își făcuse apoi în grabă o cruce, în loc de slujbă funebră, și o îngropase. După aceea plecase, fără să mai privească în urmă. „*Ce viață de câine!*“ își spusese Mathieu, în care oamenii de rând nu mai au respect unii față de ceilalți, deși împart aceeași nefericire. Se întorsese apoi și el. Pe drum, își amintise cum i-o descriesese Algonde pe Francine. Și căpătase brusc convingerea că aceasta fusese cea de

care cineva se descotorosise atât de discret. Avusese o senzație ciudată la gândul că, poate, chiar Algonde o executase. Oare o surprinsese dându-i târcoale Elorei? Ideea că logodnica lui ar fi fost în stare să ucidă ca să se răzbune sau să-i apere pe ai ei îl îmbărbătase. Se simțea mai puțin dezorientat de propriile impulsuri. Deși acum știa că prigoria lui n-avea nicio legătură cu dispariția slujnicei, că, dimpotrivă, îl căutase toată ziua ca să afle de la el ce se întâmplase, această posibilitate nu-l părăsise. Era o posibilitate care îl disculpa de ceea ce era el însuși capabil să simtă.

Mathieu alungă un țânțar care-i bâzâia lângă ureche. Avea nevoie de timp. De mai mult timp, ca să se împace cu acest destin, pe care nu și-l alesese niciunul din ei. Începând din noaptea următoare, va coace pâine pentru cei din castel, ca să rămână alături de ea și s-o sprijine în epopeea ei. El va rămâne în umbră. Ea – în lumină. Elora îi va uni.

Tânărul căscă, biruit de oboseală. Timp. De asta avea nevoie. Dar nu prea mult. Se dusese deja la preot. După ce se va întoarce baronul, îi spusese abatele Mancier. Acum, totul era în regulă. Jacques de Sassenage fusese de acord. Algonde nu știa încă, dar poimâine, la ivirea zorilor, în capela castelului și cu cea mai mare discreție, fără alți martori decât Janisse, Gersende, Philippine și însuși baronul, aveau să se căsătorească. Toți ceilalți vor trebui să se împace cu acest gând. Începând cu harpia. În legătură cu ea, Mathieu își făcuse un plan. Pe care nu voia să-l împărtășească nimănui. Avea să fie propria luptă, răzbunarea lui pentru uliu și, în același timp, poate singurul mod în care putea să acționeze și să le dovedească și lui Algonde, și Elorei, cât de mult le iubea.

Ușurat la gândul acestei certitudini, adormi. Departe, foarte departe, deasupra lumii, luna plină surâdea.